

A TEREMTÉS KÖNYVE

VALLÁS-FILOZÓFIAI TANULMÁNY

Második kötet:

*Az élet fejlődésének
részletezései*

ÍRTA:

HOCK JÁNOS

BUDAPEST, 1939.

URBÁNYI ISTVÁN KIADÁSA.

AZ ÉLETCSIRÁK FEJLŐDÉSÉNEK RÉSZLETEZÉSE.

Eddig *felülről lefelé* vizsgáltuk a mindenség látható valóságait: eredetükben. Most eltérünk követett rendszerünktől és belemegyünk a részletezésekbe. A teremtményeket új szempontból fogjuk szemügyre venni. *Alulról felfelé*. Fejlődésükben, miután eredetükkel már tisztában vagyunk. Ezért a „*Teremtés könyvének*” az első kötete *a teremtés egyetemes alapelveit* ismerteti. A második kötet már az *életfejlődés részletezése* lesz. Röviden: az első a *teremtés* (genezis); a második a *kifejlődés* (evolúció). Kiegészítik egymást, mint a látást a két szem. Sőt, még szervesebb közöttük az összefüggés, mert egymás nélkül meg sem érthetők. Ezért ezt a részletező 2-ik kötetet csak akkor vegyük a kezünkbe, ha az első rész alapvető tételeit föltétlen igazságnak érezzük és ilyennek elfogadjuk.

A jelen második részben arról a pontról indulunk ki, amikor a földanyagot és vizet a velük egyesült életcsírákkal közömbös állapotban pihenni látjuk. Ekkor áll a föld szülés vajúdása előtt. Egyedül, elhagyatva a többi erőalakoktól. Ily helyzetben a földbe hullott csírák is teljesen elvesztették parányi öntudatukat és az alantasabb egyesülés folytán teljesen öntudatlan létállapotban pihennek most az anyagban.

Az eliszaposodott föld sem volt már többé olyan, hogy felületéből olyan természetű *anyagatomok* állhattak volna elő, mint aminők az ősidőben a tiszta, szűz ősképződményből, amely még semminémi más testtel és erőalakkal egyesülve nem volt. Tudjuk már, hogy *ezeket az erőatomokat a fényköri sugártűzés érintkezése váltotta ki az ősképződmény szűz anyagából*. Sőt *látni fogjuk, hogy ilyen anyagparányok soha többé a földön nem is keletkezhetnek*. Ne is keressünk tehát ezentúl az anyag felületén ilyen természetű anyagparányokat.

Ide szövöm bele egyúttal azt a tény is, hogy *keletkezésük idején csak bizonyos meghatározott számú életalak (életcsira) jött létre*, amely szám isteni bölcseséggel volt az illető világ-

test anyagához mérve. *A szaporodásnak pedig se testi, se lelki következetességgel nem keleti volna előállnia a világtestekben, mert amint már többször mondtuk, a létrejött lényeknek még ezidőben csak önmaguk fenntartása volt az egyedüli feladatuk. Romlatlan anyaguknál fogva pedig az élet folytonossága szaporodás nélkül is biztosítva volt*

Hogy a szaporodás később nemzés útján mégis beállott úgy a növényi, valamint az állati és emberi életben, ez már maga is bukás volt, amint ezt majd annakidején ki fogjuk fejteni.

Pótlólag még csak annyit jegyzünk meg, hogy amikor a fényköri fény hatására az ősidőkben az ismert anyagparányok kiváltak a porhanyó föld színéről, akkor ezek is kétféle természetűek voltak. *Amelyik atomot a fény a hegyek anyagából váltott ki, az ellenálló természetű anyagatommá lett. Amelyiket pedig a völgyek anyagából, az egyenlíthetővé. Az utóbbi több volt, mint az előbbi. Ezek a kétféle anyagparányok, mikor a légfolyamban felemelve éltek, ott is megtartották kétnemiségüket. Ebből ered a nemi különbségek törvénye, mert ellentálló anyagparányból egyenletes test nem képződhetik. Ezért a nemiség már az életcsírákban is benne szunnyadt. Sőt amikor majd megtestesülnek, az ellentálló anyagból lesz a férfi test, a gyengébb egyenlíthetőből pedig a női. Megérthetjük ebből azt is, hogy miért van aránylag a földön több női nemű, mint férfi? Mert a fényköri fényhatás az ősidőkben az ellentálló anyagból kevesebb atomot tudott kiválasztani, mint az egyenlíthetőből.*

Hogy pedig ez miért történt így, annak az oka és magyarázata a végtelenség lelkének az az isteni terve, amelynek értelmében az Ige meg akarta tisztítani és finomítani a végtelenség anyagát. Hogy ezt megtehesse, több egyenlíthető, gyöngébb életalapot kellett teremtenie, mint ellentállót. Mert, ha egyformán teremtette volna az életcsírákat, akkor az ellentálló tulajdonságú lények testi következetességgel még inkább elnyomhatták volna a gyengébbeket. Ez pedig a lelki finomodást egy törvényen kívüli irányba terelte volna.

Térjünk most ismét vissza az első kötetben kifejtett alap-tételeinkhez. Csakis ezekbe kapcsolódva juthatunk el ezen 2-ik kötetben kitűzött célunkhoz. *Emelkedjünk ki újra az anyagból. Nem messze, csak a felületére. Mit érzünk? Egy finom, gyenge légmozgást, amely az anyag felett elterülő víz-állományon is keresztül hatva, egy végtelen finom átmenettel*

érinthesi csak az anyag felszínét. Épen ezért már nagy alakulásokat rajta előidézni nem fog. Hogy ez a finom légmozgás már nem sötét, az természetes, mert hiszen a léget sötétté csak sűrűsége teszi, ami viszont légtorlódása, vagyis ellenállhatatlan mozgása idéz elő. Az ilyen légtorlódás azonban közel az anyag felületéhez már az időben egyáltalán nincs meg. *Nem úgy, mint az ősesetben, mikor a lég a képződményre nehezede, belehatolt és annak a felületét fölszagatva, hegyekbe halmozta össze. Igaz, hogy még ekkor a képződmény felszíne is inkább csak erő-salak volt és nem a mai anyag.*

Tudjuk már, hogy ekkor *nemcsak a légmozgás alatt, hanem magában a légben is volt bizonyos vízállomány*, amely felülről tódult bele az ősmozgás hideghangjaiból. *Eme felső vizek súlyosabbak (salakosabbak) voltak* és épen ezen ok miatt a delej is fenn tudta már tartani a légfolyamban. Hogyan? Hiszen alaptételünk, hogy a delej a vízanyagra nem hat! így van. *De csak a már megtisztult vízre nincs hatóereje*, amelyben a salakot a fényköri fény már megsemmisítette. Ellenben a még vízzé át nem tisztult salakos erőaljra még mindig van fenntartó és kapcsoló ereje. Már pedig a felső vizek hideghangokból alakultak ki, amelyek összekeveredtek a légfolyam anyagával. E keverékből lassanként tisztultak vízanyaggá a fényköri fény reáhatása folytán. Erre *a tiszta vízre már a delejnek nem volt hatása. De míg a vízben salakrészek voltak, addig a delej is fenntarhatta őket.* Mintegy összekapcsolta a vizet a légfolyammal. Ebből kiindulva fogjuk majd a bukás után előálló *kén- és tűzesőknek* a magyarázatát is megtalálni.

Az alakuló vízállományt tehát épen súlya dacára tudta a delej biztonságban fenntartani. Csakis akkor szűnt meg reánézve ható (fenntartó) erő lenni, mikor benne a salakot a fényköri fény már megsemmisítette. *A megtisztított vízállományt pedig a légnyomás felső torlódása eső-alakban nyomta le a föld színére. A fény köri fény ekkor kezdett belőle finom párákat kiváltani és ezeket újra felemelte a légfolyamba.* Jól jegyezzük meg azonban, hogy ez az ősalapotú pára sem az a vízpára még, amit majd később az érzéki napfény hatása fog a ma ismert vízanyagból kiváltani. A fényköri fény magasabb ereje ezidőben még sokkal finomabb párat emelt ki. *Ez a mai víznek úgyszólván a lelki lényege volt.*

Mindenkorra jegyezzük meg, hogy minden valóságból két-

féle származás áll elő: Az egyik a lelki; a másik a testi. Az első mindig a fényköri fény segítségével jön létre. A másik már csak a napfény erejével. Majd a bukás után lesz egy harmadik alak is. Ez az alakítás azonban már csak mímelés és utánzat lesz. Egy üres alak, tehát hazugság, amelyben nincs élő élet, csak álélet. Nincs pedig azért, mert az előállító erő is csak ellesi és ellopja az alakítás anyagát, alakját és erejét a valóságos étellel bíró erőktől. Nem kell sokáig törni rajta a fejünket, hogy ezt a harmadik teremtő erőt megtaláljuk a 2-ik kitérésben. A fényköri melegből kitört és eldurvult, alantas érzéki tűzben, amelynek természetét és tartózkodási helyét már ismerjük. Anyagba süllyedt bukott erő, amely természeti törvények kényszere alapján fogja szolgálni az anyagvisszataszítás munkáját: az evolúciót. A megváltást

Az a pára tehát, amelyről csak az imént szóltunk, még nem érzékelhető pára. Csak az érzése! De amint mindennek megvan a célja és rendeltetése a fenti világban, úgy megvan ennek is. Viszont minden testi valóságnak megvan a lelki formája is. Ennélfogva megvan a maga célja és jelentősége a lelki világban is. Mikor mindez majd ki fog világosodni előttünk, akkor meg fogjuk majd a többivel együtt eme pára-érzésnek a célját és a rendeltetését is találni. Most pedig emelkedjünk feljebb.

Az első kötetből már ismerjük az életcsírák keletkezését és elhelyezkedését az óslégfolyamba. Látjuk, hogy az életcsírák fenn a légfolyamban nem egy összetapadó rétegben voltak egyesülve, mint képződmény, mert hiszen ez a legszorosabb érintkezés lett volna közöttük. Sőt több énnél. Egyesülés, amelynek viszont egy súlyosabb alakulás lett volna a következménye, ami folytatólagos lesúlyosodásra kényszerítette volna az életcsírákat. Ismételjük: — Csak lényegileg képeztek egységet, mert testileg egymástól teljesen elkülönítve élték át létállapotukat. Hasonlatban a gáznemű testeket említem fel, amelyek lényegileg szintén egyetlen erőt képeznek, de mindegyik gázparány testileg külön-külön él. Sőt feszerejük is abból ered, hogy összenyomás által akarjuk őket természetük ellenére testileg is egységesíteni. Az életcsírák sem képeztek testileg egységet, csak lényegi egységet. Csak az életvonaluk volt közös. Ezért se testi, se lelki törvény nem kényszeríthette őket egymással való testi érintkezésre. Testileg elkülönítve és a légfolyamban feloszolva csak érlelődtek ön-

magukban. De mindegyik külön-külön. Ugyebár a fákon is minden gyümölcs lényegileg egységben fejlődik, de mindegyik külön-külön érik? Minőségükben egyformák és csak alakilag különbözők.

Majd amikor a legutolsó életalak-csoport vagyis „*az emberi testcsírák*” is a földre jönnek, akkor fogjuk tisztán látni, hogy milyen hű és igaz a biblikus teremtés sorrendje. *Előbb* \ súlyosabb és ellentállóbb anyagi életcsírák jöttek a földre. *Az óriási fák*, amelyeknek a teste még kemény anyag. *De íz a testi anyag fokozatosan lágyult a cserjékben, azután a fűvekben és a virágokban. Még finomabbá lőn az állati szervezetben. Legfinomabb pedig az emberi testben.* De még az emberben is az ellenállhatatlansági anyagtest jött először a földre, az úgynevezett *Ádámé*. Csak ezután a finomabb anyaggal bíró egyenletesebb életalap. Az asszonyé: *Évává*. Ők voltak az emberfajnak egyetemes típusai. Szent *Ágoston* is így nevezi: — „*Massa adamica*”.

Az életcsírák tehát kezdetben ott fenn éltek bizonyos közös értelmi, sőt érzésszerű életet. Ezt hozták le magukkal a földre is, amely itt mint *közös fajbeliségi ösztön* fejlődött ki bennük. Értelmük köre azonban korlátolt volt, amennyiben csak saját világtestük körére és légfolyamára terjedt ki. Ellenben a légfolyamban tartózkodó magasabb erők, pl. a Napfénynek, vagy a még magasabb fénykörbeli fénynek sugarai-ban elhelyezkedett *értelmi lények* (sugárlények) már nemcsak az ő világuk szűk körét ismerték, hanem az összes világtesteken létező erőknek és anyagrészeknek teljes természetét, minden tulajdonságát, szóval összes törvényeit is.

Összertartozó egységükben eme értelmi lények voltak a föld lelke! A mi anyagtömbünknek, a *földgolyónak az értelmi világa*, akik mint *szellemi lények* önként vállalták majjukra a magával tehetetlen anyagmasszának a megtisztítását. *kz ő egységüket nevezük az első részben a föld szellemének. Elsődöknék, akik önként helyezkedtek bele az egyes világtestekbe, hogy azoknak anyagát önként magukra vegyék és azokat az erőéletbe visszatisztítsák.* Nagy vonalakban az „*Élet könyvében*” is beszéltünk róla. Most pedig részletesen fogjuk őket elemezni és megismertetni.

Vegyük pl. a mi földünket! Ennek a légkörében ezidőben ínég csak egy közös egységes értelem- és gondolatkor élt. A föld élettörvényének és természetének megfelelő gondolatkör. azok a magas *értelmi lények* pedig, akiknek gondolatköre

már kiterjedt az egész világegyetem anyagára, nem vittek bele a föld gondolkörének egységébe semmiféle más zavaró felesleget. Ők önként jöttek le a fényköri sugárban, mint az *Igének* munkatársai. Másszóval mint az *Igének* a küldöttei (angyalai), akik magukkal hozták a fénykör legmagasabb értelmiségét. De miután céljuk a föld életének az emelése és tisztítása volt, ezért még értelmileg is isteni következetességgel simultak a föld alacsonyabb élettörvényeihez. Nemcsak lelki és értelmi dolgokban, hanem gyakran még testiekben is. A szó szoros értelmében szolgálták a tehetetlen anyagvilágot.

A földön tehát még ezidőben egy közös értelem volt, amely a föld légfolyamában volt elhelyezkedve: a sugárlényekben. Az angyalokban. Mi volt a tartalma? A föld természetéhez (törvényeihez) való tökéletes alkalmazkodás. Ez az értelmiség a legalacsonyabb fokában már a növényi életnek is az élet és fajfenntartó képességévé lett, amelyet a magasabb értelmiségek, vagyis sugárlények oltottak beléjük. A növényvilágnak is van tehát faji értelmisége, mert tud alkalmazkodni a föld anyagviszonyaihoz. Ezen értelemből minden egyes éleicsíra csak annyit kapott, amennyit parányiségük befogadhathott és ez a kis értelem is csupán az ő testi világuknak rájuk vonatkozó törvényismeretében, vagy helyesebben mondva, életrajzuk törvényének a megérzésében merült ki. Mihelyt azonban a legelső növényi csírák a földre lehullottak és ennek anyagával egyesültek, átmenetileg még ezen parányi értelmüket is egyidőre rögtön elvesztették és egy időre teljes öntudatlanságba estek. Élet- és faj fenntartási ösztönük szünetelt. Ha nem ez történt volna, akkor egyesülésükből rögtön erősokszorozódásnak kellett volna előállania. Ez esetben rögtön meg kellett volna a földön indulni a tenyészetnek, nem pedig a csíráknak egy bizonyos ideig a földben való érlelődése után.

Ebből láthatjuk, hogy ezen átmeneti korszakban a földnek is, mint valamennyi más világtestnek egységes lelke volt. Megvolt a maga külön érzésvilága. Ezt' az érzésvilágot keresi öntudatlanul úgy az anyagban, valamint a szerves életalakokban minden tiszta érzésű ember is. Maeterlinck a Kék madarában nagyon helyesen érezte át a fákban és növényekben lappangó érzéseket.

Hogy a föld ezidőben még súlyos és anyaga is még sötét volt, azt már tudjuk. Csak annyit teszünk hozzá, hogy egyenlíthető természetű anyagának az érzése azonban már lágy volt. S bár a föld ellentálló természetű hegyanyaga megtartotta is

a keménységét, még sem volt most már a földön az a sötétség és keménység, amelyről egykor mint megérezhetetlenről szóltunk. Ha tehát ezek a tulajdonságok már magában az anyagban sem voltak meg, hogyan lehetek volna meg a belőle kivájt és felemeltetett anyagatomokban, amelyek nemcsak belekerültek, hanem *negyed részben alkotó részei is lettek az éleicsíroknak*. Könnyebb megértés végett megismétlem, hogy *eme csírákban a már ismert négy résznek az egysége foglaltatott, 1-ször egyenlíthető anyagatom; 2-szor egyenletes légfolyami erőrész; 3-szor légfolyami ellenállhatatlansági sűrűdés és h-szer ellenállhatatlansági természetű napfény-sűrűdés*. Tudjuk már könyvünk első részéből mindezeknek az eredetét és elváltozásait az élőanyagban.

A súlyos föld lelkének még ekkor csak annyi súlyérzése volt, amennyi egy léleknek a fenntartására elengedhetlenül szükséges. Viszont a *delej*, sűrűdött ellenállhatatlansági természeténél fogva, *a súllyal bíró testeket összevonzotta* és egységbe kapcsolta. Már maga a *delej* is ilyen súllyal (lelki súlylyai) bíró valóság, mert az erő második alakjának, az ellenállhatatlanságnak, a leszármazottja.

Ellenben a súlytalan abszolút erőre és a valóságos erőalakokra, mint amilyen pl. a lelki fény, a delej már nem tud hatni. Így pl. a lelki fényt nem vonzza. *Az teljesen önmagától megy és jön*, mert úgy a helyét, valamint az alakját önként és szabadon változtathatja. Ott működik, ahol akar. Spirál ubi vult. Ezért kellett a föld lelkének is önerejéből fenntartania magát, mert a *delej* a lélekre nem hat.

A fénykörön kívül minden létező valóságnak van bizonyos súlya. Tudjuk már, hogy a súly az elanyagiasodás fokmérője. *Csak a fény köri meleg hang oknak nincs súlya, miután bennük még anyagminőség sincs*. Ezért a fénykörön kívül már nem „önerő” élteti a lényeket, testeket és tényeket, hanem a *fényköri erő*, amelynek csak egyik segítő és fenntartó eszköze a *delej*. *Amely lénynek, testnek vagy ténynek pedig a fénykörön kívül nincs súlya, az már nem létező valóság. Az már csak „látszat” vagyis „hazugság”*. Üres alak, lényeg nélkül. *Az ellenáramlat hazug alakítása. Amely lénynek, testnek vagy ténynek, pedig nincs súly érzése (alázatossága), az már kiesett a fényköri erőnek a fenntartó erejéből*. (Lelkileg: a kegyelem állapotából).

Súlyos volt tehát a végtelenségben még a megtisztult érzésnek is. *Érzésszerű súly!* Mennyivel inkább volt ama valóságoknak, amelyek már annyira meg voltak finomulva, vagy

pedig még el nem durvulva, hogy testileg már nem is voltak érzékelhetők, noha testileg valóságosan léteztek. Ilyen testileg létező valóságok voltak az életcsírák is, amelyek súlyuknál fogva határozott törvény alá tartoztak, amely törvény világos és egységes, amint majd azt látni fogjuk később, miután most még csak éleletalapjukban vizsgáljuk a csírákat.

Ne feledjük, hogy az élet a földön most már *időben*, vagyis *folytonos változásokban* folyik és az életcsírák is bizonyos átalakulásokon és elváltásokon mennek keresztül. Lassú, de fokozatos áthasonulásokon, amit *Bergson* „*tartaminnak*” nevez. A fényköri fény, az egyenletes meleg, épúgy mint az érzéki napfény, vagyis a testi meleg, ezidőben átjárja a földnek az egységes életét és *rövid megszakításokkal folyton termékenyítőleg hatnak reá. A fényköri fény, mint a lelki meleg, lelkileg; az érzéki napfény pedig mint testi meleg, testileg hat a földre.* Ez a két magas erőhatás sohasem jut egymással ellentétbe. Csakis a náluk alacsonyabb erőalakoknak egyenetlen közreműködése vihet bele eme magasabb erőhatásokba is bizonyos egyenetlenséget és ezáltal létrehozhatja velük a különben egyforma életcsíráknak különféle elváltozásait. A mi szótárunk szerint: — *Ezáltal hozták létre a magasabb erőhatások az egységes életcsírákban a különbözőségeket vagyis a fajokká való kialakulásokat* Majd látni fogjuk hogyan?

A *fényköri fény*, amelyről tudjuk, hogy alaptulajdonságainál fogva teljesen lelki, a következő időszakban többször fog „*testi törvényszerűséggel*” is eljárni. Még pedig nem csupán *fényköri testi törvényszerűséggel*, hanem finom alkalmazkodással a föld testi törvényeihez is. Majd látni fogjuk, hogy a föld, amely valaha része volt a hajdani második életkör anyagmasszájának, mindaddig bizonyos egyenlettel bírt, amíg velük egy közös egésznek képezett. Míg a 2-ik fénykitörés az anyagtömböt szét nem szaggatta világrészekre. *Mikor pedig a föld az egységből kiszakadt*, dacára, hogy e kiszakadás folytán megkönnyebbedett, *határozott egyenletességét mégis elveszítette.* Az eleven mozgó élet, amely benne elhelyezkedett, *nem fejlődhetett többé határozott egyenletességben, hanem egymást követték hosszá időkön keresztül az átmeneti állapotok*, amelyek sohasem határozott biztosságok, vagyis egyenletes természetűek. *Hasonlatban kifejezve ez annyit jelent: — Míg a méhmagzat az anyával együtt közös éleiben él, addig fejlődése is egyenletesebb, mint amikor önálló életre jutva, életváltozásai is erőteljesebbek.*

A fentebbi törvény tehát mindenkire szól. Minden lesfi és lelki tényre. *Mert valahányszor egységben, összhangban vannak a testek, tények, vagy lények, úgy ők akkor határozott és biztos élelalapot képeznek.* Mihelyt pedig az egységük megbontatik, megszűnnek biztos és határozott élelalapok lenni. *Széthullanak és kínos követni a hajdan tömör egységet képező valóságoknak erőtlenné vált parányait.*

Fontos ez annyiban és mindenkorra, mert az Úr törvényei alapján soha egy pillanatra sem szabadna beállni gyengülésnek az élet folyamában. Az Úr törvénye olyan tökéletes és minden szempontokra olyan teljes összhangban kiterjedő, hogy a benne való élés, bár állandó erőfeszítést, küzdelmet és harcot jelent a küzdő számára, de hogyha az illető a küzdelmekben nemcsak érzékeivel, hanem értelmével és egész erejével részt vesz, vagyis lényét és főként érzéseit is benne tartja, akkor soha benne gyengülés egy pillanatra sem állhat elő. Az Úr törvénye értelmében ugyanis a tiszta, emelkedett, tökéletes érzés olyan erő, amely, ha állandó és éber működésben van, akkor folytonosan fokozódik. Még pedig olyan mértékben, hogy nemcsak gyengülés nem állhat nála be, hanem új erők, új világok, új végtelenségek képződhetnek belőle.

Helyezzük tehát mi is mindenféle működésünkbe legelőször is a mi felemelt érzéseinket. Ekkor többé se kimerülésről, se elgyengülésről szó nem lehet, *mert életünk ezzel állandó erőfejlesztéssé és erősokszorozódássá válik.* Ezért soha se várjunk valóságos sikert és eredményt olyan munkánktól, amelybe nem tudtuk belevinni érzéseinket is. Ha tehát valamely munkánk eredménye gyenge, tudjuk be azt annak, hogy gyengén vettünk részt a munkában.

A föld is azért gyengült meg, mert kiszakadt a közös munkából. A második életkort megváltó evolúcióból. Paránnyá vált és nincs az a nagyság a végtelenségben, amely egy nagy egységből kiválva, erős tudna maradni. Hatása nem lehet többé olyan teljes és tökéletes s ennél fogva nem is tud olyan tökéletesen élni. *Helyes dolog azért, hogyha a nagy is beleviszi nagyságát és abban súlyát és térfoglalatát az egységbe, mert akkor ott a parányok kénytelenek összébszorulni és a tért a valódi nagyság, szépség és igazság töltheti be.*

Azért, akinek igaza van, beszéljen. Az újidőknek ez lesz a jelszava. De csak *helyesen* beszéljen. Helyesen pedig egyetlen ajakkal lehet csak szólni biztossággal: — *A mi Úrunk Jézusunk ajakával! Induljunk ezért most Jézus szent nevében útra a sok irányba futó élet apró sövényein a föld sokféle*

valóságai és alakulata között. Bármilyen szétágazók legyenek is ezeknek az útjai, a végén összefutnak és egy pontban végződnek valamennyien. *Mindegyik ösvénynek pedig van egy látható iránya és célja. Az anyagnak a visszahelyezése az erőbe.* Másszóval: — *Az anyagnak élő, ható erővé való átválttatása! A legjelentősebb és a legszélesebb ezen utak között az, amelyiken át maga az erő halad tökéletes egészében azon célból, hogy az anyag felé közeledjék és vele egyesüljön. Ezzel a valóságos erő helyezkedik az anyagba, hogy a végtelenség céljának az első részét végrehajtsa. Mert ez a legfontosabb cél, nemcsak az egyéni, hanem a végtelenség életében is.*

Ezért, ha egy lelki erőt látunk anyagtestbe elhelyezkedni, dicsérik és áldjuk érte az Urat. Nincs megrázóbb és felségebb esemény, mint amikor egy erőparány (lélek) az anyaggal -, egyesülve világra születik. Milyen semmisség ehhez képest a világlestek keletkezése és összeomlásai. Ezért nem győzőm én is szélesíteni, megmunkálni és bevilágítani az utat, amelyen keresztül világosan láthatjuk haladni a lelkeket *az erő vonalából az anyag vonalába: — A testet öltésbe.* Testvéreim! akik keresitek és sóvárogjátok az igazságot, vajha megismernétek az én rendszeremet, amellyel az élet valóságainak törvényeit akarom fensőbb megbízatás és támogatás által nektek átadni. Ez esetben sokkal könnyebb lenne az érintkezésünk is. Mindent szélesebb és alaposabb vonalakban és mégis rövidebben és világosabban tudnánk érzéseinkben és értelmünkben elhelyezni.

Én részemről minden erőmmel akarok közeledni felétek. Iparkodjatok tehát ti is kiismerni a szándékomat előadási rendszeremben. Nem teljes értékű az ember szempontjából, ha csupán hit által ismeritek meg azon tényeket, amelyek tesztiek. Nem teljes értékű tehát, hogyha én mondom el nektek, hogy minő rendszerrel és minő törvény alapján végzem ezen munkának reám eső részét. Ez igazán nem fontos, mert ezt csak *hívő lélek tudná* megérteni. Akiben pedig már megvan a hit készsége, az úgyis elfogadja igazságnak minden tisztább megérzését. Nektek magatoknak kell először értelmileg is belátni az én igazságaimat és csak ilyen megalapozás után emelkedhettek fel a megismerés tisztább rendszerébe: — *A hit által való intuícióba!* Ebben kell mindnyájunknak azután egyesülnünk, hogy mi is, mint egykor a fénykörü fényrészek, egységes egészünkben teljes öntudattal vehessünk részt a közös munkában. Így lehet csak közöttünk valóságos értelmi egyesülés, együttérzés, együttlítás és egy gondolat.

Nagy reményeket fűzök ahhoz az időhöz, amikor a törvényeket is már mind megismertétek és megvilágosodik előttetek a tényeknek minden oka. E törvényeket egy külön könyvben foglaltam össze: A „*Törvények könyvében*”. Kiegészítő része lesz ez eme kétkötetes munkámnak, amelyet a többi könyvem fog befejezett filozófiai rendszerré tenni. Előrehaladott koromnál fogva aligha tudom már egészében közre bocsátani, bár mindegyik könyv már kéziratban készen áll sajtó alá rendezve. Csak a nyomdát várja. De megbénít a rám nehezedő nyomás, amely lépten-nyomon akadályokat gördít az utamba. Nem baj, ha nehezen megy is a dolog ma még. Majd, ha minden együtt lesz és összeérik, minden meg is világosodik.

Az élethalapokat is egyenként fogom leírni és megvilágosítani előttetek. És ha majd szemléletileg megismeritek őket, könnyebb lesz velük érzésben is egyesülni, mert csak az *ilyen* egyesülés lehet *tökéletes megismerés*. Alapjában véve ez nem más, mint az illető testtel, ténnyel, vagy lényvel való lényegbeli egyesülés.

Eddig is láthattuk már az első könyvben az élethalapok magyarázatánál, hogy minden egyes tételnél először röviden leírom magát a teljes gondolatot, amelyet azután kifejteni és igazolni akarok. Mintegy a címét adom. Ezután az emberi lélek természetéhez alkalmazkodva mondom el a tényeket. Csak miután így megközelítettem már a lényegét, akkor mondom el lehetőség szerint a valóságnak törvényeit, azoknak természetét és lényegét. Ez az, ami sokszor ismétlésnek látszik, pedig csak a tárgyait igazságnak három oldalú megvilágosítása. Így foglaltam össze a *Teremtés könyvének* első részében:

1-ször: Az isteni élet önkialakulást a színerőből.

2-ször: A teremtés egyetemes alaptételeit.

3-ször: Az anyag teremtését és az erőalakok kifejlődését.

4-szer: Az égitesteknek és a világtesteknek az eredetét.

5-ször: Az őséleletcsíráknak a keletkezését és anyagba jutását.

Eme alapvető tételeknek minden egyes pontját már az első kötetben kifejteni és igazolni törekedtem.

Most következik a második kötetben a részleteknek az egységesítése és ezeknek összefüggő egészben való bemutatása, így kapcsolom össze az analízist a szintézissel, mert *az elemző részletezés és a szervező egységesítés* együttvéve a valóságoknak a lelke és minden tudományos rendszernek a lényege.

AZ ÉLETCSIRAK FEJLŐDÉSE ÉS ANYAGBA HELYEZÉSE.

Tudjuk már, hogy az életcsírák egyesítették magukban a színerő két alaptulajdonságát, amiket a hajdani ősmozgás éltéből az őszrezenetek hosszú úton kihoztak. Még pedig a színerő egyenletességét (erőérzését) és ellenállhatatlanságát (energiáját). Csakhogy ez a két erőtulajdonság még nem elegendő egy termékeny anyagtesti élet élésére. Szükséges hozzá, hogy az erők alakulatai bizonyos könnyűséggel (meleggel) bírjanak, mert ha súlyosak lettek volna már abban az időben, amikor a súlynak még nem volt fenntartója, vagyis a *delej* még ki nem alakult és nem működött, akkor a súlyok egyesüléséből csak egy újabb tömör, halott és terméketlen képződmény alhatott volna elő. Ez volt az oka, hogy az „*idők elején*” a két tulajdonságból is szintén csak ilyen hideg és holt őshangok termeltettek, mivelhogy a *meleg* még ezeket nem tehetette könnyűvé.

Mínthogy azonban a *delejben* most már van egy olyan összetartó ereje az anyagvilágnak, amely éppen a súlljal bíró alakok fenntartása miatt jött létre, tehát most már törvény alapján is előállhat egy olyan alakulat, amely habár nem könnyű, miután *fényköri meleg* (valóságos erő) még nincs benne, de azért súlya dacára se fog holt és mozdulatlan keménységgé változni. Nem fog úgy járni, mint az ősmozgás hideghangjai (a rezenetek), amelyek mihelyt egymásba ütköztek, megálltak és képződménnyé dermedtek.

Az életcsíráknak életörvénye és fenntartója tehát nem a fényköri fény, illetve egyenletes meleg lett, hanem a fénykörből csak később kiszűrődött egyetlen tulajdonságú erőrészt: a *delej*. Neki köszönhetik az életcsírák életfenntartásukat. Természetes is, hogy rájuk nézve, amelyekben már valóságos anyagrészt is van, ne a fényköri meleg legyen a közvetlen erő, hanem egy hozzájuk közelebb súlyosodott testi természetű erőrészt: a *delej*, amely ellenállhatatlansági (erőtesti) kiszűrődés.

A sullyal bíró testek, tények és lények a delej törvénykörébe tartoznak, hogyha ezek nem teljesen önként, vagyis saját erejükből jöttek létre. Jegyezzük meg jól, hogy a föld sullyal bíró testeit, tényeit és lényeit közvetlenül nem a fényköri fény, illetve az egyenletes meleg tartja fenn, hanem a a delej. Ezért a föld sullyal bíró alakjaival szemben az Úr Jézus ereje és kegyelme mindig csak közvetve működik. Közvetítő erőhatások által. Azért fontos ezt az alapigazságot mindjárt vizsgálódásunk elején lejegyezni, hogy később is tisztában legyünk a dolgokkal, majd amikor a fényköri fény — a teremtés befejezése után — úgyszólván teljesen visszavonul a földről és vele együtt megszűnik itt az egyenletes meleg. Delej nélkül ekkor a föld megdermedne és mégis majd látni fogjuk, hogy bár megváltozott alakban, de azért a föld élete fényköri fény nélkül is folyni fog tovább, mivelhogy fenntartója közvetlenül már nem maga a fényköri fény, hanem a delej.

A föld megváltásában — lelki evolúciójában — is szem előtt kell tartanunk ezt a körülményt, mert a krisztusi munkában nem erőszakos, hanem csak gyengéd és fokozatos tisztulásról lehet szó. Nem szabad tehát a hitélet terén semmiféle erőszakot használni. Hiszen, ha az Úr erőszakkal akarná üdvözíteni a világot, ezt az erőhatást egy pillanat alatt gyakorolhatná a lelkekre. De ez esetben meg kellene semmisítenie egyéniségüket és szabad akarataikat. Ez az oka, hogy 2000 év óta csak lassan és fokozatosan terjed a fényköri meleg (a krisztusi eszme) és sok idő kell még, míg a földet teljesen átjárja és vele ismét teljesen egyesülni fog. A fény köri fény soha semmit erőszakkal nem cselekszik.

Ne feledjük azonban, hogy minden valóság két alakban van meg már a földünkön is: lelki és testi alakban. Így vagyunk a delejvel is, mert az az alak, amelyet eddig emlegettünk és működni láttunk, származásánál fogva nem testi, hanem lelki erő. A testi delej, amit mi a mai időkben ismerünk, csak a bukás után állott élő és ez már teljesen testi származású. Mindazok a testek, amiket eddig keletkezni láttunk, még mindig csak lelkiek. Majd, ha a bukás után ezek élő testeknek lesznek nemzés útján a leszármazottjai, akkor fog csak valószínűsítően létrejönni a külső világban is a testi származás.

Az életcsírák tehát a lelki delej fenntartó hatalma alá tartoztak és már tulajdonságaiknál fogva is ki voltak véve a fényköri fény hatalma alól. És habár érési állapotukban.

fenn a légfolyamban, nem is voltak kényszerítve a fényköri fényvel való egyesülésre, de módjukban és szabadságukban állott ezt mégis megtenni. És itt nyilvánul meg teljes igazságosságában az a már említett tény, hogy az élelcsíráknak már keletkezésük után közvetlenül két eshetőség közöst lehetett, sőt kellett választaniuk. Ez annyit jelent, hogy *volt bizonyos fokú értelmük és szabad akaratuk*. Mindezt bővebben kifejtettük már a tenyészet megindulásáról szóló fejezetünkben.

A *fényköri fény* azon időben, amikor az élelalakok érés állapotában voltak, nemcsak hogy átjárta a föld légfolyamát, hanem erejének egyenletes melegével a föld légfolyamábarj sűrűdni is kezdett, mivelhogy ekkor a föld, anyagának köi zömbössége miatt kellőképen visszahatni rája nem tudott, Természetes, hogy a sűrűdő lelki meleggel átjárt légfolyamban létező élelcsírák, amelyekben már volt bizonyos fokú élelérzékenység és értelem, nem lehettek közömbösek ama magas erőalakkal szemben, amely őket át- meg átjárta. Még pedig oly mértékben, amennyire magukat csak átengedték, A lazákat jobban, a sűrűbbeket kevésbé. Az érzékeny élelcsírák magukba fogadtak tehát bizonyos részt ama fényköri melegből, amelynek sugaraiban éltek a testileg is létező sugárlények (értelmi részek) fenn a föld légfolyamában. Hogy, azonban az egyenletes meleggel való ilyen érintkezés a csírákra nézve nem volt kényszer törvény, az világossá lesz előtünk, mihelyt visszaemlékezünk, hogy az élelcsírák anyagának egy része ellentálló hegyanyag volt és ezért a hozzátapadt erőrészek is a legsűrűbbé sötétedett ellenállhatatlansági erőrészek voltak. Az ellentálló anyagparánnyal csak hasonló; természetű valóságok egyesültek.

Már most, ha ezen élelcsírákat ellentállóságuk jegyében szemléljük, rögtön látjuk, hogy velük a fényköri fénynek szinte lehetetlen volt egyesülnie. És bár ezek az élelcsírák már szintén benne éltek az egyenletes meleggel átjárt légfolyamban, de annak jótékony fényköri melegéből *kényszer útján* semmit sem voltak kötelesek befogadni. íme, így lesz világossá, hogy az élelcsíráknak már ekkor szintén kétféld eshetőségük volt. Félig egyenletességi, félig ellenállhatatlansági összetételüknél fogva csak tőlük függött, hogy egyesüljenek-e a fényköri fényvel vagy ne? Vájjon, mi ez a kétoldalú választási lehetőség? Világosan kifejezett *erkölcsi próba*. Hogy azonban a két lehetőség között ne testi tulajdonságaik

alapján válasszanak, hanem a testi törvények fölé emelkedve, lelki önkéntességgel, — arra szolgált a fényköri fénynek fentebb említett megsűrűdése a föld légfolyamában. S hogyan állott ez elő?

Míg a fényköri fény az anyagra hatni tud és eme működésében kimerülhet, addig sűrűsödni sem kénytelen. Ellenben, ha valamely oknál fogva nem közelítheti meg az anyagot, úgy kifelé ható ereje nem működik és így kénytelen visszafordulni önmagába és ilyen módon lényeges sűrűdés áll benne elő.

Ez volt az oka, hogy a fényköri fény úgy annyira megsűrűdött, hogy azok az *értelmi részek* (a sugárlények), akiknek fénybeli eredetéről a második korbéli élet kezdeténél szólottunk, szintén sűrűsödni kezdettek. Természetes, hogy „együtt sűrűsödtek a fényköri fényvel, mert hiszen csak részek voltak a fényből és ezért vele egylényegűek”. A fény-sűrűdés folytán pedig fény testet, vagyis alakot öltöttek, alap tulajdonságaiknak megfelelő alakot és így érzékileg is láthatóvá váltak, még mielőtt az életcsírák a föld légfolyamában érzékileg létezőkké lettek volna. *Ezért az angyalok lettek a földön az első teremtmények.*

A megsűrűdött fénytestű értelmi lényeket nevezzük mi most angyaloknak. Isteni küldötteknek, akik a teremtés eszközei voltak az *ige* kezében, mikor a földet növényi és állati életalakokkal benépesítette. Jelenlétük a légfolyamban jótékonyan hatott a fenntartott életcsírákra is. Mintegy elsimították az életcsírákban a kétféleséget és bizonyos egyenletet hoztak létre bennük. Ezáltal teljesen lehetővé tették a részükre, hogy lelki őszinteséggel és teljesen tiszta szabad akarral döntsenek, hogy vájjon befogadják-e, vagy be ne fogadják-e a fényköri meleget?

FÉNYKÖRI ÉRTELMI LÉNYEK KAPCSOLATBAN AZ ÉLET CSÍRÁKKAL.

Hogy az angyaloknak a teremtése hozzátartozik-e a föld keletkezésének a történetéhez, azt ehelyütt nem fogjuk kutatni. Nem fogunk tehát kiterjeszkedni ezen testileg is már létező sugárlényekre, akiknek sűrűdött fényttestét (asztrális lelki testét) az anyagtestű embernek nagyon nehéz elképzelni. Pedig *anyagtestünk levetése után minden egyes lélek ilyen asztrális lelki testben fog élni, amelynek finomsága, vagy durvasága a lélek érettségének és tisztultságának vonala szerint változik.*

Keletkezésüket és származásukat csak az imént ismer tettük. Ebből kifolyólag meg kell ismernünk tulajdonságait, tehát természetüket is. Ha pedig már mindezekkel tisztában leszünk, akkor egyenesen a működésüket fogjuk megfigyelni a föld légkörében.

Hogy azonban némileg mégis megközelíthessük őket és ily módon könnyebben követhessük utaikon, testi következetességgel leírjuk, milyeneknek kellett lenniök, midőn már annyira sűrűdtek, hogy a földi légkörben is meg tudtak élni. Ne feledjük, hogy *az erő rész* mindig csak „*egy tulajdonság*” *az erőből.* Ilyen rész pl. a *delej is* és ugyanilyenek voltak a fény sűrűdésük folytán most már *egésszé* vált *sugárlények* is, akiknek egyetlen lényegük kezdetben csakis a *sűrűdött sugár*, vagyis „*az értelem*” volt. *Csakhogy, amíg a delej ellenállhatatlansági, addig az értelmi lények egyenletességi erőrészek voltak.* Amint tudjuk, már ezen egyetlen erő részüknél fogva is képesek voltak a föld légkörében megmaradni. Még pedig azért, mivel az ő tulajdonságaiknak megfelelő szerephez jutottak és ily módon nem is kerülhettek természetükkel merőben ellenkező helyre.

A delej is teljes mértékben kimeríthette feszülő tulajdonságát a súllyal bíró testek összetartásában. Hasonlóképpen a

most már egészsé vált értelmi lények is a fényköri sugárban lévén elhelyezkedve, épen ezért nem kerülhettek természetükkel merőben ellenkező helyre, minthogy már a fényköri sugár is tartózkodhatott a légfolyamban.

Eme fényköri erőrészeknek nem volt teljes, egész életük, miután nem volt bennük *két egységben lévő erőtulajdonság, amelyek teljes egyenlettel mozogva, egyenletes meleget is fejleszthettek volna és ezáltal ellenállhatatlanul terjedő életet áraszthattak volna ki önmagukból megsemmisülés vagy megkeményedés nélkül* Ilyen önélete csak a háromsággá kialakult színerőnek van. Minden más élet már csak az isteni életközpontból nyert kegyelmi élet.

A sugárlényeknek nemcsak önéletük nem volt, de még önmozgásuk sem, mert a sugarat mindig csak a fény mozgat-hatja. Sőt, kezdetben nem is voltak belehelyezkedve a földi élet alantas folyamába, hanem elhatároltan éltek a saját sugárkörükben, a légfolyam fölött. *Az egyik erőrészt (a delejt) egy álló és feszülő állapot volt, ellenállhatatlansági erőiskis-zűrődés. A másik, vagyis a sugárlények pedig az összeszorított fényköri sugarak bezárt körében voltak elhelyezkedve. Kívül a fénykörön, de a föld légkörének a legmagasabb vonalában.* Mindezt bőven kifejtettük az első kötetben. *Nem éltek tehát testi és lelki természetükkel ellenkező helyzetet.* Bár a föld köréhez tartoztak, de a legfelsőbb vonalban bizonyos védelmezett területen mintegy elhatárolva voltak az egyenetlen, alantasabb anyagélettől. Mihelyt azonban megszűnnek tiszta erőrészek lenni, vagyis a két fényköri tulajdonság egyesüléséből egy új, magasabb életalakulás fog előállni bennük, amely teljességénél fogva már nem csupán *egyetlen erőrészt,* hanem *egy teljes élő egész lesz,* amely már nem csak tud, hanem kénytelen is mozogni, akkor a fentebb említett elhatárolt és kivételes hely is megszűnik a föld legfelső vonalában. *A fény abronccsal bezárult kör kinyílik az új életalakok részére, akik most már mozogni lesznek kénytelenek.* Még pedig a *végtelenség legtökéletesebb következetességű törvénye alapján* olyan irányban, amerre számukra hely nyílik. *Az erő terjedésének ugyanis természetes útja mindig a legkisebb ellenállás felé vezet.* Történhetik ugyan csoda, de ez már nem törvény alapján, törvényes határok között jön létre, hanem vagy törvény fölött, vagy törvény alatt vívítik ki aszerint, amint azzal jó vagy rossz célt akarunk elérni. Lelkileg az Úr mindig a gyöngékre való tekintettel engedi

meg a csodát, amely mindenkor csak *átmeneti eltérés* az alaptörvények alól. A gyenge ugyanis még nem áll valóságos törvény alapján, hanem ezen kívül.

Mikor a sugárlények elérték teljességüket, szintén megpróbáltattak. Kétféle eshetőség nyílt meg számukra is. Ha ellenállhatatlanságuktól vezéreltetve foglalják el új helyüket a föld légkörében, úgy pillanatok alatt átalakíthatják a föld légkörét a saját maguk természetéhez. Ha azonban nemcsak testi, hanem lelki következetességgel járnak el, akkor ők fognak alkalmazkodni a föld törvényeihez, változásaihoz és mozgásaihoz, mint ahogy tette ezt a Fiú is a megváltás őspróbájában. Midőn ugyanis önmeleggő sűrűdött, vagyis Igévé testesült, nem az anyagban, hanem Önmagában idézett elő változást, hogy így a külső világgal is kapcsolódhassák. Szóval, ők is arra fogják irányítani mozgásaikat és működéseiket amerre a föld erőalakjainak mozgása a természetükhöz legközelebb eső utat nekik megnyitja. A végtelenségnek ugyanis alaptörvénye az egyenletes mozgás, ami csak lassú lehet akkor és ott, ahol súlyos testek vannak még elhelyezve.

Ez is általános igazság, sőt szabály a haladás törvényeiben és ezért „*a vezéralakoknak*” mindig meg kell mérniök azon tömegnek a súlyát (érteimi és érzésbeli fokát), amelyet egy-egy eszmével felemelni és vinni akarnak. *Mert minél nagyobb az eszme, annál nagyobb az emelő ereje is. Következésképpen a legnagyobb eszme tud leginkább emelni. De mm ám a leg-súlyosabb lényeket, hanem fokozatosan a már emelkedőibeket. A lassú haladás a törvényszerű haladás a súlyos világtestekben.*

Ha pedig időnként egyoldalú szellemek vezetése alatt hirtelen szédítően magasra emeltetik egy-egy világtest, vagyis csodaszerűen alakul át benne az élet, annak rövid idő múlva más úton-módon fog kitűnni a káros volta. Láthatjuk ezt földünknek utolsó időbeli történetében, mert a rohamos haladásban nyert új javak nem érik meg azt az árt, amelyet vele összefüggőleg el kellett veszítenünk. *Az isteni törvények alapján a haladásban sohasem szabadna rázkódtatásoknak előállnia.*

*És ahol beáll, ott zavar, azaz törvényen kívüli állapot áll elő. íme! ez az oka, hogy az új életalakok, vagyis a sugár-
lények alkalmazkodással maradtak benne a föld légkörében, ennek törvényeihez és természetéhez simulván. Ezen alázatos*

alkalmazkodáshoz pedig a példát az *Ige* önfeláldozásából mérítették. Nagy áldozat volt ez tőlük is, mert ezt *csak testi és lelki következetességgel* tehették meg. Vájjon miért? Azért, mert, *ha csupán testi következetességgel* jártak volna ed, akkor a földet meglévő erejükkel (*megsemmisítő erejük felhasználásával*) *át kellett volna alakítaniok* a saját természetük számára, *lia pedig egyedül lelki következetességgel* jártak volna el, *akkor rögtön vissza kellett volna térniök létrejött önmozgásukkal a fénykörbe és a földet el kellett volna hagyniuk.*

Egyiket sem tették, tehát ismét egy olyan jelenséget látnunk, amely mindenkor jellemvonása leszen a fényköri származású valóságoknak. Rendesen testi és lelki következetességgel cselekesznek, vagyis mind a két szempont vezeti őket. Állandó kiegyenlítésre, vagyis összhangra törekvesznek. Ez a imeguáltó munka jellege. Alkalmazkodtak tehát ők is a föld külső és belső életéhez.

Hogy a földön maradtak, már ez is egy önfeláldozó cselekedet, amely részükre a küzdelmeknek a sorozatát jelenti, meri ilyen küzdelmekre kényszerítette őket *a földnek ezidőszerinü állapota.* Tudjuk, hogy *ekkor volt a föld közömbös, mert egy másik alacsony erőalakkal, a vízzel egyesülve, iszapos állapotban volt.* Érésben! Közömbössé vált tehát a fényköri fény iránt, amely fény *emiatt kénytelen volt a földről visszavonulni.* Okát ismerjük. Tudjuk, hogy *a fény soha erőszakosan nem hat.* Ezért simult hozzá most a föld közömbösségéhez.

Előzőleg már említettük, *hogya két alantas erőalak, legyen az akár test, akár tény, akár lény, egymással egyesül, akkor ezen egyesülésből egy még alantasabb valóság áll elő. így alakult ki a földnek és a víznek egyesüléséből is egy még alacsonyabb természetű és vonalú valóság: a sár, az iszap, a mocsár.* Ez a legalacsonyabb új valóság természeténél fogva már annyira távol esett a legmagasabb fényköri fénytől, hogy iránta már teljes közömbösséget tanúsított. Hogy pedig a *fényköri sugárlények ezzel szemben nem használták fel ellenállhatatlansági erejüket, hanem szintén alkalmazkodtak a föld törvényeihez,* ezt azért tették csupán, *hogy megkezdett érésében lassú egyenletességgel fejlődhessék önmagában és önmaga erejéből a föld is.* Külső erőszak nélkül. Hogy mindent megértsünk, csak utalok egy tisztább léleknek bensőbb

ézésére, amely mindig törvényszerű iszonyattal fordul el és vonul vissza egy olyan helyről, ahol alantas valóságok küzdelme vagy egyesülése áll fenn.

Már pedig a föld a maga közömbösségével meglehetősen súlyos és kellemetlen keretet képezett a finom sugárlények számára. Velük összehasonlítva, durva volt az egész környezetük. A légfolyam, a benne elhelyezkedett vízállomány, a delej és az életcsírák, amelyeket át- és átjárt az érzéki nap-sugár, olyan helyzetei, teremtettek eme magas és fenséges értelmiségek számára, amely nem csak rideg, hanem küzdelmes is volt. *És hogy mégis a földön maradtak, ez igazán megmagyarázhatatlan és csak megérezhető áldozat, amelyért örök bámulat és hála illeti meg őket. Itt tűnik fel legelőször az a végtelen szép gondolat, hogy mindent, még az angyalokat is alacsony és tehetetlen anyagért teremtette az Úr. Nem a magas lények számára akart egy végtelen tökéletességű mindenséget alkotni, amelyben örök boldogságban lakozhatnak, hanem a mérhetetlen idők óta halva fekvő anyag felszabadításának a szolgálatára teremtett mindent.* Még a fénykör is az anyagmegváltás céljából jött létre. Kitorései és erőkiadásai csakis a holt anyag életre ébresztésének és megtisztításának a feladatát szolgálták; Az égi erők és angyalok összes seregei csak munkaeszközök voltak a teremtő és megváltó Igének a kezében, hogy az anyagba a szellemvilág útján vigye bele az élet föltételeit. *Így tisztítják egymást kölcsönösen. Az anyag a szellemet, a szellem az anyagot A két világ között pedig az átvezető alakulat az ember.*

Igazolja ezt az is, hogy nem akkor hozta létre az Ige az ő angyalait, mikor a külső helyzet, a keret már annyira megfinomult, hogy abba áldozat nélkül beleilleszkedhettek, hanem sokkal előbb. Akkor, amikor a földön még sem növényi, sem állati, sem emberi élet nem volt Mikor a földi életet még semmi sem enyhítette és csak közömbös anyag és zavaros légfolyami élet állott fenn benne. *Azt akarta az Úr igazságossága, hogy minden lény a természetnek megfelelő boldogságot a saját érdemei alapján önmaga készítse elő,* mert csak a saját munkánk révén elért siker és eredmény lehet ránk nézve rgazi értékké.

A végtelenség lelkéhez méltó gondolat volt ez és azok közé a legfenségebb tények közé tartozik, amiket történetünkben külön „isteni tényeknek” fogunk nevezni és külön jegy-

tetbe venni. Mert szükséges, hogy e munkában is minden az Illető helyére kerüljön. Ne csak a testek és a lények, hanem a tények is, A tények sorozata az a valóság, amely már állandó törvényekből árad ki és ezeknek kifelé való terjedését biztosítja.

Az angyalok seregének teremtése tehát minden egyéni életet megelőző, őket nevezzük egységes csoportjaikban első-sőknek, akik a fénykorból eredő sugaraknak a sűrűdései. Részek az Igének fénykörü erőtestéből! A szellemvilág legelső teremtményei. Ők vették először birtokukba a világokra szagatott anyagtömböket, hogy ezeknek értelmi, lelki tartalmat adjanak és úgy az anyagnak a visszatisztítását, valamint a szerves élet megteremtését a világtesteken megindítsák. Így lettek az Ige kezében a teremtés engedelmes eszközeivé. Ezért inondja a biblia: — Kezdetben teremték az Istenek. Mózes a Weremtés könyvében az angyalokat, akik mint legmagasabb özellemi lények az Ige szolgálói, szintén elohimnak, vagyis Isteneknek nevezi. Magát az egy Istent pedig El-nek, Előhának, pagy Jahvének, Jehovának.

Természetes, hogy a föld, amely ezidőben közömbös volt a fénykörü fényhatások iránt, nem maradhatott sokáig ezen állapotában. *Azok az erőrészek és életcsírák, amelyek benne, vagyis a mocsaras vízanyagban elhelyezkedve egyelőre létállapotban pihentek, bár alig érezhető, lassúvá vált benső mozgással, de azért mégis csak éltek.* Vigyázzunk! nem a víz mozgásáról van itt szó, mert ennek az alantasabb erőalaknak ösnozgása nincs, hanem a beléje helyezkedett élecsíráknak \$>első mozgási képességeiről van szó. Ezek ma is képesek belsőleg megmozdulni és a rosszul esett magot észrevehetetlen lassú mozgásokkal a földbe jól elhelyezni. *í: Az életcsírák a föld anyagában egy bizonyos érési állapotba helyezkedtek el, hogy majd amikor az erő ellenállhatatlansága bennük sűrűdni kezd, elszigetelt és helyhez kötött állapotukban még önmeleg fejlődés nélkül is elváltozhatók.* Csakhogy az életcsíráknak eme benső mozgása még nem gépesítette őket helyüknek tetszés szerinti elhagyására is. De Iriszont, ha egy erőrészt ellenállhatatlansági önmozgásában Msszaszorítatik, kénytelen bizonyos sűrűedésre, vagyis önelváltozásra. Jól figyeljünk! mert ezzel ismét egy fontos és alapvető törvényt mondtunk ki.

Amíg ugyanis az életcsíra fenn élt a légfolyamban, addig

nemcsak önmagában mozoghatott, hanem a légfolyam mozgása is állandóan mozgatta. Ez a körülmény az életcsírák alaptermészetének sokkal inkább megfelelt, mint mostani lekötött helyzetük az anyaghoz. Azonban az az elváltozás, amelynek e lekötöttség folytán az életcsírák ellenállhatatlanságában meg kellett történnie, csakis úgy mehetett végbe, hogyha önmozgásukat az anyagnyomás visszaszorítja. Ez fogja kényszeríteni az elnyomott energiát először sűrűdesre, azután erőkifejtésre.

íme! a magyarázata, hogy az isteni bölcsesség miért helyezett bennünket is a földi élet küzdelmeibe és szenvedéseibe. A küzdelem nélküli jólét puha lelkeket nevel, akik önző kenyelmükben elszigetelődnek és egy meddő életet élnek önmagukban. Hogy egy lélek értékévé fejlődhessék és előnyösen elváltozzék, szükséges, hogy önmozgásában külön nyomások által visszaszoríttassék. Ez nevelhet csak önerőfokozódásra, önbizalomra és ami a legfőbb erény: alázatosságra és altruizmusra. (Emberszeretetre.) Ezért az emberi lélekre is elmondhatjuk a latin költővel: *Palma sub pondere ere-seit!* A pálma is a saját súlya alatt növekszik!

E rövid kitérés után hagyjuk egyelőre az életcsírákat meddő létállapotukban pihenni és érni a föld anyagában. Mi pedig emelkedjünk fel újra a légfolyami életbe, amelyben a fényttestű sugárlények (a fenségesen szép és Jó angyalok) már együtt élnek a még le nem bukott és fennmaradt fejletlenebb életcsírákkal.

AZ ÉRTELMI LÉNYEK (ANGYALOK) MŰKÖDÉSE ÉS HATÁSA A LÉGFOLYAMI ÉLETCSÍRÁKRA.

Ha meg tudnánk érezni, hogy minő helyzet volt ezidőben a föld légkörében, ahol a fennmaradt életcsírák az angyalokkal együtt élhettek, akkor rögtön tisztán látnók ezen égi erőknek a teremtő munkáját is, amit fenn a légfolyamban a mozgatott életcsírákban végeztek. Két valóság élt most már olt együtt. *Az angyalok testileg önmagukban meddők voltak, vagyis természetüknél fogva képtelenek testi érintkezésre.* Az ő benső, önmagukban való életük fénykörü törvény alá tartozott, amely minden testi törvény felett áll. Ezért, míg a fénykörü sugárban éltek, csak a fénykör mozgathatta őket is, mert tudjuk, hogy a sugárnak még önmozgása nincs. De mihelyt sűrűdésük folytán fénytestük kifejlődött, akkor már mind a két erőtulajdonság egységben volt bennük. Megvolt tehát az önmozgási képességük is. Nem voltak kénytelenek többé fénykörü egységben élni és egymással *érintkezni*. Sőt, ilyen érintkezésük csak törvényen kívüli, vagy pedig törvény alatti lehetett volna. Hiszen, ha önmagukban már minden tulajdonság megvolt, akkor a maguk teljességében nem is vágyakozhattak semmi más valóság után.

Az angyalok életének nem volt és nem is lehetett soha célja a testszaporítás, amely az élő élet érzésének a sokszorosítása. Azért helyeztettek csupán a földre, hogy itt a megváltás törvényét szolgálják. Ezért alkalmazkodniuk is kellett a föld törvényeihez. Kétségtelen, hogy az ilyen szolgálalkodás már bizonyos alázatossági próba volt rájuk nézve is.

Az angyalok seregének egységes feladata tehát az volt, hogy életvonalukat testi és lelki következetességgel fenntartsák. Minden élő és létező valóságnak ugyanez a hivatása és kötelessége. Ha ezt megcselekszi, megtett minden szükségset.

Tökéletességét elérte. Összhangban él és ezt mindegyik meg is teheti, mert a korlátok közé szorult lények szemében minden lehet homályos és érthetetlen, de saját parányi körüknek világát mindegyik teljes világosságban érezheti és annak fölismert törvényeihez könnyűséggel alkalmazkodhatik is.

Hogy az angyalok eme világossá vált feladatukat hogyan oldották meg és hogyan fogtak az Ige által megindított teremő munka kiviteléhez, tisztán fogjuk látni, mihelyt a körülöttük levő életet és elváltozásokat figyelemmel kísérjük. Ebből fog kivilágosodni működésük is.

*Az életcsírák a légfolyamban még nem bírtak önmozgással, amikor az angyalok létrejövetele már befejezett tény volt. Vigyázzunk! Én a teremtés, vagy a teremtetés helyett a magam részéről itt azt a kifejezést használom: — létrejövetel! Úgy érzem, hogy a teremtés a földön elfogadott és megszokott értelmében zavart okoz. A korlátolt lények előtt a Teremő mindaddig, amíg a földön korlátoltság léssen, kívül íog állani és elképzeltlen a teremtett valóságokon. A nagy tömegben az Isten-eszme ma is egy extrakozmikus Lény alakjában él. Valójában pedig nem így van. Mert, habár a Teremő csak külső és kívülálló erőknak a felhasználásával teremt, de azért a létrejövendő új valóságokban az isteni erő is mindig elhelyezkedik *belülről* és így teremti őket. Nincs olyan valóság, amely az isteni életen kívül jöhetne létre, mert minden létrejövendő valóság az isteni életen épül fel. *Bennük az Isten! Minden az Istenben és az Isten mindenben!**

Most pedig újból ismétlem, hogy az életcsíráknak az önmozgását már megelőzte az angyalok létrejövetele. *Önmozgás ugyanis csak ott állhat elő, ahol a két erőtulajdonság együttműködéséből önmeleg származik.* Láttuk ezt a színerő ösmozgásában is, amely, habár más természetű és fokozottabb erejű volt is, mint pl. az életcsíráknak két tulajdonsága, amely most a földben létállapotban érett, de azért még az ösmozgásban is a színmeleg csak a két erőtulajdonságnak az együttműködéséből származhatott. A különbség csak annyi, hogy míg az ösmozgás tiszta színerő volt, addig az életcsírák már csak elváltozott erőtulajdonságokból sűrűdött anyagvalóságok voltak, amelyeknek önéletük nem lehetett. Csak létállapotuk volt. Még az az erőrész is, ami bennük volt, a lehetőségig összehúzódva, *csakán benső mozgást végezhetett. Külsőleg pedig csakis erőhatások mozgathatták.* Ilyen volt például a légfo-

lyam is, amely állandó mozgásával az életcsírákban mindig olyan fajta elváltozásokat hozott létre, amint őket a légmozgás egyenletesen vagy pedig egyenlőtlenül (légtorlódásokkal) mozgatta.

Az életcsírákról azt is tudja már, hogy kétneműek voltak. Nagyobb részükben az egyenletesség túlsúlya volt az irányító erő. A kisebb csoportban pedig az ellenállhatatlanság volt az uralkodó tulajdonság. Csakhogy az utóbbinak éppen olyan fogékonyá kellett válniok a fényköri fény hatása iránt, mint az előbbieknél, mert a végtelenségben kifejlődött életnek a törvény-alapjává az egyenletesség lett. Csakis ebből indulhatott ki minden élet. És ezért az életcsírák is csak úgy lehetnek életalakokká, ha megszűnik bennük a testi ok (durvaság), amely őket a fényköri fényvel szemben ellenállókká tette. Jegyezzük meg, mint mindenkorra szóló tény, hogy csak a testi törvények közül kiemelkedve juthat a lényeg, vagyis a lélek magasabb lelkiszabadságra. Lássuk most, hogy ezt a szabadságot hogyan nyerik el a jó angyalok közvetítő segítségével az ellenállhatatlansági természetű életcsírák?

A jó angyalok azáltal, hogy a sugárban testi következetességgel helyezkedtek el a föld légkörében, ennek a belső mozgását sűrűsítésre, tehát gyorsabb egyenletű működésre kényszerítették. Tudjuk, hogy ezidőben a föld légifolyama igen súlyos lévén, csak lassú egyenletben mozgott, amennyiben a közömbös föld hegyei is pihentek és nem kényszerítették visszahatásukkal egyetlen légtorlódásokra. *Az ilyen lassú mozgású légfolyamban az életcsírák is csak lassan változhattak volna el* és igen sokáig tartott volna az érésük, igaz ugyan, hogy a végtelenségnek valódi, vagyis változatlan törvénye alapján minden haladás lassú és rázkódtatás nélküli. A fejlődésben nincs ugrás, csak áthasonulás. Azonban most, mikor olyan alakulatok létrejöveteléről van szó, amelyek parányalakjukban magukba foglalják majd az egész végtelenséget, szinte érezzük, hogy a teremtő erőnek az a remekműve, amely most fog létrejönni, már nem olyan lassú egyenlettel fog kialakulni, mint aminővel az alsóbbrendű anyagvilág egykor létrejött. Szinte bizonyos isteni lázzal, gyors egyenletességgel hozta létre a legnagyobb csodáját a végtelenség Mestere. *Elérte végső célját, mert önmagát parányokra osztva, mind egyik parányban teljes végtelenségében tudott elhelyezkedni. Létrejött a mozgó, élő, életparány, akiben az Istenség teljes*

igében visszatükröződhetett. Az isteni képmás! A lelkes ember! Ezzel az Úr befejezte a teremtés nagy munkáját és valóban megpihenhetett.

Kétségtelen, hogy amikor a teremtés remekének a szüléssé előtt állott a világegyetem, — mindaz az erőhatás, amelyet a föld légkörében már ismerünk, fokozott működést fejtett ki, hogy a teremtés remekének a létrejövetelét elősegítse. *Hogy pedig ezek az egyes erőrészek, amelyek már csak részek voltak az erőből és így tiszta öntudatuk nem is volt, hogyan érezték meg az idők fontosságát?* azt szinte gyaníthatjuk. Miután az ilyen erőrészt nem más, mint *egyetlen erőérzés*, azért természetes, hogy *minden időben és esetben érezte is az ő egyetlen teendőjét. Egy útja volt Nem tévelyeghetett!*

Csak fel kell emelni érzéseinket ama tiszta erőrészekig (angyalokig), akik önként a föld légkörében maradtak, hogy azt szolgálják és fejlődését előmozdítsák. Ugyan, mit jelentene az most, ha akár a föld légkörében, akár egyenesen testbe öltözve ezer és ezer ilyen isteni tökéletességű lény helyezkednék el a földön? Vájjon, mit tennének itt ezek? *Oh! mily fenséges erőhatásokat hoznának itt létre és milyen meglepő eredménnyel működnének még ma is, amikor pedig már egy erős ellenfél állana itt velük szemben: — a föld körében testben és testen kívül élő alacsonyabb szellemeknek az ellenáramlata.*

Hát még akkor hogyan működhetek, amikor még csak az anyaggal kellett szembhelyezkedniük, amelyet már fogékonnyá puhítottak bizonyos erőhatások! És ezzel is csak addig, amíg azt át nem járhatták. *Amikor pedig ezek az erőlények már minden anyagot átjárnak a földön, akkor itt többé nem is lesz harc. Majd amikor az angyalok már az emberekben is lakhatnak, akkor nem lesz más a földön, mint erő, meg erő,* amely teljesen egyesülni tud az anyaggal. Szóval, a mai állapotokkal összemérve, hasonlíthatatlanul könnyebb volt akkor a jó angyaloknak nagy eredménnyel hatni a földnek az erőalakjaira, vagyis az anyagára. És ezt meg is cselekedték. Lássuk, miképp!

Először is tért foglaltak el a légfolyamban. Még pedig nem úgy, hogy helyéből azt kiszorították volna, hanem inkább a légfolyamot fogadták önmagukba. Sajnos, csak bizonyos mértékben és területen. Ez annyit jelent, hogy mindig az illető lény akarata és célja szerint változott az ő térfogla-

lata is és vele együtt azon léganyagnak a mennyisége, amelyet önmagába elhelyezett. Például, ha egy jó angyal céljának megfelelőleg lejjebb, vagyis a föld felületéhez közelebb akart levegőtestet öltetni és így akarata erejével megállani, akkor egy pillanatra önmagát súlyosabbra változtatta át. Hogyan? Azon ismert törvény erejénél és értelménél fogva, hogy *a fénykortól kifelé (lefelé) való haladás térvizonyt szül és feltétlen súlyosodást von maga után, akár önkéntesen, akár önkéntelenül helyezkedünk is el egy alacsonyabb vonalra.* A súlyosabb valóságokhoz való közeledés mindig a súly érzését növeli. Egyesülésük esetében pedig a súlynak érzékileg való ellenállását is eredményezi még akkor is, hogyha súlytalan tiszta erővel egyesülnek. Ezt láttuk már a hajdani ősmozgás hideg hangjainál is, amelyek olyan arányban durvultak kemény képződménnyé, amilyen arányban súlyosodtak a központi erőtől való eltávolodásuk folytán.

Ezért a jó angyalok is *súly érzésre* tettek szert, habár önkéntesen iparkodtak is az anyag felé. Szerzett súlyuk pedig, ha csak egy pillanatra is, de mégis kivonta őket az erőtvörvények alól. Ne feledjük, hogy mindezideig fenn az anyag felett, a legfinomabb és a legritkább légfolyamban éltek egy elszigetelt területen, minden durvább anyagtól különválva. *Közeledésük tehát az anyag felé őket is alacsonyabb vonaltörvénybe helyezte. Súlyérzésük erőtartalmaknak megfelelő mennyiségű levegőt sűrített körülöttük, amely légtest alakjában hozzájuk tapadt.* Ez eredményezte azután, hogy bizonyos területen, ahol egy-egy ilyen magas lény összevonta a levegőt, a levegő szinte teljességgel hiányzott. Ha pedig ezen a területen esetleg egy alacsonyabb természetű élő valóság is tartózkodott, akkor, míg ez a jelentés tartott, átmenetileg az az alacsonyabb fokú valóság is egy magasabb életvonal törvényébe emeltetett fel. Olyan vonalra, amilyenbe a megjelent felsőbb lény természeténél fogva tartozott. Lelkileg annyit jelent, hogy ugyanazt érezte, amit a megjelent lény érzett. Mindig a súly érzésének mértéke határozta meg ama levegő mennyiségét is, amelyet az illető alakot öltő lény a megjelenítésére felhasznált. *Ezért a súly nem változatlan, állandó törvény, hanem minden alkalommal változó. Függ a mozgástól!*

Hogy eme süllyedésnek és emelkedésnek törvényét majd annakidején világosan is megismerhessük és megérthessük, fontos, hogy már most, amikor *már vannak emelkedő, sőt*

süllyedő valóságok is, figyelemmel kísérjük, hogy a fennmaradás alatt mindenkor ama helynek, vagyis életronalnak a megtartását értjük, ahol az illető valóság létre, vagy életre vagy öntudatra jutott. Ilyen vonalban, vagyis a saját helyén kell megmaradni minden erőalaknak. Ezért minden erő- és anyagrésznek teljes egyenletben kell megmaradni ama életronalban, amelyhez tartoznak. Hogy pedig bennük süllyedés állhasson elő, ahhoz szükséges, hogy a magasabb lényekben emelkedjék a súly érzése. Viszont alacsonyabb valóságok csak akkor emelkedhetnek magasabb vonalba, ha bennük a könnyebb erőalak, illetve a lég túlsúlyra jut. Hogy pedig valamely élő valóság, szándéka és akarata szerint, a helyét pillanatra önként változtatni is tudja, ahhoz szükséges, hogy a fényköri fényrész is átvonuljon rajta, amely egyedül képes akarokat kivinni.

Bennünket is a földön az tart fenn vagy lenn, hogy anyagunkkal egyenlő súlyú levegőanyagot hordozunk-e magunkban. Ezért vagyunk testileg magasabb vonalban, mint a durva anyag, mert fele részünk levegő. Ha egyenlő súlyunk volna a földdel, akkor össze is tapadnánk vele. Viszont csak az akadályoz meg a levegőbe való emelkedéstől, hogy amennyi levegőt anyagtérfoglalatunkkal magunkba foglalunk, ugyanannyit ki is szorítunk a helyéből, azon helyről, amelyet anyagtestünk elfoglal. Ez a két egyforma súlyú levegő egymást kiegyenlíti és a bennük fennmaradó anyagi túlsúly az, amely útját állja a légtérben való felemelkedésünknek. Nagyon fontos törvény ez, amelyet véssünk jól az eszünkbe! Körülöttünk kiszámítható körben és területen mindig súlyosabb és sűrűbb a levegő, amelynek sűrűségét és nyomását testi törvények értelmében képtelenek vagyunk áttörni és így felemelkedni. Mihelyt azonban az általunk kiszorított léggűrűt át tudjuk törni, mi is rögtön emelkedhetünk. Ezen alapszik a repülés törvénye is.

A valóságos súllyal, vagyis anyagtesttel nem bíró lények azonban nem is szorítanak ki helyükből levegőanyagot Ellenkezőleg! Összevonják azt maguk körül testi buroknak és ezért körülöttük nem is képződik olyan súlyos, sűrű légnyomás, amely őket az emelkedésben gátolná. Mi sem könnyebb nekik, mint emelkedni.

Így tettük le röviden a szellemi megjelenéseknek és a látományoknak is az alapmagyarázatát. Minthogy azonban

ezek nem tartoznak állandó és változatlan törvények alá, azért majd annakidején fogjuk az *Úr Jézus* segélyével ezeknek az átmeneti elváltozásait is némileg megközelíteni. Ugyancsak itt tettük le az alapját a testben élő erőélet egyik alaptörvényének, amelyben kimutattuk, hogy mi tartja őt az anyagon és mi akadályozza meg a légbeemelkedését.

Most pedig ismét folytassuk ott, hogy mennyiben hatott játékonyan a légfolyamban élő csírákra a jó angyaloknak térfoglalási képessége, amellyel új és sajátos elváltozásokat tudtak előidézni a légfolyamban?

Mihelyt bizonyos mennyiségű légáramot maguk körül testté sűrítve összevontak, aszerint emelkedtek vagy süllyedtek, amint alacsonyabb, vagy magasabb vonalban akartak megállani. Testi alaköltésük (sűrűdésük) mindig abban a pillanatban jött létre, amelyben az illető lény mozgásával önként, vagyis akarata erejével megállott. Ahol azonban ez a megállás (légtestet öltés) megtörtént, azon időtartam alatt, amíg ez tartott, ők is már a föld törvényeinél magasabb, de a fény törvényeinél már alacsonyabb vonal rendszerében éltek. Viszont pillanatnyi egyesülésük az alacsonyabb léggel, ezt is felemelte egy magasabb vonal törvényébe. Ismerjük már azt a sokszor ismételt törvényt, hogy *két valóság érintkezéséből egy átmeneti közös vonal áll elő közöttük, amelybe a magasabb lesüllyed, az alacsonyabb pedig felemelkedik.* Amennyire tehát a lég alacsonyabb vonalba vonta le őket, annyiban emelték a fény köri származású lények a levegőt is bizonyos törvény feletti vonalba. Így jött létre közöttük egy középső pont, ahol egymásba simulva egyesülhettek. Ez a pont csak átmeneti törvény volt, amely bizonyos pillanatokig volt érvényes rájuk nézve. Amíg a fényköri lények lejjebb süllyedtek, addig ott a lég is tökéletesebb képességekkel működhetett. Erőteljesebben hathatott. Másfelől a fényköri lény is alacsonyabbá válván, rövid pillanatokra bizonyos finom testiségre lön képesítve. *Elképzeltük ezekből, milyen alacsony állapotra kellett önként lesüllyednie az Úr Jézusnak, mikor nemcsak légi, hanem még durvább anyagtestet is felvett a megváltásunkért.* Szent *Pál* szerint: — Formám servi accipiens. Szolgai alakot vőn magára, hogy közöttünk lakozhassék, mint ember!

Mikor azonban a légfolyam egy pillanatra megfinomult képességeivel emelkedett, elsősorban a benne levő életcsírák

felé fordult, amelyeknek a mozgatására fordította eddig is fő-hatóerejét. Ezekkel érezte megfinomult és mégis erőteljesebb hatását. Természetes törvény ez, mert hiszen minden valóság elsősorban a benne lévő, tehát hozzá legközelebb álló lényekre és valóságokra fordítja erőhatásának első és legnagyobb részét. Ha egyenletesen működik, akkor befelé indít és csak később hat ereje megmaradt részével kifelé.

Így a megfinomult légfolyam is először a benne elhelyezkedett életcsírákra hatott, még pedig oly formán, hogy azokat, amelyekben több volt az ellentálló anyagrészt és ennél fogva több volt az ellentálló légrész is, mint az egyenletes anyagparányokban, most már szintén át tudja járni, azután a légfolyam is egyrészt finomabbá és könnyebbé, másrészt mégis erőteljesebbé lett. Eddig a tömörebb és sűrűbb ellenállhatatlansági részek a légfolyam részére hozzáférhetetlenek voltak. Most azonban a megfinomult, nagyobb hatóerejű légfolyam keresztül tudott hatolni a legsűrűbb ellentállóságon is. A finom, de erős lég teljesen át tudta járni a legellentállóbb életcsírákat is és ezeknek tömörségét meglazítván, előkészítette őket, hogy ép oly fogékonyá és érzékenyé legyenek a fényköri fények nemsokára bekövetkező ráhatása iránt, mint amilyenek az egyenlíthető parányokkal összekapcsolódott és egyenletességi részekből álló életcsírák. Így lettek a különböző nemű (természetű) életcsírák lelkileg egyformák. Egyformán alkalmassá téve a fény befogadására, hogy eme világosság (lelkileg: kegyelem) által teljes, lelki szabadságra és következésképpen megállapodott, állandó, változatlan törvény alá kerülhessenek.

Természetes, hogy ezen egyenlővé[^]-tétel által különmeműségüknek testi jelentősége teljesen megszűnt. Csak mint jövőendőbeli megpróbáltatásra és kísértésre alkalmas szunnyadó képesség maradt meg bennük. Látens tehetségképpen, mint a csecsemőben. Ezáltal az életcsírák is *lelkiekké* váltak, vagyis olyan valóságokká, amelyek a fényköri fény iránt teljesen érzékenyek és fogékonyak. Alkalmassak a kegyelmek befogadására. Másszóval: — egyesülhettek a fényköri fényből származó értelmi erővel, (angyalokkal).

Most már csak az a kérdés, hogy a jó angyalok serege tudott-e még közvetlenebbül is hatni jótékonyan az életcsírákra, miután már közvetve egyformán hajlandóvá és érzékenyé tette őket a fényköri hatások befogadására? Csak az

imént láttuk, hogy közvetve a lég összevonása és a hely finomítása által hatott, amelyben a megfinomult légfolyam őket át- meg átjárta és így a lelkiiséget minden életcsirába úgy szólván *bele lehelte*. Mielőtt azonban e kérdésre az alapos választ megadnánk, vegyük tekintetbe azt a tény is, hogy amikor mindezek történtek, *akkor már a növényi életcsírák nem voltak fenn a légfolyamban. Már leestek és a földben értek és pihentek. A leendő állati életcsírák azonban még igenis ott fenn voltak. Így ők is részesültek mindazon magas erőhatásban, mint az emberi életcsírák. Innen van, hogy az állatnak érzékenysége még ma, bukás után is sokkal finomabb és van egy benső megérzése, vagyis tökéletes lelki látása. Egyenletes törvénye az ő érző ösztöne, amely életfentartásában soha meg nem csalja. Biztosan vezeti a föld anyagalakjaira kiterjedő megérzésében. Csak gondolata nincs, — miután egyenletességi része (érzése) nem sűrűdhetett és nem érhetett meg gondolattá. Még pedig azért nem, mivel hogy egy újabb napkitörés testi próbája alkalmával az állatcsírák is csoportonként lebuktak. Követték a növényi életcsírákat és fél-érett, vagyis lelkileg még ki nem fejlett állapotban estek le egyes faji csoportokban a földre, hogy itt létrehozzák a már érző, de még gondolkozó értelemre nem képes állati életet.*

Az állat sokkal többet lát, mint az ember, mert a föld légkörében mindent lát, amelyből az emberi szemek elől nagyon sok dolog még el van rejtve, De semmiről sem tudja, hogy micsoda. Érzésből eredő ösztöne azonban biztosabb, mint a miénk. Innen van az a feltétlen engedelmesség is, amivel magukat a bennük megérezett törvények alá vetik. Feltétlenül alkalmazkodnak vonalrendszerükhöz.

De emelkedjünk fel most a finom erővel teljes légfolyamba, ahol az életcsírák már a légtől egyformán átjárva együtt mozogtak és közösségben éltek a *fényköri fénylényekkel: a jó angyalokkal*. Mert úgy-e-bár természetes, hogy azon az életcsírán, amelyen már a lég is keresztül tudott járni, a még finomabb és erőteljesebb *fénysugár lényei* (az angyalok) is keresztül járhattak? Képzeljük csak el magunkról, hogy *mit jelentene ránk nézve, ha jó vagy rossz érzéseinkkel nemcsak bele tudnánk kapcsolódni másoknak az érzéseibe, hanem bennük élhetnénk érzésközösségben!* Lényegileg egyesülhetnénk és keresztül járhatnánk rajtuk. *Ezt most testünk miatt láthatólag és világosan nem tehetjük meg, de azért van bizonyos kapcsolódásunk, amely soha sem marad valamely ered-*

mény nélkül. Sőt, annál erősebb lesz a két lény kapcsolódása és egymásban való élése, minél öntudatosabb és tökéletesebb lények vállalkoztak reá önként, szabad akaratból. Az ilyen *életközösség hozhat azután létre nemcsak két lény között, hanem ezer és ezer más lény között is érzésbeli egységet*. Következésképpen erősokszorozódást, állandóságot, változatlanságot, bizonyosságot. Szóval, összhangzó egységet és mindazt, ami a végtelenségnek és az örökkévalóságnak az alapja és boldogsága.

Földi ember földi emberrel egyesülve, két tökéletlen valóságnak az egyesülését nyújtják. Ezért nem is hozhatják létre a kívánt tökéletes eredményt. *Csak amióta az Úr Krisztus létrehozta a megváltást — amiért az Ő szent neve legyen örökké áldott! — csakis azóta jött létre egy új és rendkívüli törvény, amely szerint a tökéletlenség is egyesülhet a teljes tökéletességgel, amely egyesülésből egyidőre szintén ejjlőállhat az egymásban való élésnek a legmagasabb alakja, a fentebb említett következményekkel*. Mikor az *Úr Jézus* személyében a tökéletes Isten egyesült az emberi gyarlósággal, akkor *keletkezett egy új lelki törvény, amelynek alapján egy tökéletlen emberi lény is egyesülhet a tökéletes Krisztussal*. *Benne lesz végtelenné, örökkévalóvá, állandóvá, bizonyossá, nyugodtá és boldoggá*.

Itt bukkanunk rá az *Oltáriszentség* titkos alapjára is, midőn megvilágítottuk, hogyan járta át nemcsak a megfínomított lég, hanem a *fény köri sugárlények* csoportja is a légköri életcsírákat is, mihelyt egymással érzésbeli közösségre jutottak. Így egyesülhet szabad akaratából és elhatározásából ma is két lény és az egymásban való élés nemcsak, hogy nem növeli súlyosodásukat és helyhez kötöttségüket, hanem ellenkezőleg, erejük összetételéből erősokszorozódás, nagyobb finomodás és még nagyobb könnyűség áll elő, amelynél fogva fokozatos könnyebbséggel lehetnek mindinkább együtt és mindig több helyen. Ezt könnyebb megérteni, mint hisszük. Hiszen, ha valakivel érzésközösségben élünk és akaratunk, szándékunk és célunk is ugyanaz, akkor miért vállnánk kétfelé? Miért élnénk külön, mikor egymásban tökéletesebb és erőteljesebb érzéséletet élhetünk? így élhetünk megtisztult érzéseinkkel ma is együtt a legtisztább érzéssel: *az Úr Jézussal!* Mi Benne, Ő bennünk!

Így jártak és és így éltek érzésközösségben a jó angyalok is az életcsírákkal. De jól megkülönböztessünk, *hogy ez az*

együttélés még nem jelenti a tökéletes elválhatatlanságot is közöttük, miután a *fényköri sugárlények* tiszta érzésükkel csak tökéletlenebb és még meg nem érett életcsírák érzéseibe kapcsolódhattak. *Egymásba való létük ezért nem is lehetett teljes, mert hiszen csak az egyik kapcsolódó félnek volt öntudata és kifejelett szabad akarata.* Amíg tehát a tökéletességre még nem jutott életcsírákat a sugárlények teljesen betöltötték, addig viszont az életcsírák hasonló teljességet nekik nem nyújthattak. *Vegyük példaképpen az anya kebelén a csecsemőt.* Ők is érzésközösségben élnek, de csak az egyik él önként és öntudatosan a másikban, mert amíg a csecsemő életét ez a közösség öntudatlanul, de teljesen betölti, addig az anyának az érzés-élete már sokkal szélesebbkörű. Más érzések iránt is fogékony.

Talán ezekután megérthetjük, hogy egy anyagtestből kiszabadult lélek is, hogyan tud bekapcsolódni az alacsonyabb életvonalakba? Átjárhatja a növény- és az életvilág érzéseit és többé már nem értelmi következtetések útján ismeri meg ezeknek az érzés-életét, hanem *tiszta intuícióval érzi a lényegüket.* Elhelyezkedhetik a virágban, a szellőben, a napsugárban és velük együtt mozoghat és érezhet. Ez adja meg az alapmagyarázatát a bukás után beállott megszálltságoknak is, amelyre később még vissza fogunk térni, hogy mai magyarázatunkkal öszekapcsoljuk.

A sugárlények is bekapcsolódhattak az alacsonyabb állati életcsírákba, miután már ezekben is voltak bizonyos élettulajdonságok. Erőrészek voltak és így volt önmozgásuk is, amelyre őket a bennük összeszorult erő képesítette. Sőt, már az életcsírák is kétféle lehetőség felé indulhattak. Láttuk, hogy a napkitörés pillanatnyi zavarában és érzéki sötétségében vonalukból kiléphetek. Megindultak lefelé és úgy bukásuk is önkéntes volt, mert ezidőben a légnyomás még nem volt kényszerítő erő azokra az életcsírákra, amelyek összetételüknél fogva magasabb vonalú valóságok voltak, mint a közönséges anyagvalóságok. A légnyomás fokozódása csak próbájukat tette nagyobbá. De, hogy a bukás csak tőlük függött, bizonyítja az is, hogy *a növényi életcsírák lehullása után A csírák kétharmad része helyén maradt.* Fennmaradtak a légfolyamban mindazok, amelyekben a próba pillanatában *az egyenletesség kerekedett felül.* Ezzel *ellenállhatatlanságuk visszaszorult és rögtön fejlődni kezdett bennük a lelki meleg.* Amily mértékben pedig fejlődött, olyan mértékben vált ben-

núk biztosabb fenntartó erővé, vagyis olyan mértékben tisztult, finomult és könnyebbedéit az ételcsíra is. Magunk is érezhetjük ezt minden próbák után, mert bukás esetében növekszik súlyérzésünk. Ellenkező irányú döntésben pedig könnyebbülünk. Ezért a *fennmaradt kétharmad rész ételcsírárt nem a fény köri fény tartotta fenn a helyén, hanem a magukban önként visszaszorított ellenállhatatlanságukból származó lelki meleg.*

A *fényköri fény* ugyanis a próba pillanatában testi következetességgel mindjárt visszavonult és pillanatnyi sötétségben hagyta a föld légkörét, amelyet az érzéki, testi hő túlteltett: az a hő, amely a napkitörésből szakadt rá. Ezért csak az a fényköri erőhatás volt a támogatójuk, amelyet már előzőleg magukba fogadtak és továbbá az az egyenletes meleg, amelyet a légfolyam egyesített magában.

Világos, hogy az ételcsíráknak is kellett lenni bizonyos lelki ösztönüknek, amely szemben állott testi tulajdonságukkal, mert csak ez a *szembenállás* tette lehetségessé a próbát. Lelki ösztönük a fényköri sugárlényekkel való érintkezésre buzdította őket, de viszont alantasabb származású testi tulajdonságuk öntudatlanul is ellentállott minden finomabb erőhatásnak. Ezért, amikor a jó anyagok átjárni kezdték az ételcsírákat, azon idő alatt, amíg velük érintkeztek, mintegy beléjük helyezték saját tökéletes érzéseiket. Igaz, hogy ez még nem volt olyan természetű, mintha az ételcsírák már teljes öntudattal egyesülhettek volna a sugárlényekkel. Ezért nem is vált és nem is válhatott a beléjük helyezett érzés sajátjukká, mivel hogy azt tökéletlenségüknél fogva megtartani még nem voltak képesek. De mégis éreznünk kell, hogyha egy tökéletes és minden hatásra képes érzés egy még holt és élettelen valóságot szünet nélkül át- meg átjár és azt melengeti, akkor a szentírás szavaival élve, bizony lelket lehel bele önmagából. Csak idő kérdése, hogy azt a holt anyagot mikor fogja teljesen átmelegíteni és életre kelteni. *Ha tehát a fényköri fény sugarai még a durva, holt képződményen is tudtak hatásokat előidézni, mennyivel inkább azon ételcsírákon, amelyek már alkotórészeiknél fogva is képesek voltak az erőhatások céljainak az elősegítésére. A cél pedig nem volt más, mint megtelíteni lassanként az anyagalapot is magasztos érzésekkel és így létrehozni az erő és az anyag közösségét és egyesülését.* Ez fogja azután maga után vonni az anyag felemeltetését, annak megtisztítását és teljes megfinomodását. Az

Origenes-féle végmegtisztulást. A már említett: apokatasztazist!

Volt azonban egy csoport az életcsírák között (a második harmadrész), amely nem alkalmazkodott az ösztöneihez, amelyek most már bennük törvény erejével működtek. Az ösztön bennük már nem csupán testi dolog és tény volt, hanem már bizonyos átmenet is a teljesen testi és a teljesen lelki állapot között. Nem tartozott teljesen testi törvények alá, de nem tartozott még lelkiek alá sem, amelyeknek mind a kettője örök időkre szóló változatlan, megállapított törvény. Az ösztön pedig e kettő között álló valóság, de csak mint átmeneti tény, amely változó, változható és mint ilyen, időnként módosuló törvény alá tartozik. Példával világosíthatjuk meg ezen állításunkat. Ugyebár itt a földön is ismerünk emberi és állati ösztönt? S csodálatos, hogy az állati ösztön biztosabb, mint a nála magasabb értelemmel bíró valóságé: az emberé. Okát már megmondottuk. Ez a körülmény azonban arra enged következtetni, hogy kell lenni az emberben valaminek, amely az ösztönét befolyásolja. Ez a valami az értelem, amely bennünk sokszor a helyes és közvetlen ösztönös érzést elnyomja, vagy helytelenül irányítja. Ha azonban az értelem irányítása helyes, akkor ösztönünk is megbízható és biztos. Csakhogy az a baj, hogy az emberi értelmet, amely mindig csak külső viszonylatokban okoskodik és külső befolyásoktól irányíttatik, a téves következtetések a legtöbb esetben megtévesztik. Ennek folytán az értelem ösztönünket is félrevezeti. Valahányszor tehát az ösztönt nem belső megérzés, hanem külső befolyás irányítja, rendszeren rossz útra tereli az embert. Ez történt egykor a második harmadrész életcsírákkal is, amelyeknek ösztönét a beljük helyezkedett sugárlények kívülről befolyásolták. Mint éretlen állatcsírák együtt buktak le a második napkitörés idejében az őket átjáró sugárlényekkel, akik átmenetileg a csírákba helyezkedtek, hogy erőhatásaikkal azokat életre keltsék.

Hogy az angyalok eme bukásának legmélyebben fekvő oka mi volt, azt teljes határozottsággal ismét csak az isteni önfeláldozás jóságában találhatjuk meg. E bukásban az Úr adta oda Önmagát a fénykör egy részében (az ő angyalaiban) eszközül a jövődő megváltás céljaira. Még az egyetemes bukás meg sem történt, már is eleve gondoskodott az Úr, hogy előkészítse a jövődő megváltás eszközeit az Ige fény körének egyes sugárrészeiben.

A második napkitörés alkalmával tehát sokan lebuktak a sugárlények közül is a félig érett állati életcsírákkal. Hogy egyénenként melyik sugárlények és melyik állatcsírák vettek részt a bukásban, az már igazsággal abból következett, hogy melyik lélek gyengült meg az angyalok közül legjobban az ő egyéniségében? Abban a fenséges szabadságban, amelyben teljesen egyforma erővel és értelemmel ébredtek öntudatra és amelyben teljesen egyforma körülmények között is éltek, mindnyájan ugyanazon egy próba alá lettek vetve. Hogy eme teljes egyformaságukban mégis egyenlőtlenekké válhattak, annak egyedül csak azt a gyenge magyarázatát és mentségét adhatjuk, amelyet annakidejében a második fénykörüli kitörés lényegére adtunk. Emlékezhethünk, hogy itt is, azok a meleghangok buktak el, akik aránylag boldogító öntudatra ébredtek fel a már kialakult fénykör belsejében és még nem ismerték azt a küzdelmet és szenvedést, amelyre a legelső meleghangok jutottak, mikor az Ige után közvetlenül kiemelkedve, szembe kerültek a meleg, a kemény és holt képződménnyel.

A legerősebb próbán tehát az elsőszültött meleghang, vagyis az Ige ment keresztül, mert Ő mint üttörő, egyedül maga állott szemben a vele ellentétes anyaggal. De viszont ez a küzdelem és szenvedés tette teljesen tökéletessé a legelső meleghangokat, akik követvén az Igét, megalkották a fénykör külső keretét. A kitörés pedig a belső hangokból indáit ki, akik már a kész fénykörbe jutottak bele. Akiket a küzdelem még nem edzett meg és így még nem voltak teljesen kiforrottak és önuralomra még nem érettek meg. Ezért nekik lelki következetességgel el is kellett bukniuk, hogy ne csak a fénykör belső boldogságát, hanem a külső életkör küzdelmes szenvedéseit is megismerhessék és így valóságos tökéletességre juthassanak. Meg kellett járniuk és ismerniük az Isten világának úgy a mélységeit, valamint a magasságait. Így neveli az anyagvilág tökéletességre a legmagasabb szellemi lényeket is.

De volt a bukásra még egy testi okuk is, amely valóban súlyossá tette rájuk nézve a próbájukat. Mikor ugyanis önkéntes vállalkozásuk folytán lesúlyedtek az életcsírák vonalába, hogy ezeket érzéseikkel átmelegítsék és emeljék, akkor nekik is az életcsírák vonaltörvényei alá kellett helyezkedniük. Hogy súlyedhessenek, sűrűsödniük kellett és azon idő alatt, amíg ilyen súlyedt, sűrűdött állapotban léteztek, ők is csak a hit által tarthatták meg fensőbbiségüket Vájjon miért?

Azért, mert súlyedt állapotukban minden látható külső

körülmény csak azt igazolta, hogy ők is tulajdonképpen egy alacsonyabb törvény alá tartoznak. Jól jegyezzük meg, hogy *egy alacsonyabb életvonalban elhomályosodnak a magasabb életvonalaknak a törvényei*. Csak lefelé látunk tisztán. Felfelé homályosan. Sejtelemszerűleg. *Ezért a sugárlények is, mikor önként lesülyedtek az életcsírák vonalába, egész lényükkel egy alacsonyabb törvény uralma alá kerültek*. Ezen idő alatt bennük is csak sejtelve élt elhagyott tökéletességüknek, *önismeretük ép olyan homályos sejtelemszerűség volt, mint amilyen egy anyagtestben reinkarnálódott lélekre nézve az ő előbbi életsorozata*. *Mi se tudjuk, milyen életvonalból buktunk alá*.

Elképzelhetjük, *minő alázatosnak kellett lennie azon angyaloknak*, akik az alacsonyabb életvonal összes testi törvényeinek ingereivel szemben megmaradtak lelki alapon és követték elhomályosult, bizonytalan érzéseiket? Akik az alacsonyabb valóságokkal egyesülve se engedték magukban túlsúlyra jutni *ama durva indulatoknak az őstét*, amelyet most „*testiségnek és kevélységnek*” nevezhetünk és amely őket ez időben még erőteljesebben járhatta át, mint ma az anyagtesttel korlátolt embert.

Bizony, az angyalok eme csoportjának a próbája éppen olyan nehéz volt és ezért éppen olyan menthető, mint az emberé, aki szintén *csak egy nagyon homályos érzéssel küzdhet*, mint egyetlen valóságos fegyverrel a testnek minden kísértései ellen. *Így buktak el sokan az angyalok csoportjából is, lényegileg kevélységben, alakilag pedig testiségben*. Pedig azon időben, amikor *a kétharmadrész életcsírára az angyalokkal együtt még fenn volt a légfolyamban*, a jövő élet képét, kezdettől végig, az angyalok még teljes és tiszta értelemmel látták. Látták a küzdelemmel együtt járó új gyötrelmes érzéseket is és mindezek dacára még sem ápolták magukban azt az egyetlen érzést, amelyről tudták, hogy egyedül csak az képes megmenteni őket a bukástól: — *az alázatosságot!* Ezért lőn a szegény elbukott angyaloknak a bukása is olyan nagy és súlyos.

Hogy ez a bukás anyagilag testi bukás volt, világosan kitűnik abból, hogy ekkor még nem bukhattak el másképp, csak alakilag. Egyféle alaki próbára voltak téve azáltal, hogy egyetlen feladatuk ez időben nem volt más, mint az életcsírákkal való érintkezés. Hogy ezt másként nem érthették el, csak ha megsűrűsödtek és lejjebb sülyedtek, ez könnyen megérthető.

Bukásuk tehát csak *átmeneti* lehet, miután önkéntes áldozatból indult ki.

Késégtelen, hogy a föld légkörében tartózkodó angyalok számára a légkör legfelső része lett volna megközelítőleg a legalkalmasabb lakóhely. Itt volt ugyanis a légkör a legtisztább, a legfinomabb, a legkönnyebb, mert ez a rész állott a magas világtestekhez és közvetve a fénykorhoz is a legközelebb. Testi természetüknek tehát ez felelt volna meg a legjobban. És ha bizonyos feladatok elvégzésére időnként mégis lej ebb kellett volna szállniok, mihelyt azt teljesítették, pihenni, felüldülni ismét csak a fénykör közelségébe kellett volna felemelkedniök. Rájuk nézve ez épen olyan felfrissülést jelentett volna, mint az anyagtestre az alvás és a kifáradt lélekre nézve a teljes visszavonulás. Ők azonban saját erejükben elbizakodva, feltétlen szabadságuk önhiittségevel, mintegy kereszték a bukást. Sűrűsödésük, önkéntes sülyedésük és az életcsírákkal való egyesülésük mindezt még jobban elősegítette. Magát a bukást pedig könnyű megérteni nekünk, akik már néhányszor magunk is elbuktunk.

Helyezkedjünk csak bele eme korlátlan szabadságnak azon isteni mámorába, amelyben akkor minden kétségen kívül éltek a jó angyalok. Tegyük ezt azon célból, hogy mindent megértvén, mindent megbocsássunk és mindent megszeressünk. Képzeljük el, mit érezhették önkéntes sülyedésüknek eme állapotában? Érezték feltétlen fölényüket és minden más erőtől való teljes függetlenségüket. Beesülyedtek a testi vonal törvényeibe és ezért őket is átjárta az érzéki nap fokozott heve, amely nem szűnt meg érlelő sugaraival állandóan tüzni a földre és a légköri életcsírákra. Képzeljük el, hogy az önként lesülyedt lényekből visszavonult a fényköri fény teljessége. Lelki nyelven: — a kegyelem világossága. Ellenben minden oldalról fokozott érzéki hő és testi hatás vette körül őket. Mindezekkel szemben az egyenletességet vesztett és megfogyatkozott értelemnek az a csábító ígérete, hogy: — Most! No most! valami lehetetlen és minden sejtelem felett álló gyönyörűségnek és új teremtésnek kell az ő érintkezésükből létrejönni! Belemerültek eme testi érzésbe és boldogságukat fokozni akarván, meg is állottak benne. Nem kívántak mozogni többé és nem engedelmeskedtek ama homályos érzésüknek, amely sűrűdött lényük mélyében bár elnyomva, de mégis tiltakozott a magasabb vonalakkal való szakítás ellen. Szóval,

nem hallgattak ébredező lelkiismeretük szavára és a testiség érzésében megállottak. Megállásuk pillanatában pedig azok az életcsírák, amelyekkel ekkor érintkeztek, szintén hozzájuk simulván, mind a ketten megsúlyosodtak és a földre lehel-lottak.

Hogy ez a bukás színién egy napkitörés alkalmával állott elő, az bizonyos; mert csak ekkor árasztotta el a föld légkörét annyira az érzéki hő, hogy a fénykörü fénynek testi következetességgel vissza kellett vonulnia. Ellenben bizonyos az is, hogy az érzéki hő-kitörés pillanatában, *a jobb angyalon* nem voltak érintkezésben az életcsírákkal. És vájjon miért nem? Mert amikor a napkitörés érzéki heve elárasztotta a föld légkörét, itt egy olyan helyzet állott elő, amely merőben ellenkezett a fény természetével. Ha tehát a fény tiszta alakjai szembe szállottak volna vele, ez már ütközetet jelentett volna, amely pedig csak ellenállhatatlansági indításból állhat elő. Láthatjuk mindezekből, hogy *az angyalok egy részének a bukása már akkor bevégzett tény volt, amikor azok a napkitörés alkalmával sűrűsödött alakjukban benne maradtak a föld légkörében és itt folytatták érintkező életüket az életcsírákkal* Már ekkor bukott angyalok voltak és épen ezért közeledtek az életcsírákhoz, amelyek az ő ellenállhatatlanságuknak megfelelően szintén egy határozatlan, meg nem állapodott, bizonytalan ösztönnel és éretlen lényeggel bírtak és így teljesen alkalmasak voltak a bukott angyalokkal való egyesülésre és a velük együtt való lesüllyedésre.

Hogy meddig buktak az életcsírákkal egyesült angyalok és mikor váltak el az életcsíráktól? azt is el fogjuk majd mondani. Előbb azonban meg kell némiképpen magyaráznunk, hogy minő volt ezidőben az életcsírák fejlődési foka és közöttük is minő különféleségek voltak. Bizonyos, hogy ezek is kétfélék voltak és minden életcsíra már magában hordozta a nemiségét. Még pedig aszerint, hogy melyik építette fel magát egyenletességi és melyik ellenállhatatlansági alapon. Ez adta meg a nemi jellegnek a gerincét, mert minden hozzá csatlakozó újabb erőrsz csak az életcsíra alaptermészetével rokontulajdonság lehetett csupán. Ezért lón az egyikből *egyenletes*, a másikból *ellentálló* jelleg. Eme tulajdonságaik azonban nagy elváltozásokon mentek keresztül, míg érzési állapotukban fenn voltak a légfolyamban. Aszerint, amint a jó angyalok érintkeztek és érzéseikkel őket át- meg átjár-

ván, bizonyos érzéshatásokat helyeztek beléjük. *Eme érzéseknek a különfélesége és keveredése hozta azután később létre az állatokban a faji különbségeket. De csak akkor, amikor ezek lent a földön már az anyaggal egyesülve, testté sűrűsödhettek.*

Az állatnak a faji tulajdonságai azonban nem azok az alapjelemlások, amelyek az állati természetnek egyetemes jellegét képezik. Az alaptermészet bennük is ép úgy, mint az emberben, lényegileg erre a kérdésre felel meg: — *Összhangban van-e benne az erő két tulajdonsága? Egyenletessége és ellenállhatatlansága?* Milyen tökéletes ezeknek az elvegyülése egymásban? Ebből kifolyólag van-e az állatnak benső, megálapítható és meghatározható, vagyis határozott törvény alá helyezhető élete? Itt kell tehát mindenkor kezdeni a vizsgálódásainkat, miután tudjuk, hogy minden életalakban csak ez a két erőtulajdonság az, amely benne élő valósággá változott.

Ismerjük már az állati életcsírák keletkezését, fejlődését és azon erőhatásokat, amelyeknek fejlődésük közben ki voltak téve. Mindezeket összevetve, kitűnik, hogy a törvények értelmében az állatnak is fejlett érzésvilágának kellett lennie. És valóban, az állatnak volt is érzésbeli élete, vagyis benső világa. Minthogy azonban az életcsírák is fokozatosan értek, ennél fogva bennük is fokozatos egymásutániségben fejlődtek ki az egyes képességek.

Vájjon hogyan kezdődik egy érzés?

Az érzés egy benső erőtulajdonság, amely képes önmagában hullámzásokat és rezgéseket indítani. Az érzésben rejlik az erő öntudata. Ez az érzés azonban kifelé hatóvá, vagyis értelemmé csakis akkor sűrűdik, ha az öntudat már olyan fokú, amely valóságosan ismeri is önmagát. Másszóval, ha teljesen tisztában van önmagával, céljával és rendeltetésével. Ha legalább is nagy vonásokban ismeri a végtelenségben kijelölt szerepét és ebből kifolyó kötelességeit a végtelen szeretet alapján.

Az Úrban mindez megvolt öröktől fogva, mert ha nem így lett volna, akkor fejlődése csak úgy lett volna lehetséges, hogy Ő Reá is külső, *R a j t a k í v ü l* álló tények és valóságok hatottak volna kifejlesztőleg és érlelőleg. Ez esetben azonban kellett volna valaha az Úron kívül egy más valaminek, vagy valakinek is léteznie, aki, vagy ami, nagyobb Nálánál. Miután azonban ilyen nincs, mert amint láttuk, minden ami

van, Belőle való és Benne marad, el kell fogadnunk meggyőződésünk alapján ténynek, hogy az Úr öröktől fogva tökéletesen létező Isten volt. önmagában változatlan egység az Ő hármias alakjában. Ami változás pedig az isteni élet kialakulásában történik, az Benne nem lényegi, hanem mindig csak alaki változás volt. Így az Úr!

De nem így van a Benne létrejött és parányokban egyesült szellemeknek határok közé szorult lényeivel. Ezek, mint egyéniségek, egyes szikrák az isteni élet melegségéből és végtelen lassúsággal, fokozatosan fejlődtek ki. Valóságosan semmiből teremtettek. A földből és az anyagrészekből, amelyekhez az Úr önként adta oda erejének egy-egy parányát. Ezen erőparányon épült fel az emberi egyéniség is. Itt a sarkpont, édes Testvéreim!

Az Úr öröktől fogva tökéletesen létező lény volt. Az ember pedig időben jött létre az Úr kegyelméből. Nekünk már volt, honnan! Fokozatos fejlődésünkhöz az Úrtól kaptuk a szükséges külső kedvezményeket. *Hogy pedig mindezeket az Úr végtelen tökéletességű öntudattal és önkéntesen ingyen adta, ez elvitázzhatatlanul megállapítja az ember alárendeltségét*

Világos mindezekből, hogy *csak az az ember ismeri valóban önmagát, vagyis csak annak az embernek sűrűdött már az öntudata értelemmé, aki ezen alárendeltségét nemcsak hogy érzi, de már világosan látja is. Az önkéntes életadásért pedig a jobb lelkek részéről jogos és feltétlen imádás és hála illeti az Urat mindörökké!*

Az életcsírák értelmi fejlődése tehát beláthatatlan időknek küzdelmes munkáiból és tapasztalataiból bontakozott ki. *Egy lassú érési folyamatban.* Ezért az emberben is az *értelem*, vagyis az érzésbeli öntudatnak értelemmé való sűrűdése csak mérhetetlenül hosszú időknek a folyamán tudott létrejönni. *Végtelenül sok külső ráhatás, érzékelés, tanulás, tapasztalás kellett* ahhoz, hogy az ember legalább azt a keveset megismerhesse a végtelenségéből, amely reája vonatkozik.

Az ember előnye a többi teremtett életcsírák felett, hogy sokkal fejlettebb képességekkel és lelki tehetségekkel jött már földre, mert nem hullott le korán és éretlenül, mint alacsonyabb életvonalú testvérei. Az emberi lélek már életcsírájában érzésbeli ösztönének alázatosan engedelmeskedett és *megvárta a rá vonatkozó összes életalakoknak a létre jöve-*

lét. Ezeknek a története és fejlődési fokozata tehát belepréslődött az emberi életcsírába is, mert belevitte abba a föld légkörében mozgó légfolyam és a velük érintkező sugárlényeknek az érzése. Ez az oka, hogy *az emberi méhmagzat is megismétli fejlődésében — biogenetikai elváltozásaiban — az állatcsírák faji típusait, amelyeken egykor ő is keresztül ment csíraérésének az idejében.* Együtt érett valaha az őscsírákkal az őslégfolyamban.

Ezért az emberi lélek fejlettebb és érettebb típus. Ellenben az állatcsírák éretlen és elbukott érzések. Engedetlen kitöréssel hullottak le éretlenül az anyagra. Magukkal hozták ösztönös érzésüket, de ez bennük öntudatuk hiányában értelemmé nem sűrűsödhetett soha.

AZ ÁLLATI ÉLETCSIRÁK TESTET ÖLTÉSE ÉS ENNEK HATÁSA A VILÁG FEJLŐDÉSÉRE.

A szerves anyagélet fejlődésében egy új korszakhoz értünk. Az állati életcsirák testet öltéséhez.

Ott hagytuk el, hogy az állati életcsirák egyesültek a fényköri sugárlényekkel és így megsúlyosodva, a földre hallottak. A lehulló életcsirák pedig átmenetileg, vagyis egy bizonyos fejlődési időszakon át magukba foglalták a tehetetlen és megbénult erőrésszékké lesüllyedt angyalokat is, akik elbuktak a testiség öspróbájában. Vizsgáljuk most, hogy a sugárlényekkel már egyesült életcsirák esésük közben minő erőhatásoknak voltak kitéve?

Az első erőhatás rájuk a lég folyam nyomása, lett. Pedig ez lehullásuk előtt még semmiféle nyomást nem gyakorolhatott rájuk, mivel ők a légfolyam fölött éltek és ez, mint alantasabb valóság, csak súlyuknak megfelelő vonalmagasságokban mozgathatta őket. Mihelyt azonban esésük folytán rájuk nézve fölöttes erőalakká vált, felülről is tudott már hatni rájuk. Lenyomhatta őket és ez a nyomás nemcsak esésüket segítette elő, hanem sűrűedésüket is. Elváltoztatta és megsűrítette bennük mindazon erőrészeket, amelyek légfolyami eredetűek voltak.

Tudjuk, hogy ezek az erőrészek egyenletesség! részek voltak. Mert amióta testi és lelki világ van, azóta minden tény és elváltozás szintén kétféle lehet: *testi és lelki*. Ezért az egyenletes s égi tulajdonság sűrűdése is kétféle: *testi sűrűdés*, amely csak az egyenlíthető *anyagban* jöhet létre; *lelki sűrűdés*, amely csupán az erő egyenletességében jelentkezhetik. *Mind a két fajta „sűrűdés” azonban már csak a bukás után állhatott elő.*

Ilyen bukásoknak tekinthetjük *a két legelső fényköri ki-törést is*, amelyek erőáramlatok voltak. *De ehhez hasonló*

bukás volt a 3-ik is, amely már nem áramlat volt, hanem csak egyes egyenletességi erőrészeknek, vagyis az angyaloknak a belesülyedése az állati életcsírákba. Ez volt a testiség ősalakja. Ezáltal a tiszta érzéslények elszakadtak az egyenletességi erőforrástól és kezdtek elanyagiasodni. *Kiléptek magasabb életvonaluk törvényéből.* Nézzük csak ezt az elanyagiasodásukat!

A jelen esetben, *mikor az életcsírákban az anyag ismételtén kivonta magát az erőhöz való alkalmazkodás közösségből és bizonyos különálló életet kezdett élni,* tulajdonságai is sajátos elváltozáson mentek keresztül. Már pedig az anyagot jellemző *keményedés jegyében.* Tudjuk, hogy a keményedés mindig testies és anyagias eldurvulás, ellenállhatatlansági túlsúly. Láthattuk az *első fénykitörésnél is,* hogy mikor a meglehangok a *fénykörből* kitértek, *ellenállhatatlansági túlsúlyuk folytán egyesültek a hideghangokkal és légfolyammá durvultak.* *Egyenletességi részük pedig részint visszamaradt a fénykörben, részint fokozatosan lemaradozott belőlük és egyesült a porhanyó földből kivált anyagatomokkal.* *Ugyanez a törvény ismétlődött meg most is a bukott csírák keményedésével.* *Ellenállhatatlanságuk növekedett, egyenletességük pedig fogyott.* A belőlük kimaradt erőrészek pedig visszatértek *az abszolút erőbe, az egyetemes világenergiába* és itt ismét sűrűsödni kezdtek. Eme sűrűsödésből állott elő az *isteni irgalmasság,* amely nem más, mint az erő egyenletességének a tiszta sűrűsödése. Az irgalmasságot tehát az Istenben a bukás váltotta ki; de csak *kiváltotta,* mert mindenhatóságánál fogva mindig Benne volt, mert ha bármi is hiányozna Benne, nem volna mindenható és tökéletes. És aztán kihez lehetett volna irgalmas, ha nem létezett volna gyenge, bukott lélek?

Minden olyan léleknek, amelyben a lelki erőt bőségben, sőt feleslegben találjuk, megtalálhatjuk az irgalmasság gyakorlását is, mivel hogy ez az egyenletességi sűrűedésnek a kiszűrése. Egy különös fény; egy különös báj az Úrban, ami csak a világbukás után nyilatkozhatott meg az erő törvényének alapján. Természetes dolog ez, mert az Úrban nincs semmi felesleges. Már pedig a bukás előtt az irgalmasságra sem volt semmi szükség.

Lelki és testi törvények erejénél fogva a végtelenségben minden élő lénynek magának kell fenntartásáról gondoskodnia. Egyebet nem is kell tennie, csak ezt. *A többit a végtelen-*

ség lelke igazítja el. Akiben benne él, az önmagát helyén, vagyis életvonalában fenntartó minden lény. *Azonban a most lehulló életcsiráknak,* amelyek még kifejlett önértelemmel nem bírtak, hanem csak egy bizonyos fokú ösztönrel, amely magasabb tökéletesedésre nem alkalmas, *szükségük lesz majd értelmi vezetésre is,* mihelyt a velük ideiglenesen egyesült értelmi erőlények tőlük ismét elszakadnak. *Ezért az állatvilág urának és igazgatójának az embert jelölte ki az Úr* és a biblia szerint hatalmat adott néki a föld minden állatai fölött.

Miután az állatcsírák értelem nélkül buktak le az értelem nélküli anyagba, azért náluk az értelmi alapon való fejlődésnek a lehetősége is teljesen ki van zárva. Értelem nélkül pedig hit nincs. Viszont *hit* nélkül nincs valóságos élet. Így azon élő valóságok, amelyek az állati életcsírákból állottak elő, csak addig élhettek volna meg ösztönük vezetése mellett, amíg létre nem jönnek ama ellentétes erőalakok, amelyeknek káros befolyása folytán az állati ösztön bizonyára a megsemmisülésbe vitte volna bele az állatvilágot. De a cél nem ez volt.

Az Úrban megnyilvánult isteni irgalom már most gondoskodott róla, hogy *amíg meg nem jelenik a földön az ember, aki az állatnak szerető vezetője lésszen, addig is legyen az állatban magában egy tulajdonság,* amely a teljesen lélek nélküli, vagyis öntudatos értelem és szabad akarat nélküli *testi állatnál* egyetlen isteni vonás lesz mindenkorra s amely mindig alkalmazkodva a pillanat szükségleteihez, igazi fenntartója az állatnak. Ez az isteni vonás, mely az ő egyetlen lelki képessége: *az engedelmesség. Eme képességet, amely az állatban a legerősebb tulajdonság, semmiféle testi törvényre nem lehet visszavezetni.*

Íme! Ez lett az isteni irgalmasságnak első nagy ajándéka a jövő számára, amely érthetetlenül ellenkezik az állatvilág egész lényével és minden tulajdonságával, bármilyen oldalról nézzük is azt. Akár az állat faji sajátosságait vizsgáljuk egyenként, vagy összességükben; akár erejét! vagy gyengeségét tekintjük: mindmegannyi testi következetességgel csak azt bizonyítja, hogy az erős testű állatnak meg kellene semmisítenie a gyenge testben élő erőnek (embernek) a testanyagát. A gyenge állatnak pedig szintén testi következetességgel kerülnie kellene a föltötte álló testben élő erőt: *az embert.* S még sincs így! Az állatvilág ura az ember. *Az értelemnek és a törvénynek örök csodájára az állat engedelmes a lényegé-*

ben. Ezen engedelmesség az élete célja, ami őt fenntartja, — mivelhogy az értelem hiánya miatt saját fenntartására nem képes. Gondoljuk csak el, mit csinál az engedelmesség, ha nincs ténylegesen elfoglalva? Nemde, hogy vár? Eme várakozása az ő lelki élete. Szent Pál szerint: Vajúdnak és várakoznak, várván az ő megszabadulásuk óráját. Lelki élet nélkül élő lény nem élhet meg. Ezért adott az Úr egy lelki sajátságot még az állatnak is.

Hogy mennyiben tökéletesedik az életében egy-egy állat azért ő nem felelős, miután öntudatos értelme nincs. De a felelőségért az állat fejlődésének minden sikere, haszna és öröme is az emberé. A szegény állatnak nehéz büntetése az öntudat hiánya, mert ebből kifolyólag úgyszólván semmije sincs. Amennyiben azonban engedelmissége által magát az embernek a szolgálatára adja, ezáltal önmagát teszi értékessé. Sok esetben nélkülözhetetlenné. Nagy gyengédséggel és szeretettel kell tehát az állattal is bánni, mert neki is van érzésvilága. Sőt, ez még ma is finomabb, mint az emberé. Ezért az az állat mindazokat a valóságokat, amelyek nálunk az értelmünkön keresztül hatnak az érzésünkre, a maga teljességében közvetlenül érzi meg, így pl. mindazokat az erőérzéseket, amelyek a testi érzékelés elől elrejtve hatnak az érzésre és amelyek nekünk már megérezhetetlenek, az állat nemcsak érzi, haneip hatásaikat is vagy átszenved, vagy átélvezi anélkül, hogy csak sejtene is, miben részesedik.

Körülöttünk az egész végtelenségben és így földünk légkörében is egybeolvad a jaj és a kacaj. A gyönyör és a fájdalom érzése. Öröm és bánat hullámszik, viaskodik és küzd a légfolyami életben. Mindezeket az elhatárolt ember, aki az ő gyenge megérző képességét többnyire egy alacsony pontra irányítja, nem érzi meg. Az állat azonban igen. Csakhogy nem vesz részt benne. Nem örül neki és nem gyötrődik miatta, mint ahogy ezt tenné a gondolkodó, esellig kishitű ember. Milyen nagy kegyelem ez az emberre nézve, mert az erős érzékhatalások gyakran nagyon súlyos próbára tennék őt és mindenesetre befolyásolnák akaratszabadságát. Ez az oka, hogy földi ember csak kivételes esetekben kapcsolódhatik a szellemvilág vonalába és a felettünk lévő magasabb életet csakis hit útján ismerheti meg.

A bántalmak azonban, amelyek az állatot érik, oly elváltatásokat hoznak létre az ő engedelmes érzés világában, ami-

nőt gondolkozó elméjű ember még csak nem is sejthet. Az ember ugyanis durvaságaira az állattal szemben *mindig* képes magyarázó mentséget találni. Pedig az állatot ért bántalomban mindenkor *két ellentét ütközik össze. Az egyik az állatnak feltétlen engedelmessége*, amely törvény feletti lelki vonás és egyenesen az Isten végtelen irgalmasságából származik. *A másik az értelemmel bíró, de megromlott érzésű embernek a kitörő durvasága*, aki nem is sejti, hogy gyakran az ellenszegülőnek látszó állat minő erők gátolják engedelmességének a gyakorlásában. Az érző állat azonban ezt az akadályt látja és ha gondolkodni tudna, meg kellene vetnie a kegyetlen és hitetlen embert, aki sokszor lehetetlent követel tőle. Erején felüli akadályok leküzdését.

Értsünk világosan! Ugyebár, az állat is benne él a föld légkörében hullámzó szellemi és érzésszerű életben? Testével ép úgy benne él, mint az ember. Csakhogy amíg az ember akaratszabadsága által elhatárolva, lelkével nem élhet teljesen benne a levegő lelki életében, addig az állat abban tökéletesen benne él. Sőt, ez ő benne is benne él. Nyitott érzésén mintegy keresztül folyik a légfolyami szellemi élet. Csak az a rész nincs meg az állatban, amely a rajta keresztül hullámzó benyomásokat rögzíthetné. Az állatot összetartó és fenntartó erő ugyanis már nem teljes egész, amelyben minden létező valóság egyesülve és képviselve van és ennél fogva tükre lehetne az egész végtelenségnek, mint pl. az ember. Hanem amint keletkezéséből és földrejutásánál is láthattuk, *az állat egy félbemaradt valóság, amelyből éppen a középső, az összekapcsoló rész: a gondolkodó értelem hiányzik.*

Van életereje, életerzése, de nincs meg benne ezeknek a gondolata. Átmenet nélkül kezdődik nála a test. Az életerő benne megsűrűdve közvetlen az anyaggal van összekapcsolva. *Hiányzik belőle a fényköri fény*, amelynek átmenete lehetne az a megsűrűdött erőrész, amely benne tulajdonképpen a kezdet. Ez az értelmi lélek; mert a testanyag már csak a vég. E kettő között, vagyis az erőrész és az anyag között már semmi határozottan nincs benne. Ezért az állatban nem is találjuk meg a fényköri *háromságot*. Hiányzik a *középső rész*. Testanyaga mintegy rá van tapadva és közvetlenül kapcsolódik a megsűrűdött, fenntartó erejébe. De ez a közvetetten kapcsolódás olyan alárendelt, durva természetű, hogy még a legenyhébb, de felsőbb vonalú erőhatás is szét tudja közöttük bon-

tani. E szétbontásból azonban nem áll elő az állat két részének a széthullása, hanem az az illető szétbontó erő tud behelyezkedni a két rész közé. Ugyanolyan módon, mint ahogy láttuk ezt fenn a légfolyamban is, *mikor az állati életcsírákba a sugárlények ideiglenesen bele helyezkedtek.* Vagy ahogy láthatjuk a földön ma is, mikor egy hipnotizálnál a szuggeráló erő behelyezkedik az életérzése és az akarata közé. Ezért mindig lehetséges, hogy egy akarattal bíró lény bizonytalan időre akaratával megszállva tartsa az állatot, amely kapcsolódást közöttük egy alantasabb törvény szabályoz. Az evangéliumokban is olvashatjuk (Szent Márk V. 13.), hogy mikor az Úr egy megszállt emberből kiüzte a tisztátalan szellemeket, ezek az alacsony erők megszálltak egy egész disznósordát, amelyek a hegytetőről belerohantak a tengerbe.

Az ilyen megszálló lény, amely már magasabb az állatnál, de alacsonyabb minden olyan lénynél, amely már a valóságos öntudatnak, vagyis az isteni érzésnek legalább a határáig eljutott, fontos alak léssen az állatok élettörténetében. *Alig van állat, amely ne volna állandóan megszállva alantas lényektől, akikre testiségre vágyakozván, a természetükhöz és fejlettségi fokukhoz legközelebb eső állati testekbe tudnak a legkönnyebben elhelyezkedni.*

Ugyanaz az alacsony lény ugyanabban az állati testben azonban meglehetősen rövid ideig képes csak maradni. Az ő legerősebb tulajdonsága ugyanis az *ellenállhatatlanság*, amely uralja, *űzi és hajtja őt szüntelenül* és így nem engedi egy testben sokáig időzni. Ez a körülmény azonban, amely igen sok zavart és bajt okoz a földi embernek, *ellensúlyozható azáltal, ha az ember feltétlen hittel uralkodik az állatain* és nem engedi azokat az ő nemesebb uralma alól kivonni. Ez a feltétlen hit képes még a vadállat indulatait is féken tartani.

Az ember uralma alól kikerült állat megszűnik igazi állat lenni, vagyis engedelmes alárendeltségben maradni azon emberrel szemben, akinek a gyengeségéből egy alantosabb erőnek a hatalmába került. Ha tehát megszűntünk hittel uralkodni az állatunk felett, magunk vagyunk az okai az engedelmességének. Amíg parancsoló hatalmunk vele szemben *hiten* alapszik, az állat is feltétlenül engedelmeskedni fog.

Az állatok sem kifejlett állapotukban, hanem már életcsira-korukban buktak el. S miután engedelmességük által az emberhez vannak kapcsolva, ezért visszafinomodásuk sem

lesz az ember megtisztulásától különválasztható. Az *ember tökélyre jutása újra magával hozza a feltétlen hatalmat az állatok felett* és ezzel önként következik be náluk is a természetüknek megfelelő tökélyre jutásuk. Az állatoknak csak addig lesz külön történetük, amíg elválaszthatatlanul eggyé nem lesznek a földi ember történetével. Hiszen eredetükben úgylát egy közös erőforrásból származnak és éppen ezért az állati életet fenntartó erő sem semmisülhet meg. Az állati életérzés is örökéletű, csak származásához híven soha gondolattá nem válhat. —

De térjünk vissza az elhagyott ponthoz. Azt hiszem, mindnyájan természetesnek tartjuk, hogy nemcsak a szellemek egységét nevezzük *világnak*, amelyben már a gondolkodó értelem a lényeg, hanem mindazt, amely összefoglalja magában az összes élő és létező valóságokat. Az értelem vonalát lelki világnak szoktuk nevezni. Az állati érzés és ösztön azonban még nem tartozik e magasabb vonalba, de már ezeket is joggal nevezhetjük az állat benső világának. Ez valóban az övé. Még pedig *az állati benső világ az ember bukása előtt egy egységes, teljesen egyforma világ volt*, dacára annak, hogy már az állati életcsíráknak alakot öltése faji elváltozásokat hozott létre közöttük. De ez semmit sem változtatott *az egységes lényegen. A jól irányított ösztönön és a várakozó állati engedelmességen, amelyek mindnyájukban azonosak voltak.*

Mikor az állatcsíráknak a benső világára rámutatunk és feltárjuk ezeknek minden érdemét, könnyen megérthetjük az állatok egységes dispozicióit is. Most már csak az a kérdés, *hogy az egységes benső alapra, amely az állatvilág közös jellege, hogyan került rá a sok különböző külső alak, vagyis a sokféle állati test?* Hogyan tudott egyáltalán az erőanyag-állatcsíra úgy megsűrűsödni, hogy kemény, szilárd anyaggá: testté változott? Ez a tény ugyanis *nem abban az időben következett be tüstént, mikor az életcsírák, amelyek magukba foglalták a teljes öntudatlanságba esett lebukott angyaloknak erőparányá összezsugorodott erőlényegét, lehullottak, hanem sokkal később.* Egy bizonyos érési folyamat után. *Újra hangsúlyozom tehát, hogy 1-szor: az állati test teljes kialakulása egy későbbi fejlődés; 2-szor: az angyalok egyesülése is csak ideiglenes, vagyis „átmeneti tartalmú” volt a lebukott életcsírákkal.*

Híven a már kimutatott és a földre kiterjesztett isteni

törvényhez, amelynek alapján *a súlyos földön csak lassú egyenletben fejlődhetik ki az élet*, az állati életcsírák is lehelésük után belekerültek a még mindig *közömbös állapotban pihenő föld anyagába, amely már magában hordozta a sokkal előbb lehelott növényi életcsírákat is. A föld volt tehát, úgy a növényi, valamint az állati életcsíráknak az érlelő anyaméhe.* Hogy pedig ez az új belekerült valóság minő elváltozásokat hozott létre a közömbös állapotban lévő iszapos földben, azt most fogjuk kifejteni.

Emlékezzünk csak vissza, hogy minő tulajdonságokat foglaltak magukba az állati életcsírák? Ugyebár kimutattuk, hogy túlnyomóan *ellenállhatatlansági természetet, amely lehelésük közben, fokozatosan sűrűdött, de lelki meleg helyett testi meleggé, vagyis alantasabb jellegű hővé durvult.* Ehhez járult még, hogy a bennük rejtőző bukott angyalokból is amily mértékben kimaradozott az egyenletesség, olyan arányban kezdett túlsúlyra jutni bennük az ellenállhatatlanság. Ez képezte az életcsírákban az igazi *ellenállhatatlansági tartalék-alapot.*

A föld ezidőben vízyanyagának bősége miatt még iszapos volt és így az ellenállhatatlan, vagyis tűztermészetű életcsírákkal való érintkezés sem lehetett összhangzó. Csak a föld mélyében, főleg az ellentálló hegyanyagban volt a nagy testi erejű tűzanyag elrejtőzve, amely a második fénykörü kitörésnek a maradványa volt. *Az öntudatlanságba sülyedt ősrámlat eldurvulása.* A völgyek és a lapályos felületek azonban mocsaras és vizes területek voltak és *amikor az ellentálló (testi hajlamú) életcsírák a velük ellenkező természetű iszapos földdel érintkeztek, az ellentét folytán bizonyos ütközetnek kellett előállni közöttük is.* Ennek a hatása és eredménye lön, hogy *a vízyanyag túlsúlya az iszapos földben megsemmisült. Ma is természeti törvény, hogy a tűz kiszárítja a vízzel átitatott valóságokat.*

A szent könyv szerint ez volt a teremtésnek az az időszaka, amikor az Isten a vizet elválasztotta a földtől. Ezt az átalakító hatást a föld anyagában *az életcsírákba lehullott angyali erők indították meg.* Ezért kellett nekik *ideiglenesen egyesülniök az állati életcsírákkal. De csakis megindították, mert bevégezni csak a hatalmasabb erők fogják.* A földben kitörő ütközetet tehát csak kezdeményezték a bukott sugár-lények, még pedig az ellenállhatatlanság jegyében, amely me-

röleget ellentéte a világmegváltás törvényévé lett egyenletességnek. Tudjuk már, hogy ezt nevezzük ellenáramlatnak. Megindították pedig a következőképpen: *Az életcsírák indító hatására, habár csak egy pillanatra is, de a földben mégis olyan érzéki hő fejlődhetett ki, amely a benne már szunnyadó és érési állapotban levő növényi életcsírákat felpattantotta és az azokba bezárt és összezsugorodott életerőket felszabadította.* És még egy nagyon fontos lényt hozott létre ez a döntő pillanat. *A földben rejtőző érzéki hőt (a fénykitörés tűzanyagát), amelynek eddig a működésre tere sem volt, a felszabadult növényi életerő meddő szunnyadásából szintén felébresztette. Lelkileg könnyű ennek az okát megmagyarázni, mert hiszen ismerjük a földben lappangó érzéki tűznek a származását és természetét. Tudjuk, hogy fénykitörés volt Lázadó meleghangok áramlata, amelyeknek eleme a zavar.* Amíg a pihenő földben egy újabb ütközet és zavar nem jelentkezett, addig ez az érzéki tűz is csak szunnyadozott benne. Mihelyt azonban a földben egy valódi összeütközés (feszültség) állott be, rögtön megtalálta a kedvező alkalmat és viszonyokat az ismételt kitörésre. Az önkívületből ébredező ember is ott kezdi újra folytatni az életműködését, ahol félbe hagyta. *Mihelyt tehát a felpattant növényi csírákban élő erő a szunnyadó hajdani tűzkitörést megérintette, annak is rögtön kezdett sűrűsödni a testi ellenállhatatlansága és a beállott ütközet hevében izzóvá tűzesedett*

Mihelyt ez megtörtént, *a két testvér-valóságnak, vagyis az életcsírákból lebukott sugárlényeknek, amelyek szintén fényköri származásúak voltak és a földben ébredező érzéki tűznek, amely eredetere nézve szintén csak lebukott fényköri erőresz volt, testi következetességgel egyesülniök kellett. Egyesült tehát a két fényköri származású ellenállhatatlansági természet.* Ekkor állott be a már többször említett pillanat, mikor *az állati csírákkal együtt lebukott erők újra kiszakadhattak anyagbörtönükből. Csakhogy most már megromlott erökké lettek.* Vallási nyelven: — *Az életcsírákkal lebukott angyalok csatlakoztak a földön szunnyadó ellenáramlathoz: a második fény kitör esnek a tűzfolyamához, amelyet Lucifer neve személyesít meg. (Fényhozó.) A hozzá csatlakozó sugárlényeket pedig a szentkönyv a gonosz angyalainak nevezi.*

Így hozták egyesülésük által létre a legalantasabb való-ságot, ami valaha a végtelenségben csak előállhat. Az igazi

semmit, amelynek lényege nincs, de azért mégis létezik. Azt, aki nem él és mégis hat. Ki lehetne ez más, mint az isteni származású értelemnek a visszás gondolata? A lekötött megsemmisítő erő, amelyet ellenáramlatnak nevezünk el. Ez az a „gondolati lehetőség”, amelyet a földben szunnyadozó tüzerő és az életcsírákban lebukott testi hajlamú angyalok önmagukban élő erővé tettek. A megváltás gondolatának az ellen-gondolata. Az isteni őspróbának a másik oldala. A fonákja, melyet az Ige kizárt az ő életéből. Ez lett a testiségnek, a kevélységnek, a lázadásnak és a megsemmisítésnek a gondolata, amelyet az isteni teremtő energia, vagyis a mi felkent Úrunk Krisztus mindenható erejéből és az isteni életből önként kizárt, önmagára nézve pedig örök törvényben lekötötte, hogy vele soha élni nem fog. Röviden: az ősgonosz, vagyis az antikrisztus, amely az Ige megváltó áramlatával szemben az ellenáramlatot képviseli. Ekkor testesült meg legelőször az isteni őspróba ellengondolati lehetősége: az ellenáramlat. Itt kezdődik tulajdonképpen a látható bukás, vagyis a küzdelem megindulása a krisztusi és antikrisztusi áramlatok között. Ezt nevezi az egyház az angyalok esésének. Ekkor lett a bukásuk bevezetetté.

Előállott pedig a következőképpen:

A sűrűdött életcsírák érintették az iszapos földet. Az életcsírákban már volt egy bizonyos fejlettségi fokozatú érzés: a velük együtt lebukott angyalok érzése. Mihelyt ez az érzés az iszapos vízanyaggal, amely vele ellentétes természetű és neki ismeretlen anyagvalóság volt, érintkezett, ellenállóságát a végsőig fokozta. Túlfeszült lázadozásában izzani kezdett.

Csakhogy ez a benső izzás nem lehetett még önmagában megsemmisítő erő, mert megsemmisíteni csak az abszolút, a minden anyag felett álló erő, az Úr képes. Ezért kellett az állati életcsírákban lebukott sugárlényeknek a lekötött isteni megsemmisítő erőhöz csatlakozni, amelyet az Úr mindenhatóságából önként kiküszöbölt, hogy abból teljes erőt meríthessenek. De hogyha ilyen fokú hatóereje nem is volt a csírában levő sugárlényeknek az iszapos földre, azért mégis volt bizonyos elváltoztatóan ható erejük. Az életcsírákban lappangó ellenállhatatlansági erő ugyanis összekapcsoló alakjává lehetett a földben szunnyadó tüzerőnek és a Nap érzéki hevének, amelyet a csírák légfolyami érésükben már önmagukban felraktároztak. Az így összekapcsolt két tüzerő együtt ütközött az-

után az iszapos földdel és átjárták azt termékenyítő testi meleggél. Az egyik volt a földnek a benső tüze; a másik a Napiak külső érzéki heve, amelyek egyesülten ébresztették életre a földben a növényi életcsírákat is. Az ütközet hevében pedig a vízyanaggal egyesült föld a mocsaras iszapvonalból szintén egy fokkal lejjebb sülyedt, mivelhogy két alacsonyabb¹ és egymással ellenkező valóságnak érintkezése és egyesülése mind a kettőt még mélyebb vonaltörvénybe vonja le. Ez az oka, hogy a lágy iszap önmagától szintén durvulni, vagyis keményedni kezdett. Földdé alakult, amely különvált a víztől.

Az önmagától megkeményedett földanyagot az összeütkezésükből keletkezett érzéki hő megrepesztette, de felpattantotta egyúttal a növényi életcsírák külső burkát is, amelyekről már tudjuk, hogy szintén az iszapos földben érlelődnek és pihentek. Ily módon jött az állati életcsírákból kiindult ütközet segítségére a földben nyugvó növényi életcsíráknak is. Ma is látjuk, hogy a növényi életcsíra a földben nyugvó magnak a burkát csak úgy képes felpattantani, hogyha a csíra belső izzása (önmelege) nedves földanyaggal ütközik és egyrészt a föld heve, másrészt a Sap külső érzéki hősege ezen ütközetben az életcsírákat támogatja. Az ütközet együttes eredménye pedig ma is egyrészt a föld anyagának a megrepedezése, másrészt a mag burkának a felpattanása lesz.

Erre az ütközésre szükség volt, mert a fenséges isteni törvények erejénél fogva a növényi életcsírákban rejlő gyenge erő nem lett volna képes erőtestéből, vagyis a magból önmagától életre kelteni. Segítségére szorult, ami akkor is és most is mindig csak az érzéki meleg külső hőhatásából eredhet., *A földben létrejövő két irányú érzéki hőnek és a föld vizes anyagának az ütközéséből, amely az ősidőkben egyik oldalról a földbe sülyedt tűz-elemmel tápláltatott; a másik oldalról pedig az állati életcsíráknak ellenállhatatlanságából tört elő, amelyet bennük szintén az érzéki napfény sűrített meg. Így lettek az állati életcsírákban lebukott angyalok összekapcsoló részeivé az érzéki hő lelki és testi alakjainak. Ezért kellett egyesülniök az állati embriókkal, hogy a bennük szunnyadó erőket a földben életre ébreszthessék.* Isteni célt szolgáltak tehát öntudatlanul is, mert az *Isten a rosszat is mindig jóra fordítja.* Ezért nem lehet a bukott angyaloknak se örökké tartó a küzdelmük és a vele együtt járó szenvedésük. Erről még beszélni fogunk.

Természetes, hogy az iszapos földnek és a belesülyedt állati életcsíráknak az ütközésük önmagukban még nem hozhattak volna létre egy kifogyhatatlan, vagy legalább is bőséges hőforrást, miután mind a kettő alantas, elhatárolt valóság volt. Így az ütközetükből előállott hő sem lehetett volna elegendő arra, hogy alapos elváltozást idézzen elő a föld anyagában. De miután már két oldalról támogatta ezt egy erőteljesebb érzéki hőalap, vagyis alulról a földbe sülyedt durvább tűzfolyam, felülről pedig a finomabb származású érzéki nap heve, ennél fogva az állati életcsírák is képesek voltak mint közvetítő kapcsok a föld anyagára átalakítólag hatni. *Így értethjük meg az okát annak is, hogy a tűzzé ledurvult fényki-törésnek miért kellett a földre rohannia.*

Világosan láthatjuk, hogy az állati életcsírák közvetítése nélkül az alsó tűzfolyam és a felső nap heve nem tudták volna együttes munkával különválasztani a vízanyagot az iszapos földből. Miért? Mivel ezek állati életcsírák nélkül nem tudtak volna egymásba kapcsolódni és együttesen hatni a közömbös iszapra. *Hiányzott volna közöttük az összekötő átmeneti alap.* Tudjuk már, hogy csak olyan valóságok egyesülhetnek, amelyekben már van összekapcsoló közös minőség. Jól rágjuk meg e sorokat, mert a szervezett anyagélet megindulásának ez volt a titkos rugója. Az isteni teremtésnek a mechanikája.

Ilyen kapocs volt tehát a földben szunnyadó durvább tűzanyag és a finomabb Nap heve között az állati életcsíra, amelyben mind a két természetű ellenállhatatlanság felfalható. Ez lett az a középre helyezkedett összekötő erőkonduktor, amely minden együttható erőt egyesíteni tudott és összekapcsolásából oly nemű hőkeletkezés állhatott elő, amely az iszapos földet közömbös állapotából kiragadhatta. Egyrésztől összekapcsolta ezt a Nap hőhatásával, másrésztől megnyitotta a működési teret a földben szunnyadó alantasabb tűz számára. Összehozta a különböző természetű hőhatásokat és *ezáltal a földben is elkezdődhetett a különböző tulajdonságú melegeknek, mint különféle életforrásoknak egyrészt együttes, másrészt ellentétes működésük.* Ne csodáljuk, hogy ezeket a hatalmas tűzerőket egy gyenge állati csíra összekapcsolni és működésbe hozni tudta. Mi már tudjuk, hogy ezekben a csírákban a legmagasabb erőalakok buktak le, hogy összekapcsolják a szunnyadó tenyész-erőket. Különben is láthatjuk,

hogy egy hajszálfínomságú acélsodrony a legerősebb villamos áramlatokkal szemben is alkalmas kapcsoló lehet.

Kétségtelen, hogy ezt a nagy átalakulást létrehozó erő-
ütközetet inkább szemlélni lehet, mint magyarázni. De állí-
tom, hogy megtisztult, ép érzéssel megérezhető.

Nézzük csak, *hogy indul meg most egyszerre két irány-
ban két új valóságnak az együttes életrekeltése. Az egyik a
föld színén, a másik a föld mélyében. Az egyik termékenyen
élő, a másik csak létező valóság, de ennek is fontos szerepe
lesz a végtelenség jövő életében. Az első növényi és állati élet,
a második a fémeknek, az ásványoknak és a drágaköveknek
a létre jövedele.*

Bár együtt keletkeznek, de csak sorrendben szemlélhet-
jük kifejlődésüket. Vizsgáljuk azért először a növényi életcsí-
rákat, amelyek az őket ért rázkódtatás segítségével és a ben-
nük megsűrűdött ellenállhatatlansági erőnek az indításával
kitörték börtönükből. Figyeljük meg őket, hogyan indulnak
meg az erő tulajdonságai számára megnyílt új úton és hogyan
vesznek részt a végtelenség életében?

Mikor a növénycsírákat ismertettük, világosan állott előt-
tünk az ő gyenge parányi elhatárolt életük, amely azonban
egységes élet volt, vagyis tulajdonságaiknak teljes egyforma-
ságában létezett. Kimutattuk akkor, hogy *a növényi életcsírák,
már akkor bírtak bizonyos külső testi kétféleséggel, vagyis
a nemiségnek az alapvonásával, amennyiben az ő anyaguk
is kétféle természetű volt.* Egyenletes, illetve egyenlíthető és
ellenállhatatlan, vagyis ellentálló. Elmondottuk azt is, hogy
mielőtt az iszapos földbe elhelyezkedtek, esésük közben érint-
keztek egyfelől a fényköri fénysugárral, másfelől az érzéki
napsugárral.

Hogy a *fényköri fény* milyen nyomot hagyott érintkezé-
sével a növényi életcsírában és annak a természetében, az
rögtön kitűnik, mihelyt a fénynek és az életcsírának a termé-
szetét és tulajdonságait egymással érintkezésbe hozzuk. Tud-
juk, hogy a fényköri fény, mielőtt a növényi életcsírák a
földbe kerültek, nem volt megsűrűdve, hanem eredeti, min-
dent átjáró természetéhez híven csak felosztva volt a föld
légkörében. A testre nézve nem is érzékelhető finomsággal
volt oit eloszolva, mert *hiszen ma is el van rejtve a testi sze-
mek elől. Csak a testi világ tűnik szemünkbe,* mert a fino-
mabb világot látó érzékünk mintegy elföldi testi érzékeink

elől. Ezért a lelki látás első feltétele, hogy teljesen kilépjünk az érzékelő szerveink vonalából.

De a fényköri fény erejét és természetét még ilyen megoszlott és nem érzékelhető finomságban is megtartotta. És amióta a légfolyamban fenn új és már tért foglaló valóságok is keletkeztek, azóta ez a körülmény is sajátos visszahatással volt a fényköri fény tüzésére (hatóerejére). *A légmozgás torlódása ugyanis a fényt megtörte és a színek létrejövetelét eredményezte. A torlódáshoz járult még az is, hogy ezidőben a légmozgásban már állandó helyet foglaltak az életcsírák is, amelyeket a lég mozgatott* Igaz, hogy ezek ott fenn már egyenletesen eloszlott sűrűdések voltak, de bárminő finomak, mégis csak sűrűdések. Már pedig a fényköri fény természetének mindezek nem felelnek meg. *Úgy a csírák folytonos mozgása, valamint az életcsírák sűrűdöttsége állandóan zavarta a fényköri fény tüzését és így jött létre egy-egy életcsírában a színeknek többfélesége.* Úgy értsük, hogy e színek nem egymásba vegyülve és olvadva voltak a csírákban, hanem időközönként más-más színek préselődtek beléjük. Váltakozva, aszerint, hogy az életcsírák fenn a légfolyamban ugyanezt a fénysugarat időközönként milyen *ferde tüzésre* zavarták.

A sugár egyenletes függőségének a megtörése a színek egész skáláját hozta létre egy-egy életcsírában. Így préselte bele a hulló növényi csírákba végtelenül finom, parányi pontok/és vonalak alakjában a fényköri fény a fenn létrejött fény változásainak a színeit és arányait Ezt a lenyomatot pedig az élő életcsíra saját tulajdonságaival összegeyeztette és amikor a földre került, már el volt döntve az életcsíráknak alaki és színbeli különbsége. Az ellenállhatatlansági túlsúlynak sokkal színesebbek és alakilag szögletesebbek lettek, mert természetüknél fogva élénkebben mozogtak. Ez a benső folyamat, amelyet szintén meg lehet és meg kell érezni, megközelítőleg így folyt le:

Mielőtt lehullottak volna a növényi életcsírák, a nemük már megvolt, mivel az egyik egyenletességi, a másik pedig ellenállhatatlansági anyagparányon építette fel a testét. Esésük közben a fényköri fény is gondosan kiválasztotta az illető életcsírát önmaga számára, mert a fényköri fény tüzése is nemcsak hogy végtelen színárnyalatú volt, hanem bizonyos okoknál fogva már a színeket is szinte két nemre lehetett szétválasztani. A légfolyamban ugyanis nemcsak az életcsi-

rák által támasztott visszahatás volt az egyedüli színekpéző erő, hanem a légfolyamnak időnkénti torlódása is. Milyen természetes, hogy a színek ilyen légtorlódás hatása alatt sötétek, élesek lehettek és azoknak érzése is egészen különbözött a lágy, világos színektől. Bátran mondhatjuk, hogy már a fényköri fény hatásában is voltak különbségek, mert a színeknek is megvannak az érzéseik.

A sötét, illetve élénk színek képviselték az ellentálló tulajdonságokat és a lágy színek érzésük hatásaiban az egyenletességüket Az előbbi, természeténél fogva, inkább az *ellentálló életcsírákhoz* közeledett és ezt érintette meg erőteljes, sötét színeivel. Ezekből *lettek a hatalmas fák és a sötét erdők*. Az utóbbi pedig az egyenletességi életcsírákat kereste fel érintkezésre és *ezekből lettek a gyengébb növények: A fűvek és a virágok!*

Volt azután olyan életcsíra is, amely esése közben a fényköri fény ráhatása alatt elváltozott, mert ellenkező természetű életcsíra és fénysugár érintkezett egymással Ezekből *jöttek létre a tápláló, jótékony növények*, amelyek majd egykor az elbukott embernek és az állatainak testi életfenntartására fognak szolgálni.

Természetes, hogy az ilyen testi következetességű fényhatás sem volt más, mint isteni előrelátásból létrejött *fénybukás*, mert hiszen *a föld légkörében a fénynek az volt a testi törvénye, hogy csak a természetével rokon életcsírákkal érintkezzék. Lelki törvénye pedig az lett volna, hogy anyaggal ne érintkezzék, hanem inkább a helyéről visszavonuljon*. Ezért a fénynek az anyaggal való érintkezése mindig törvényen kívüli és *vagy bukás, vagy megváltó munka*.

Ez esetben *inkább bukásnak nevezhetjük, miután testi tápanyag létrehozása volt a cél, pedig ez az anyag a test romlását fogja majd egykor előmozdítani*. Sőt, előidézője és bizonyos érzékiség volt, vagyis a különféle nemeknek egymást keresése. Megjegyezzük azonban, hogy ezek a tápanyag-csírák nem a többiekkel egyidejűleg fejlődtek ki és hozták meg a később oly nagyfontosságú gyümölcseiket, hanem csak a bukás után, mikor a sugalmazott ember véres verejtékkel iparkodott magának élelmet szerezni. Azért itt csak a két előbbi életcsírára terjeszkedünk ki, a tápanyagcsírákat pedig hagyjuk pihenni, míg idejük elérkezvén, hivatásuk betöltésére teljesen kifejlődve, ismét feltűnnek előttünk.

Az ellentálló életcsíra az erőteljes színnel, illetve fény-nyel érintkezve, önmagához híven, bizonyos gyors erővel és nagyobb erőhatással fogadta magába a vele érintkező fényt. Ez volt az oka, hogy noha érintkezésük nem volt ellenkező természetű valóságok érintkezése, mégis erő teljességénél fogva bizonyos összeütközés jellegével bírt. *Erőteljes erők összetételéből hacsak egy pillanatra is, de mindig erősokszorozódás áll elő. Ez történt az életcsírákban is, amely erőgyarapodás teljesen elegendő volt arra, hogy a földön ma már el sem igen képzelhető arányú és nagyságú fákat és növényeket hozzon létre. Csak példakép említjük fel a megkövült amerikai erdők hatalmas fáit, amelyeket Canadában találtak. Magasságuk állítólag 500 méter, kerületük pedig 194 méter és csak a külső héjzatuk négy méter vastag volt. Pedig ezek még mindig nem az őserdők óriás fáit.*

Az erősokszorozódás pillanata lenyomatát meghagyta az életcsírában ép úgy, mint ahogy egyes ember is megőrzi egy erőteljes tettének az emlékét és később igen gyakran ezen emlékből meríti ütközeteihez az erejét. Az ilyen erősokszorozódás egy bedugult erőforrás, amely az embernél is sokszor felszabadítható visszaemlékezés alakjában, a növénynél pedig valamely külső erőhatás által. Minél erősebb benyomások értek bennünket az életben, annál élénkebben nyomódtak belé emlékezetünkbe. Ezek a mi tapasztalati ismereteink. Mint ilyen emlékek, az embernél nagy tettekhez energiát nyújtanak, a növénynél pedig nagy külső erőhatásokkal szemben ellentálló erőt képeznek. Ez azonban már nincs meg az egyenletesség! alapon felépült gyenge növényekben: fűben vagy virágban. Sőt, a fák növést is ezen erő sokszor o zódásnak a felszabadult erőforrása idézte elő, amikor a megrepeszteti életcsírákból kiszabadult erő kifelé törhetett ellenállhatatlansági természeténél fogva.

Az életcsírák a maguk részéről háromféle fényhatást fogadtak be:

1. *Ellentálló életcsíra erőteljes színt és fényhatást*
2. *Egyenletességi életcsíra egyenletességi fényt és színhatást.*
3. *Megfordítva. Természetükkel ellentétes színeket és hatásokat, vagyis ellentálló életcsíra egyenletességi fényt és színhatást, az egyenletességi életcsíra pedig ellenállhatatlansági szint és fényhatást.*

Az ellentálló nemű életcsíra megfelelő fényhatás alatt önmagában megerősödött és minden tulajdonsága bizonyos keményedésre vált hajlandóvá. Megszilárdult és még ellentállóbbá, vagyis testileg erősebbé lett. Viszont az egyenleteségi életcsíra a természetének megfelelő fényhatás alatt könnyebben edett. Finomult és új elváltozásokra és erőhatásokra vált fogékonyabbá. Ennek a következménye lőn, hogy a gyengébb növényekben többféle változat és többféle faj található, mint az ellentálló testű, erőteljes növényfélék között.

Még az ember kétféle alakjában is a gyengébb neműek számaránya szintén nagyobb, aminek eredeti oka ugyanaz. Az egyenlíthető rész ugyanis könnyebben felhasználható az erő által új alakulások anyagául, mint az ellentálló.

Végül a harmadik csoport, vagyis a kétnemű életcsíra, amely következtlen és törvényen kívüli érintkezés következtében egymásba merült, miután bennük két ellenkező természet ütközött, egyidőre öntudatlan bénultságba esett. Várakozó létállapotban érett, amíg természetének megfelelő idők nem következtek be, amelyek hatásaikkal felébresztették az illető öntudatlanságba merült valóságot. Ez a tételünk ismét általános érvényű, amely szól minden öntudatlanságba merült valóságra.

Ily sorsra jutott a harmadik csoport és most hosszú ideig nem foglalkozunk velük. Csak annyit jegyzünk meg, hogy ideiglenes elhelyezésükről se kell gondoskodnunk, mert bárminő ponton essék is egy lény, vagy valóság öntudatlanságba, abban a pillanatban megszűnik valóságosan élni és mozogni, vagy könnyűségénél fogva mozgathatóvá lenni. Nem vesz többé részt az egyetemes életmozgásban és úgyszólván egy átmeneti megsemmisülésben létezik. *Érik mindaddig, míg új erőhatások nem jönnek létre és őt újra bele nem helyezik az élő és érző életbe.* Addig pedig kívül állanak az életen, mert nincs semmiféle működési terük és sehol sem tudnak érzést okozni.

Térjünk vissza ezekután a két első csoporthoz, amelyek kétféle nemükben megerősödve kapcsolódhattak bele a folyó életbe. Éreznünk kell, hogy az ellentálló nemű életcsíra túlnyomó részben ellentálló anyagba törekedett; viszont a másik lehetőleg egyenlíthetőbe. Ez hozta tulajdonképpen létre a nemű különbségeket úgy a növényi, valamint az állati és

emberi csírák földre jutásakor is. Az ellentálló életcsíra hasonló természetű anyaggal egyesült és így még jobban elanyagiasodott. Fokozatosan durvult és bizonyos *öntudatlan érő állapotba jutott.* Ez azonban nem volt teljesen azonos a fentebb említett harmadik csoportnak (a kétnemű életcsíráknak) az öntudatlan bénultságával, miután nem volt ellenkező természetek összeütközése. Szóval nem volt végleges megtörés, amelyben az illető valóság teljes öntudatlanságba mérülve, szinte elveszti a létezését, mivel hogy térfoglalatával semmiféle érzést nem tud felkelteni. Ezért nem teljes, hanem csak részleges öntudatlanságba esett, amelyben csak önmagának a létérzését veszti el, azonban megsűrűdve és keményedve tért foglal el és ennél fogva jelenlétével állandóan bizonyos érzést okoz az őt körülvevő mozgó élő életre. Ezért, bár öntudatlanul, de mégis képes bizonyos visszahatásokat gyakorolni az érzésekre.

Főleg az ellentálló csírák voltak azok, amelyek gyorsabban bele tudtak helyezkedni a földi viszonyokba és elsősorban kezdtek rá visszahatni. Az okát is tudjuk, miért? Az ellenállhatatlanság az, amely mindig kifelé indul. Ezért volt az ilyenmű csíráknak elhelyezkedése is a földben és növekedése is a földön gyorsabb menetű.

A *delej*, amely ezidőben mint összevonó erő működött, természetesen *gyorsabban tudta összekapcsolni a mozgó valóságokat, mint a lassúbb egyenletűt.* Ennek lett azután a következménye, hogy az ellentálló anyagban elhelyezkedett növényi életcsírák előbb kezdték el életüket, mint az egyenletességnek. És ez a sorrend fontos tényé vált az anyagra nézve, amely ellentállóságánál fogva alig változott még valamit, mióta a képződményből anyaggá lett. Nem változott pedig azért, mivel mindezideig ellentállott a külső erőhatásoknak, amelyek őt eddig megközelítették és tömegénél fogva képes volt az erőhatásokat magába fogadni anélkül, hogy ezek rajta nagyobb külső elváltozásokat tudtak volna létrehozni. Jól jegyezzük meg, hogy *itt az ellentálló anyag alati a hegytömegeket értjük.* Természetes, hogy végül ezeknek is kellett mégis bizonyos elváltozásainak lenni, amelyek, ha nem is rajta, illetve a hegyek külalakján jöttek létre, hanem a bensejükben. Sőt, miután a második fénykitörés folytán az anyag legbensejében érzéki tűz is fészkelte, ez ismét testi törvény alapján közeledett a hozzá legközelebb álló valósághoz.

Ezért az elrejtőzött őstűz a hegy anyag belsejében fejtett ki erőteljes működést, amellyel egy benső átalakulásnak a megindulását kezdeményezte.

Mikor a kitöri tűzfolyamnak még volt bizonyos mozgása és önélete, inkább a hegyek mélységében rejtőzött el érzéki tűzével Csak az imént láttuk, hogy ezt a tűzérezést hogyan szabadította fel egy külső rokon erőhatás: az állati életcsírákban rejtőző sugárlények. Az ő tűz ugyanis mindaddig pihent meddőségében, míg egy hasonló természetű tűzerőérés érintésével őt életre nem ébresztette. De habár működését felfüggesztette is, azért teljesen ép úgy nem tört meg, mint a növényi életcsírák, mert hiszen már ő sem ütközött az ellentálló hegy anyagokban a saját természetével teljesen ellenkező valósággal. Ezért ő sem lett olyan ideiglenesen megsemmisült valósággá, mint az előbb említett kétnemű életcsírák, miután térfoglatával szintén képes volt érzést okozni ott, ahol elhelyezkedve volt: — a hegyek mélységeiben.

Ily módon bátran elmondhatjuk, hogy az ellentálló anyagú helyeket alulról az érzéki tűznek öntudatlan térfoglalása által felidézett nyomás tartotta bizonyos állandó és egyforma hatás alatt. *Tudjuk, hogy ennek az érzéki tűznek az őse, a megdurvult fénykitörés is érzés volt és mint ilyen furakodott bele az anyagba, mikor azt tűzének egy részével világtestekre szaggatta és bizonyos tüzet hátra is hagyott a világtestek hegyeinek mélyében. Ellenben felülről, mint legfinomabb és legerőteljesebb erőhatás, a fénykörü fény szintén ritkította és könnyítette az ellentálló hegyanyag felületét. Úgyannyira, hogy ez már utóbb alkalmassá is vált az ellentálló növényi életcsírák befogadására és bizonyos mennyiségű anyagparányt is adhatott létalapjuk számára. (Testük felépítésére.)*

A delej pedig mint fénykörü erőrészt szintén hatott az ellentálló hegyekre is, de sohasem indító hatóerő, hanem csak mint közbülső kapcsolóerő. Mindig olyan arányú volt tehát a delejnek a vonzása az anyaggal szemben, amilyen erőteljességgel közeledtek az élő, mozgó erőalakok is egymáshoz. Amilyen arányú volt a hegy öntudatlan visszahatása folytán beállott légfolyami zavar (légtorlódás), mindig olyan arányú volt a delejnek a közbülső működése is.

Ne feledjük, hogy a megtisztult vízre a delejnek nincs semmi hatóereje. De a salakokra, amelyek ekkor még dúsán

gyültek a föld légfolyamának középső részébe, volt hatása. Így az ősmozgás salakos hideghangjaiból előállott vízyanyag, amelyet a delej tartott fenn a légfolyamban, s amely léglorlódások alkalmával a magas hegyekre hullott, még mindig befogadta salakosságánál fogva a delejhatásokat. Ellenben az egyenletesebb föld-felület felett, ahol nem volt olyan erős a légtorlódás, a fényköri fény is egyenletesebben és függőlegesen tűzhetett a légfolyamban lévő vízállományra és ezt könnyebben megtisztíthatta. Ezért a *még meg nem finomult, salakos vízyanyag volt az a második erőalak, amely súlyánál fogva és a delejnek vonzó és összekapcsoló segítségével a hegyek felületére zuhogott, hogy ezen ép úgy, mint a fényköri fény, bizonyos elváltozásokat hozzon létre.*

A harmadik hatás a hegyanyagokra a légfolyamé volt, amely lenyomta rájuk a víztömeget és folyton áztatta és lágyította azokat. Viszont a fényköri fény által kiváltott ellenálló anyagparányokat magához felemelte. Miután pedig a légfolyam most már valóságos testi (fizikai) valóság volt, amelynek határozott térére van szüksége, ezért a szintén testi és tömör hegyek testében nem tudott annyira belenyomulni. Így a hegyekben mindenkor a legkevesebb levegőt tartalmazó valóságokat fogjuk találni. *És még az a kevés levegő is, amely a vízyanyaggal egyesülve és a tűzanyaggal megdurvulva belekerül a hegyek mélyébe, majd csak durva elváltozásban, mérges gázok alakjában tud és fog onnan egykor (a bukás után) felszínre jutni.*

Még egy erőhatásról emlékezhetünk meg, amely természeténél fogva, leginkább van hivatva az ellentálló anyaggal való érintkezésre. Ez a testi fény, vagyis a napsugár. Ezidőben, mikor a föld teljes biztonsággal haladt a pályáján, — mert bukás előtti öntudattal bírt, — akkor a fényköri fénnel párhuzamosan látta el a föld életét a Nap is érzéki meleggel és testi világossággal. Az egész földet és így a hegyeket is inkább besugarazta fényével, mint ma. Igaz, hogy az egyenletesebb anyagterületekre, ahol nem volt légtorlódás, akkor is zavartalanabban tűzhetett. Még ekkor a föld mozgása is teljes egyenletű volt és nem voltak rajta különböző évszakok, mert sokkal gyorsabb egyenletben fordult meg, mint ma és újra meg újra visszajutott úgy a fénykörnek, valamint a testi meleg és világosságnak a hatása, mielőtt alkalmá és ideje lett volna kihűlni.

*Szóval a földön végtelen enyhe, világos éjjelek voltak. főként rövidek. A nappalok pedig fényesek. Jótékonyan ére-
jők és melegek voltak. Az éjjel is úgyszólván egy enyhe nyu-
godt hangulat volt, amely egyetlen élő valóságnak sem okozott
niás érzést, mint amit okozhat egy halvány, elmosódó, bizony-
talannak ígérkező sejtelmes kép, amelyet máris újra bevilágít
a tiszta fény, amely folyton fokozódva, a nap szakának a leg-
nagyobb részét betöltötte.*

*Így érlelődött a föld a fentebb említett erőhatások segít-
ségével és megindult az ellenálló hegyek mélyében is egy új
alakulás, amelyről a következő fejezetben fogunk beszélni.*

A HEGYEK BEN MEGINDULT ALAKULÁSOK.

Az anyagvisszatisztulásban a hegyek lesznek a legutolsók, amelyek végül szintén meg fognak könnyülni és tiszta anyag-érzésekké válnak. Igaz, hogy az erő a legnehezebben tud velük egyesülni, de már láttuk, hogy a vízanyag is bele tudott szivárogni a fényköri fény által porhanyóvá gyöngített hegy felületén annak a testébe. A hegy mélyében rejtőző őstűz pedig a külső hatás érintése alatt, izgult és habár öntudatra és mozgó életre még nem jutott, de annyiban már mégis elváltozott, hogy amíg eddig csak félig megtört, érzésképen pihent létállapotában a földben, ettől kezdve bizonyos működési folyamat indult ki belőle. Nem testi térfoglalását nagyobbította, hanem állandóan sűrűdött és csak önmagában izgult. Ennek pedig bizonyos alantas kisugárzás lón a következménye. Egy felzavart és felizgult érzésnek mindig kisugárzása van, amely gyakran szinte megérezhető. Az őstűz kisugárzása azonban még mindig nem volt érzékelhető valóság, csak működésének eredményét és nyomait találjuk meg majd a hegyek mélyében egy új alakulásban.

A kisugárzás hatóereje nem az anyagnak tulajdonképpeni anyagrézsére terjed ki, hanem inkább az anyagérésre. Inkább az egyenlíthető, mint az ellentálló anyagra. Az anyagban ugyanis mindig meg volt ez a két tulajdonság. Túlsúlyban vagy az egyik, vagy a másik lehetett csak benne. És mindig az lesz az anyag jellemző tulajdonsága, hogy melyik van

De teneget a két tulajdonság teljes egyformaságban is bizonyos anyag-tömbökben. Ez esetben az illető anyag-tömb teljes harmóniában lévén, a valóságos erővel is egységben élhetett. Mint ilyen azonban már nem tartozik a tiszta anyagvilág törvénye alá.

Az anyagban mindig az ellentálló a valóságos anyagrészt,

mert ez benne az az erőtulajdonság, *amelynek sűrűdése keménységgé változik*. Láttuk ezt a képződménynél. *Ellenben az egyenletességi rész annyiban fokozhatja egyenlíthetőségét az anyagban, hogy mindig és mindig parányibbá válik és mint ilyen, nemcsak hogy nem keményedik, hanem átadja magát minden erőhatásnak*. Beleolvad a magasabb, könnyebb, finomabb erőalakok lényegébe. Ezért az anyagban mindig az ellentálló rész a valóságos anyag.

Igaz, hogy *minden anyagtömbben és így a hegyekben is megtalálhatjuk az egyenletességi részt is*. Az egyenlíthető hajlamú anyagatomokat, amelyek, ha egyelőre még mélyen elnyomva vannak is a súlyos, ellentálló résztől, de azért mégis csak megvannak és *az anyagnak nemesebb részét képezik. Az anyagvilágban a szebbnek és a tisztábbnak a létalapját nyújtják*.

Most is az említett kisugárzás természetével egyező valóságok felé tűzött és azokban hozott létre elváltozásokat aszerint, amint azok a rásugárzással szemben fogékonyak voltak. *Minthogy pedig ez a kisugárzó érzéki tűz, amely fényköri fényből szakadt ki és ekkor még öntudattal is bírt, magasabb származású volt, ezért érzése is volt. Ez az érzés, amelyben a bukás pillanatában elmerült, a szabad, boldog létérzés volt*. Mi sem természetesebb, hogy *amikor érzése újra ébredezni kezdett, ősi természetéhez híven, nem a nehéz nyomású és így kellemetlen érzést okozó ellentálló anyag felé irányult, hanem bizonyos öntudatlan ösztönrel ismét az egyenlíthető, lágyabb természetű anyagrészek felé irányította kisugárzását*. A könnyebb és a kellemesebb oldalra. *Ezért keresi ma is a bűn inkább az ártatlanságot és a tisztaságot, mint az ellentálló tulajdonságú bűnt*.

Ha azonban az érzéki tűz benső izzásból kisugárzó hatásait inkább az egyenlíthető anyagra sugarazza ki, ennek az eredménye is a megérintett anyagrészt elváltozása lesz. Már pedig a bűn, mint erkölcsi tény, lelki törvények alatt áll, habár mint változó, átmeneti tény, esetenként változó törvények alá tartozik is. *Ezért az öntudatra ébredező bukott érzést is lelki és nem testi következetesség indította*.

Ne feledjük, hogy ezen időben az anyag már belülről is át volt járva vízyanaggal úgyannyira, hogy ez a két erőalak, vagyis a föld és a víz egymástól bizonyos vonalakkal el voltak választva. *A hegységekben keményedő anyagból pedig sziklák*

képződtek, amelyeknek felületén a vízanyag és a fényköri fényhatás által kiváltott egyenlíthető anyagrész helyezkedett el. Az ellentálló sziklát mintegy körülvették anyagpatinával és mint átvezető hidak levezették az erőhatásokat felülről lefelé az anyagba. Viszont az alsó érzéki tűzérés kisugarazását összekapcsolták a természetükkel megegyező felsőbb vonalú anyag testekkel. Eme érintkezés következtében elő kellett állnia ismét bizonyos új, megfelelő alakulásnak, habár nem is olyan hamar, mintha valóságos élő és mozgó életerők érintkeztek volna egymással. Ezért nem is várhatunk belőle étellel bíró új alakulást. Valóban nem is lett, hanem megkezdődött az ásványoknak, a fémeknek a képződése. Rátérünk, hogyan! Az egyenlíthető természetű anyag a hegyek mélyében ki volt téve külső erőhatásoknak is, mert a légen kívül minden erőalak érintette őt, amely érintkezés feltétlen finomító hatással volt ránézve. Elváltozott és annyira megfinomult, hogy elsősorban teljesen elvesztette a barnás anyagszínét. Azután pedig elvesztette elhatárolt atomvonalát és bizonyos finom, folyékony valósággá változott. A külső hatások nyomása alatt visszafejlődött környezete benyomásait is magába fogadván, elérte az anyag elérhető tökéletességének a legmagasabb fokát. Élet nélküli, de megtisztult anyaggá vált, hogy jelképe, sőt bizonyossága lehessen, hogy mivé változhatnak és r ennyire tökéletesedhetnek az anyag valóságos erő nélkül.

Jegyezzük meg, hogy a fényköri-féiuj, amely az anyagban is parányokká változtatta az egyenlíthető anyagrészt, abban a pillanatban, amikor lent a hegyek anyagában, alantasabb testi érintkezés jött létre, rögtön visszavonult. A fényköri-fény ezen érintkezésnél már csak mini indító erő működött, de közvetlen nem vett részt a továbbfejlesztett munkájában. Csakis annyiban volt része az új alakulás létrehozásában is, amennyiben fényköri-fény nélkül soha semmiféle elváltozás meg nem indulhatott. Ezen oknál fogva a fényköri-fény nem is nyomhatta rá saját természetének jegyét az új anyagalakulásra, hanem egy nála alacsonyabb és így a testi világhoz is közelebb álló erőhatás lett az új valóságoknak a megarnyékoló erejük. Ez volt a napfény, amelynek jegyében jöttek létre, annak a hasonlatosságára az új alakulások. Természetesen duivább, anyagiasabb formában, de hasonló fényű csillogással a következőképen:

A vízanyag és benne egy parányi légrész összevegyült a

folyékonyvá vált anyaggal, amelyet az érzéki őstűz kisugarása olvasztott és finomított a földben finomított anyaggá. gbből is láthatjuk, miért kellett az érzéki hőnek már a föld mélyében is létrejönnie? Azért, mert nélküle az anyagnak az anyagrésze (ellentállósága) soha sem válhatott volna finommá. Az érzéki hőnek felbomlasztó hatása volt az a bomlasztó erő, amely az ellentálló anyagrészekre is hatni tudott és azt fokozatosan finomíthatta. Kezdetben folyékonyá tette, majd légnemű állapotba hozta, amikor már ez is képes volt állandó érintkezésbe lépni a fénnel, sőt vele együtt élni.

Másként van azonban az önként testet öltött fénnel, vagyis egy szellem megtestesülésével Ennek a helyzete törvényen kívüli, sőt törvény feletti. És mégis megtalálják minden nagy szellemben is a test anyagát leginkább pusztító érzékiséget, amelynek náluk rendesen magas és önkéntes célja az, hogy a testet és a lelket állandó összhangban tarthassa. Szóval, hogy a testet állandóan gyengítse, a lelket pedig küzdelmes próbák útján erősítse. Ezért panaszkodott még szent Pál is: — Adott nekem testemnek ösztöne, a sátán, hogy gyötörjön engem! E testi küzdelem alól egyetlen kivétel az Úr Jézus volt.

Így működik az érzéki hő, mint bomlasztó erő, az egyenlíthető anyagban is. De a hegyek mélyében ennek némi ellensúlyozására szolgál a víznek egyesülése az anyagfolyadékkal, ami azonban csak még határozottabbá tette az anyag folyékonyságát. Egykor majd az anyag teljesen vissza fog tisztulni, nemcsak hogy folyékonyvá válik, hanem érzéssé finomul, amelyben világosan meglesz az anyag természetének az érzése. A vízanyag ellensúlyozására még azért is volt szükség, mert majd amikor megjelenik az érzéki hőnek, vagyis a Napnak magasabb, finomabb és mégis erővel teljesebb hatása, akkor ennek a két hőnek (a föld érzéki hevének és a Nap hevének) az érintkezéséből ismét egy nagyobb arányú ütközet fog előállni. Mert, habár eme két érzéki hő-alakban nem merőben ellentétes valóságok érintkeztek is, de azért közöttük mégis a végtelenségig menő különböző változatok állanak toajd elő egymástól függetlenül.

Ne feledjük azt sem, hogy mielőtt a Nap heve meg jelent és érzéki hő erőhatásával a hegy mélyében lévő valóságokra hatni kezdett, akkor már ezek a fent leírt elváltozáson keresztül mentek. *Cseppfolyóssá finomultak. Igaz, hogy ez az változás is végtelen lassúsággal történt azon idő alatt, amíg*

az égitesteknek és a középfokú világtesteknek a keletkezése, a fejlődése folyt és befejeződött. A Nap ekkor önként süllyedt egy alsóbb vonalba (anyagiasodott) és erőteljesebben kezdett hatni a földre. Azonban *az érzéki nap heve és a fénykitörésből megdurvult őstűz* között még mindig olyan nagy volt a különbség, hogy emberi fogalmak szerint bizvást mondhatjuk őket ellenkezőknek. *Ezért el lehetünk készülve, hogy mihelyt egymásnak a közelségébe jutnak, ütközni fognak.*

Most pedig, amikor fejtegetésemmel egyszerre három irányba indítottam a figyelmüket, rá kell mutatnom még arra is, hogy *az állati életcsírák is épen ebben az időben jutottak a földre és amint már mondtuk, ezeknek a segítő hatása alatt pattantak fel az ott pihenő növényi életcsírák. Ugyanezen időnek átalakító munkaeredménye lőn a földben előállott hőfokozódás folytán a hegyek mélységében rejtőző durva tűznek a felébredése is, amelynek felfelé törése következtében előállott a naphővel való ütközése. Mindezeket egyszerre látjuk „összműködésükben” létre jönni és ezen három alakú világnak, vagyis az ásvány-, növény- és állatvilágnak a fokozatos kialakulása megelőzi az ember kifejlődését.* Ezt a legmagasabb testi életalakot, aki egyesíteni fogja önmagában a három külön kialakult világot. Aki majd érzésével és értelmével, amelyek már fénykörü eredetű tulajdonságok, egyesíteni fogja és összefoglalja magában mindezeket azért, hogy *őket felemelje; nem pedig azért, hogy hozzájuk lesüllyedjen.*

Ha csak egy kissé gondolkozunk, hogy a parányi ember miért egyesíti önmagában az egész külső világot, józan észszel is rá kell jönnünk, hogy az *összekötő kapocs a fénykör és az anyagvilág között az ember.* Ezért mutattam be az erők összelműködését és *három irányú elágozását* egyszerre, hogy az egymásba összefolyó változásokból *lássuk kiemelkedni a teremtés egységét, amely az emberben nyert befejezést.* Ha bele tudnánk helyezkedni a kifejlődés egységes folyamatába, akkor részletező leírások helyett egy bevégzett képben látnánk mindent. *Bele tudnánk vezetni felfelé mindent az Is-tenbe; lefelé mindent az emberbe. A kettőt pedig az Ige köti össze, hogy a végtelenség egységét megszakadni ne engedje.* Iparkodjunk tehát minden erőnkől mindent átfogni a tekintetünkkel, mert *most egyben kell meglátnunk egyszerre mindent. És csak a könnyebb megértés okából részletezem a valóságok kialakulását, de bennük nincs meg ez az egymásutáni-ság. Ott nincs idő, mert minden egyszerre él, együtt mozog*

és egyszerre változik vagy pihen. A nagy egységben csak alakváltozások vannak.

A növényi élet gyorsabb ütemben fejlődött, mert már akkor befejezte kialakulását, mikor az állati életcsírák még csak bizonyos mérsékelt létállapotban pihentek a földben. És amíg az ásványok, a fémek, amelyek az anyagnak a legnemesebb alakjai, a hegyek mélységeiben létre jövetelük utolsó pillanatait élték, a növényi világ már ekkor életre ébredt. A virágnak, vagy a növénynek csak úgy lehetett alakját belepréselni a kövekbe, hogy ebben az időben az ásvány még folyékony állapotban volt. Ezért találunk az ásványokban lepréselt növény alakokat, amelyek igazolják, hogy az ásvány a későbbi bevégződés. A földben tehát először is a növényi életcsírák szabadultak fel, amelyek a bennük egyesült erőknél fogva mozogni, működni és érvényesülni kezdték. Lássuk tehát először ezeket!

A NÖVÉNYI ÉLETCSÍRÁK ÉLETREKELÉSE.

Mikor a növényi életcsírákat ismertetjük, ne feledjük, hogy *kezdetben vagyis a légfolyami életben az ősz életcsírák még egységes lény egű és természetű valóságok voltak. Még nem voltak faji differenciálódások se a növényi, se az állati embriók között* Ezek együtt értek és fejlődtek. Szétválásuk csak ott kezdődött, mikor a közös életből egyes csoportok kiszakadtak és az egységes fejlődési folyamatból kiváltak. Ezért az egységes őselet csak a csíraérésben szakadt szét különböző életalakokra. *A faji szétválás tehát már a csíraéletben történt morfológiai átalakulás volt.* Szemléljük, hogyan?

A növényi életcsírákban a *legmozgékonyabb erőalak a levegő volt.* Ez volt bennük összevonva, sűrűdve, amely ezen állapotából kifelé törekedett. Ennek a természetes következménye az lett, hogy a *sűrűdött levegő már az életcsírában a hozzá legközelebb álló erő alakkal egyesült.* Miután azonban ez az *egyesülés alacsonyabb vonalú törvények ereje alatt* ment végbe, azért belőle sem állhatott elő olyan finomodás és erőösszetétel, mint egykor fenn a légfolyamban, hanem a környezet természetes hatása alatt *csak újabb sűrűdés.* Még *pedig színnel és alakkal bíró sűrűdés, vagyis növényi test.*

A szín az életcsírába beszorított légnak és a külső földdel elvegyült vízanyag színeinek az összetételéből állott benne elő. A sűrű levegő kékes színébe belevegyült a föld sárgája, amelyet enyhített a víz világossága. Ezek a színek adják a *zöldnek számtalan árnyalatait,* amelyet a fény köri fény *fehérsége* is megérintett, mert az *összes színeknek összefoglaló alakja a fényköri fehér fény volt.* Az alakja ellenben ennek a megsűrűdött élő valóságnak, amelyben a lég miatt állandó mozgás is volt, olyan lett, aminő arányú és mennyiségű volt a benne rejlő többi erő rész. Az a kifelé igyekvő kis sűrűdés egy hatalmas nyomás (az anyag visszahatása) által volt még mindig összeszorítva. Az anyag csak a tömegével gyakorolt

öntudatlan nyomási az életcsírára. Másszóval: nem értelemmel, hanem csupán formálólág. A nyomás azonban oly erősen hatott az életcsírákra, hogy azok minden erejüket összegyűjtve, nyílegyenes irányban tudtak csak az anyagon keresztül törni. Ez az erőfeszítés volt a legelső életcsírák alaki fejlődésének a döntő próbája. Ekkor dőlt el, melyik életcsíra milyen fajtájú legyen? Helyesebben, minővé tud lenni?

Emlékezhetünk, hogy *már a növényi életcsírákban is volt egy bizonyos érzés, amely természeténél fogva felfelé törekedett*, amennyire csak képes volt. És *ha az életcsíráknak lett volna értelmi világa és lettek volna vágyaik*, akkor bizonyára mindmegannyian minél magasabbra törekedtek volna fel. Meg sem állottak volna a felhőkig és csakis *ott a magas, tiszta régiókban állottak volna meg növekvésükben*. Azonban az *Úrnak a célja nem az volt, hogy a fát és a virágot tegye boldoggá, hanem az embert*. Így az életcsírák, amelyeknek testi következetességgel akkor, amikor még romlás és megsemmisülés nem volt a földön, *fel kellett volna törnie a felhőkig; e helyett az említett külső nyomás erős próbájával találták magukat szemben, felpattanásuk első pillanatában*. A rajtuk nehezülő földanyag visszahatásával. Ez úgyszólván kimerítette érzésüknek az erejét és a mindenség *Ura* végtelen bölcsességgel csak annyit hagyott meg belőle mindegyiknél, amilyen nagyra, vagy kicsinyre szabta az egyes növények életfeladatát.

Ez a próba az utolsó volt a növényi életcsírákban. Az *első fenn a légfolyami életükben volt, mikor a próba még az összes életcsírákra kiterjedt*. Földrehullásuk előtt, amikor bizonyos szabad akarattal választhattak két eshetőség között. Csakis így érthető, hogy egyes *.csíra-csoportok* miért maradtak fenn? Viszont miért váltak ki egyesek a többiek közül, hogy féltéretten a földre hulljanak. Tudjuk már, hogy a földben öntudatlanságba merültek, ahol önmagukban értek és fejlődtek, hogy ismét felébredvén, új próba elé állítsa őket az Úr. Így van ez minden lélekkel, minden ébredés után, amelyen eldől és kivilágosodik, hogy mennyire érett meg és mivé fejlődött az illető lélek? Tartsuk ezt az általános törvényt szem előtt mindazon testvéreink lelki ébredésénél, akik földi testben most ébrednek előttünk öntudatra. Segítsük és támogassuk őket, valahányszor látjuk, hogy fejlődésük folyamában próbák elé jutottak. *Ezért mindenkit csak a saját érettségi fokozata (törvénye) alapján ítéljük meg*.

A növénycsírák fentebb említett utolsó próbája már alacsonyabb természetű volt, mert *nem egyéniségük szerint mentek át külön-külön e próbán, hanem egyetemlegesen*. Nem is azon két eshetőség között választhattak, hogy vájjon lesz-e belőlük magasabb, teljességgel bíró lény? mint ahogy pl. az emberi életcsíránál ez volt a kérdés; hanem csupán arról lehetett szó, vájjon alkalmasak tudnak-e lenni *az isteni akaratnak teljesen alárendelt öntudatlan követésére?* Csakis ilyen feltétel mellett lehetett minden veszedelem lehetőségének kizárásával átadni a növényvilágot a létrejövendő ember szolgálatára.

Mikor a növényi életcsírák az első próbánál már lehullottak, rájuk nézve tárgytalanná váll az a kérdés, hogy vájjon valaha szellemekké fejlődhetnek-e? Lehullásukkal elérték fejlődési lehetőségük végső határát *A második próbánál* tehát már csak az a kérdés dőlt el: — *Elegendő gyengék-e arra, hogy alárendeltek tudjanak lenni* anélkül, hogy ilyenekké őket külső erőhatás tegye erőszakosan? A gyengét törvényszerűen mindig csak a saját gyengesége teheti alárendeltté, nem pedig az erősebbnek erőszakos felülkerekedése. *Ezért minden gyengeség és erő meg próbáltatik, mielőtt életfolyamata határozott irányba térne.* Ha tehát a növények második megpróbáltatásába kitűnt volna, hogy az életcsíráikban rejlő erő magasabb és szabadabb életre képesíti őket és ahelyett hogy helyhez volnának kötve, képesek lesznek finomságuknál és könnyűségüknél fogva mozogni, úgy a növényvilág ma valóban járna, vagy szállna aszerint, amilyen mennyiségű és minőségű volna benne a mozgó levegő-rész. Vagy ha legalább is oly könnyűvé finomodhatott volna, hogy a levegő a növényvilágot önmagába felemelhette és mozgásában hordozhatta volna, úgy abban az időben, amikor a táplálkozás még nem a mai módon történt, hanem közvetlenül az elemekből, akkor ez nagyon természetes állapot volna. Mindaz a növény, amit most a lábainkkal taposunk, hasonlíthatatlanul finomabb és szebb alakban a levegőben élne. *A Marsban* pl. ilyen a növények életállapota. Ha pedig ez nálunk is így volna, akkor az ember lakhelye sem az anyag felülete volna, hanem övé volna a föld légköre minden szépségével és csorájával együtt.

Ez az eshetőség nem repülést jelentene, vagy követelne az embertől, hanem akaraterejének teljes tökéletességét. Ezért ez nem is kizárt eshetőség, mert bár a föld élete nem

ilyen természetű, miután sem létre jövele, sem fejlődése és ennek befejezése nem volt ilyen magas és szép vonaltörvény ű, de az Úrnak nem lehet szándéka a mai süllyedt állapotunkat se fenntartani változatlanágban, hanem fokozatosan emelni és tökéletesíteni. Igazolja ezt a mindenre kiterjedő evolúció törvénye is. Sőt, szent Pál határozottan rámutat, hogy az egyetemes visszatisztulás után, amit ő a halottak feltámadásának nevez: — *Mi, akik élünk és megmaradtunk, felragadtatunk a levegő-égbe és mindörökké az Úrnál maradunk!* (I. Thessz. IV. 17.)

A teremtés befejezése még nem jelenti az anyagvilág teljes kifejlődésének a befejezését is: — a tökéletes felemelés és megfinomulást. Pedig ez az isteni végcél. Csupán az erőnek a leszállását jelenti az anyagba. A vele való érintkezést, illetve egyesülést vagy az erő és anyag közösségét, ami azonban még nem a legmagasabb, hanem csak közepes állapot az anyagfejlődésben.

Az anyag mindjárt kezdetben a vele egyesült erőt testi súlyánál fogva lehúzta az alacsonyabb vonalba. A mélységbe, a bukásba, ahonnan azután a célnak megfelelően előbb az erőt (a szellemet) kell újra felemelni és megszabadítani, mert az így felemelt erő ezáltal eresebbé és tapasztaltabbá lesz, mint amilyen volt. Mihelyt pedig ez megtörténik, egy új életszak fog kezdődni, amely szépségben és nagyságban nemcsak felülmúlja a régieket, hanem azokhoz nem is hasonlítható.

A második próbánál a növény csírának már nem az akarat, hanem csak a nyers ereje volt próbára téve. Mennyi az ő ereje? Mennyire képes fokozódni? Sűrűsödni? Színesedni? Keményedni? Mennyiben tud új életalakulásokat produkálni? Helyhezkötttsége dacára tud-e egymással érintkezni? Annyit már is tudunk róla, hogy keletkezésük pillanatától fogva két-neműek voltak. Ez lett azután az alap és az ok, hogy kívülről jött hatások és erőrezsek nem teljes egyenlettel hatottak rájuk, hanem aszerint, hogy vájjon a légfolyam mozgása bennük egyenletes volt-e, vagy nem? Az életcsírák tehát nemük szerint lettek hajlamosak a külső hatások befogadására. Csak lényegileg voltak egyek. De a hatások befogadásában különbözők. Könnyebb megértés végett gondoljunk a delejtűre, amelyben minden molekula lényegileg egységes a mágneseségben, de viszont delejtűjében mindegyik különböző.

Ezért helyzetetett különféleképen beléjük a fény, illetve a szín is. A fénytől beléjük vitt, illetve bennük felkeltett erő

is különféle mennyiségű volt Eme erőnek végső megfeszítését kívánta meg a fentebb említett anyagnyomás. Ezért jutottak a földre, ahol érték és a nyomás ellenhatásaira a csírák felpattantak. Az ellentálló és erőteljesebb csírák már lehullásukkor testi következetességgel közeledtek a súlyosabb és tömörebb anyag felé és ebben helyezkedtek el. Ellenben az egyenletess égiek a természetüknek inkább megfelelő lágyabb és gyengébb anyagba. Mindegyiknek azonban az erejéhez volt pontosan mérve a külső nyomás és ennek megfelelőleg fejtették ki az erejüket. Az ellentállók erőteljesebben, a gyengébbek gyengébben.

Ez lett az oka, hogy az ellentálló *keresztül törvén a fellelte levő anyagréteget*, nemcsak hogy meg nem tört, mikor az anyagon keresztül *egy tisztább és szabadabb területre jutott*, hanem ott a külső légfolyammal egyesülve, új erővel fel-frissülve, *folytatta ellenállhatatlanul útját, növést felfelé* mindaddig, míg lenn egy külső erőteljesebb hatás növéseben megállani nem kényszerítette. Mielőtt azonban idáig jutott, a benne levő erőmennyiségéből kifolyólag mindegyik olyan alakot nyert, aminőt erőfeszítése folytán az őt körülvevő nyomással szemben nyerhetett. Ebből láthatjuk, hogy minden életforma önmaga alakítja ki Istentől nyert életerejéből önmagát.

Ezen erőfeszítésében, amely természetéhez híven csak nyílegyenesen felfelé törhetett, *az oldalról is jövő és érezhető nyomások ellen is kénytelen volt védekezni*. Ha ezt nem tette volna, úgy gyenge sűrűdött testét felfelé való törekvésében derékon ismét összenyomta volna a súlyosabb anyag és ily módon megszakadt volna testi folytonosságával együtt a benne rejlő erőfolytonosság is.

Ilyen visszahatásra az anyagot egy újabb külső hatás is segítette: — az állati életcsíráknak az anyagba való elhelyezkedése és térfoglalása. Ez fokozta az anyagnyomást és ezért a növényi életcsíra kénytelen volt oldalról is védekezni. Még pedig nem az ő alkotó anyagának és tulajdonságainak a ne-mesebb és finomabb részével, hanem ezeknek alantasabb sűrűdöttségével, amelyek minden valóságban, lényben és tényben, amelyek még tökéletességüket el nem érték, ilyen beosztásban vannak meg: — *A csírában levő anyagrészek és a keményedésre hajló erőrészek belevegyülnek a vízanyagba és már csak ez a vegyület egyesül a léganyagnak alantasabb, sűrűdésre hajlandó, de azért már mozgó részével Ez a lég-*

anyag azután felfinomul a teljes megkönnyüdésig (megritkulásig), ahol mozgása már olyan finom; természeté, érzése olyan lágy; színe olyan világos, hogy a fényköri fény már vele egyesülve élhet.

Ezen átmenetileg beosztott részek természetüknek megfelelő irányban törekszenek kihatni és érvényesülni az anyagmozgással szemben. Például *a légfolyam legfinomabb, legfelsőbb része ellenállhatatlanul tör felfelé.* Eredetének forrása, a fényköri fény felé. De már az alantasabb és sűrűdésre hajlandó légfolyami rész az oldalnyomással szemben oldalra kíván törni, hogy a természetének megfelelő térbe juthasson. Végül a csírában rejlő legalacsonyabb erőalaki rész, vagyis az anyag, továbbá a benne elvegyült és szintén keményedésre hajló legsűrűdöttebb erőalji részek szintén bírnak már bizonyos erőbeli öntudatlan ellenállhatatlansággal, másszóval kitörési hajlammal. Minthogy pedig *erőrészek*, tehát bizonyos képességgel is bírnak eme hajlamaik kielégítésére. Csakhogy ezek már a legalantasabb sűrűedésüknél fogva lefelé törekszenek. S amilyen mértékben és irányban törtek és nőttek lefelé, olyan mértékben és arányban sűrűsödtek és keményedtek is, hogy létre hozhassák a növény gyökerét.

A gyökér a növényvilágban szintén kétféle alaptulajdonsága lehet: — egyenletességi és ellentállósági! Csak a bukás után lett háromféle. Az egyenletességi gyökér a gyengébb növényeknek képezi a testi alapját. Ezek a finom cérnaszerű gyökérszálak. Az ellentállósági gyökér pedig az erősebb növényeknek képezi a testi alapját. A két fajtájú gyökér külső alakján csak apró, jelentéktelen elváltozások állhatnak elő külső reáhatás folytán, amelyek azután gyengén visszahatnak a benső erőmozgásra és így fenn, a növény földfeletti életében is gyakorolnak bizonyos gyöngé, formáló és alakító hatást.

A föld mélyében lévő gyökérnek elváltozásai tehát teljes következetességgel függenek össze a növény földfölötti szárának és ágainak külső alakjaival. Azzal a különbséggel, hogy a külső ágak magasabbak, finomultabb része rendszerint felfelé tör, ha pedig levegő-anyagukban kevesebb a finomság, akkor vízszintes irányban terjed. Csak később jött létre a fáknak az a fajtája, amelyeknek nem volt ilyen átmeneti finom és fölfelé törő légfolyami része, amely az ágaknak fölfelé emelő alapja, hogy úgymondjuk: lelke lehetett volna. Ellenben a két végletnek, vagyis a finomabb és durvább lég-

folyami résznek az összekeveredéséből állott elő egy olyan növényi alak, amelynek az ágai lefelé nőnek. Ilyen például a szomorú fűz. Ennek is van érzékvilága, vagyis képes érzést okozni és a benne egyesült ellentéteknek megfelelően úgy az ízletére, valamint a szemlélet által okozott érzésére nézve keserű. Ez azonban már csak a bukás után állott elő. Majd megmondjuk, hogyan.

A természetes módon fejlődött növénynek gyökerei, szára, illetve ágai egyenletesen fejlődnek egymás hasonlóságára. *Az ágak kiterjedése rendszeren megfelel a gyökérzet térfoglalásának.* Indítójuk, okozójuk, életrehívójuk a növénynek a légfolyami része, amely természetének megfelelően különböző irányokba tör ki és megsűrűdik erejéhez mérten olyan arányúra, olyan alakúra és színre, aminőre őt a már csírájában belekerült és benne létrejött színeknek, továbbá a *külső* nyomásoknak és erőhatásoknak érintése formálta. Emlékezzünk csak vissza, hogy fenn a légfolyamban az életcsírák kisebb vagy nagyobb tartamú erőhatásoknak voltak kitéve, amelyeknek az összetételeiből állott elő egy-egy alakegység. *Az összeegyezett hatásoknak a lenyomata nyomta bele a csírába jövendő alakját A forma-princípiumot!* Egy szobrász is csak olyanná alakíthatja az anyagot, amilyen visszahatást a keze nyomására az az anyag természeténél fogva kifejteni tud. *Vizből nem lehet alakot gyúrni.*

Hogy milyen sokféle színváltozata volt annakidején a fény érintkezésének a csírákkal, ezt már egyszer lejegyeztük. Ezért szinte lehetetlen kiszámítani, hogy a növényi formáknak és fajoknak hányféle változatai jöttek létre. Amíg csak fényhatás léssen, örökké lesznek új formák és új különleges faji alakulások is. Ezt valóban könnyű lesz bizonyítani, mielőtt az ember a fényforrásokig felemelkedik.

Hogy a létrejött fajoknak arányai mások voltak, mint a ma ismert növényi fajoké, az természetes, mert ezidőben a földön az erő tisztább és valódibb volt, mint ma az anyagnak a nyomása alatt. Így a növényi életet is erővel teljesebben, nagyobb arányban hozhatta létre. Volt bizonyos külső hatás is, amely a növényi alakok arányait mintegy szabályozta és ezeknek a terjedelmére, ha nem is döntő, de erőteljes befolyást gyakorolt. Ilyen volt elsősorban a külső légfolyam, amely a kifelé terjedő növényi életalakoknak térfoglalása folytán a növények körül, sűrűsödni volt kénytelen. Ennek folytán minden növény körül szintén kialakult „egy sűrűdöt-

lebb légfolyami önkör”, amely őt minden más rajta kívül álló valóságtól elszigetelte. Létrehozta a fajiságokban is az egyéniségeket. Az így végződött légfolyami önkörök azok, amelyek különféle alakjuknál fogva lehetővé teszik a növényeknek egy magasabb állandó törvény alá való tartozását. Eme külső légkör létezése tette ezidőben lehetővé a növényi élet rohadatlanságát is, hogyha ezt a légkört a növényi életalak bensejéből és természetéből teljes harmóniában kinőtt növényi alaknak a térfoglalata hozta létre. *Mert ez a sűrűdött légkör az, amely minden atomot, minden anyagvalóságot és anyagban élő lényt körülvesz és amelyen keresztül szűrődik minden testi és lelki hatás, amely az illető lényhez vagy testhez jut.* Ez a körülmény pedig végtelenül fontos, mert ezen változik át minden ráhatás, amely kívülről akár tökéletes, akár ellenkező forrásból fakadt. De ez a külső hatás a kör középpontjához, legyen az akár ember, akár más test, vagy valóság, már csak elváltozva juthat aszerint¹, hogy milyen finom, tiszta, vagy könnyű az illetőnek a légköre, mert attól függ, hogy a hozzá közeledett külső hatást tisztán megvilágítva bocsátotta-e át, vagy pedig csak súlyosan és sötéten? Sőt, lehet ez az önkör egyenlőtlen ellenállhatatlan mozgású, amely a külső hatást megzavarva, sötét színűre festve engedte csak keresztül rajta. Ez az oka, hogy némely ember mindent sötéten lát és érzései is nyomottak.

Az embernek, mint megtestesült szellemnek, két ilyen köre volt, amint ezt majd a „Törvények Könyvében” a törvények magyarázatánál világosabban fogjuk kifejteni. Az egyik a szellemét (erőérzését) veszi körül. Ez a testen belül van: asztralis lelkítést. A másik a testet veszi körül kívülről. Ez az ő sűrűdött légyűrűje (külső önköre), amely a testéhez közelítő hatások vezetésére szolgál. Viszont az előbbi a lelki hatásokat juttatja a szellemhez.

A növény és állati alakoknak azonban csak egy légköre van, amely a testüket veszi körül és testi táplálkozásuknak a levezetésére és eszközzésére szolgál. A növényi életalak bensejében ugyanis az élő életet (a mozgást) a légfolyami rész képviseli, s mint ilyen, az egyedüli rész a növényben, amely elváltozik és elváltozhatik. Megerősödhetik és meggyengülhet. Következésképpen az egyetlen rész, amelynek állandóan szüksége van valamire. Egyenletes mozgásra, amellyel erejét egyenletben tartja. Ezt azonban a növényi testben az anyaggal elvegyült lég nem találhatja meg, mert az anyag öntudat-

lan nyomásai, súlya őt állandóan zavarja egyenletes mozgásában. Ezért, ha képes volna az akadály leküzdése végett eilenállhatatlanságát fokozni, szintén ki kellene törni a saját testéből és tűzzé durvulnia, amint ezt a rothadó anyagokban láthatjuk is.

Csakhogy a meggyengült, elhatárolt és öntudattal, akaratlan nem bíró légfolyami rész az élő növényben már erre nem képes. Testi következetességgel csak azt tehetné az anyag nyomásával szemben, hogy engedve a visszaszorításnak, lassanlassan létállapotba süllyedne, mint összezsugorodott erőműködés. De ez a céltalan benutság sem vallana a végtelenség Úrának szép és céltudatos intező kezére. Aki úgy oldotta meg ezt a megakadó életfolyami válságot, hogy a testi térfoglalásból létrehozta a lényeknek és a testeknek egybekapcsolódását, mikor *minden testet belehelyezett a végtelenségnek közös, légfolyami mozgásába* és így enyhítette ezeknek az elhatároltságát. Megszüntette ezzel az anyag öntudatlan nyomásával szemben azt a veszedelmet, hogy az egymástól elhatárolt erőrészek kénytelenek legyenek összezsugorodni és létállapotba jutni, miután külső erő részekkel nem egyesülhetnek és fel nem frissülhetnek. A légfolyamba való közös belehelyezés a létrejött köröket egy egységes légfolyammal kapcsolja össze. Ez a kapcsolódás teszi lehetővé a lényeknek és a testeknek a táplálkozását a különböző erőrészekkel, amely folytonos és örökké tartó léssen, mert a *lég erőalak*. *Ezért a bennük áramló légfolyam állandóan érintkezik a külső léggel, amely táplálja és felfrissíti. Hasonlókép: víztartalmunk a vízzel és testanyagunk az anyaggal. Tisztultabb vagy alantasabb formában, de az élő testek és lények örökké fognak táplálkozni. Az örök, kifogyhatatlan és az egész végtelenséget betöltő erőből, amely minden irányban olyan táplálékká változik a légfolyamon keresztül, amilyenre az illető lénynek, vagy élő testnek, illetve az ő elváltozott természetének szüksége van. Az utóbbi változás hozza létre az erőben a testet, vagy lényt körülvevő önkort, amely az illető lény bensejéből kiáradt és az ő természetének megfelelő ereje és tulajdonsága. Ne gondoljuk tehát soha, hogy a testnek, az öntudatlan anyagnak van szüksége táplálékra. Nem! Az anyag holt valóság, amelynek önélete, önmozgása, tehát önelváltozása nincs. Ezért önmagában sem nem fogyhat, sem nem gyarapodhatik. Csakis külső reáhatások folytán. És ha majd egykor az anyagot az erőtől teljesen el tudjuk szigetelni, rájövünk, hogy az anyag*

Ilyen elszigetelt alakjában, erőhatás nélkül is, örök változatlanságban maradna. Nem fogyna, nem növekednék és hogy magát megtarthassa, semmiféle táplálékra sem volna szüksége.

A táplálkozás tehát nem anyageredetű tény, hanem isteni. Az isteni résznek van bennük szüksége táplálékra, hogy önmagát teljességében fenntarthassa. Az ő tápláléka az isteni szeretetnek a folytonos munkája. Az Isten is táplálkozik: Önmagát folytonosan átadja. Az Úr szerint: — Az én Atyám folyton munkálkodik, és Én is munkálkodom. Alázatos összevonásával az Úr is alkalmazkodik a legutolsó anyagparartyához is, hogy azt fenntartsa és meg ne semmisítse. Amely pillanatban ezt megszűnnék folytatni, rögtön beállana benne az egyenletes, jótékony meleg fejlődésének a csökkenése és ebből kifolyólag növekednék a Belőle kiáradó hangoknak keményedésre való hajlandósága. Ez a keményedés az egész végtelenségben károsan és visszaszorítólag hatna az őserőnek (az isteni energiának) a mozgására is, miután túlságos képződmény jönne létre. Az Isten azonban nem szűnik meg hozzá méltólag munkálkodni, hogy önmagának megfelelően élhesen. Amennyiben pedig az illető megközelíti a legfelsőbb Élőt és Táplálkozót, annyiban ül Vele egy asztalnál és annyiban nyer ugyanabból ugyanolyan erőt. mint az Úr.

Mikor azonban az Úr a szeretet munkája által foglalkoztatja, táplálja, fentartja Önmagában is a végtelenséget, akkor először Önmagát adja át. Szent Pál szerint Krisztus is kiüresítette önmagát. Az Atya először Fiúvá lesz. Azután mint Fiú Igévé; mint Ige pedig szellemvilággá lesz. Mint Atya, mindent betöltő jósággá és érzéssé. Mint Fiú mozgássá, hogy létrehozza a világtesteket és az anyagéletet. De egyúttal önmagában is kívánt élni és maradni. Ez annyit tesz, hogy a Belőle (az ő erőtestéből) kialakult testeket és az Ő önmelegéből kialakult lényeket nem engedheti Önmagán kívül élni (vagyis elhatároltan), hanem általuk és bennük óhajt tovább élni. Ezért az Isten szájából jött testeknek és lényeknek csak isteni táplálékkal szabad táplálkozniuk, hogy az Isten bennük élhessen és örökké élhessen bennük. Miután pedig minden Istentől jön, csak arra kell figyelniük, hogy mindent helyesen és bölcsen vegyünk magunkhoz, vagyis a mi táplálkozó szervünk teljesen hatalmunkba kerüljön és az isteni akarat szerint működhk. Légkörünk, amelyet magunk körül alkotunk, legyen öntudatosan alkotott tiszta, világos és egyenletes légfolyami kör,

amely hibátlanul, az ősforrásból tisztán szűrje át és juttassa hozzánk az isteni táplálékot.

A növényi életcsíráknak csak testi táplálkozásuk volt mindenkor. De még bennük is csak a nemesebb, az erőből való, a mozgó, a változó rész táplálkozott ugyanabból, amiből ő is származott: a légfolyam egyetemes életéből! Ebben volt elvegyülve a fényköri fény, amely a valóságos erőnek tiszta alakja, s amely minden erőt és táplálékot önmagában hordoz.

Nemde, ti is mindig és mindig erőt akartok és óhajtok? Még a testi táplálékot is csak azért vesszük magunkhoz, hogy általa testi erőt nyerhessünk. Minden egyenletesen gondolkodó lény csak azért vesz magához lelki táplálékot, hogy lelki, vagyis szellemi erőre tegyen szert. Erőt veszünk tehát mindenkor magunkhoz, akár testi, akár lelki tápanyagban. És ez örök igazsága és bizonyossága az erővel való összekapcsoltságunknak. Csak erőt, csak erőt! Elengedhetetlen ez a sokszor megtagadott és mindig igénybe vett legfelsőbb és egyedül igaz valóság. Aki romlatlan táplálékkal táplálkozik, az romlatlan, halhatatlan életet él. Aki pedig átmeneti, romló táplálékkal él, az változik életében és alakjaiban is. Testi következetességgel romolni fog.

Kezdetben minden élő lény helyesen táplálkozott. Közvetlenül. Meg nem zavart táplálkozási szervük: az ő légfolyami részük, romlatlanul juttatta az eredeti erőforrásból az erőt a testükkel elhatárolt lényekbe és testekbe. Az egyenletesség uralkodott ekkor a föld légfolyamában. Ez volt vagy túlsúlyban, vagy egyensúlyban a növényi életalakok légfolyami mozgásában is. Így a légfolyam a növényeken is keresztül járhatott teljességével. Nem sűrűdött meg akkor még bennük egyenetlen, benső mozgásának, illetve torlódásának a következtében, hogy azután onnan más alakban jöjjön ki, mint ahogy bement. Hogy megromoljon, vagy megfinomuljon; szóval, hogy elváltozzék bennük.

Döntő fontosságú, hogy ezidőben még egymásban éltek a valóságok. Egymást kölcsönösen táplálták, miután mindnyájukban a tiszta egyenletes erő rész lakozott és ők is mindannyian tiszta erőben. Ezért a növénynek a bukás előit nem at ember által kilelegzett és benne már megromlott légréz volt a természetes tápláléka, mert ez csak a bukás után jött létre, hanem az erő. Az erő a maga tiszta léggé való megsűrűdésében, amely őt állandóan virágzásban, örök szépségben és pompában tartotta fenn és amely nemcsak kezdetben volt így, de így fog. lenni ismét a föld visszatisztulása után is.

A növény tápláléka valaha szintén az erőnek a tiszta légfolyami alakja volt, amelyben már a fény is elvegyülve van. És mindaddig, amíg az erő ilyen romlatlan légfolyami alakjában jut a táplálkozó élő valóságba, addig ez is romlatlan marad, mint volt a föld keletkezésének idejében. A föld növényéletét ős eredeti alakjában úgy képzeljük tehát el az ő végtelenül finom, könnyű, áttetsző valóságaiban, mint ahogy most az ablaküvegre ráfagynak azok a fény és légfolyami lenyomatok, amelyek mostani alakjukban szintelenül, vagy színükben holtan, mozdulatlanul fagynak rá. Akkor pedig ezek az alakok színesen, egymástól elhatároltan élve, ragyogva, megvilágítva voltak. A mai jégvirágok ugyanazon törvény alapján képződnek az ablak üvegén, mint annakidejében az első növényi alakok képződtek. A létrejött és általunk már megközelítőleg megérezett növényi életalakoknak benső életük pedig csak annyiban volt, amennyiben érző részük (légfolyami egyenletességük) és mozgó részük (ellenállhatatlanságuk) volt, amely tulajdonságaik azonban a növényi alak létrehozásában kimerültek.

Az elsőnek, vagyis egyenletességük sűrűdéséből, illetve sűrűdésének a fénykörü fénnel való érintkezéséből fejlődött és sagarazott ki az alakon helyenként kívül látható és érzékelhető finom színeknek a valósága. Természetes, hogy a lágyabb, finomabb színek, finomabb kisugárzások a növény belsejéből és ezért inkább a növényi alaknak finomabb és gyengébb részeibe törekednek öntudatlanul, amely a természetüknek legmegfelelőbb hely volt. Ilyen gyengébb és finomabb része volt akkor a növényi életalakoknak az a része, amelyben kifelé törő légfolyamuk mindinkább érintkezhetett a külső, tökéletesebb légfolyammal és abban mintegy átmenetet képezett. Ezzel egyesült és általa és benne magába fogadta kívülről a finom színeknek szépségét és gazdagságát. Ez volt a növénynek a tökéletessége: a virágja. A legmagasabb fejlettségi foka, amit elérni tudott. Céljainak koronája, amely állandóan és romlatlanul fennáll, míg körülötte és benne wieg nem romlik a légfolyami rész, ami azután az ő számára is bizonyos küzdelmet, erőfeszítést és szenvedő érzést hoz létre. De a romlott környezettől megrontott belsejében is ép marad azon öntudatlan érzésből fakadó folytonos törekvése, finely minden külső akadállyal szembeszállva, fejlődni és virágozni kényszeríti őt

Természetes, hogy csak időnként lesz képes ilyen győzel-

mes virágzásra. Csak időnként éri el az erő fokozódása és finomulása *azt a tetőpontot*, amikor az illető növény fejlődése a környezeti viszonyok együttes fejlődésével odafinomul és könnyűdik, hogy egymással egyesülve, virág, fény, szín, légfolyami finom sűrűdés keletkezhetik belőlük. De mihelyt mindez létrejött, máris halálra van ítélve, mert az első lélegzet, amelyet a virág önkörében a légfolyamból merít, amely a virágot létrehozó érintkezésben újra megromlott, szintén rontó hatással hat vissza rá. Bizonyos érzéki hőfokozódás jött létre közöttük, amelynek magába légzése, szinte öldöklően, fullasztólag hat a virágra és így az lesz a halála, amiből életet nyerte, a megromlott, érzéki és nem a lelki meleg.

A növénynek egyenletességi benső ereje volt az a része, amely megformálta saját magát, színét és virágjait. Csodálatos a teremtő isteni erő törvénye! Minden teremtményébe bele adja életerejének egy parányát, de ennek a saját erejéből kell kifejlődni olyanná, amilyenre képes. A növénynek a feladata szintén az volt, hogy erőfeszítéssel végezze külső kialakulását, bár e munkában bizonyos magasabb segítség is támogatta. *De csak támogatta és nem kényszerítette.*

Második alkotó része az ellenállhatatlansági mozgás, csak végrehajtója és kivívója volt mindannak, ami a növényi egyenletességből kiindult. Ez hordta szét mindazon kisugárzását, amely már nem volt olyan eredetű és erős, hogy önmaga tudott volna terjedni, hogy így színeit és a benne le-rajzolódott alakokat, formákat önkisugárzásának ereje által a kellő pontra és helyre vetítse, hogy ott azok megrögződven és keményedven, érzékiekké, testi valóságokká vájjanak. Ezt már csak az ellenállhatatlansági része vihette ki, amely azután hű *pontosággal szét is vitte a növényi alak minden irányába és részébe a legmagasabb, legenyhébb és legfinomabb pontokra az egyenletességi rész öntudatlan érzéssűrűdését (gondolatait), amely a növényben nem más, mint a virág.*

A virág tehát a növény gondolata, amely megrögződik, érzékivé válik és ezért nem is válhat nagyobbá, erőteljesebbé és olyan élővé, mint az emberi gondolat, amely szárnyaló, szabad, hatalmasan cselekvő és mégis láthatatlan finom szellemnek a sűrűdött érzése.

A növény belső élete valóban bezáródik a virágnál. Megáll. Sőt, a bukás után meghal. Ideiglenesen megsemmisül. De habár benső életének határai olyan szűkek is, ennek köré-

ben az ő érzésvilága éri illetlen teljességével van meg meg most a bukás után is, csak elnyomva. A *virág nem bakóit el azáltal, hogy kinyílt és virág lett. Ezért az ő hervadása számára nem is büntetés. Csak szerető mentés* az okvetetlenül elkövetkező és el nem viselhető nehezebb külső változásokkal szemben. Elrejtőzés ezek elől, hogy durva hatásukkal ne találják a gyenge, finom virágot, növése gyengeségének és érzékenységének a teljében, hogy azután így pusztítsák el erőszakosan. Hiszen ily módon még inkább érezné a fájdalmas átmenetet, hogyha nem a legtökéletesebb alakjából kellene lassan elfonnyadnia, hanem egyszerre letörni a természetével teljesen ellenkező, erős és mégis alantasabb külső erőhatások által.

Elfonnyadni nem fúj a virág érzésének, de letörni igen. K virág érzése ma is ép és lénye még elhatárolt alakjában is nesztelenül adja át magát az engedelmesség jegyében a lassú átmenet szelíd, álomszerű, zsibbasztó érzésének: — a lassú hervadásnak. A letérés ellen azonban egyetlen egyszer az életében tiltakozik. Mintegy feljajdul. Szinte elváltozás jön létre bensejében, ami ezen kívül soha sem jön benne létre. *Felbuzog és megszakított benső életfolyama nyílt sebén keresztül megsűrűdve kicsordul* Hogy az önmagát fenntartó növényi életalak mire válik majd később alkalmassá, hasznossá és szükségessé, vagyis hogyan vesz majd részt a összesség munkájában öntudatlan engedelmeséggel, azt annak idején látni fogjuk. Most csak azon kérdésre adom meg a választ, amit fel kell tennünk: — *Hát a virág illata micsoda?*

Az illat, édes testvéreim, már nem a virágé. Az Istené. Még pedig nemcsak általános értelemben az Istené, — mivelhogy minden az övé, — hanem *teljes és részletes valóságban is. Lényegileg ugyanis az illat érzés. Érzésből sugárzik ki. Érzéssel érintkezik és érzést okoz. Ez az ő életútja. A tökéletes érzésnek a kisugárzása tökéletes illat. Az érzés pedig egy külön isteni képesség. A legmagasabb a végtelenségben. Ennek a külön kisugárzása az illat. Viszont a végtelenségben mozgó abszolút energia-rezgésnek a kisugárzása a hang. Az ősrezzenet, amelyet hideghangnak nevezünk el. Ha azonban az ellenallhatatlanság önként sűrűsödik és ezáltal mozgása is egyengette válik, akkor a visszaszorított mozgás kiszűrődése a métyhang. A meleghangok sűrűsödése a fény. A fény sűrűdése a sugár. Hogy pedig a sugár sűrűsödéséből, hogyan áll elő egy-*

részt az értelmi világ, másrészt a külső anyagvilág, azt már egy teljes képből szemléltettük.

Mindmennyi fokozat egymástól elhatárolt és elválasztható külön kisugárzás, amelynek *legvégső forrása az élő Isten-érzés. Innen indult ki minden.* Ezért abban az időben, amikor még a végtelenséget és így a földet is egy bizonyos tökéletes létérzés töltötte be, ennek is volt kisugárzása: egy végtelenül egyetemes illat, amely épúgy betöltötte az egész mindenséget, mint maga az erőérzés. Természetes, hogy a már különvált és az abszolút erőérzéstől elhatárolt kisebb érzésszempontok ezt a tökéletes illatot már csak saját elhatárolt természetüknek megfelelő mennyiségben és minőségben tudták fentartani. Olyan tökéletességben, *amilyen teljes és tökéletes volt az ő egyenletességük. Az illat tehát származására nézve fényköri eredetű. Csakúgy, mint a szín.* Az ember szinte érzi közöttük a rokonságot. Mindegyik bennünk érzést kelt. Amint a fényköri fehér fény színekre bomlott, úgy vált az egyetemes és finom illat is a különféle érzésekben gyengébbé és erőteljesebbé aszerint, amilyen tökéletes vagy tökéletlen alakokon hullámozott keresztül. A színek tisztasága is a fénytörő tárgyak minőségétől függ. Ezekben azután elváltozott, specifikálódott, hogy belőlük mint sajátos és bizonyos faji különbséggel bíró, külön illat áradjon ki. Csakhogy az ilyen illat mindig abban a bizonyos önkörben tartotta meg faji sajátosságait, amely az illető növényt, vagy életalakot körülvette. *Mihelyt e körből kiáradt, újra összevegyült az egyetemes illattal és a sokféle külön illat ezt némileg megsúlyosította. Ezt érezzük tavasszal is, mikor a legkülönbözőbb illatok összevegyüléséből, bizonyos mámoros érzést okozó hatás áll elő. Az érzés szinte átmelegíti a testiséget. Az érzékiségben. Innen ered az erős illatszereknek ingerlő érzéki hatása.*

Úgy vélem, hogy a növényi élet keletkezését már a lehetőségig megvilágítottuk. Annyira, amennyire a korlátolt emberi elme segítségével egy fensőbb sugalmazást megérteni lehetséges volt. Kiegészítésül még csak azt írom le, hogy *az emberi értelem nem is képes minden dolog megértésére, mivelhogy a tények és lények legbenseje az érzés, amely már nem az értelem világába tartozó valóság, hanem az érzésvilágba, amelyet értelemmel teljesen kifejezni lehetetlen. Hu lehetséges volna, akkor az Úr Jézus sem példabeszédekben adta volna át az emberiségnek az igazi égi világosságot, ha-*

nem közvetlenül értelmi fogalmazásokban. Ezért lesz nehéz feladata a jövő mestereinek is, akik a tisztán megérezett eredeti alakokat iparkodnak majd az emberi elmék számára megérezkíteni. Ha ez a munka csak megközelítőleg fog sikerülni, akkor új törvények keletkezését és egy új élet megkezdését fogja jelenteni. *Ez lesz az a bizonyos végítélet, amelyben a mait meghal és véglegesen megítélkezik, hogy egy új és tökéletesebb élet épülhessen fel rajta.*

Tudom, hogy a kutató emléket, az ős növényi élet faji keletkezésének *eddig magyarázata* nem fogja kielégíteni. De majd ha vizsgálni fogjuk később, hogy a földön, hogyan jött létre az élet hármaskörében, vagyis a növényi, állati és emberi világban *a közös életműködés* és látjuk ezt egységesen megindulni, akkor az elmondottakra is több világosság fog derülni. Ezért egy kis türelmet kérek. A kutató természetbúvár még a megromlott mai életfolyamatban is láthatja, hogyan keletkeznek új fajok a különféle valóságok összevegyüléséből. A mesterséges tenyésztésből és hybridizálásból. Ezen alapszik még az eugenetika is (fajnémesítés.) így keletkeztek a legelső fajok is az isteni erőtulajdonságoknak megsűrűdött különféle egyesüléseiből.

AZ ÁLLATI ÉLETCSÍRÁK KIFEJLŐDÉSE.

Áttérünk most az állati élet megindulására.

Az állati életcsira is élő állapotban került a földre, de ott csak részleges öntudatlanságba esett. Nem vesztette el teljesen az életérzését és így nem merült teljes létállapotba se, amint ezt az öntudatlanságba sülyedt erőknél, a fényköri kitörő áramlatoknál és a növényi életcsíránál is láthattuk, hanem térfoglalatának megfelelően önmagában mozgott. Még pedig elhatárolt állapotában is oly híven benne rejlő tulajdonságaihoz, tehát olyan ellenállhatatlanul, hogy mozgása bizonyos érzeki, testi hőtt tudott kifejleszteni önmagában, ami azután belülről kifelé sűrítette, növelte erejének megfelelő terjedelműre és alakúra a saját külső testi alakját. Még pedig ugyanazon törvények alapján, amiről már a növényi élet kialakulásainak magyarázatánál szözlöttünk. Az állati életcsírákat a fény lehullásuk közben már nem érintette meg, miután a fény ekkor testi következetességei visszavonult a föld légköréből. Bukásukat a sugárlények ama csoportja segítette elő, akik velük fenn a légfolyamban egyesültek. Ezek már egyéni lények voltak, akik azért, hogy magasabb életvonalukból lehullottak, képesek voltak külön egyéni életek alapjaivá lenni. De ők is alkalmazkodtak az életcsírák természetéhez és ezért változtak külön-külön alakokká aszerint, amint az illető állatcsírák benső tulajdonságaikkal rájuk visszahatottak. Pl. amelyeknek az ellenállhatatlanságuk volt túlsúlyban és lehullásuk idejében ez a túlsúly testi következetességgel sűrűsödött (miután esésük közben fokozódott), azokban az ellenállhatatlanság érzeki meleggé lön. Ez a testi sűrűdés megfelelt az életcsírákkal egyesült és érzékieségre hajló sugárlények természetének is. Igaz, hogy ez rájuk is durvítólag hatott vissza. Ilyenformán súlyérzésük is növekedett, s amikor a földre lehullottak, érintkezésükkel ütkö-

zetet váltottak ki. Felébresztették a földben nyugvó érzéki őstüzet. Tudjuk már hogyan. Miután azonban a vízyanaggal összevegyült iszapos föld ekkor közömbös állapotban pihent, megközelítőleg sem bírt tehát olyan érzéki hővel, amely az állati életcsírákkal való érintkezésnél rögtön képes lett volna ezeket magával egybeolvasztani. (Anyagtestbe öltöztetni.) Ennek pedig az lett az eredménye, hogy *mind a két félnek az előbbi állapota külön-külön önmagában változott el. Külön-külön fejlődött ki önmagában a föld és az életcsírák is.*

Az előzőleg közömbös föld az ütközet folytán mintegy athevülve, megszűnt közömbös lenni. A benne szunnyadó őstűz testi hőt fejlesztett ki benne, amely már magasabb természetű volt, mint az a másik hatás, amely csak abban merült ki, hogy az iszapos földet a vízyanagától különválaszsa és földdé változtassa. A fokozatosan létrejött hő pedig segítette a növényi életcsírákat, hogy elhatárolt állapotukból kijussanak, vagyis a földből kitörhessenek. Segítette pedig azáltal hogy a Nap heve a föld területét is átjárva, azt még inkább meglazította és megkönnyítette. Ez történt a földdel. A legsúlyosabb érzésű állati életcsírák pedig, amelyek sorrend szerint először hullottak le, az ütközetben elvesztették ellenállhatatlansági sűrűségüket, a testi hőt és mindazok, amelyek sugárérzésüknél fogva legelőször jutottak a földre életalakba, a melegnek csak igen parányi részét tudták megtartani magukban. Hidegvérű átalalakokká lettek és súlyérzésüknél fogva nem voltak képesek felfelé törekedni, nyúlni, emelkedni, minni a megelőző növények, hanem a bennük lévő légfolyami mozgás természetének megfelelően, — amely mégis önmagából kifelé sűrűdött, — a legalacsonyabb állati Alakokká letek. Elkezdettek hosszasan kinyúlni, és létrehozták a minden állatok őst: a kukacot. Nem a mai parányi alakú, hanem az akkor még erőteljesebb erőnek megfelelően az óriási arányút. Az állati élet világának eme parányai pedig, amiket mi most részben már ismerünk, részben pedig csak sejtünk, s amelyeket mint oszthatatlan, vagyis nem ön-Önmagukból szaporodó parányéletalakokat vizsgálgatunk, mindezek már csak sokkal később, a bukás után, sőt valójában csak a legutolsó időkben jöttek létre. Annakidején majd elmondjuk, hogy az erőtulajdonságoknak minő elváltozása és újraegyüttélése következtében.

A legelső állati faj testi alakja, amely légfolyamának

külső megsűródése volt, létrejövetele pillanatában nem volt szép. A lebukott életcsíra önmagától még olyan szép se tudott volna lenni, mint amilyen most, hacsak magasabb erőhatások nem siettek volna a segítségére, hogy állandó fejlődésre ösztönözzék. *De a bukással egyidejűleg kezdeti működni az isteni irgalmasság is* és minden létező külső körülmény egybevágoan csak arra szolgált, hogy az önmagától széppé nem lehető állatot, amely fénnel nem bírt, szebbé tegye. Hogy kölcsönözze neki a saját szépségét. Sajnos, hogy a későbbi egyetemes bukás földünkön az állatvilágot ismét visszavetette, mert az állatot környező magasabb valóságoknak a világa szintén elbukott és így maga sem bírt többé valódi szépséggel, amely csak a valódi erőből fakadhat. Ezért nem is vethette reá szépségének árnyékát az állatra.

Ellenkezőleg! A külső keretben beállott zavar állandóan zavarta a középütt álló tehetetlen állatot is, amely a magasabb, de bukott élealakoknak alárendelve, csak alkalmazkodni, tehát fokozatosan csúnyulni volt képes úgy arányai-ban, mint alakjaiban. De vájjon, nincs-e itt ellentmondás? Kerülhetett-e ki a tökéletes Teremtés kezéből bárminő tökéletlen vagy csúnya alak? Kizárt dolog! Az állatvilág testi arányainak és alakjainak csúnyaságát ne a teremtésben keressük, mert okát csak az életcsírák bukásában találhatjuk meg, amelyet később az egyetemes bukás csak még teljesebbé tett a földön.

Azt is láttuk, hogy az egyetlen, ami az állati életcsírából magából került ki, az az állatnak az aránya és az alakja volt. Testi alakjukat tehát elanyagiasodásuk aránya szerint fejleszthették ki csak önmagukban. Az állatnak önmagának csupán légfolyami képessége volt az a tulajdonsága, amely kifelé is érvényesülni tudott. Ez pedig nem hozhatott létre egyebet, csakis olyan alakot és arányt, amilyen mértékben a& életcsíra elanyagiasodott. Ellenben benső tulajdonsága (kifejlett érzésvilága), amely az egyenletességen épült fel. *kifeM csak az állat öntudatlan engedelmességében érvényesült Mit után nem volt neki értelme, vagyis közvetítő képessége, amelyben érzéseit hathatósan kifejezhette volna kifelé is, ezért az ő benső érzésvilága csak az engedelmességben nyilatkozhatott meg kifelé.* Amit tehát az állat alakján és arányán kívül látunk rajta, az már mind csak külső befolyás alatt jött létre, nem pedig az állat önerejéből. Sőt, az a bi-

zonyos összhang, amely némely állati alakoknak az arányai-ban is megnyilatkozik, már ez sem kizárólag az életcsírából jött létre, hanem a *környezeti viszonyok visszahatása foly-tán*. Ezek közé tartozott pl. a már létrejött szépséges növényi alakoknak a térfoglalása is. Hasonló módon jöttek létre az állatok színei is, helyesebben a színeknek a sokfélesége és mintázottsága. *Hiszen tudjuk, hogy az állatban a teljes erő-rész csak a légfolyami rész volt* Még ez is csak sűrűdött és durvább alakjában és mint ilyen, *csupán sötét színt adhatott volna a létrejövő állati csírák számára*. Úgyszintén az anyag-részt is, amely benne volt a csírában, túlnyomóan elentálló, vagyis sötét színű valóság volt. *Ezért ez sem adhatott eny-hébb, finomabb színeket és benne szépséget az állati alakok-nak*. De *adtak a körülöttük már élő, csodaszép növényi élet-alakok*. Ezeknek *színhatásai rajzolódtak le a fény kori fény segítségével az állatok külsejére*, azon időben, amikor a lég-folyami sűrűdeésből az állati test kiképződni kezdett. *Így ál-lott elő az úgynevezett „mimikri” már a csírafejlődésben*.

Nemde, az állatban minden erőtulajdonság már csak megdurvult alakban jött új életre? *Míg a fensőbb erőknél és étetalakoknál láttuk, hogy érzésüknek, vagyis legfensőbb ké-pességüknek a finom kisugarazása egy végtelenül gyengéd egyetemes illat volt, amely később a növényekben azoknak benső tulajdonságai által elváltoztatva, különböző egyéni il-lat okká változott, addig az állatnál ugyanezen érzésnek, ame-lyet még értelem nem fedett, az eredeti kisugárzása egyrészt a hangnak érzékivé való válása és az illatnak a teljes meg-szűnése lőn*. Sőt, majd később létre fog kelni *némely állatban ugyanannak az illatnak az ellentéte*. A *bűzre való hajlandó-ság*, amely egyelőre csak mint tétlen képesség volt meg benne és amelyet, habár érzékelné nem is lehetett ezidőben, de már a törvények és tények értelmében fel kell tételeznünk.

De hogyan keletkezett a hang és mi a szerepe a végte-lenségben?

A teremtés kezdeténél is láttuk, hogy az örök mozgás örök hangot okozott öntudatos érzéstől indított és vezetett mozgásával. Az első hang, amely létállapotba jutott, ösreze-oet volt. A mozgás testi ténye által jött ugyan létre, de mégis Csak az erőézésből (az Atyából) indult ki és így ennek a *forrása is erőézés*. Sőt, később a meglehangok is csupán az erőézés önkéntes és újabb befolyása által jutottak létál-

lapot helyett élő életre. *E szerint a hang is, amely a természetnek legelső megnyilatkozása volt, kifelé csak épen úgy, mint minden más utána létrejövő valóság, eredetét az erő érzéséből nyerte, amely érzés az elrejtőző istenségnek a legfőbb és legelső képessége.* Ebből indult ki és formálódott a többi. *Még az abszolút erőmozgási, vagyis szellemi energiát (a Fiút) is az erőérzés szülte meg önmagában, a minden időt megelőző örökkévalóságban.* Ez a körülmény és lény az, amely az összes létező, élő valóságokat arra utalja, hogy az *Úr Jézus* példáját követve, alázattal boruljunk le a mindeniségnek az Atyja, az örökké létező Isten szent színe előtt. Aki-ről neveztetik égben és földön minden Atyaság.

Az abszolút erőérzésnek, mint tisztán lelki valóságnak, úgy a végtelen isteni életben, mint a későbbi elhatárolt lények egyéni életében, szintén *kettős léte*, illetve élete van. Az *isteni érzés* öröklétállapot, amely soha sem változik céljában és szándékában. Ennek a *kisugárzása lelkileg az örökké édes, tökéletes isteni illat*, amelyet a gyenge ember a finom és illatos *krizma* alakjában szimbolizál a szentelt olajban. Az isteni illatnak van tehát egy lelki alakja is. Ezért olvashatjuk a szentek élettörténetében olyan gyakran, hogy felnyitott korporsójukból valami földöntúli édes illat áradt ki. *Testileg pedig ez az illat az isteni energia rezgésében a folyton változó hangok állandó hozzásimulása a fejlődő életalakokhoz.* Úgy értsük ezt, hogy az isteni energiamozgás, vagyis a *Fiú* külső erőműködése folytonosan alkalmazkodott a teremtett külső világ szükségleteihez, s ezen simulékonyásnak a ténye, a gyengédsége maga az illat. *Ezen isteni alkalmazkodásból vezethető le az egyetemes haladásnak a törvénye is, amely ma már egyetemesen, elfogadott tény: az evolúció.*

Láttuk, hogyan vált ki az isteni érzésből a mozgás. A mozgásból az őszrezenet, vagyis a hideghang, amelyekből kialakult az ősképződmény. Mihelyt pedig ez visszahatott az erő mozgására, ez tüstént elváltoztatta mozgását és ennek következtében hangjait is meleghangokká, hogy ezekkel rögtön a holt és önmagával tehetetlen képződménynek a segítségére lehessen.

Ez folytatódik végtelen elváltozásban a színerő külső alakjában: a végtelen erőmozgásban. De örökösen egy és ugyanaz marad lényegben és célban az idők végtelenségén át. Ma is e sorokban, — amely nem más, mint az örök isteni ér-

zéstől indított és a külső körülményekkel ezidőben összhangban! tudó egyenletesség! mozgásnak a hangja, — élő isteni hangok foglaltatnak. E hangok minden üteme egy olyan magas egyenletű erőmozgásból állott elő, amely az idők végtelenségében évezredek lefolyása után ismétlődik csupán. *Nyíltan hirdetem, hogy ez a könyv magasabb erőkapcsolódásoknak a gyümölcse.* Az ilyen kapcsolódások a bukás után csak kivételes időkben és akkor is csak egy bizonyos meghatározott ideig fordulnak elő. Nekünk ma érthetetlenek. Ellenben kezdetben az ilyen egyesülésben való létállapot volt a természetes, amelyben a fénnel és értelemmel bíró lények már egyesülve élhettek mindazon testnélküli lényekkel, akik az isteni egységben (az Ige körében) már el nem határolt állapotban éltek.

Az ily kapcsolódásnak fenséges előzménye a lelki kisugárzás. Az egyetemes illat, amely kört alkot az egyesült lények körül és elszigeteli őket minden ellentétes hatástól, amely kártékonyán érinthetné egymásban való élésüknek az állapotát és hátrányosan befolyásolhatná ennek fenséges gyümölcseit: az égi világosságot, az isteni hangot, vagyis a ki nyilatkoztatást, mert mindig istentől eredő és tökéletes erővel teljes az a munka, amelyet ilyen magasabb egyesülés hoz létre. Ezért hiszem én is, hogy megkezdett munkámat az isteni törvények alapján be is fogom fejezhetni, Isten dicsőségére és az ember-testvéreim üdvösségére.

A hang tehát, amely az érzésnek a test felé való kisugárzása, mindenkor úgy változik el, amilyen természetű valóságokat érint. *Az idők elején az isteni hang, mint „erőrezzenet” nesztelen volt. Csak amikor egymást érintve összetapadtak és létrehozták a képződményt, hogy benne egy ütközőpont keletkezzék a végtelenségben, akkor nyertek bizonyos neszt a következő hangok.* Érintkezésük pillanatában még csak azt a *gyenge hangot* okozták, amely ma is folyton megérezhető a *végtelenség csendjében.* *A sóhajnak kiszámíthatatlanul finomabb parányiségében.* Csakhogy az első hangok, a végtelenségben *fájdalmasak voltak. Áldozat volt valamenynyí.* Csak később, mikor *a bukás után a megváltás megindult,* csakis azóta változott az isteni hang a végtelenségben örvendetessé, *örömhanggokká: — Evangéliummá!*

Az *Úr Jézus* önkéntes alázatosságában az Isten-Atya az ő örök megérzésének a reményeit látta valóra válni. Az is-

teni cél ugyanis egy olyan tökéletes isteni lénynek és egy olyan tökéletes embernek az életrekeltése volt, mint aminőt az *Úr Jézus* személye egyesítette magában. *Ezért az Úr Jézus az Atyának a legnagyobb sikere.* A legtökéletesebb öröme, Akit a teremtett mindenség közepére helyezett. Ezért monda az elrejtett Atya: — *íme! az én szerelmes Fiam, Akiben Nekem kedvem telik!*

Az Isten nagysága és fensége nem a teremtésben és a világok alkotásában bizonyosodott be, hanem az *Úr Jézus* teste-öltésében. Minő diadalmas örömmérés járhatta át a végtelenség érző lelkét, amikor az *Úr Jézusban* az Atya egyszülött Fia, vagyis az isteni élet második alakja önként testet öltött. A Fiú sűrűdött önmelege, vagyis szeretete Istenem-berré lőn a Názáreti Jézusban. A test születése fájdalmas volt még az Istenben is, csak a szellem születése az, amely örvendetes. De lia így van, *miért kezdette meg az Úr a teremtési az anyagvilággal?*

Ha a szellemeket teremtette volna meg előbb és nem az anyagon kezdi, akkor eme súlytalan szellemi lényeknek nem lett volna semmi teendőjük, amíg létre nem jön a súly, amely felemelésre szorul. Ezért jött először a nehéz és csak azután a könnyű. Előbb a test, a képződmény, az anyag és csak azután a finomodás, a könnyűedés, és végül a végtelen könnyűnek egyesülése az anyaggal.

Hiszen még az Atya is az örökkévalóságban előbb szülte meg az Ő testi energiáját (teremtő erejét, vagyis szent Fiát), mint az isteni éleiből kiemelkedett Igét. Az Atyának lelki képmását. Aki csak később, „kezdetben” lett Igévé, vagyis erkölcsi Istenséggé, Aki szent *Pál* szerint: — *Kihozta magával az isteni életnek minden lelki tökéletességét.*

Mindazon fényköri valóságoknak, akik az egyenletes isteni életből és mozgásból nyerték közvetlen eredetüket, bizonyos hasonlóságuk volt a belső eredeti hanghoz is: Az *Igéhez*, Aki mint első meglehang testvérei között az *Elsősülött: Krisztuskirály.* Még pedig annyiban volt hasonlóságuk, hogy a fényköri mozgás okozta hangnak is a legfőbb sajátága, hogy halk, csendes, végtelenül nyugodt és megnyugtató. De még nem örvendetes. E hangok által okozott érzés a létnek nyugodt, változás nélküli boldog érzése. A *krisztusi békének és nyugalomnak az érzése*, amelyben a fénykör határain belül élnek a testen kívül élő szellemek. De ezt a békét az el-

határolt testben élők már csak lényük legmélyén találhatják meg elrejtve. De csak igen kevesen tudják azt megtalálni, hogy bele helyezhessék egész életüket.

Ami a fénykör mozgásának végtelenül finom, gyöngéd hangjaiban csak egyetlen és kifejezhetetlen parányi változattal eltért a többitől, az a hang már ki is tört testileg a fénykörből Mozgás nélküli sugárrá változott, amely a test felé törekszik. Az egyenletes érzés változott benne meghatározható és lejegyezhető hanggá. Mindig olyan természetű hanggá, amilyen fokra emelkedett és fokozódott az ellenállhatatlan mozgása. Ezért a sugár is csak hang és minden sugárnak olyan élénk vagy halvány lesz színeképző képessége, amilyen magasra fokozódott volt a mozgása. És olyan sajátos illatképző képességűvé is válnak, amilyent majd annak idején érvényesíteni is fognak egykor. Végül olyan közvetlen érzést fognak majd érintésük által okozni, amikor más valóságokkal ütköznek vagy érintkeznek, mint amilyen magasfokú volt az érzésük, amely ellenállhatatlan mozgásukat megindította. Természetes, hogy testileg, mert lelkileg az érzés mindig egyenletesen indít.

Amint tehát levezettük a legmagasabb hangnak a Maradását és elváltozásait, úgy áradt ki és úgy változott el a későbbi alantasabb élő valóságok benső mozgásának a hangja is. Nagyon fontos pont ez, amelyet majd a „Törvények könyvében” fogunk egy levezető sorrendben szemléltetni.

Hogy a növényvilág életalakjainál, amelyeknek szintén van önmozgásuk, kezdjük legelőször vizsgálni a hangot, ez azért van így, mert a föld légkörének, illetve légfolyamának meghatározható mozgása és ennek tüneteképpen a külsőleg is érezhető határozott hangja csak azután jött létre, amikor a növényi élet a földön már előállott. Mert habár a légfolyamnak, mint második erőalaknak, már akkor volt mozgása és így hangja is, amikor a fénykörből kitorve, elhelyezkedni igyekezett a holt képződmény felett, de ez még annyira rendszertelen és a hangoknak olyan magasfokú megdurvulása volt, amely ma alig sejthető zúgása volt az egyenleteségét elvesztett rettenetes erejű őselemnek. Mint ilyen, úgyszólván kívül állott a hang törvényén. Ma is a légkitöréseknek (a szellemeknek és viharoknak) a hangja egy meghatározhatatlan sajátos zúgás, amely átmegy egy érzésre ható különös sivitásba. Bennük is az ellenállhatatlansági kitörés

mindig egy-egy rémes sikoltásban, vagy felhördülésben nyilatkozik meg. A fényköri fénykitörések is bizonyos zúgást okoznak. Az apostolok is ezt hallották, mikor beteltek fényköri fénnel: *a Szentszellem kegyelmi áradatával* Pedig ez egyenletes kiáramlás volt és nem ellenállhatatlansági kitörés, mint az ösesetben. *A réműletnek minő hangja kísérhette a már ismert két fényköri kitörést?* A végtelenség élet énen az ilyen felsikoltások alig ismétlődnek meg és azon rejtett mélységek világába tartoznak, amelyet még felemlíteni fogunk, de a mélyére jutni csak egy újabb irtózatot bukással lehelne, ami pedig nekünk nem célunk. Értsük e bukás alatt a fényköri kitörés megismétlődését!

A légfolyamnak is csak akkor kezdődött a valóságos élete és képességei is csak akkor érték el fejlődésük tetőpontját, mikor a légfolyam legmagasabb életvonalát, vagyis rendeltetési helyét az anyag és az erő világa között már elfoglalhatta. Amikor közvetítő alakká tudott lenni közöttük, hogy mind a két irányba belefolyva, *velük úgyszólván egyesüljön.* Mozgása is csak ekkor érthette el egyenletességének a lehető legmagasabb fokát és így hangjai is csak ekkor váltak meghatározhatókká, de nem különválaszthatókká, mert *a légfolyam a növényvilágnak egymástól elhatárolt élő alakjain is keresztül folyt.* Egyesült azoknak benső tulajdonságaival. *Bennük is élt, de ezenkívül élte a saját életét is.* Mozgásának hangjai tehát eme egyesülésüknek a jegyében jöttek létre. Még pedig a légfolyam bár egyenletesen, de azért ellenállhatatlan mozgásra való teljes képességeivel vett részt ezen egyesülésben. *Mozgása most már annyiban nem volt rendszertelen ellenállhatatlanságtól indított, amennyiben az elhatárolt alakban élő növényi élet állandóan ellensúlyozni és kimeríteni tudta az ellenállhatatlanságát.* Tudta pedig azzal, hogy a föld légkörében térváltozásokat hozott létre a légfolyam számára. Mikor ugyanis behelyezkedett a légfolyamba, ezzel önmagában, vagyis teste bensejében olyan új területeket hozott létre, ahol a légfolyam elkülönülve sűrűdhetett önmagában most már anélkül, hogy sűrűdésével tűzzé változott volna, mint azelőtt. *A légről már tudjuk, hogy mindig alkalmazkodik ahhoz a területhez, amelyet elfoglal. Ott künn zúg a vihar, szobánkban pedig a lég mozdulatlan. Így szigetelődik el a légsűrűdés a növényzet belsejében is.*

Az életfolyamnak a növényi életben ez az elszigetelő köre

a tiszta vízanyag volt. A tiszta víz pedig ellenáll a delej vonzásának és így elszigetelte a növény bensejében lévő légfolyamot a külső valóságoktól. Mintegy felfogta a légfolyam sűrűségének kifelé való törését és megakadályozta, hogy a körén kívül eső külső valóságos anyagokkal egyesüljön. Mászóval, hogy a delej által összevonatva, ütközzék állandóan az anyaggal és ily módon az ütközetből érzeki tűz álljon elő. Ez az oka, hogy mihelyt egy növényben a vízanyag meggyérül, a delej rögtön működésbe lép és a légfolyami ütközésből olyan fokú érzeki tűz áll elő, amely a növényt elhervasztja. Ha pedig vízbe tesszük, újra föléled.

A légfolyami ellenállhatatlanságot tehát a vízanyag mérsékelte és ellensúlyozza most is. Kezdetben pedig ennek a működéséből csak jótékony, szükséges és szép alakulás állhatott elő. A növényeknek az arányai és a formái. Mindezeknek egyenes következményeképpen az a hang, amely eddig növényi befolyás nélkül, ritmus és rendszer nélküli hangfolyam volt az egységes légfolyamban, ezentúl végtelenül szép részekre osztott fel a növényi életalakok térfoglalása és térváltozása által. Az a hang, amely eredetileg erőteljes és minden gyengédség nélküli hang volt, mielőtt a növényi életalakoknak finom és már eléggé tisztult körének a széléhez ért, mikor ebbe belejutott, fokozatosan lágyult a fény érintése alatt álló magasabb vonalú valóságban. A növény ugyanis fejlődésének fokát már előbb elérte, mint a légfolyam. Ennélfogva már határozott törvény alá tartozó határozott valósággá vált, amelynek teljesen kifejezett érzésvilága lett. Ezenkívül minden létező valóságot már megfinomult alakban és állapotban egyesített is magában, kivéve az értelmet. Ellenben a légfolyam, habár szintén mar gába foglalta már a létező valóságoknak az elemeit (képzőrészeit), de még csak teljesen meg nem finomult kezdetleges állapotukban, amelyek minden pillanatban hajlandók voltak a keményedésre.

Ezért állott a növényi életalak testileg a légfolyam felett. A légfolyam pedig egyenletességét olyan mértékben nyerte vissza, amilyen mértékben beljebb tudott hatolni az elhatárolt növényi testekbe. Itt úgyszólván megalázkodni, összeszorulni volt kénytelen, mert a légfolyamnak valódi tere, ahol természetének megfelelőleg teljesen megritkulva és megfinomulva élhetne, csak az egész végtelenség lehetne csupán. Az elhatárolt terület az ő számára börtön. Így lett ideiglenes börtönévé « növényi test is. Csak végtelenül összeszorulva mozoghatott

benne és amint mozgásában, haladásában egyre feljebb emelkedett, ahol a növény testanyaga már nem hatott reá olyan visszaszorítólag, szinte megkönnyebbülve emelkedett és egyenletessége is gyorsabb indításúvá vált. E pillanattól fogva teljesen egyenletes is maradt, amíg újra teljesen szabaddá nem lett. Ellenállhatatlansága az utolsó pillanatokban mintegy vidám kitörés alakjában kerekedett felül benne és ennek az lón a következménye, hogy *amikor a durva légfolyam a növényi alakokon keresztül jutott, finom örömmel teljes kitöréssé lett, amely testi következetességgel ütközőit a külső finomabb egyenletű légkörrel, amely a növényi életalakoknak az önkörét képezte. Ennek következményeképpen megsűrűsödve, testté vált és létrehozta a növénynek egy-egy új hajtását, levelét, vagy pedig virágját, amelyek mind-mind csak légfolyami sűrűdések. Ezért a növények és fák levelei a légfolyammal vannak benső kapcsolódásban.*

Természetes, hogy eme ütközetnek hangja is volt a végtelenségben. Hogy minő lehet ez, azt csak vidám mosollyal írhatjuk le. Minő lehet egy olyan ütközet, amelynek az eredménye egy-egy levél, egy-egy bimbó vagy virág? Bizonyára nincs ott se zaj, se zavar és mégis van valami erőteljes állandó folytonosság, amelynek hatása a légfolyamnak különben durva és zúgó hangjait ellensúlyozza és így a légmozgás hangjaiba összhangot tud belehozni. Szóval, tökéletesebbé teszi a föld légkörének a hangjait. Ez által a föld is édesebbé válik az igazi föld-lakók számára, akiknek a természetével ezek a hangok inkább megegyeznek, mint talán maga a fénykör az a lágy és földi természetet már felül múló hangjainak az élelével. Sajnos, mi ezeket a finom légköri hangokat, amelyei[^] állandóak, már nem halljuk. Ezeket nem a fülünk, hanem az érzésünk tudja csak befogadni. Ezért a tavaszi virágzás idejében életkedvünk is összhangzóbb és érzéseink szinte dalba emelkednek.

Ilyenné lett a föld légkörének harmonikus hangvilága, amelyet azután a *zeneköltés művészete* érzéseiben meghallani, érzékíteni és az anyaggal egyesítve, a testi ember számára elérhetővé tudott tenni. A lelki ember ugyanis az érzésében mindent megtalál. Az összhangzó hangokat is.

A légfolyamnak mozgására és hangjaira befolyást gyakorolt még az önmozgással nem bíró vízanyag is. Úgy tisztulatlan, mint tisztult állapotában. Még pedig olyformán, hogy azon érzésnél fogva, amelyet a vele érintkező másik valóságban

lakozott, annak úgy az érzésére, mint a mozgására elváltoztatólag hatott *Nemde, a víznek az érzése lágy volt? Ugyanilyen értelemben hatott tehát a lég folyamra is. Lágyította, vagyis ennek izzására való hajlandóságát, amely mindig a keményedésnek magasabb foka, megtörte. Ez tette lehetővé, hogy a légfolyam egyesülhessen a finomabb és magasabb vonaltörvényű növényi életalakokkal. Viszont ezen egyesülés következménye lett a légfolyami mozgás összhangja.*

Így vett részt a víz is, mint főmunkatárs a világösszhang létrehozásában. Hatott és mégse végezett olyan munkarészt, amely az ő egyéniségének lenyomatát a kész munkában feltüntette volna. Ezt a bájos alázatosságot mindenkor megtaláljuk az egyenletességi alappal bíró valóságoknál. Ők mindig fontos és nélkülözhetetlen munkát végeznek, amely azonban soha sem érzékelhető. Ezért a női tökéletesség is abban áll, hogy nélkülözhetlensége eltűnjék az alázatosságában. —

Elértünk végre a már ébredező és szintén mozgó és élő valóságokhoz: az állati életalakokhoz. Tulajdonképeni kiindulásunk pontjához. Szükség volt azonban mindezeket előre bocsátanunk, hogy habár elváltozott formában, de azért önmagunkban is megtalálhassuk mindazon valóságokat, amelyeknek eredetét és fejlődését a legmagasabb pontról, az örök erő-érzésből és erőmozgásból levezettük. Megismertük azt a testi törvényt is, hogy minél súlyosabb bizonyos valóság, annál alacsonyabb vonalba helyezkedik el és esésében megelőzi a könnyebbet így történt az állati életcsírákkal is, amelyek a sugár-lényekkel egyesülve, hullottak le egyes csoportokban. A leg-sűrűbbek előbb, a könnyebbek később. Ellenállhatatlanságuk túlsúlyra jutása folytán általában jobban sűrűdtek és nagyobb esti hőt fejlesztettek ki, mint a növényi életcsírák. Ezért, mikor lehullottak a földre, nagyobb lett az ütközet is a két ellentétes valóság között. Az ütközés folytán pedig elvesztették azt a magasfokú testi hőt is, amivel a bukás előtt bírtak. Ebből kifolyólag elvesztették fölfelé való törekvésüknek még a lehetőségét is, mert csak meleggel bíró valóság képes könnyüedésre és bizonyos fokú emelkedésre. A hideg föld anyagában kellett tehát nekik is a növényi életalakok módjára testet ölteniök. fáig pedig természetüknek megfelelő, elhatárolt, de erőteljes mozgással bíró testalakot. Olyant, amely képes helyét változtatni azon a területen, amely természetének megfelel.

A legsúlyosabb, vagyis legelőször lejutott állati életcsíráknál ez a hely inkább a földben, mint a föld felett volt. Ezért

a legelső állati életalakok, ha bizonyos külső segítség folytán» vagyis földlazulás következtében képesek voltak is kimászni a föld bensejéből, sokáig nem bírták ki a könnyű, a tisztább légfolyami és föld feletti életet, hanem csakhamar visszamozogtak lakóhelyükre a földbe, ahol önmagukból táplálkoztak. Úgy értjük ezt, hogy miután a légfolyami rész végtelenül megsűrűdött állapotban volt meg bennük, ezért anyagtestük se volt olyan nagy és súlyos, mint sűrűdött benső légfolyamuk. A bukás által törvényen kívül jutott legelső állati életalakokra tehát már nem állott érvényben ez a törvény, hogy csak ugyanolyan súlyú lég egyesülhet mindenkor az anyaggal, amilyen súlya az anyagnak van, mert csupán összhangzó természetű és arányú valóságokból válhatnak élő alakulatok. Mikor az állati életcsíráknak légfolyami része nagyon megsűrűdött, aránylag igen kicsiny térre szorult össze és ezáltal az életcsíra erőben nem nyert, hanem inkább veszített, mivel hogy sűrűsödése nem benső lelki, hanem csak külső testi sűrűdés volt. Ezen összezsugorodott, megfogyott erejével megfelelő arányban vehetett csak magára ugyanolyan öntudatlan, visszaható erejű anyagmennyiséget. Így azután az önmagában még mindig nagy erőt rejtő életcsíra aránylag könnyen és megerőltetés nélkül hordozhatta anyagtestét. Mint-hogy pedig légfolyami része volt az a mozgórésze, amely folyton változván és működvén, keliő táplálékot igényelt, tehát ennek volt rá szüksége, hogy a felhasznált erő helyébe új friss erőt nyerjen. Miután azonban egyelőre még semmiesetre sem volt képes rá, hogy a földfelületre kimászva, vegye magához a sokkal tisztább és magasabb légfolyammal való érintkezés által szükséges táplálékot, tehát saját légfolyamát kellett fogyasztania. A föld felülete természetével még most is annyira ellenkezett, hogy összes mozgási képességével rögtön menekült, mihelyt oda kikerült. Természetes, hogy az ilyen hajlamú valóság képtelen az őt visszariasztó valóságokkal való bárminő érintkezésekre. Fut előlük és még a legdúsabban tápláló légfolyamból is éhesebben kerül vissza, mint amikor kiindult. Sűrűdött légfolyami része azonban önként magyarázza meg az önmagából való táplálkozást. Csak az imént mondtuk, hogy aránylag roppant mennyiségű légfolyami rész volt összesűrűdve bennük. Ezzel szemben önfentartási mozgásuk som igényelt felette nagy erőkifejtést, mivel aránylag kisebb súlyú testet vettek magukra. Ennek folytán táplálékot sem

kellett olyan nagy mértékben befogadniuk, mint ahogy az ellenkező esetben ez természetes lett volna.

Azonban nekik is csak a saját erejükkel kellett magukat fentartani. Azzal az elhatárolt és elszigetelt erővel, amely még egyik oldaláról sem volt összekapcsolva magasabb erőalakokkal, amelyek viszont felfelé folytathatták volna a kapcsolódást egészen az erőnek a központi forrásáig, hogy ily módon fogyó erejét közvetítés útján állandóan fentarthassa és az életet adó erőből pótolhassa. *Testsűrűsége ugyanis megakadályozta, hogy magasabb, vagyis nem sűrűdött erőalakokkal érintkezésbe juthasson. Mikor tehát testi ereje fogyott, tulajdonképpen ezzel a sűrűsége fogyott és riktult s amily mértékben ez történt, úgy fokozódott légfolyamának a könnyűsége is.* Ugyanez történik a gázneművé ritkuló testeknél is. *Ezáltal bár térfoglalata nagyobbodott, mozgása mégis erőteljesebbé és szabadabbá vált és nemsokára nem is volt az már a természetével teljesen ellenkező, hogy a föld színén is tartózkodhassak. Itt azután ha csak pillanatokra is, de már érintkezhetett egy magasabb erőalakkal, a tisztultabb légfolyammal.*

Majd később látni fogjuk, hogy lassanként alakjában is elváltozva, bizonyos egyesülésben fog élni a magasabb valóságokkal a földön. *A giliszták és más egyéb fajú kukacok és hernyók fajtájában.* Addig is, amíg ez megtörténik, a többi életcsírák, amelyekben bizonyos tulajdonságok más módon vegyültek el a velük egyesült bukott angyaloknak a tulajdonságaival, *légfolyami sűrűedésük folytán szintén kénytelenek voltak lehullani.* Ezért, ők is tüstént sűrűsödtek és mint ilyenek, létrehoztak önmaguk számára bizonyos elhatárolt területet, ahol és amelyen már nem tartoztak magasabb egyenletességi törvények alá és így nem jutván természetükkel teljesen ellenkező helyre, ütközetük sem volt olyan heves. Ezért életerejük sem tört meg teljesen és nem kerültek egészen öntudatlan létállapotba.

Azt már tudjuk, hogy az állatvilág alakjai minő benső életet éltek már életcsíra korukban. Ez nem változott meg akkor sem, mikor alakot öltve, testi valóságokká lehettek. Sőt, később a bukás után sem lesz benső életük lényegileg más, tltint az őket körülvevő élet mozzanatainak hű megérzése, nélkül, hogy ennek értelmi jelentőségét még csak sejtjenék is. De azért eme benső érzésvalóságoknak is van kisugárzásuk és megnyilatkozásuk, mint minden egyéb élő valóságnak.

Az érzés legfinomabb kisugárzása pedig az illat, amelyről tudjuk, hogy szintén lehet lelki, vagy testi természetű. Miután azonban az állati érzés nem volt fénytől fentartott érzés (fenkölt érzés), ezért nem is lehetett tökéletes, vagyis lelki természetű illattá. Ellenkezőleg! Mondottuk már, hogy később a megromlott érzések folytán, amelyeket az állat önmagába fogadott és benne még inkább megrontott, az illat helyett büzt terjesztett maga körül. Másként volt az azonban az állatban mozgó ellenállhatatlan mozgással (rezgéssel), amelyről tudjuk, hogy hanggá változik. Mivel az állatban bizonyos túlsúlyban volt az ellenállhatatlanság, de már egyenletességgel való hajlammal, ezért a mozgás okozata is hangok alakjában érvényesült. E hangok eredetükhöz híven önmagukkal ugyan összhangban állottak, de a végtelenségben eddig fennállott egyetemes mozgás összhangjával szemben egy új alacsony fokát állapították meg a hangoknak, amelyek új törvényekkel bíró, különálló valóságokat fognak képezni. A hang ugyanis az állatokban fejlettségi fokozatuk szerint lön durvábbá, vagy finomabbá. Sőt, a legalacsonyabb életalakokban már teljesen hiányzott is. Az aránylag finomabbakban a hang is finomult. Az állatok érzései és hangjai ezért egy új irányt tüntetnek fel a végtelenségben. Ez a pont lesz a kiinduló pontja a bukás után meginduló kétirányú életfolyamatuknak.

Mindezek után rá fogunk térni az állatvilág fejlődésének a részletezésére. Befejezésül azonban még egyszer hangsúlyozzuk, hogy nem a mai állatvilág befejezett életalakjait ismeretjük, hanem csak az ősrégi állatcsirák keletkezését, amelyekből beláthatatlan idők folyama alatt alakult ki a mai állatvilág. Tudjuk már, hogy a kezdet kezdetén, mikor mindenféle életcsirák együtt éltek még egy közös életet a légfolyamban, — még nem találunk közöttük kifejlődött faji differenciálódásokat. A faji és nemi különbségek csak akkor fejlődtek ki, mikor az életcsirák egyes csoportjai a földre már lehullottak, amelynek az anyagából különféle alakú testeket öltöttek. Ne zavarjuk tehát össze az embrionális fejlődést a későbbi biogenetikai kialakulásokkal.

AZ ÁLLATVILÁG FEJLŐDÉSÉNEK RÉSZLETEZÉSE.

Az állati életcsírák is kétneműek voltak. Az ellenállhatatlansági alapon kifejlődöttek voltak a súlyosabbak. Az egyenletességek már kevésbé súlyosak, vagyis a könnyűdésre már alkalmasabb életcsírák voltak. A legsúlyosabbak természetük-nél fogva ütközetre, hőfokozódásra és ennek folytán kihűlésre képesítettek.

1. Ez volt a legelső csoport. A kukacoknak és később az összes halaknak és hüllőknek a csoportja.

2. A kevésbé súlyos második csoportból pedig azok az állatok kerültek ki, amelyek eredetüknél, fejlődésüknél és természetüknél fogva már a föld színén élhettek. Ezek a föld, a lég és illetve a víz alantasabb és még meg nem tisztult részeivel táplálkoztak és önmagukat a föld színén fenntartani tudták.

3. Végül a harmadik csoport lőn az, amelyek könnyű, egyenlíthető erőrezsekből és anyáéból származtak és a hozzájuk hasonló természetű hajlamokkal bíró és velük egyesült, illetve beléjük süllyedt sugárlényeket foglalták magukba. Ezekből lettek azol: az állati életcsírák, amelyek eredetüknek, fejlődésüknek, természetüknek megfelelőleg olyan könnyű légfolyami sűrűdésből álló anyagtesteket alakítottak ki maguknak, amelyek már könnyebbek voltak, mint az általuk önmagunk helyéről kiszorított levegőnek a súlya. (A rovarvilág. A madárvilág.) Ennélfogva léggűrűjüket is könnyen áttörhették és emelkedésre hajló ösztönüknél fogva, emelkedni és fepülni voltak képesek. Mint ilyeneknek, elemük, tartózkodási helyük a légfolyam lőn. Könnyű kis testük csupa finom, egyenletességi, egymástól élesen elválasztott anyagparányokból állott, amelyekre azonban a földköri delejnek is megvolt a hatóereje és így kényszerítette őket, hogy a földszin közepében maradjanak.

Eme legfinomabb állati alakoknak a benső világa némileg

különbözik a másik két csoport világától, amelyek egymással szemben szintén bizonyos eltérést mutattak fel. A legélesebb különbség akkor is és most is, főleg a hangjukban nyilatkozott meg a legerőteljesebben. Még pedig a hangoknak érzést okozó hatásában.

A föld álatjainak hangjai ugyanis bizonyos durvasággal, keménységgel bírtak és ezért is csak érzést tudlak okozni. Ellenben a légfolyam állatai madarak voltak, amelyeknek finom anyagtestén épügy keresztül járt a lég folyam, átvívén rajta mozgásának hangjait, mint ahogy keresztül járt a növényi életalakok finom testén is. Míg azonban ezekben csak illatváltozásokat tudott létrehozni és csak bizonyos közvetett módon tudta őket belevinni a hangok világában való közreműködésre, addig a már egyenletes, finom testtel bíró, de ellenállhatatlanul mozogni kénytelen madár testében a légfolyam mozgásának hangjai korlátolt futamokra osztott, ittott némileg megdurvult, de bizonyos rendszerrel bíró hangfolyamokká változtak át. Mikor tehát a légfolyam, illetve annak hangjai teljesen átjárták a madár testét, helyesebben testének légfolyamát és annak mozgási hangjait, akkor ezek egymásban teljesen elvegyülve, kitörtek és dalokká sűrűsödve, elváltoztak. A dal tehát, ha igazi, mindig kitörése a légfolyamnak és az illető életalak testében mozgó hangok egyenletes elvegyüléséből előállott légfolyami sűrűedésnek.

Minél egységesebb valamely életalak testének a légfolyama, vagyis minél kevesebb légfolyami torlódások (indulatkitörések) vannak benne, annál jobban tud elvegyülni benne a légfolyamnak egyetemes mozgása az ő hangjaival és ezen egyesülésből előállott megsűrűedés hozza létre az emberi lélekben is az új dalokat: a zenét. De azért a zeneköltészet nagy mesterei mégis csak a madarak lesznek, amelyeknek egyik főfeladatuk a dal. Majd, ha eljutunk e munkának befejezéséig, látni fogjuk, hogy az összhang fenntartásában milyen sokoldalú és fontos szerepe van a kis dalos madaraknak is. S milyen lehetett az énekük akkor, amikor még egy meg nem romlott légfolyam mozgásának hangjaiból költötték dalaikat? Sejthetjük, hogy a mainál elképzelhetetlenül édesebb volt.

Az embernek a bukás előtt nem volt feladata a dalköltészet, bár a dalok egész világát hordozta önmagában. De mivel a földi ember a földből való volt, hogy idővel egy kiállít próba után a föld légfolyamába is felemelkedhesek, azért a légfolyamnak az ember légfolyamával való összevegyülésé-

ből sohasem állhatott elő olyan sűrűsödés, amely dalban tört volna ki. Szóval az ember keletkezésének befejeződése után egy bizonyos várakozó létállapot állott be, amely, bár tökéletesebb volt, mint a mai, de azért az akkori földi embernek mégsem voltak olyan vágyai és reményei, amelyekről neki sejtelmek lehettek volna. Nem volt sejtelme sem az őt megelőző életről, sem azon előle elrejtett és őt felülmúló nagyságokról, amelyeket neki az életre kelt gonosz lények sugalmaztak legelőször. S éppen azért lett enyhébb beszámíthatóságúvá az ő bukása is. Kiegészítésül még csak annyit, hogy a dal a földön emberajkon a maga valódiságában átérezve, vagyis tiszta érzésből fakadva, ma sem a földi származású ember ajakáról hangzik el, hanem egy olyan magasabb világtestről lejött és emberré testesült szellemeknek a lényéből, akik már a légfolyami életnek, az emelkedésnek és a repülésnek bizonyos sejtelmével, emlékezetével, vagy meggátolt képességével bírnak. Joggal mondjuk tehát, hogy csak az emelkedő és az emelő dal az igazi. Az a dal, amelynek már szárnyai vannak.

A földi embert arról ismerjük meg, hogy megtisztult állapotában imádkozik, de nem énekel. A magasabb vonalokból testet öltött lelket pedig arról, hogyha csak lehet, énekkel imádkozik. Ez egy oly biztos ismérv, hogy ha ezt alapul vettük és jól alkalmazzuk, soha sem csalatkozunk. Ezzel letettük az állatvilág benső életének a teljes alapjait. Ezen az alapon egy olyan hatalmas, olyan sajátságos és időnként változó épület fog majd felépülni, amelynek alakulásait majd annakidején részletesen is megfigyelhetjük. Most pedig az állat külső alakját fogjuk ismertetni.

Az első csoport megsűrűdött kukac-alakjai, csak átmeneti alakok voltak, amelyeknek fejlődését már is láttuk egészen odáig érni, hogy a földből kiemelkedvén, már a föld színén is folytathatták életüket. Ezzel táplálkozásuk is megváltozott. Eddig önmagukból, saját megsűrűdött ellenállhatatlansági ereinkből táplálkoztak. Most azonban már érintkezésbe léphettek magasabb erőalakokkal is. A föld légfolyamával, amely már érintkezésben állott a tiszta erő eredeti alakjával: a fényvel

Táplálkozásuk változásának következményeképpen alakúik is változott. Gondoljunk csak a földben elrejtőzött lárvákra és pajorokra, amelyek önmagukból táplálkozva fejlődnek ki rovarokká, hogy a föld színére jutva, új, megváltozott alakban táplálkozásuk is megváltozzék. Alakjuk nem változott nagyobbá, hanem bizonyos erősürűdés kisugarazása

folytán új formát nyertek. Sőt, *testük anyaga is megváltozott Ruganyosabbá, erőteljesebbé vált. Mozgási képességük is fokozódott.* Láthatjuk tehát, hogy *a harmadik csoport őskukac alakjaiból fejlődött ki később az egész rovarvilág.* Ez a csoport pedig *aszerint oszlott meg különböző fajokra, amilyen helyen és területen* elváltozásuk folyamata befejeződven, *új életre keltek.* Valami alig részletezhető parányi különbség már életcsíra korukban is volt bennük aszerint, vajjon a légfolyam mozgása keletkezésük idejében magasabban, vagy alacsonyabb vonalban mozgatta-e őket? Ettől függött ugyanis, hogy minő természetű anyagparány csatlakozzon hozzájuk. Viszont ez pedig attól függött, hogy az egyes anyagatomokat, mely időben szabadította ki a fénykörü fény a képződményből? De befolyásolta a faji különbségük keletkezését még az is, hogy a hajdani légfolyamból kimaradt erőparányoknak mennyi volt az értartalmuk? Legvégül pedig még az is, hogy mikor az életcsírák fenn voltak a légfolyamban, időnként minő légfolyami torlódásoknak és zavaroknak voltak ott kitéve? Mikor az ős, viharos állapotokban az életcsírák is még légfolyami életükben ott fenn üzettek, forgattattak, bizonyos egyéni és faji sajátosságok fejlődtek ki bennük, aszerint, minő erős próbákon és edződéseken mentek ott keresztül.

Szóval, ilyen parányi okok összessége irányította a most beállott kedvező körülmények között az életalakok faji elváltozásait. Ugyanezek voltak az okok is, amelyek az állati életcsírák lehullása idejében ezeknek a különféle helyekre való leesését idézték elő. *Amilyen természetűvé fejlődött és érett önmagában az állatcsíra, a delej mindegyiket olyan helyre vonzotta le.* A természetüknek leginkább megfelelő helyre. Fontos tényező ez a fejlődésükben, mert ezek a helyek döntő befolyásnak lettek az életalakoknak külön fajokká való elváltozásaiban. Ennek pedig az egyszerű oka az volt, hogy az *életcsírák fejlődésük szerint háromnegyedrészben testiek voltak.* Ugyanilyen mértékben tartoztak azon testi törvény alá, amelynek értelmében az életcsírák új alakulásaiban a vezető és döntő szerep az anyagnak jutott. Miért? Mert az anyag volt bennük túlsúlyban. *Ezért háromnegyed részben a testetöltésnél is az anyag hasonlóságára fog létrejönni az erővel szemben az új testalakjuk.*

Amely életcsíra, illetve a belőle kikelt kukac, természeténél fogva olyan területen kelt létre, ahol az anyag túlnyomóan telítve volt vízyanaggal, vagyis mocsarakkal és főképp a lengé-

rek közvetlen közelében, azok ott a környezet hatása alatt olyan alakokká változtak át, amelyek magukba fogadtak környezetüknek a kisugárzásait. Jegyezzük meg jól; hogy minden valóságban megvan a kisugárzó erő, amit valaha a fényköri fény érintett. Szóval minden létező és élő valóságban, ami istenben van és amit az erő már fenntart.

Hogy az említett vízyanyag, illetve megtisztult víz mit sugározhatott, vagy helyesebben mit tükrözhetett vissza a fejlődő új alakok külsejére, úgy véljük, ez aszerint váltakozott, amilyen erős vagy gyenge volt a tükröződésük és a kisugárzásuk. Az erőteljesebb képes volt elváltoztatólag hatni a belsejükre is. A gyengébb csak külalakjaikra rajzolhatta rá színek alakjában az ő elváltoztató eredményeit. Mintegy áthelyezte rájuk a magasabb fényköri fényből és annak színeiből nyert és létrejött erőteljes ajándékait. Jól jegyezzük meg, hogy *minden, ami szép és kedves, csak a fényköri fényből áradhatott ki.*

Hogy az *életcsírák első alakjai, a hatalmas, nagy kukacok voltak*, már említettük. *De testanyaguk igen tökéletlen, lágy anyag volt. Szinte folyékony. Minden ruganyosság nélkül, mert hiányzott belőle a tiszta erő.* Ugyanez a tökéletlen test átalakulásaiban is megtartotta terjedelmét, arányait és érzéseit, de úgy saját bensejében, valamint az érintkezés által okozott érzésében megváltoztatva ruganyosabbá vált, mint egy olyan test, amelyben már egyenletes, de erőteljes levegőanyag mozog. *Testanyagának ruganyossá válása következtében alkalmassá lett, hogy most már állandóan benne éljen bizonyos anyagvalóságban.* Például ez esetben *a vízben anélkül, hogy abba belevegyülne és azzal összeolvadna, hogy vele egy közös valósággá válják. Elhatárolt életalakká lett és ezek az állati életalakok lettek a halak,* illetve azoknak a fajai, amelyek a fentebb említett okok és környezeti összehatások folytán lettek különféle színű és érzésű halfajokká. Ma már elmondhatjuk: — *izben különfélékké!*

A HAL A VÍZBEN.

Ha ezt az állatfajt keletkezésének pillanatától kezdve kifejlődéséig vizsgáljuk, látni fogjuk, hogy *benne magában nem volt vízanyag, azon egyszerű oknál fogva, hogy mindig túlsúlyban volt benne az ellenállhatatlansági rész, amely végső fokán tűzzé tud változni és mint ilyen, merőben ellentétes a víznek az anyagával* Sőt, majd fokozódott ellenállhatatlanságának megtörése után *bizonyos kihülés, keményedés, vagyis merevedésre és sűrűdésre való hajlam ébred és alakul ki benne, amely a későbbi fagyásnak és megmerevedésnek az öse. Mindez pedig nem vízképző képesség, mert vizet létrehozni a megfelelő hideg hangokból csak jótékony, magasabb meleg képes, amely ezeket feloldja és folyékonyvá változtatja.*

Mindaz tehát, ami ezidőben a szóbanlévő állati életalakban található, víz nélküli anyagösszetétel. Belső alkatrésze túlnyomóan levegőből állott és így ugyanolyan benső képességgel bírt, mint a már említett harmadik csoportbeli életalakok: a rovarok, a madarak, amelyekben szintén több a levegő, mint amennyit térfoglalatukkal a helyükből kiszorítanak. Ezért körülöttük sem képződött az a bizonyos sűrűdött légkör, amely visszaszorító nyomásával a repülést megakadályozza, így érthető, hogy vannak olyan halak is, amelyek egy bizonyos korlátolt távolságra repülni tudnak.

Míg azonban a madaraknak testanyaga olyan finom és könnyű volt, hogy annak súlya szintén nem volt egyenlő a kiszorított levegő súlyával, hanem fajonként váltakozva, mindig csekélyebb volt annál; addig a halaknak testanyagsúlya felülmúlta azon levegőanyagnak a súlyát, amelyet térfoglalatával helyéből kiszorított. Ezért, dacára a bennük összesűrűdött dús levegőtartalomnak, általában véve a halak csoportja nemcsak hogy nem repülhetett, hanem képes sem volt akár a levegőben, akár a föld színén huzamosabb ideig megélni. Testi törvény alapján ugyanis a föld és a lég között

csak olyan valóságok tudnak megélni, amelyekben már teljes egyenletben oszlik meg minden létező anyag és erővalóság. Ezért a súlyos anyagtestű hal sem élhet meg a légtelenben, vagy a föld színén, *mert rögtön létrejön a hal körül is az a bizonyos légkör, amely nála aránylag kisebb méretű testénél fogva sokkal kisebb, mint amilyenre az ő súlyos testében élő lényének szüksége van.* Ezért az ő benső sűrűdött légfolyama a külső légkörrel nem tud egyensúlyba jutni. Amely pillanatban tehát a hal teste megszűnik víz által fenntartott élő valóság lenni, *a vízen kívül saját testsúlyának a nyomása alatt belülről fullad meg a hal.* A víz azonban nemcsak kívülről kárpótolhatta őt a benne lévő vízhiány miatt, — amelyet testi törvény értelmében egyetlen élő valóság sem nélkülözhet, mert csak akkor lehet valami élővé, ha minden megvan benne, — hanem súlybeli *nehézsége is megszűnt azáltal, hogy a vízanyag súlya, amelyet egy élő és teljes levegővel telített hal kiszorít a helyéből,* nemhogy kevesebb vagy egyenlő lett volna az élő hal súlyával, hanem *súlyosabb lett annál* Ennek következményeképpen a víz alacsonyabb vonalra került és fenntartotta azt

Ilyformán látjuk, hogy *a hal oly mértékben változtathatja a súlyát, amilyen mértékben él és mozog.* Ez egyébként teljes értelemben áll minden valóságra. *Az álló valóságok a legsúlyosabbak. A mozgó élő valóságok pedig a legkönnyebbek. S minél gyorsabb egyenletű életmozgása van bizonyos élő valóságnak, annál súlytalanabb és könnyebb.* Lelkileg: — Minél eredményteljesebb és hasznosabb cselekvésekkel telt élete van egy embernek, annál könnyebb lesz az életfolyása is, amelynek megnyilatkozását az ő tapasztalataira alapított határozott, habozás nélkül való, vagyis könnyű és gyors cselekedeteiben találjuk fel.

Az álló hal a vízben rögtön süllyedni kezd, s amily mértékben fokozza mozgását, oly mértékben könnyűdik és oly mértékben lesz a víz is súlyosabb alatta. Így minden összeegyeztetést, hogy a hal a vízben könnyen úszhassék. Az úzásnak is ez az alapja. *Míg azonban a hal úzását ösztöne irányítja és vezeti,* amelyet mindig bizonyos külső körülmény befolyásol, *addig az embert a vízben való élésre és úzásra nem csupán testi képesítése, ösztöne segíti és vezeti, hanem főleg az ő lelki képessége, amelynek egykor a repülésig kell megfinomítani és erősödni.* Az ember úszása ugyanis lelki képesség. Mindazt a képességet tehát, amelyek a hálnak testi szervezeteiben vannak meg, *az ember hittal és akarattal a lelkéből*

váltja ki. Ezért az ember úszása nem kizárólagosan testi ügyesség, hanem az ember hitének és az akartanak a diadala. Ez a két lelki képesség az, amely az ember testét a vízben úszásra és könnyű mozgásra képessé teszi. Szóval nem a víz könnyíti meg a belékerült élő embert, hanem az élő testben lévő hit és akarat. Az állatnál pedig a természetéből fakadó ösztön. Ezért találunk a föld színén élő állatok között is olyanokat, amelyek úszásra képesek, de csakis olyan állatok között, amelyek bizonyos értelmiséggel, vagy jól irányított ösztönnel bírnak.

Záradékul még megjegyzem, hogy tulajdonképen az élő valóságoknak, a *halaknak a keletkezése volt az, amely valójában elválasztotta a vizet a földtől* Ez annyit jelent, hogy csakis a halaknak a vízbejutásával keletkezett a vízben állandó életmozgás és ennek következményeképen a víznek benső tisztulása is. A hal mindig pontosan elválasztja az illető vizet kétfelé. Annak tisztább része felette marad, mert a víznek ez a része a halnál könnyebb, vagy pedig vele egyensúlyú rész. A tisztulatlanabb, súlyosabb vízirészt pedig alája kerül, dacára, hogy a víz nem önélettel bíró valóság.

Így kezdett most már valójában működni a víz is a földön, hogy részt vegyen a közös munkában, mely nem más, mint egymásnak, illetve az összes valóságoknak a fenntartása. *A hal táplálkozása ez időben épúgy, mint minden más élő, változó, mozgó valóságé, szintén csak levegőből állott elő. Kiemelkedett a víz színére és az akkor még romlatlan légfolyamból közvetlen vette magához a táplálékot.* Ezt használta fel a mozgásában is és mozgása révén átvitte tisztítólag a föld vízére is. Anyagának épúgy nem volt szüksége táplálékra, mint minden más egyéb valóságnak, amelynek csak finomodnia és nem gyarapodnia kell. *Az élettelen anyag ugyanis sohasem fejlődik, hanem mindig csak tisztul.*

A halaknál is, mint a többi élő valóságoknál, megtalálhatjuk a testükben azt a finom, átmeneti részt, amely — amint már a növényeknél is megjegyeztük, — *legfelsőbb, legtisztább része az életalakoknak és mindig testüknek legfelsőbb és legkülsőbb pontján található. A növényeknél ez a virág, amely később gyümölcsbe érik. Az állatnál és az embernél pedig az értelemnek bizonyos foka, amelynek külső anyagszerve az agyvelő.* Ez nem más, mint légiolyami részüknek a legtisztább, a legfinomabb, a legmagasabbra könnyüdtöt kitorési megsűrűsödése.

A növényi életalakok külsejében, ahol egyetlen belső tulajdonság a *növényi életcsíráknak finom érzése* volt, ez a finom érzés szintén *képes volt külső érzéki formákat ölteni*. Ennek elváltozásait találhatjuk meg a *növények leveleiben, a virágaiban és a gyümölcseiben*. Mindezek valamennyien a növénynek benső tulajdonságából, az érzésből nyerték formáikat és színeiket. *Ellenben anyagukat szintén egyetlen forrásból nyerték: a növényben mozgó ellenállhatatlan légfolyamnak a sűrűségéből*. Mindezek pedig bizonyos egyesülésben, elvegyülésben voltak a föld vízanyagával, amelyet mint folyékony valóságot *az állatvilágnak csak a legelső alakjai, a halak nem foglaltak magukban*. Különösen nem olyan egyenletes elvegyülésben, amely az ő testalakjukat az előbbieknél a hasonlóságára olyan finommá és érzékennyé tette volna, hogy benső lényük egy finom *megérzés* alakjában vehetett volna bizonyos tudomást a külső életnek kívülről jövő hatásairól.

AZ ÁLLATI ALKATRÉSZEK KIFEJLŐDÉSE.

A növényi életalak ezidőben még olyan érzékeny volt, hogy amint egyetlen levelét vagy virágját leszakítjuk és elválasztjuk tőle, rögtön megérzi azt az egész benső világa. Úgyszólván belerázkódik. Testét érintettük és testének okoztunk fájdalmat még akkor is, ha ez a szenvedés nála még nem öntudatos. Ellenben az állat a külső kisebb erőhatások iránt úgyszólván közömbös volt, mert testanyaga hasonlíthatatlanul durvább volt a növényinél.

Az állati testanyaga kezdetben még nem volt az ő érzésvilágával összekötve, miután még ma is csak nagyon gyengén kapcsolódnak. Érzése nem sűrűdött értelemmé és így nem volt benne egy átvezető képesség, amely érzését testével teljesen összekapcsolta volna. Az érzése megvolt, csak hogy ez közvetlenül fogadta magába a külső világ érzéseit és nem a testének az anyagán keresztül. Mivel azonban benne is megvolt a fény sűrűdésén kívül minden más erőből való rész, ezért most, amikor új alakot öltött és a benne lévő erőtulajdonságok sűrűsödni kezdtek, *egyenletességének az a része is, amit megsűrűdött alakjában értelemnek nevezünk, egy bizonyos szervben alakult ki.* Kifejlődött állapotában *ezt nevezük agyvelőnek,* amely a legfinomabb anyag és átvezető kapocs a külső testi és az érzés belső világa között. Benne az erő az anyaggal már teljes egyenletességgel van összevegyülve, mert csak arányosan megosztott valóságok összevegyüléséből állhat elő élő életalak.

Mindenütt, ahol az érzés egyenletesen és arányosan tud belevegyülni az ellenállhatatlanságnak a mozgásába, amelynek a sűrűdése a lelki meleg, ott mindig kifejlődik bizonyos fokú *értelem is, amely a két erőtulajdonság egységének a kapcsolója.* Csak hogy ezt az értelmet az állati csoport első életalakjainak a testében még mindig *nem találhatjuk meg tökéletes*

valóságában. Ezért a halaknak az értelmisége is a legalacsonyabb.

Ellenben a későbbi állatalakokban már megtalálhatjuk nemcsak az erő egyenletességének legfinomabb, lelki fénytől átjárt érzését, amelynek kisugarazása az illat; hanem az erő ellenállhatatlan részének legfinomabb lelki sűrűdését is: az egyenletes meleget. Ez már az érzés indítására jön létre az ellenállhatatlanság önkéntes sűrűdéséből és a két erőtulajdonság egységének a fenntartására szolgál. Tudjuk már, hogy ennek szintén van kisugarazása: a finom, enyhe hang! Mindezek tisztán lelki képességek és valóságok, amelyek csak érezhetők, de nem érzékelhetők.

Mikor az erő egyenletessége az ellenállhatatlan mozgás felé közeledik, amely közeledés mindig önkéntes, akkor az egyenletességnek is sűrűdnie kell, az ellenállhatatlan mozgásnak pedig finomulnia, mert csak így egyesülhetnek. Egyesülésükből áll elő a lelki fény, amelynek lelki része az értelem, testi része pedig a világosság. Viszont, mikor az ellenállhatatlan mozgás az anyag felé közeledik, szintén sűrűsödnie kell, hogy az anyagba kapcsolódhassék. Ennek a mozgássűrűdésnek a lelki oldala a jótékony meleg, testi oldala pedig az ós légfolyam, amelyben már benne van a keményedésre, súlyosodásra való hajlam és erőképeség. Így lesz a légfolyam épen olyan összekötő kapocs az anyag és az erőmozgás között, mint amilyen kapocs az értelem, az egyenletesség és az ellenállhatatlanság, vagyis az érzés és a test között.

Mindezeket az isteni életből vezethetjük le, ahol a szín-erőérzés egyenletessége (az Atya) megszüli, vagyis kiválasztja Önmagában az ellenállhatatlanságot: a színerő energiáját, a Fiút. Egyesülésükből rögtön előáll az Őket egyesítő kapocs: az ellentétes erők transzformátora: a Szentszellem, Aki tiszta és tökéletes lelki meleg. Sűrűdött érzés, vagyis szeretet. A lelki melegnek a lelki oldala az értelem, a testi pedig a színvilágosság. Így származott a két színerő tulajdonságából egy harmadik isteni alak, Akiből mint első meleg hang kiemelkedett az ige, Aki magával kihozta az egyenletességi erőérzést és benne a színvilágosságot. Az első az ige lelki része, a második az ő lelki teste. Az Igét pedig követték az ő testvéralakjai, a többi meleghangok, akik csak részei az ige testének és a Szentszellemből áramlottak ki. Ők alkotják egységükben a fénykort. Az ige testét. Később pedig a meleg hangok egy csoportja kitört a fénykörből hogy a holt anyaggal egyesülhes-

senek és azt életre keltsék. Ezek voltak a fénylények, vagyis erőatomok.

Alakulásukat és fejlődésüket már ismertettük az erőnek és az anyagnak eddig részletezett történetében. Kialakulásuk pedig ugyanazon törvényeknek az értelmében történt, mint ahogy a színerő is önként kialakította az ő benső éleiet külső hármassá egységgé. *Alkalmazzuk most ezt a törvényt az állatvilág életének a kialakulásánál is.*

Két erőtulajdonságnak, vagyis az érzésnek és a mozgásnak az egyenletes és arányos kapcsolódásából mindig törvényszerűen származik egy élő harmadik valóság is. Egy új hármas egység, amelyben van egy lelki oldal és van egy testi. Az érző és a mozgó rész, amelyek egymásban elvegyülve alkotják az életet. Minél összhangzóbb közöltük ez az elvegyülés, annál tökéletesebb lesz az az életalak is, amely belőlük származik.

Így származott az egyenletességi erőérzés sűrűségéből az értelem is, amely a légfolyammá sűrűdött ellenállhatatlansági erőérzés mozgása által már bekapcsolható az anyagba is. Azt is tudjuk, hogyan? A kitört fénylények (erőatomok) az őanyag felé közeledvén, (a képződmény felé) erőtulajdonságaikban meggyengültek és a legelső áramlatban két részre szakadtak. Érzéssűrűségükből lettek a belőlük kimaradt értelmi részek; ellenállhatatlansági sűrűségükből pedig a légfolyami mozgás. Hasonló értelmi részeket találhatunk a sűrűdött sugár körében is, akiket sugárlényeknek és bukott angyaloknak nevezünk el. Mikor pedig ezek a lelki természetű értelmi részek egyesültek a légfolyami életcsírákkal, a már ismét eldurvult érzésből és eldurvult ellenállhatatlansági mozgásból (légfolyami sűrűségéből) egy új életalak állott elő: az állati életcsíráknak a megtermékenyített alakja. Egyesült bennük most már a ledurvult erőérzés és erőmozgás. Ezek azután lehulltak a földre és ott ismét egyesültek a még durvább anyaggal: a földdel és részben a vízzel. Az erőalakoknak ez lett a harmadik és utolsó sűrűdése, amikor az anyaggal újból elvegyülve, megalkották az erő és anyag keveredését: — az illető alaknak testi agyvelejét! Ezért az agy állománya már erő- és anyagkeveredés. Egyenletességi és ellenállhatatlansági részek elvegyülése. Ebben tud elhelyezkedni az érzés sűrűdése is, amely az anyagtest visszahatása és nyomása folytán gondolatokat sugároz és bocsát ki önmagából. Benső érzéséletéből!

Midőn a már légfolyammá sűrűsödött ellenállhatatlansági

erőérzés, mint összekötő valóság van elhelyezkedve az értelemmé sűrűdött erőérzés és az anyagtest között, akkor „befelé”, vagyis az értelem felé az a sűrűdött légfolyami mozgás, finom, szinte légnemű mozgó szálakkal kapcsolódik az értelembé. (Idegek által.) Viszont „kifelé” az anyagtest felé, annak külső széléig kitörve, a fejnek legtisztább és csontpáncélokkel védett részén megalkotja a szemet. Ezért a szem is a központi idegrendszer közvetítésével az érzésünkbe kapcsolódik. A szem tehát megkeményedett légfolyami mozgáskitörés. Az erő légfolyammá sűrűdött ellenállhatatlanságának kitörése a durva anyagon keresztül, amely ott megkeményedik. Magában hordozza a légfolyamnak minden kvalitásait. A világosságát, az átlátszóságát, a mozgását, a fénynek a befogadását és tükrözését. Még keménysége is átlátszó és mint ilyen, alkalmas, hogy az őt körülvevő durva anyag dacára is az érzéssel megéreztesse környezetét, azoknak érzéseit és benyomásait, hogy azokról önmagában bizonyos felfogást, értelmi megismerést alkothasson. Ezt a megismerési módot nevezzük empirizmusnak.

Mihelyt az erő kifelé hat, vagyis testiségre hajlik, rögiön sűrűdik és bizonyos kétféleségre válik még Maradásában is. Az egyik mindig a lelki oldal, amely az erőnek nemesebb, tisztább része; a másik a testi, vagyis a durvább erőalj. Az első mindig az egyenletesség jegyében válik tisztábbá; az utóbbi mindig az ellenállhatatlanságból származva lesz durvább valósággá. S miután ez a két tulajdonság az erőben egymásban elvegyülve van meg, azért akár az egyik, akár a másik jegyében jön is létre bizonyos testalkotó rész, mindig megtaláljuk benne a vezető erőtulajdonság mellett a másiknak is bizonyos nyomát. Ezért az értelemben, amely lelki képesség, vagyis erőérzési túlsúly (ézés-sűrűdés), megtalálhatjuk a kétféle képességet, amelyből az egyik a külső hatásokat befogadja, a másik pedig nem fogadja be. Az egyik az Igen, amely az értelemnek egyenletességi tüneménye és megnyilatkozása. A másik a Nem, amely ellenállhatatlansági eredetű. Ez a két ellentét az értelemnek a pozitív és a negatív sarkisága. Ezért minden gondolat is alternatív jellegű: vagy pozitív, vagy negatív. Kifejtettük már, hogy még a legelső isteni gondolatban is, amely szintén csak ézés-sűrűdés, felmerült ez az alternativitás. A pozitív rész „Igévé” alakult ki, a negatív pedig mint gondolati lehetőség „ellenáramlattá”. Ez azonban csak üres tagadás. Pozitivitása (önélete) nincs.

A szemben, mint a sűrűdött ellenállhatatlanságnak leg-nemesebb alakjában, szintén megtaláljuk az egyenletességnek is bizonyos nyomait. Még pedig a szem fényében. A lelki színében. Az egyenletességi szemfény mindig világos, de ezt a világosságot nem a szemben megrögzött anyagszínekben keressük, hanem a szemek tekintetében, amely ha világos fényel bír, akkor az magas fényköri eredetű fény és feltétlenül gyengéd és megnyugtató érzést okoz a tekintetével. A sötét fényű tekintet pedig már testi és részben eldurvult fényhatás.

Van azonban a szemeknek anyagszíne is: kék, fekete, zöldes és különféle variáció. A világosabb anyagszínű szemeknek a testanyaga mindig egyenletességi erőrszéből való. A sötét színűeké ellentálló anyagból. A szem tartósságában is megnyilatkozik a két erőtulajdonság. Gyenge szemű ember légfolyamóan felette csekély az egyenletesség. Erősebb szemekben pedig több, mert a légfolyamnak minden tisztasága és ebből kifolyólag a valódi fensőbbsege és ereje csak az egyenletességből származhatik. Így találjuk meg egymásban mindenütt a két erőt egyben.

Az erő egyenletességének testi megsűrűdése is kétféleség. A finomabb részből állott elő az agyvelő. Az erőalji részből pedig az anyagtest bensejében, ahová természeténél és súlyánál fogva mélyebben lesülyedt, ezt az erőalji részt az anyaggal a sűrűdött légfolyam kapcsolja össze és ebből lett a szív. Ez bocsájtotta benső életének mélyében állandóan keresztül magán a légfolyam mozgását és erre eredetéhez és származásához híven (miután egyenletességi testi sűrűdés) átalakítólag és jótékonyan tudott hatni. A légfolyam, mint alantasabb, keményedésre hajló erőtulajdonság, a magasabb egyenletességből származott szív benső életén keresztül tisztult ennek a bensejében. Hogy úgymondjuk, a szív lett a légfolyam finom szűrője. A bukás előtt a légfolyamot a szív még annyira tisztán tudta tartani, hogy az testileg soha meg nem sűrűdött a test bensejében (nem durvult le még vérré) és így soha betegséget elő nem idézett. Ellenben a bukás után rögtön megzavarodott az érzés, az értelem, az agy és folytatólag a szív is, amely többé ezen fontos feladatára nem volt képes. Ma már a szív nem tisztítja meg a test bensejében a légfolyami részt, hanem csak keresztül bocsátja magán és annak benső mozgását segíti elő.

A legfőbb testi szervek származását így vezethetjük le a

két erőalakból. Az ellenállhatatlanság légfolyammá sűrűdött valóságának finomabb, tisztább részéből a szem alakult ki. Ugyanennek az alantasabb erőalji részéből a fülnek a belső szerkezete, amely légfolyami eredeténél fogva a hangokat vezető légmozgás és rezgési ingerekben az értelemben. Végül, mind a két erőtulajdonságnak sűrűdéséből egy teljes egyenletű összevegyülés származott. Ebből állott elő a száj és az orr. Igen fontos és értékes két testrésze az étetalakoknak, mert velük és általuk, illetve rajtuk keresztül köttetik össze az elhatárolt különálló étetalak a nagy egyetemes egésszel: a végtelenséggel. Az emberi ajak nyílásán keresztül jár szabadon kifelé a test benső életének minden kisugárzása és kiáradása. Az orron keresztül pedig szabadon jár befelé a testnek legfontosabb tápláléka, a finom, könnyű légfolyam kívülről. Az orr ugyanis tökéletes származásához híven csak finom, tiszta, könnyű légfolyamot volt képes ezidőkben a test belsejébe juttatni úgy, hogy valójában sohasem a rossz levegőt lélegezte, vette be egyes esetekben az orron keresztül akkor az ember. Sőt, még ma is csak a levegő hiánya miatt szenved és betegszik meg a testi lény, mert a tökéletes orr a rossz levegőt már nem is vezeti a testbe.

Az egyenletességnek és az ellenállhatatlanságnak sűrűdött két része összevegyült az anyagnak a legfinomabb részével és ebből alakult ki a test mélyében a tüdő, amely eredeténél és természeténél fogva közvetlenül érintkezésben és összeköttetésben van az ajakkal és az orral. Egymást kiegészítik és különálló egységes munkát végeznek, amely a bukás előtti természetes állapotban abból állott, hogy a külső légfolyamot a tüdő összeköti a test saját benső légfolyamával. Ez a benső légfolyam az életcsíráknak ellenállhatatlan légfolyami részük, amely a bukás előtt még anyaggal össze nem vegyülve, vagyis ígég „vérré nem válva”, szintén közös életet élt a testben. Egy βnom, elszigetelt légfolyami formában s mint ilyennek, csudán légfolyami táplálékra volt szüksége, amelyet a külső légfolyamból a fent említett módon szerzett be a tüdő átmeneti Csatornáin keresztül.

Világosan láthatjuk, hogy a felsorolt erőbeli alkatrészek bizonyos összhangzó, közös, összefüggő munkát végeztek, melynek egyetlen célja az illető lénynek a fenntartása volt. Magát fenntartván, állandó, egyenletes mozgása közben bizonyos önmeleg fejlődött ki az étetalakban, amelynek életcsírája tökéletes, minden valóságot magábanfoglaló életcsíra volt. Ez

az önmeleg már felemelte benső világát is oly vonalba, ahol benne magas érzések kelhettek életre. Finom erőteljes sejtelmek és ösztönzések, amelyek irányították az életét. Még pedig az anyag tisztítására és felemelésére készítették hatóerejét. Szóval az anyag megváltásán és felemelésén kezdtek munkálkodni. Előkészítették az útját annak a későbbi, magasabb megváltásnak, amely majd a bukott szellemi világ, felszabadításán fog munkálkodni.

Most pedig áttérünk azon alakrészek vizsgálatára, amelyek *az erőaljnak az anyaggal való teljes elvegyüléséből állottak elő. Ezek lettek a legtestiebb, a legsúlyosabb alakrészek*, amelyek szintén külön elhatárolható életet éltek, de amelyek saját módjuk szerint szintén részt véltek a közös munkában, amelynek a célja az volt, hogy az illető életalakot létrejövetele helyén fenntartsa és megtartsa.

AZ ÁLLATI TESTANYAG RÉSZEINEK KIFEJLŐDÉSE.

A föld felülete ezidőben anyagparányokkal volt telve, habár nem oly mértékben, mint amikor még vízanyag nem volt a földben. Ez még az életcsírák keletkezése előtti időben volt. Mikor azután a víz beszivárgott a föld anyagába is, ez az anyag parány ok nagy részét lekötötte és eliszaposította. De azért a föld anyagából a fényköri sugártűzés még mindig váltott ki ilyen anyagparányokat, habár mérsékeltebben, amelyek szintén felemeltettek a megfelelő magasságba, a légfolyam, illetve a delej által Ily állapotban várahoztak, hogy egy hozzájuk hasonló, de már élő valóságához vonzva, azzal egyesülhessenek. Most pedig, amikor már bizonyos növényi élealakok, amelyek hasonló eredetűek, de már kevésbé megérett életcsírák voltak, a föld színén megjelentek, valóban elérkezett az az idő, hogy az állati életcsírák is elvegyüljenek rokon-valóságokkal és így külső életre kelhessenek.

Az életcsírákban rejlő életerő a föld légkörében, sőt bizonyos mértékben a földben is lassú, de biztos folytonossággal mozgott, mert az egyetemes mozgás állandóan mozgatta az összes élő valóságokat. Így kapcsolódtak az életcsírákban lévő ősanagrészekkel össze a fentebb említett, de már csak később kivált anyagparányok is. Moztás útján. A közvetítő tehát a légfolyami moztás volt, amely a delej segítségével kapcsolta áket össze, még pedig mindenkor olyan mennyiségben és súlyban, amilyen súlya volt az illető életcsírának a megsúlyosodott légrésze; vagyis a légfolyama. Egyetlen erőatomban annyi súlyképesség volt tiszta erő korában, amennyi és aminő egyenletesség volt benne. Amennyi volt az erőérzése. A teljes egyenletességü, tehát tökéletes erőparánynak a hatóereje pedig — beleszámítva az esetenként változó esetleges oldaltámadásokat is — körülbelül ezerszerese volt az anyagparány visszaható erejének. Így történhetett meg, hogy az erő parány (az értelmi rész), amely annakidején kimaradt a légfolyamból és az

*ős anyagparányokkal egyesült, hogy együtt képezzenek egy finomabb erőanyagszövetet az életcsírákban, most, midőn újabb anyagparányokkal ismét egyesült, már testté sűrűsí-
hetett és alakot ölthetett.* Még pedig testképződéséhez annyi új parányt vett fel, amennyi súlyban és térfogatban ezerszer múlta felül az eredeti ős anyagparányoknak érzékelhető súlyát és térfogatát. Ez annyit jelent, hogy az új elvegyülés és anyagöltés idején ezer annyi anyagatom csatlakozhatott! és egyesülhetett testi törvény alapján azzal az életalakkal, amelyben már teljes volt az egyenletesség és így teljes volt a törvény is.

Eme életalakokból lettek a nemesebb fajok. A könnyebb testűek. Azok pedig amelyekben már életcsíra korukban szabálytalan, vagyis egyenletességi törvényen kívüli volt¹ a fejlődés, a *súlyosabb testű állati életalakok* lettek, mert amikor ezek alakot öltöttek, súlyérzésük is nagyobb lett és több anyagatomot, nagyobb testi súlyt vehettek magukra.

De álljunk meg itt ezen általános magyarázatunknál. Úgy érzem, hogy mindenkor és mindenkivel szemben először az általános alapokat kell lerakni, mert a részleteket Isten kegyelmes segítségével ki-ki maga is megtalálhatja. Ezért, most az életalakok *anyagrészt* kívánom folytatólagosan kifejteni, hogy tisztán lássuk, minő visszahatásra, illetve öntudatlan közreműködésre volt képes a holt anyag, mikor már közösségben élt az erővel. Annyit máris tudunk, hogy *az ősidőkben keletkezett erőanyag-szövetben egy-egy erőatom (a légfolyamból kimaradt értelmi rész) ősananyagparányokkal egyesült és minden egyes ősananyagparány ezer új anyagparányt tudott testképződéséhez magára ölteni.* Úgy értsük ezt, hogy az erőanyag-szövet egy-egy paránya ezer új anyagatom visszaható erejének (súlyának) felelt meg. Képzeljük el most ezt az ezer anyagatomot, mikor a legnagyobb pontossággal vegyültek össze a sűrűdött légfolyammal (légtesttel, amely már erőanyag-szövet) s amely saját sűrűdöttségénél fogva is már bizonyos alakot öltött. Igaz, hogy *még csak légies testet.* (Asztrált.) *Mindig olyan alakot, amely az illető életcsíra alaptulajdonságának megfelelt.* *Ezért az egyik lehetett felfelé törő, vagy csak mérsékelten felfelé törő.* Ellenben *a másik egyenletlenül, sőt ellenállhatatlanul hol jobbra, hol balra kitörő, a legbizarrabb szabálytalanságokkal, amint ezt már a növényi életalakoknál is kifejtettük.* *Sőt, lehetett egyáltalán olyan hajlamú is, amely már nem fel-*

felé tört, hanem *lent* hosszan nyúlt el, mint például az állati őstípusok: a kukacok.

Mikor tehát a benső hajlamai szerint már kialakult légtestnek az *erőanyag szövetéhez* testi következetességgel tapadt hozzá az említett mennyiségű és súlyú *új anyagparányok*, akkor az *eredeti légfolyami testalak* csak még *határozottabb alakot öltött*. Még *élesebb jellegű vonalakat és természetesen nagyobb súlyt is*. Még pedig nem csupán ezerszer annyi anyagparány súlyával lett súlyosabb, hanem saját súlya is növekedett, miután maga a légtest is még sűrűbbé lett és így saját súlyérzése is körülbelül megkétszereződött. *Ez lett azután az illető alak végleges fajsúlya. Az így megsúlyosodott légrészhez azonban már nem tapadt még több anyagparány*, mert a légfolyam azon pillanatban, mikor ősparányai ezer annyi anyagparánnyal egyesültek, már elvesztette valóságos erőbeliségét. Kimerült erejének nem volt több fenntartó képessége. *Testet öltésekor tehát csak súlyban fokozódhatott, de nem erőben* és így egyenletességi törvény alapján nem szedhetett már megnövekedett súlyához még több mennyiségű anyagot magára.

Jól jegyezzük meg, hogy az erő megtestesülésében itt már valóságos *anyagöltésről* van szó (a mai testről), míg eddig az erőnek csak fokozatos durvulásáról beszéltünk. Erőtestekről és légtestekről, amelyeknek az anyaga is még mindig csak erőelszalakosodás volt. *Minden az erőből indult ki és fokozatos súlyedés után durvult csak le a mai anyagnak a vonalába*. Ezért az állati testképződés is csak akkor indult meg, amikor már az ételsírákban a légtest teljesen kialakult. *Ekkor vette fel magára az erőparány az ezerszer súlyosabb anyagrészeket*. Ezen anyagtesti alaköltésnek a durva ellentéte lőn a bukás után beállott alakvesztés, amely ugyanazon törvénynek a mérőleges visszája szerint megy végbe. Amikor ugyanis az illető életalak már annyira megsűrűdik, vagyis a bukás folytán tiszta erőtartalma már annyira elanyagiasodik, hogy eléri törvényszerű súlyának a kétszeresét, *attól kezdve megszűnik tiszta erőbeli valóság lenni. Ez az előregedés korszaka*. A testrészek sűrűdnek, keményednek, törékenyebbek. Erőtartalmunk is elanyagiasodik. *Nehezen tudjuk testanyagunkat hordozni és indítani. Többé se testi, se lelki fejlődésre nem vagyunk képesek. A testtel szemben tehát beáll a megállás, amely a továbbnemfejlődés pontja. A lélekre, vagyis a velünk lehozott erőre pedig az az öntudatlan állapot, amely a fejlődésében megállott testet többé fenntartani nem képes és így ez is romlani és fel-*

oszlani kezd, míg végül beáll a halál. Ez az egész folyamat megismétlődik minden ember életében. *Ugyanez történik azokkal az életalakkal is, amelyek abnormis fejlődésűek.* Ezeknek a légfolyami része eléri a tökéletességét. *Megkönnyűdik, teljesen megfinomodik,* mielőtt testi anyaga is vele együtt megtisztulhatott volna. Mint ilyen, nem kénytelen többé anyagtestében elhatároltan megmaradni, hanem *képes abból kiemelkedni és a neki megfelelő magasságú légrétegbe felemelkedni,* hogy ezzel összevegyülve, átjárja benne a végtelenséget. *Ezek a médiumítások, a clairvoyantok, az extázisba jutott lelkek, akik már kiemelkedni tudnak testi érzékeik kötelekeiből és elragadtatásuk idejében képesek vagy erő-, vagy érzésvonalban élni.* Ez az életvonal a művészeknek, a megérző lelkű prófétáknak, akik testi szempontból soha sem normálisak. Részesévé lesznek idegen világok életének és titkainak, amelyek a még sűrű légfolyami résszel bíró életalakok előtt csak sejtésszerűen, sőt talán még úgy sem ismeretesek.

Az ily kivételes állapot mindig csak az anyagtest rovására történhetik, mert az ilyen légfolyami alakok testének anyagatomjait nincs, ami olyan biztonsággal összetartsa, hogy az illető test tökéletes test maradhasson. Sőt, miután ez a könnyűedés mindig gyors egyenletben folyik le, az ilyen testalakok légfolyami része rövid idő múlva teljesen elveszti a súly érzését és így nem képes többé testi törvény alapján nem létező súlya miatt megfelelő anyagot önmagával összekapcsolni és fenntartani. Kénytelen testét letenni és elhagyva azt, felemelkedik, hogy a természetének megfelelő magasságú vonalba vegyüljön bele a légfolyamba. De vájjon, nem-e ez a kívánatos helyzet? Nem! *Előnyösebb a fokozatos és összhangzó tisztulás.* Ezeknek az utóbbiaknak az anyagparányai ugyanis nem juthatnak ugyanazon sorsra, amelyre a megsúlyosodott életalakoknak elhagyott anyagparányai, amelyeknek még soká kell visszafinomulniok, fokozatosan érniök és gyógyulniok kell, míg ismét testalakká válhatnak és alkalmuk lesz végtelen hosszú időközön keresztül ugyanazon erőparányokkal csatlakozni, amelyek lelki fejlettségükkel összhangban vannak. A delej csak összhangzó valóságokat tud összekapcsolni. Az anyagtestükben ily módon megtisztult és tökéletességüket elért életalakoknak visszamaradt anyagatomjai megkezdik vagy itt, vagy egy más világtestben megváltó kórútjukat és ahány anyagatomja volt a tökéletességet elért megtisztult lénynek, annyi alkalma

lesz neki újabb lények anyagának a megtisztítására és megváltására.

Minél súlyosabb testű volt tehát a megtisztult lény, vagyis minél mélyebb vonalról tisztult fel, annival szentebb, erősebb és hatalmasabb léssen. Anyagatomjait már ő maga tisztította meg és ezek felett szabadon rendelkezik. Képes azokat isteni akaraterővel egyik vagy másik tisztuló élet alaknak a testébe elhelyezni, ahol az a kegyelem munkáját végzi és bizonyos öntudattal működik közre az illető életalak anyagának a megtisztításában. Ez a legfőbb törvénye az anyagnemesítésnek is.

De térjünk vissza ismét oda, ahol már bizonyos alakkal bíró légtesteket látunk egyesülni az anyaggal. Egyesülésüknek, helyesebben elvegyülésüknek *átalakító hatása volt az anyagra. Felemelő természetű elváltozás, mert az erővel egyesült anyag teljesen elvesztette keménységét* Lágy, formálható, alkalmazkodó testanyaggá vált, de nem olyan ruganyossá, mint például a *Mars* testében. Mindazon anyagtestekben pedig, amelyeknek életcsírájukban az egyenletesség volt túlsúlyban, már nem volt meg többé a keményedésre vezető belső képesség, amely mindig csak az ellenállhatatlansági következménye. És ez fontos körülmény, mert az állati életalakokat ez vonja ki teljesen a lelki törvényeknek a hatalma és kötelezettsége alól. És ha majd a bukás után látni fogjuk ezen testeket is megkeményedni és ezáltal ütközésre képesekké válni, amelynek következménye tette őket romlandóvá, fontos lesz majd akkor visszaemlékeznünk eme keletkezési állapotra, amely testi és lelki következetességgel minden létalakot a létre jövő ember körül csoportosított. Az embert tette meg központtá. Úgyszólván, magasabb törvénnyé, mert az ember törvényének ereje túlhat az őt körülvevő, elhatárolt életalakoknak közös törvényein. *Az állatvilágnak kell tehát alkalmazkodnia az ember törvényeihez, miután az állatnak értelme nincs.*

Ez volt az oka, hogy habár az állatok soha el nem bukhattak, az ember bukása mégis lerántotta őket a mélybe, a zavarba és a szenvedésbe. Ennek a tiszta felismerése vezetheti az emberiséget arra a helyes belátásra, hogy haladásának egyedüli feladatait az emberi lélek tökéletesítésében keresse és találja fel. A többi hiány magától betöltődzik és a többi zavar ebből kifolyólag önként megszűnik.

Az egyenletességi alapon létrejött állatoknak egyes testrészei, valamint külső rétege és burok ja a *környezet visszaha-*

tása szerint sűrűdött a mostanihoz hasonló és különválasztható alkatrészekre. Így pl. az egyenletességi eredetű agyvelőnek természetes külső borítékja egy *tökéletesen gömbölyű*, minden valóságot magában egyesítő anyagburokja lett a koponya. Sőt, a fej is, amely gömbölyű, lágy, külső vonalakkal képes a szépséget igazán kifejezni.

A most szóban lévő egyenletességi származású állatoknak, és a gyengédebb természetű madaraknak, még ma, a bukás után is, *gömbölyded a fej alkotásuk*. És minél gömbölyűbb valamely testalaknak a feje, annál több egyenletesség található benne. Ennek a következménye lesz az egyenletességnek átölelő érzést kisugárzó hatása is. *Ugyebár, ha bennünk is túlsúlyra jut az egyenletesség, vagyis az érzés, szinte önkénytelenül tárjuk ki ölelésre karjainkat Ez az egyenletességnek ama tulajdonságára vezethető vissza, hogy ez mindenkor önmagából kiinduló és önmagába visszatérő erőérzés*. A fej anyaga is a legtökéletesebb anyagrész, amire az anyag az, erőtől különválva csak fejlődni képes. Ezért rendszeren gömbölyded.

Tárgyaltuk már azt is, hogy az anyag az ellentálló hegyekben a fénytől függetlenül folytatta fejlődését, amelyet a fénykörü fény indított meg ugyan, de *mihelyt az érzéki nap-sugár megjelent* és amint a hegyek elválasztott egyenletességi anyagrésze az alantasabb erőalakkal (a vízyanaggal) elvegyült, *akkor a fénykörü fény a természetének meg nem felelő helyről testi következetességgel visszavonult*. Fejlődését tehát az anyag ez esetben a valóságos, tiszta erő közreműködése nélkül folytatta és ilyen módon állott elő az anyagnak a legtökéletesebb, vagyis a legkeményebb alakja: *a drágakő*. Így képzeljük el a jelen esetben is a gömbölyű fejnek és a koponyának a kialakulását.

Sok ilyen természetű anyagparány volt azok között is, amelyek ezidőben felhasználtattak a testalakok kiépítésénél és épen ezek a részek lettek, mint legkeményebbek egyedül alkalmasak az életalakok legkiválóbb testrészeinek a kiképzésére és azoknak az elhatárolására. *Innen van, hogy ma is a fej anyaga a legszilárdabb és a legerősebb testanyag*. A legkiválóbb a maga nemében és még ma is ennek van a fényhatás iránt a legteljesebb érzéke a többi anyagrészek között. Ebben tűnt fel és merült ki már ezen időben is a most említett anyagparányoknak a fensőbbsege. Mert amíg a *Mars* lényeinek a testeit a csodaszép harmóniába összeolvadt színeiket állandóan változtatni tudták és egyes színeikkel időnként és helyenként

színfoltok alakjában törtek ki, addig *a föld életalakjainak csupán a fejük volt az, amelyben az egyenletesség túlsúlyban volt és ennek következményeképpen legtökéletesebb részük a fej-anyagjuk volt.* Nem az egész test, hanem csupán a fej volt egyedül alkalmas a színek átsugárzására, felfogására és esetleg átváltoztatására. Ma is, minél nagyobb az egyenletességből megsűrűdött értelem egy-egy lényben, annál tökéletesebb anyagparányok fogják a fej anyagját körül. Olyanneműek, aminőkből a drágakövek is kialakultak. *Ezeknek az összhatásából áll elő a belőle kisugárzó és a fejet környező testi fénykör is.*

Ez is fény, de testi és már egészen más, mint az érzés fénye. Érzéki fény, amely egynémely állatnak a légkörében szabad szemmel is látható. Mert, habár az ilyen állatoknak egyenletessége nem sűrűdött testileg értelemmé, de lelkileg mint sűrűdött érzés megvan bennük és így megvan az a kisugárzó képessége is, hogy mindig a legtökéletesebb anyagburkot vegye magára.

Az ilyen finom anyagparányok, bár az ellenállhatatlanság mélyében jönnek létre, de azért mégis egyenletes égi természetűek és ellentállnak minden öntudatlan visszahatásnak, amely kívülről az anyagvilág felől jön, hogy ezzel szemben megvédelmezzék a bennük rejlő erőt. De nem állhatnak törvény alapján ellent a belőlük kifelé törő és náluk már magasabb vonalú légfolyami valóságának. *Ezért a légfolyam, amely közvetlenül az egyenletességi értelem vonala alatt él, mikor kifelé tört, a saját vonalához híven, végtelen pontossággal vízszintes irányban kezdett kifelé hatni. Nem felfelé, hanem egyenesen oldalt tört ki és itt törte át ellenállhatatlanul, de bizonyos egyenletességgel, a fejnek akkori anyagát és megalkotta rajta a szemet.*

Hogy a szem miért lett kettő, annak egyszerű oka, hogy a szem lényegileg mindig kétféle. Úgy annyira, hogy egymással össze sem vegyülhetnek, hogy egyetlen szemben alkossák meg a légfolyamnak legtökéletesebb sűrűdési alakját. Ezért az egyikben a légfolyam ellenállhatatlansága van túlsúlyban, a másikban pedig annak egyenletessége. Mind a kettő azonban szorosan egymásba kapcsolódva, két alakban egyet képez. Hogy a szemeknek ez a kétfélesége nem tűnik fel éles határozottsággal kívülről is, ennek az az oka, hogy az egyenletességi rész mindenkor bizonyos alkalmazkodással simul az ellenállhatatlansági szem külsejéhez. Azonban ennek dacára is két-

félék, még pedig: az egyenletességi szem, amelynek külön fontos szerepe lesz a lények életében, mindig azon az oldalon van, amelyiken benső okoknál és külső közrehatásoknál fogva legérzékenyebb az életalak. Ezen kétféleségből, illetve ennek a sejtelméből jött létre nálunk a *jobb és a bal* megosztó elhatározás is, amelyet nem mindig alkalmazunk helyesen minden osztható valósággal szemben.

Ellenben azon testalkati részekből, amelyeknek alkotó eleme a mindent magába foglaló *vegyülés, rendszeren egy szerv jött létre*. Ilyen például *a száj és az orr*.

A szemek színe is mindenkor magán viseli a fej anyagának, finomabb, tisztultabb vagy tisztulatlanabb jegyét. Még pedig a tisztult anyagú fejnek a színei határozott színűek és fényűek, azon testi törvények alapján, hogy bár a szem anyaga tisztán légfolyami rész, mégis a fej anyagával bizonyos összeköttetésben lévén, azzal mintegy állandóan érintkezik és ennek öntudatlan visszahatása befolyásolja a szem színét és fényét.

A drágakőszerű parányokból képződött fej anyag keretével körülfogván az önmagától is színes és fényes szemet, annak a kisugárzásával összevegyül a fej anyagának a visszatükrözése is, amely önmagától ugyan nem sugárzó, de alkalmas a sugarak felfogására és tükrözésére, mint minden egyéb drágakőparány és így létrehozzák az életalakban *a tekintetnek a szépségét*, amely átmeneti törvény alá tartozik. Ez a szépség a bukás előtt mindig törvényszerű hűséggel tükrözte vissza a vele teljes összhangban levő belső érzést. A bukás után azonban teljesen megváltozott ez a törvény is, amely szigorú egyenletességgel mindig összhangban tartotta a belsőt a külsővel. A lelket a testtel.

A fejben azonban a különböző élő tulajdonságok, aminő pl. a légfolyam is, elhatárolt helyzetükben állandóan mozognak és így kénytelen folyton változni és sűrűsödni. Természetes, hogy a sűrűedésnek különféle kisugárzásai, vagy kitérései vannak. Így pl. mikor a légfolyami kitérés folytán megalakult a szem és megkeményedett, ezzel úgyszólván elzárta önmaga előtt az útját a további Maradásoknak. Pedig *a testben nem Ősánt meg ezután sem a légfolyami mozgás, illetve sűrűedés. Az élet folyt tovább és a légfolyam ellenállhatatlan természete újabb utakat keresett, amelyeken sűrűedésével kifelé törhetett. Két ilyen utat talált a fejen, amelyeken sűrűdését levezethette. Az egyik a könnyek útja, a másik a hajzaté, illetve szőré, vagy*

tollazaté. Az első a légfolyamban lévő mérsékelt egyenletességnek a testi megsűrűdése, amely ép oly régi, mint maguk az életalakok. A második pedig az ellenállhatatlanságnak a testi sűrűdése, amely kitörése pillanatában már meg is keményedik anélkül, hogy életét elvesztené, mivel hogy közvetlen és állandó összeköttetésben marad a test légfolyami részével, amíg csak ennek a légfolyami valósága meg nem szűnik. Mászóval: míg a légfolyam a testben elhatárolt egységben él, addig sűrűdése is állandóan folyik ki belőle s így nő a haj, a szőr, vagy a toll aszerint, amint ez a sűrűdés emberben, állatban, vagy madárban tör-e ki?

Minél kevesebb a sűrűdés bizonyos életalakban, annál finomabb a légfolyami kitörése is. Ezért találjuk a szelídebb állatoknál vagy az egyenletességi alapon létrejött nőknél, vagy férfiaknál ezen kisugárzást lágyabbnak, finomabbnak, mint az ellenállhatatlansági életalakoknál. Ahol nagyobb az indulat, ott nagyobb a légfolyami testi sűrűdés is. Így pl legfinomabb a madaraknál, miután bennük egyenletességi túlsúly van. Egy finom, puha tollazat veszi körül a madár fejét, mint ahol a legtisztultabb erő és anyagrészek egyesülnek minden életalakban. Viszont nem találunk se haját, se valóságos szőrt vagy tollazatot azon életalakoknál, amelyeket helyesen neveztünk halaknak, hüllőknek, szóval kihülteknek. Miután ezek a legértelenebb csíra-korukban jutottak le az iszapos földre és ott kitörő képességüket, amely végső fokon tűzzé fokozható, elvesztették, ezért légfolyami ellenállhatatlansági sűrűdésük érzékelhető formában nem is jelenhetett meg, mikor testileg kialakultak. Ennek csupán csak az érzése van meg a testükön, amely azonban alacsony és nem kifelé hatóerejű érzés.

Kétségtelen, ha az összes testalakok testi következetességgel jöttek létre, úgy ezek nem is emelkedhetek feljebb a légfolyamnál, vagyis rajta kívül. Csak a föld légkörében élhettek, mint természetüknek egyedül megfelelő helyen. Itt voltak életképesek. Volt azonban az anyagparányokban olyan finom egyenletességi parány is, amely kivételes könnyűségénél fogva felemelkedhetett a légfolyam legfelső széléig. Hogyha az ilyen anyagparányt a légfolyam a legfelső rétegében mozgatta, úgy hovatovább teljesen elvesztette anyagszerűségét. De csakis ezen a helyen. A legfelsőbb légfolyami vonalban. Itt azonban bizonyos fokú anyagöntudatra jutott, amennyiben képes volt értelmi ráhatásoknak is engedelmeskedni. Ezek a súllyal nem bíró anyagrészek képezték a légfolyam legmagasabb vonalá-

nak az anyagrétegét Ez az anyag már felhasználható volt más égitestek lényeinek a földön való testet öltésére is, akiknek életalapjuk a fényköri fény volt és ennek folytán szabad mozgással és helyváltoztató képességgel bírtak. Így lejuthattak a föld légkörébe is, ahol eme finom anyagparányokban megtalálták a testöltéshez szükséges anyagot. Ez lett a légfolyami angyaloknak is testképző anyaguk a maga megtisztult nagy szépségében, valahányszor a földön megjelentek.

Angyali lény, valóságos fényköri lény sohase egyesülhet durva és tisztulatlan anyaggal. Csakis olyan finommal, amely súlytalan és távol áll már tisztulatlan ősanagtól, hogy a fényköri fény is érintkezhetik vele. De még az ilyen anyaggal is csak úgy egyesülhet, hogyha *testet öltése előtt magasabb vonalából kilép, vagyis lelkileg bukik.* Ha ilyen bukás megváltó célból történik, akkor a testetöltés is isteni erényszámba megy. *De a tiszta fényköri lények csakis bukás által veszthetik el magasabb életrajtukat,* fénybeli fényüket, hogy egyesülhessenek a földnek a legtisztultabb anyagával. Ez az oka, hogy még a legnagyobb földi szellemekben is, akik ide testesült magasabb lények, sok földi homály és gyarlóság található. E törvény alól csak *egyetlen kivétel* volt. Az *Úr Jézus,* Aki saját érdemeinél fogva jutott teljes szabad akaratával a földön minden törvény *föle* azért, mivel Magát minden törvény *alá* helyezte. Míg ugyanis az angyalok és más égi lények csak ideiglenes megjelenésre ölthetik magukra a fent leírt *szeplőtelen anyagot,* amely jelenésüknek órája és lejáratú ideje van, amelyet mindig ezer és ezer külső körülmény határoz meg, addig az *Úr Jézus* az ő teljes hatalmával képes volt az *Ő* szent anyjának, a boldogságos Szűznek testanyagát is ugyanazon tökéletes anyagparányokból megalkotni. Értelmileg ható erejével működött közre, hogy a Szűz-anya szent testének létre jövetelkor a tökéletesen engedelmes anyagparányok szeplőtelen testté alakuljanak ki. Ezt nevezzük vallási nyelven „*szeplőtelen fogantatásnak*”. Az *Úr* szent anyjának teste romlatlan anyagból alkottatott. Így a Szűz-anyát kiemelte az eredeti romlott anyag káros visszahatása alól és testanyagát a legfelsőbb vonalú tökéletes anyagparányokból alkotta meg. Ez annyit jelent, hogy testének minden paránya engedelmeskedni tudott a reáható isteni akaratnak. Rajtuk kívül nincs is más egyéb lény, akinek testanyaga képes volna *eredeténél fogva engedelmeskedni* az illető lény akaratának. Ismétlem, *eredeténél fogva engedelmeskedni,* vagyis teljes összhangban élni a lelkével.

Földi lénynek csak hatalma lehet a testanyaga fölötti Képes azt elnyomni és uralkodni fölötte. Ez azonban, amíg testben él, sohasem lehet tökéletes összhang, mert más a *megtisztult engedelmesség, mint a kényszerített engedelmesség.*

Kiváltságos testanyaga csak az Úr Jézusnak és az Ő szent anyjának volt. Azért jegyzem ezt épen most ide, mert a világfejlődés történetében ez volt az az időpont, mikor az összes földre tartozó életalapok lejutottak a földre. Helyüket pedig ott fenn a légfolyamban azok az anyagparányok foglalták el, amelyek ott gyűlni, tökéletesedni kezdettek, amelyekből majd annakidején a boldogságos Szűz és az *Úr Jézus földi testanyaga* is létre fog jönni.

Hogy az életalakokon miért épen csak bizonyos helyeken találhatjuk meg az ellenállhatatlanság testi kisugárzását, a szőrt és a haját, azt igen természetesen megmagyarázza az ellenállhatatlanságnak a saját tulajdonsága. Mindig olyan ponton tör ki, ahol külső visszahatások által erre utalva van. Pl. a fej felületén, ahol a test légfolyama a legfinomabb, de egyúttal a legerőteljesebb is. Gyorsabb egyenlettel mozog, mint bárhol egyebütt. Ezzel azonban szemben áll a légfolyam fölött elhelyezkedett egyenletességi sűrűdés. Tudjuk, hogy ez az agyvelő és benne az értelem, amely már valóságos erő, amelynek hatóereje és nyomása alatt a légfolyam is szigorú egyenletességre van kényszerítve. Már az ősmozgásban láttuk, hogy a képződmény által visszaszorított energia önmeleget (lelki valóságot) fejlesztett. *Most is ugyanez történik az elhatárolt légfolyamban, amelynek az ellenállhatatlansága mihelyt visszaszorította, testi sűrűdéssé lesz. Ez pedig kitör és tüstént megkeményedik* azon a pontokon, ahol az agy, az értelem nyomása már mérsékeltebb. *A fej körül. Ezért erőteljesebb és dúsabb a haj a széleken, mint a középén, mert a széleken egyenes a légfolyami kitörés, a középén pedig már csak kerülő tekervényes úton jut ki. Ezért itt meggyengül és gyengébbek a hajszálygökerek is. Végül a lábakon még mérsékeltebb a toll, a szőr, a hajzat, mert a légfolyam lenn a lábban már nincs olyan valóságos erőbeli nyomásnak kitéve, mint a testnek magasabb pontjain.* A lábak nem rejtenek magukban nemesebb valóságot. Tiszta romlatlan erőt, amelynek megvolna a maga örökre szóló hivatása, miután az életalakokban a végtelenség valóságos anyagát képviselik és jelképezik, amely átmeneti valóság és ezért változó szükségszerű rész csupán. A látszólag súlyos lábaknak nincs is visszahatása a magasabb légfolyami valósá-

gokra s ami van is, nem olyan erőteljes, mint a magasabb pontokon, ahol a kitörések is természetesebbek és gyakoribbak és következményeikben is dúsabbak. Ezért *a lábnak csak mellékszerepe van az életben. Élhetünk nélküle. Vannak az emberi testen még más pontok is*, ahol a légfolyam kitörésének megsűrűdött keménységei vannak. Ezek a pontok rendszerint ellenállhatalansági anyagátülsúlyúak. ilyenek pl. *a bőrkeményedések és a tyúkszem is.*

Pótlásul még csak annyit, hogy *az egyenletességi életalakoknál a légfolyami kitörés is mérsékeltebb.* Sőt, azoknál, amelyek egyenletes légfolyami tartalommal bírnak (*a madarak némely fajtái*) bizonyos pontokon, főleg a lábakon teljesen hiányzik. *A halaknál és a hüllőknél pedig, amelyek már életcsíra korukban elvesztették valóságos légfolyami erejüket*, a kitörési képesség is csak részben maradt meg *és így nincs se hal, se szőr a testalkatukon*, mint különálló valóság, hanem csak összevegyülve van meg egy másik oknak a következményével, hogy ezzel együtt alkossanak egy különálló közös valóságot. (Erről majd később fogunk szólni, egyelőre csak annyit, hogy ez a valóság *az emberben a köröm.*) Ezért *a halaknak testalakját a szőr és a köröm anyagának megdurvult összevegyülése* fedi be, amit mi *pikkelynek* nevezünk. Ahol pedig ez náluk hiányzik, ott rendszeren egy durvább és különös fajtájú bőranyag helyettesíti azt.

AKÖNNY, A KÖRÖM, A BŐR ÉS EGYÉB ALAKIRÉSZEK.

Most rátérünk az erő sűrűségének a különféle kitöréseire. Kezdjük a könnyel! Mi a könny? A légfolyam egyenletességi sűrűségének a testi kitörése, amely parányi részeken szivárogni ki a testből és bár helyet nem foglal el, mégis van. Rokonságban áll tehát az irgalmassággal, amely az isteni egyenletességnek, vagyis a szeretet sűrűségének a lelki kiáradása. A szeretet ugyanis az isteni egyenletességnek a legtökéletesebb sűrűdése. Ez az a lelki meleg, amely a színerő két tulajdonságának az együttműködéséből származik. Vallási nyelven: a Szentszellem, aki a Hármasság összefoglaló alakja és egységesítő lényege. Az irgalmasság tehát az isteni szeretetnek a sűrűdése, vagyis a Szentszellemnek kegyelmi kiáradása.

Természetes, hogy az elhatárolt testben mozgó légfolyam egyenletessége nem tudott olyan tökéletes valóságot létrehozni -a sűrűségével, mint egykor a tiszta erő egyenletes mozgása. Mert amíg az egyikből a lelki meleg származott, addig a másik csak érzékelhető testi valóságot termelt: a könnyet, amelyben azonban szintén van már bizonyos fokú testi melegség. Ezért a könny is magas ősenek, az irgalmasságnak a mintájára és hasonlatosságára jött létre. Célja is ugyanaz, habár származásának törvénye értelmében mérsékeltebb testi alakban tűnik is szemünkbe.

Hogyan jött létre a könny? Könnyen megérthető. Minden olyan ember, akinek légfolyami egyenletessége állandóan sűrűdik, igen könnyen megindul és mindig készen van nála a kitörés: a könny. A test alantasabb részein, ahol a légfolyam még nincs annyira megtisztulva, mint fenn a fejen, a légfolyami egyenletességnek már se sűrűdése, se kitörése nem volt. A bukás előtti időről beszélünk, mert csak az ellentétes állapotok beállásával jött létre később a testi izzadás, amely menőben ellentétes forrásból nyeri majd eredetét.

A könnyek hivatását könnyű kimutatni, miután származásukat már ismerjük. Még ma is, a bukás után, *mindig csak a szeretet, a részvét és az irgalom megindulása hozza létre. Gyakran persze önmagát szánó irgalom, mert a fájdalom könnyei is érzésből fakadnak*, de már csak az önszeretet érzékenységből.

A könnyek megjelenése is nagy ismertetőjele bizonyos lélek fejlődési fokának. Csak meg kell figyelünk, *mi az, ami az illető lelket megindítja? Mi hozza nála létre az egyenletességi kitörést? A könnyet. Ezzel rögtön megismerjük a lélek fejlettségi vonalát is.* Megtudjuk, vajjon önmagában érez-e, vagy másokban? Megismerjük, hogy a testi alakban elhatárolt légfolyami egyenletességének mi a természete és a törvénye? Fontos körülmény lesz ez a törvények részletezésénél. És ha már most alaposan megfigyeljük a lények, a tények és a testek természetét, akkor nagy könnyúséggel fogunk haladni a törvények leírásánál is, mert a törvény semmi más, mint a létező valóságoknak valódi, eredeti természete.

A könny egyenletesség! sűrűdésből eredő testi kitörése a légfolyamnak. Ezzel szemben áll ugyancsak a légfolyamnak ellenállhatatlansági sűrűdésből eredő kitörése. Csak az imént mutattunk rá a hajszáinál, a szőrnél és a tollazatnál, amelyek keményedésre hajló természetük dacára is még mindig bizonyos finomsággal bírnak. Van azonban ezeknek a sűrűdéseknek *alja* is, amelyet minden esetben megtalálhatunk mind a két erőtulajdonságban, amióta az erő és annak alakjai elhatárolt testbe jutotak. Megvan tehát a kétféle sűrűdés úgy az ellenállhatatlanságnál, mint az egyenletességnél. Természetes, mert ha megkülönböztettünk bennük finomabb sűrűdések, akkor kell lenni durvábbaknak is. A ledurvult erőben is van fehéf lelki és testi alak. Színerő és erőalj. Láttuk már, *hogy az agyvelő is az egyenletesség; finomabb sűrűdésből áll elő, mikor ez az anyaggal elvegyül. Ugyancsak ilyen sűrűdésnek az aljából, amely szintén bizonyos anyaggal vegyült el, állott elő a szív. Ellenben a légfolyami ellenállhatatlanságnak finomabb sűrűdéséből tört ki a hajzat, a szőr és a toll. Ugyanennek durvább alji sűrűdése, pedig a köröm és a pata. Az egyenletesség finomabb sűrűdésének testi kitörése a könny. A durvább testi kitörése pedig a bőr.* Mindezek pedig élő, érzékeny valóságok, amik a légfolyammal vannak összekötve. *Az összekötő kapocs közöttük szintén erőanyag-sűrűdés: az idegzet.* Ezért, míg a testben légfolyami működés van, mind

a kétfajta sűrűdés kitör, fejlődik és változik. A bukás előtt, mikor a földön minden valóság az egyenletesség jegyében élt és mozgott, az említett valóságok sem a mai alakjukban voltak. Mert amíg nem volt erőteljes testi sűrűdés a légfolyamban, annak mind a kétfajta kitörései is enyhébbek és egészen más természetűek voltak.

Így pl. a többi testrésszel együtt *a köröm és a bőr sem volt meg a mai sűrű, tömör alakjában, hanem elképzelhetetlenül finomabb és gyengédebb volt minden. A bőr átlátszó és a fény ráhatása iránt rendkívül érzékeny.* Nemcsak felfogta, hanem teljesen keresztül is bocsátotta magán azokat. Így a testalakok, amelyek önfénnyel nem bírtak, mégis állandóan fénytől sugározottaknak látszottak. Fény és ragyogás töltötte be akkor a földet. Színesen és végtelenül szépen. S mivel nem volt olyan tömörség és szilárdság az élő testekben, mint ma, azok nemcsak benne voltak a fényözönben, hanem a fényözön is bennük lehetett. Az élő testek ekkor még árnyékot sem vetettek, mert az árnyékot is csak *a szilárdság és tömörség* tudja előidézni. Mindig valamely anyagtest, nem pedig erőalak. A mai elváltozott, benső életű testeknek ilyen természetű megvilágítása (átlátszósága) már nem volna olyan gyönyörködtető látvány, mint akkor, amikor még mindig megvolt az élő íestalakban, ami csak szép lehetett és semmi sem volt meg, ami csúnya lett volna.

Hogy a bőr és a köröm hogyan durvult el azzá, ami most és miért lett ilyen, azt az őket létrehozó okoknak természete magyarázza meg, amit majd a bukásnál fogunk elmondani. Ezúttal még a testalakoknak anyaga átlátszóan finom légsűrűdés, amelyben a megtisztult anyagatom volt a legdurvább elvegyülés, amely a légfolyami és életcsíráknak egy része volt. Ismerjük már a légfolyamnak mind a két tulajdonságát. Most tehát csak azt kell vizsgálnunk, hogy minő elváltozásokon mennek keresztül az egyenletesség! és ellenállhatatlansági részei, mikor az anyaggal összevegyülnek. Hogy sajátágaikat nem veszítik el, az természetes. De miután sűrűdések, tehát az is kézzel fogható, hogy megdurvulásuk folytán az anyag felé közelednek. Maga a testanyag se más, mint fokozatos erősülődés.

Így pl. a légfolyami ellenállhatatlanság, amely mindig kifelé tör és állandóan fokozódik az erőfeszítése, sűrűdése által nem könnyűdik, hanem súlyosodik. Nem ritkul és nem esik szét, hogy megkönnyebbüljön, hanem csomósodik, tömő-

rül, hogy így mozgásának a kitörését fokozza. Ezért a légfolyami kitörés mindenkor egy feszítő pontban gyűl össze. Mindig aszerint, minő akadályok állanak kitörése útjában és hogyan kényszerítik ezek őt bizonyos irányba. Erősebb ellenállás a kitörést csomókba szaggathatja, mert a korlátolt erő, ha az akadályt le nem küzdheti, azt megkerülni igyekszik. Így oszlott meg részekre szakadozva a légfolyami kitörés az állati testekben is, hogy azokból kitörvén, beleütközzék a külső légfolyamba és megkeményedjék minden egyes szálában és részében.

A belső légfolyami mozgásból a kitörés mindig parányi rezzenetek alakjában indult ki. Fia ezen útjában nem zavarthatik meg súlyosabb válságoknak testi nyomásával, akkor az anyaggal össze nem vegyülve, olyan parányban tör ki és olyan alakú lesz a test felületén is, amilyen parányi volt kiindulása pillanatában. Egy-egy szőrszállá, egy-egy hajszállá, vagy tollpelyhévé lesz. Ha azonban a légfolyami sűrűedésnek *az alja* tör kifelé, amely a légfolyamnak a legtisztátalanabb és legsűrűbb része, úgy ez természetének megfelelőleg nemcsak kifelé, de egyúttal lefelé is tör. Von altörvényénél fogva a neki megfelelő alacsonyabb vonalakba. *Míg tehát a finomabb légfolyami sűrűedés kitörési pontja a magasabb vonal és felfelé törve megteremti a hajzatot, addig a légfolyam alji kitörése lefelé irányul* A nyakból indul ki és szétágazó utakon kénytelen folytatni az útját szétszakadozva és megszolva. Ezért *kitörése is durvább és egy pontban a végtagoknak a legvégén tömörséggé súlyosodva, körmök alakjában keményedik meg.*

Hogy a körmök anyaga légfolyami salakos rész, azt mutatja az ő tompa és mégis szinte átlátszó színe. Viszont magasabb erőbeli származását az alakja igazolja, amely rendes körülmények között gömbölyded. Minden erőből származott élő valóság gömbölyded vonalakkal van határolva és minél inkább finomul az anyag, annál inkább simul és csiszolódik külsejében a gömb alakhoz, habár még önélete nincs is. Gömbölyűek mindazok a világtestek, amelyekben már élet vagy. De gömbölyűek mindazok az anyagatomok is, amelyek még csak közelednek az élethez, vagyis az erőhdz való csatlakozáshoz.

A köröm rendeltetése szintén az ő természetében található meg. Sejthetjük, hogy csak átmeneti valóság, mert valóban csak ideiglenesen van rá szükség. Csakis addig, amíg

a végtelenségben képződmény lesz, mert a köröm az életalakokban ugyanaz, ami a képződmény a végtelenség testén. Csakhogy amíg a színerő ellenállhatatlansági sűrűdése nem egyesült a képződménnyel, hanem kifejlesztette önmagában a tiszta, termékenyítő, egyenletes meleget, addig az elhatárolt parányi testekben a meggyengült erő lég folyami sűrűdés alakjában kitört és az anyaggal elvegyülve, megkeményedett: körömmé lett!

Az erő légfolyami alakjának a másik erőalji kitörése a bőr. Ugyanolyan okok és körülmények között jött létre, mint annakidején az első kitörés a fény körből, amely a hideghangokat magába olvasztotta és légfolyammá sűrűsödött. Ezt a kitörést is a fénykör tútelése befolyásolta ugyan, de az egyes erőatomok természetéből indult ki. Hogy úgy mondjuk, a fénykör erőalji részéből. Az ellenállhatatlanságából, amely testi következetességgel sülyedésre volt hajlandó. Emlékezzünk csak vissza, hogyan alkotta meg a légfolyam felett összetömörült sugárkor is a maga fényövét, hogy a légfolyam durva hatásaitól magát óvja és elkülönítse. Erőtulajdonságainak sűrűdéséből szűrődött ki az a fényabroncs, amellyel önmagát körülvette. Ugyanez történt az elhatárolt testalakban lévő erőtulajdonságokkal is. Egy védő páncéllal (bőrrel) vették körül önmagukat, hogy a külső erőhatások ellen védekezzenek. Míg ez a védő pajzs az életcsírákat körül nem vette, át- meg átjárt rajtuk a föld légkörét betöltő erőnek a mozgása, amely nemcsak az életcsírákkal, hanem később ezeknek a fejlődő testalakjaival is állandóan érintkezett és ütközött. Ebből kifolyólag folytonos elváltozásokat és átalakulásokat hozott bennük létre. Így állott elő a testalakokban egy erőteljesebb ellenállhatatlansági fokozódás, amelynek erőalji kitörése a bőr.

A földi életben ma is látható, hogy míg a keletkező életalakok, fejlődésüknek megfelelő időszakát élik, vagyis amíg nem saját mozgásuk hozza létre bennük az elváltozásokat, hanem magasabb erők, amelyek az életében elhelyezve vannak, addig fejlődésükben egymást közvetlenül követik a rohamos elváltozások is. Így pl. a méhmagzat fejlődése is ilyen az anyában, s ilyen volt az életcsírák élete is hajdan a légfolyami mozgásban. Mihelyt azonban fejlődésük elért egy bizonyos ponthoz, vagyis testanyaguknak már nincs többé egyetlen anyagparánya sem, amelyet erő nem érintett volna, vagy amely már erővel közösségben ne volna és ilyen módon már éretté ne volna téve, akkor ezen pillanatban már átveszi az

egész testet a lélek a birtokába, önéletre ébred. Ekkor történik, hogy azt a testet, amely eddig az életet adó anyag természetének és tulajdonságainak felelt meg, átveszi az illető lelki lény, aki beleköltözik a testanyagba és ezt most már a saját természetének megfelelően fogja átalakítani az ő különböző tulajdonságainak alapján.

E pillanattól kezdve az életcsíra fejlődése úgyszólván megszűnik és kezdetét veszi bizonyos érzési állapot, amely lassú növekedés ugyan, de már elváltozásokkal teljes folyamat. És valóban, csakis amikor az illető erőatomnak a valódi elhatároltsága már beállott, akkor kezd csak nála a légfolyami ellenállhatatlanság annyira fokozódni, hogy kitörése hajjá, bőrré vagy körömmé váljék. A koraszülötteknél ezért láthatjuk a köröm hiányát. Az emberi alakon tehát úgy a bőr, valamint a köröm mindig csak átmeneti valóságok, amelyeket nem lehet általános, határozott, megállapított törvények alá helyezni, hanem mindenkor meg kell találni az illető alakrésznek a lényegét, vagyis a benne rejlő erőt (a lelket), amelynek a hatóereje alá tartoznak. Ezért kell az életerőt, vagyis a lelket megismerni előbb az állatban, azután az emberben. Illetőségét, származását, fejlettségi fokát és csak ezekből kiindulva találhatjuk meg az egyes részeknek törvényét és meggyarazatait is.

Eljön az idő, mikor az orvosi tudomány is ebből az alapból fog kiindulni és nagy könnyűséggel fogja irgalmas munkáját végezni, mihelyt biztosan meg tudja állapítani, *hogy betegének mi a lelki törvénye? Mi a természete? Milyen az erőérzése? Minő fokán áll a fejlettségének? És ekkor már nem testi fejlettség, hanem a lelki lesz a fontos és a döntő minden esetben.*

Van még egy utolsó kérdésünk. *Ha a bőr és a köröm csak átmeneti valóság, vajjon megvolt-e ezeknek az öntudatos céljuk már akkor is, amikor létrejöttek? Világos, hogy nincs atom a testünkben, amely felesleges és céltalan volna. Ma máitisztán látjuk, hogy a köröm a test végső részeinek a védőpontja, amely leginkább ki van téve a durva anyaggal való érintkezés kényszerének. Szükség van rá, mint átvezető részre az élő alak és a durvább anyagvilág között. És ha nem volt célja az ősidőkben, míg az erőalakok csak légtetek voltak, ma már hasznos szolgálatot teljesítenek. De azért csak átmenetit, mert mihelyt az anyagtest¹ egykor régi finomságába visszatisztul, a köröm is eltűnik, mint felesleges rész.*

AZ ÉLETALAKOK A BUKÁS ELŐTT.

Sohase felejtjük el, hogy a földi élet keletkezésekor az élő alakok sem voltak még elanyagiasodva és ezért nem voltak olyan súlyosak, mint ma. Következésképp nem is voltak kényserítve rá, hogy a természetükkel ellenkező durva anyaggal közvetlenül érintkezzenek. Nem voltak úgyszólván hozzátapadva mint ma, mikor a földről nem emelkedhetik fel egy életalak, hanem vagy rajta, vagy benne éli le az életét. A földön kell járniok, amelyet a maguk erejével nem hagyhatnak el.

Az ősidők életalakjai nem voltak teljesen lenyűgözve a földhöz. És habár nem is voltak mindannyian olyan természetűek, hogy a madarak módjára állandóan a légfolyamban éljenek, de bizonyos emelkedési képessége ekkor még minden életalaknak volt. Sőt, a madarak a bukás előtt még nem is voltak kénytelenek a maguk alakja számára anyaglapot (anyagtestet) keresni, mert ekkor még nem szaporodtak, tehát fészket sem raktak és így élhettek könnyebb légtestükben is.

Ha az állati életalakoknak nem lett volna meg ez a bizonyos fokú emelkedési képességük, akkor közülük egyetlen életalak se nyerhetett volna arányaiban felfelé emelkedő magassági méretet. Valamennyi vagy lefelé, vagy vízszintesen elnyalva, hosszúsági alakot nyerhetett volna csupán. A bukás óta az egyes világtestekben láthatunk is ilyen lényeket. Volt tehát minden alaknak emelkedési képessége, nemcsak testi, hanem lelki is.

Testi törvény alapján felfelé emelkedhetett saját testének « legmagasabb pontjáig. Olyan magasságba, ahová testi alakfával fejlődni bírt. A lelki életben, amely ma már tisztultabb állapot, ugyanez a törvény van ma is érvényben. Erkölcsi vonalunkban odáig emelkedhetünk, amely vonalig fejlődtünk.

A bukás előtt testi törvény volt, hogy az illető alak mindig csak a saját testhosszával emelkedhetett felfelé. Odáig, álból elért fejlettsége bevégeződött. Sőt, ez a magasság volt

a természetüknek megfelelő hely és vonal. Tetszésük szerint élhettek a földön, vagy bizonyos magasságban a föld felett, anélkül, hogy bármelyikre kényszerítve lettek volna. Sőt, az a távolság, amely ily módon a két vonal között létre jött, megadta az életalakoknak azt az elengedhetetlen szabad mozgási területet, amelyre alakváltoztatási képességüknek szüksége volt. E két vonal között a lények sűrűsödhetnek, vagy ritkulhattak; súlyosodhattak, vagy könnyű ülhettek aszerint, ahogy emelkedtek, vagy lejjebb szálltak. Sűrűedésük tehát nem okozott bennük keményedést, vagyis gyötrő és kínos érzést; csak tisztán testi természetű volt, nem volt semmi része a bennük rejlő erőnek, vagy az embernél a léleknek. Sülyedésükben a lélek tehát nem vett részt a bakosban, mint ahogy részt vesz most, amikor mozgató erejével a testet még mélyebbre viszi.

Akkor még nem volt határozott törvénye a sülyedésnek. A sülyedés végpontja azonban a föld feletti vonal volt, mert az életalakok durvább valósággal nem érintkezhetek, nehogy azzal ütközve, keményedés álljon elő finom testükben. A föld felületét megérinteni, hozzátapadni nemcsak, hogy nem voltak kénytelenek, hanem természetükkel, amely fele részben már erőtermészet volt, ez ellenkezett is. Amely pillanatban pedig egy életalak az anyagot annyira megközelítette, hogy annak visszaható és hideg érzést okozó valóságát megérezte, rögtön felülkerekedett benne nemesebb alaptulajdonsága. Erő volt. És az ebből előállott erőfokozódás következtében nemcsak, hogy megállhatott sülyedésében, hanem tüstént könnyebbülni kezdén, meg is indulhatott emelkedésében felfelé. A bukásnak éppen az volt a lényege, hogy az életalakok föld feletti (paradicsomi) állapotukból lesülyedvén, lelkileg is elbuktak. Elvesztették erővoltagek érzését, tudatát és mintegy hozzátapadtak a földhöz, amely már nem volt a természetüknek megfelelő hely. Amely pillanatban pedig ez megtörtént, mindazon alkati részek, amelyeknek a Iétrejövetele és kialakulása a bukás előtti életben még céltalannak látszott, most rögtön megérthető, sőt szükséges valósággá vált. Ilyen volt a körömnek és a bőrnek keményedésre való hajlama is. Ezek fognak most már átmenetet képezni a durva földanyag és a még mindig el nem durvult testanyag között. A köröm és főleg a bőr, amely már félig anyag, félig test volt, akadályozta meg, hogy két ellentét között testi ütközet jöjjön létre, mihelyt ezek közvetlen egymásmellettiségbe jutottak. Az elszigetelő anyag közöttük a bőr volt. Az ilyen ütközet az erőbeli öntudatát elvesz-

tett finomabb testanyagnak a megsemmisülésével végződhetett volna. Ma is a bőr egy bizonyos mennyiségű részének elvesztése halálos. (Pl. nagyobb égési sebesülésnél.)

Ez a felelet előbbi kérdésünkre, hogy miért fejlődtek az életalakok oly módon, hogy a bukás után is beleilleszkedtek az anyag durvulása folytán megváltozott körülményekbe? *Nemcsak az ősemler bakása miatt folyik a megváltó munka a végtelenségben, hanem már maga a szellembukás is megváltó célból jött létre, amely által kívánta az Úr-Krisztus megszabadítani és halálból felemelni és új életre keltetni az anyagot. E ténynek a megvilágítása, úgy hiszem, előbbre fogja vinni az egyetemes testvériség ügyét is, mert bebizonyítja, hogy nemcsak eredetünk közös, hanem célunk is a világegyesség szolgálata, mert kooperatív munkáért teremtettünk és mindannyian csak eszközök vagyunk az Úr kezében, a megváltás művének szolgálatában.*

A holt anyagvilág visszatisztítása más úton nem volt elérhető csak oly módon, hogy az Úr-Krisztus, mint Ige, megtestesüljön a Szentszellem-ben. Ezért sűrűdött az isteni energia lelki hővé, hogy az isteni életközpontban, vagyis a Szentszellem-ben Igévé legyen. Vallási nyelven: — A Fiú, Aki öröktől fogva az Atyában élt, „kezdetben” Igévé lőn a Szentszellem-ben. Mint Ige, erőtestének önmelegét részekre, szellemegyénségekre darabolta fel, hogy ezeket mint meleghangokat, az isteni életközpont (a Szentszellem) kilehelje. Az Ige fénykőre és & benne összegyűlt meleghangok tehát az anyagvilág megváltása miatt szakadtak ki az isteni életközpontból. Az úttörő, vagyis a legelső meleghang, aki az isteni életközpontból kilépett, maga az Ige volt. Az Elsőszülött, Akit az Atya kent föl királlyá minden társai fölött. Ezért a neve: Krisztus-király!! őt követték az Ő testvérei. Helyesebben az Ige testrészei. A Világosság fiai, akikből kialakult a fénykőr: Krisztus Országá! Ezért a nagy szellemek önkéntes bukása a fénykőrből nem csak megtúrt átmenet az életfejlődésükben, hanem az egyetemes visszatisztulás után feltétlenül érdemül fog nekik betudatni. Az anyagvilág megváltásának céljából történt. Ez a gondolat vezessen minden élő lényt a bukásban vergődő testvérlények szeretetére. Tulajdonképen az Úr Jézuson és az ő szent Anyján kívül minden más élő lény elbukott. Az a tudat, hogy mi is, vagy előtte, vagy utána vagyunk már a bukásunknak, kell hogy felébressze bennünk a testvérszeretetünk igaz érzését, még a bukásban szenvedők iránt is.

A megváltásnak alaptörvénye a szellemvilágra nézve az lett, hogy a fénykör egy része *önkéntes vállalkozásból lesűlyedjen szellemvonalából az anyagba* oly célból, hogy fokozatos elváltozásokon keresztül végre képes legyen egyesülni az anyaggal, hogy azt megtisztíthassa, felemelhesse az erő vonalába. A legelső fénykitörés tehát önkéntes bukás volt. Ez a tény mindenkorra harcot és kétes győzelmet jelentett az anyaggal egyesülő legjobb szándékú szellemre nézve is, — az egy Megváltó Jézuson kívül. Némelyek részére talán a bukások sorozatát. De ezek csak ideiglenes helyzetek. Mert habár az anyag visszaható ereje elhomályosítja is annak a szellemnek az öntudatát, aki vele egyesült, de előbb-utóbb mégis csak felébred és túlsúlyra jut az anyagba lebukott megtompult erő, mert hiszen önkéntes bukása a megváltás célját szolgálta. Az öntudatra jutás időpontja pedig hűségességgel függ az illető szellemnek erejétől, aki az anyaggal való harcában még finom külső hatások és kísértések közreműködésével is befolyásoltatik, amely külső befolyást a szellem kezdetben még észre sem tud venni. *Bukása tehát mindaddig feltartóztathatatlan, míg az illető szellem ismeretei és tapasztalatai után fel nem tud emelkedni annyira, hogy végre kezdi észrevenni az önmaga körül lévő valóságokat és kezdi felismerni és helyesen értékeim az anyagtesti élet célját, az ezekkel való összefüggését és ezeknek hatását őreá. Szóval az élet egyetemes egységét.* Csakis így fog fokozatosan felemelkedni annyira, hogy *végre megismeri önmagában is a lelki erőt és ennek ellentálló képességét. Ekkor kerül ki végkép az anyag törvényei alól.* Csak ezután lehet már az ő esetleges további bukdácsolásait mérsékeltnek nevezni.

Tényleg, mindannyian, akik valaha elbuktunk, éreztük már az anyagvonal törvényeit önmagunkban. Ezeket már megismertük. *Míg azonban lelkünk erejét meg nem ismertük, testünk törvényei alatt éltünk.* Benne éltünk testünk anyagvonalában és már itt is biztonságban éreztük magunkat. *Csak amikor onnan ismét kiemelkedve újból lelkiekké lettünk, éreztünk egy új törvényt magukban, saját lelkiismeretünk törvényét, amelyet azonban soha sem szabad olyan mértékben kiterjeszteniünk embertársainkra, mint amilyen mértékűnek és szigorúnak azt önmagunkban éreztünk,* miután a lelkiismeret mindenkiben más és más. Ha mindezt szem előtt tartjuk, úgy sohasem lehetünk ítéletünkben — hogyha erre felhívunk bennünket — irgalmatlanok.

Azt hiszem, most már tisztába jöttünk az életalakok testrészeinek nemcsak az eredetével és fejlődésével, hanem a céljával is, amely nem más, mint az irgalmas isteni előrelátásnak előre elkészített védő palástja a szellemek számára a durva anyaggal szemben. Így lesz a test az anyagvilággal szemben a szellem földi lakhelyévé.

Hogy az életalakokban ma is megtalálható legkeményebbé változott salakról, vagyis *a csontról* miért nem emlékeztünk meg már most a testkeletkezés és fejlődés idején, ennek az az oka, hogy még ez időben egyáltalán *nem volt olyan csontszerű keményedés az életsalakokban. Az egész test lágy, hajlékony*, de nem ruganyos valóság volt, amely eredeti alakját! és ennek arányait csak bizonyos magasságban a föld felett volt képes megtartani. Mihelyt ezen vonalból lejjebb sülyedt, aránya és alakja is megváltozott. Egyrészt a légnyomás, másrészt az anyagnak öntudatlan visszahatása folytán. Tértfoglatában kisebb, tartalmában sűrűbb és súlyosabb lett. *A bukás alkalmával pedig ezen benső sűrűdése lassanként megkeményedett. Nem egyszerre, hanem lassú egyenletességgel és előállott belőle a csont*, amely az életalakok testében teljessé csak a befejezett bukás után képződött ki. Ezért a testalakokban *a csont lesz az, amely előbb fog visszafinomodni*, mint az összes eddig felsorolt alkotó részek. A visszatisztulásnak a legalacsonyabb anyagvonalból kell kiindulnia. Már is láthatjuk ezt a korrallal együtt járó csontelváltozásoknál.

A már megemlített *tüdő is csak a bukás után változott külön valósággá a testekben. Kezdetben a test légfolyama*, amelyet eddig a szív hordott szét légfolyam alakjában *a testben, szünet nélkül szabadon járta át az illető testet, még pedig nem elhajárolt erekben, hanem minden anyagatomot külön-külön megérintve. Ez okozta az anyagtestnek akkori könnyűséget.* Minden anyagatomja közvetlen a légfolyamban lévén, olyan könnyű volt, hogy bizonyos magasságban állandóan a légfolyamban élhetett. Ennek az ellenkezője okozza ma, mint alsóbbrendű okozat, az anyagtestnek emelkedésre való képességét és súlyát. *Ma nemcsak, hogy nem tiszta a testünk légfolyama, hanem az erekben vérré romolva, alig érinti belülről légtestünknek (asztrálestünknek) az anyagát s így ez csupán a külső léghatás alatt, amely ma szintén tökéletesen romlott, változik és finomul egy kevéssé. Akkor a vérnek még nyoma sem volt az emberi, vagy az állati testben. Származott pedig a légfolyami ellenállhatatlanságnak a vízzel való egyesüléséből*

Ez a vegyülés vált vérré az elhatárolt testekben. De csak azután, mikor a szív már nem könnyű légfolyamot, hanem lobogó, izzásra hajló véranyagot tudott indítani és kibocsájtani magából, mint központból, a durvább test anyagába. És amikor ez a vegyület, mint! alárendeltebb valóság, nem emelhetette és nem könnyíthette többé a test anyagrészeit, hanem annak legfinomabb egyenletességi atomjait is magába fogadta, csakis akkor hozhatta létre saját magának elszigetelő külső anyagburkát: az érrendszert. Ezekben elhelyezkedve, még inkább összesűrűdött és most már mint kialakult véranyag, megkezdte külön életét, amely ellentétes a szellem életével szemben. Légfolyami karakterét azonban mint sűrűdött vérfolyam is megtartotta, mert állandóan mozog és áramlik a vérkeringésben. Csakis ezután állt be az életalakokban az új alakulásoknak egész sorozata. Ekkor jött létre minden valóságos légző és nemi szerv. Mikor pedig a fokozatosan durvuló test később anyaggal kezdett táplálkozni, mert keveselte a légfolyami táplálkozást, akkor a már fejlődni kezdett tápláló növényekhez fordult, amelyek ekkor kétharmad részükben már szintén anyagiak voltak.

Ilyen volt általánosságban összevonva a már érettebb életcsírákból kifejlődött életalakoknak külső képe a bukás előtt. A finomabb alakokból fejlődtek ki fokozatosan az állati életalakok bizonyos lassúsággal, mivel bennük nem is volt tulajdonképeni *önélet*, vagyis önmeleg, amely az életet öntudatossá teheti olyan értelemben, hogy nemcsak hogy érzi, hogy él, hanem az önmeleggel bíró életalak tudja is azt. *Ezen élet-tudás az, amely az embert az állattól megkülönbözteti* és már létrejövételében tökéletesen elválasztja érdemben és ériekben tőle. *Ez az élet tudás az, amelyből a hit fakad, amely lelki képesség csak az embernél van meg ilyen öntudatos értelemben. Az állatnak mindörökre az érzéséből fakadó ösztöne lesz az egyedüli lelki képessége, amely törvényes határok és körülmények között csupán faji különfélségekké lehet, de egyéniséggé soha.* Egy valóságos és idegen erőtől meg nem szállott állatban sohasem fogunk egyéni sajátságokat találni, hanem csak általános faji vonásokat. *Az állat olyannyira az emberért van alkotva, hogy bár előbb jött létre, mégis a valóság szerint úgy az emberi, mint az állati testek egyidőben érték el fejlődésük befejezését és vajjon miért?*

Csupán azért, hogy az állat tüstént szolgálatára állhasson az embernek. Míg azonban az állatvilág három főcsoportja

meglehetősen lassú folyamatban egymásután jött létre a földön, addig az ember az ő életcsírájában elrejtett önmelegnek benső, sürgető, élni akaró közreműködése folytán egyszerre jött itt létre annak dacára, hogy a legkiválóbb és *legtökéletesebb földi valósággá lett*. Az okát is megérthetjük, miért? Azért, mert a földre a legkésőbb hullott le és a légfolyamban tovább fejlődhetett, mint az éretlenebb állatcsírák. De jól megkülönböztessünk, mert az ember létrejövetele a földön nem jelenti egyúttal teljes életre ébredését, vagyis öntudatra jutását is. Ez már csak akkor következett be, mikor fejlődni kezdett benne az önmeleg, amely kizárólag öntudatlanul is egyenletes mozgásának a lelki következménye.

Így van igaza részben ama természettudományi állításnak, amely az embert ősalakjában állatnak tartja. Valóban, létrejövetele percében a legkiválóbb s a legszebb fajú állatnak látszott. Csak mi, akik ismerjük már az életcsírák különbözőségeit, érésüknek különféle fokait, csak mi tudjuk, hogy egy idő múlva okvetlenül elő kell állnia az emberben is a hármas egységnek, amely őt minden más testi alak fölé emeli, mert egyúttal egyénné és halhatatlan szellemmé teszi.

Összevontuk immáron az összes állati testalakoknak az Ismertetését, meg nem különböztetvén az emberét sera, mert ez felel meg az igazságnak. Most azonban ismételve fogjuk külön vizsgálni az állatvilág fejlődését és külön az emberét. Szükséges pedig ez azért, mert habár *mint életcsírák egyszerre jöttek létre, de fejlődésük már nem folyt le ugyanazon időben.*

AZ ÁLLATI FEJLŐDÉS AZ EMBERCSÍRÁKBAN.

Az életcsírákról tudjuk már, hogy fenn a légfolyamban értek és külön-külön csoportokban hullottak le érettségük szerint a földre, hogy azután annak az anyagában még tovább érjenek és végre anyagban is megtestesüljenek. Ilyen külön főcsoport volt az emberi életcsíra is, amely légfolyamának fejlődésében szintén keresztül ment az állati test összes fokozatain és a legalacsonyabb életrajzokon, is. Csak nem hullottak le olyan éretlenül, mint a többi koraszülöttek, hanem minőségileg tovább tökéletesedtek a légfolyamban. Testi eredetére nézve tehát az ember az állatvilág legfejlettebb életrajza. Egyesíti magában mind a három csoportnak testanyagrészeit, S habár az emberi életcsíra később jutott is le a földre, de azért magában hordozza a megelőző csoportoknak is az egész természetét.

Amint az állatvilágban is látjuk a faji fokozatosságot, amelyben nincs ugrás, csak átvezető lépcsősorozat az alacsonyabb fajból a magasabb vonalúba, úgy az ember és az állat között is vannak átmeneti kapcsolódások. Ilyen az állatembertípus, amely az emberi életcsírákból is aszerint fejlődött ki, hogy milyen volt az érettségi állapotuk. Másszóval, mikor hullottak le az állatcsírák után?

Ugyebár, az életcsírákat is három főcsoportba osztottuk. De még ezek a csoportok sem egyszerre hullottak le, hanem kisebb alcsoportokban megoszolva. Sőt, még az alcsoportokban is vannak alsóbb fokozatok. Tagozódások. Így pl. az előbb lehullott embercsírák közelebb állanak még az életcsírákhoz és jogosan nevezhetjük őket állatembereknek. Ők az átvezető alakok a legfelsőbb állatokból a legtökéletesebb földi emberig, aki már érettségénél fogva a szellemvilágba kapcsolódhatik.

Az állatoknak is három főcsoportjuk volt. A hidegvérű, halak és hüllők; azután a madarak és végül a melegvérű emlősök. Ez a három állatcsoport egyenként ismét három alcso-

portra volt felosztva és ezek a szentírás elbeszéléséhez híven, földrejutásukkal megelőzték a legalacsonyabb embertípust: az állatembert. Ezért az állati életcsírák épen háromszor annyira ideig fejlődtek a földben, vagy a földön, mint az ember, aki mint életcsíra tovább érett a légfolyamban és amikor a földre jutott, már ott fenn kifejlesztette magában a megelőző állati életcsírák mindhárom fajtájának testanyagából a legfinomabb részeket. Csakhogy az emberi életcsírákban is nagy volt a változatosság és a különbözőség aszerint, hogy melyik állatcsoportnak a testi természete jutott egyik, vagy másik alcsoport testanyagában túlsúlyra.

Tudjuk, hogy amikor az állati csírák lehullottak, egyharmada az életcsíráknak még a légfolyamban fennmaradt. Ezek voltak az emberi életcsírák, akik szintén három alcsoportban hullottak le, amelyekből előállottak a fokozatosságok és az átvezető kapcsok az ember és az állatvilág között. Szóval a faji különbségek.

A legmagasabb csoport testanyagában a könnyű és finom madárfaj testanyagának a természete jutott túlsúlyra. Ebből fejlődött ki az a faj, amely a civilizációra legfogékonyabb emberfaj őseit hozta létre. Ezeket már az ősidőkben is az Isten kiválasztott népének tartották, amelyhez tartozott a zsidó faj is. Ezt a kiválasztottságot a biblikus alapon álló kereszténység is elismeri.

A második alcsoport, amely lényegénél és természeténél fogva a súlyosabb, tömörebb és a földhöz közelebb álló négylábú állatfajnak a testanyagával állott rokonságban, megalakította a földön azt a csoportot, amelynek leszármazottja ma is ellensége minden lelkiségnek, ami emelkedett és könnyű. Öntudatlanul is érzik magukban az állati testanyag természetét és a szellemi élet valóságait őket nem érdeklik. Ez a faj lett a bukás után alkalmas a testanyag termelésre és a fajfenntartásra. Ezek adnak ma is az újjászületésekben folyton tökéletesedő szellemvilág számára testanyagot, hogy a földön emberi alakban megtestesülhessenek. A bukás előtt ez a csoport a benne szunnyadó állatias képességeket még nem érvényesítette, mert ekkor még semminemű harc a földön nem volt és az ő létállapotuknak az érzése teljesen betöltötte őket nyugalommal. Egy alacsonyabb fokú összhangban étek és fenntartották magukat az erős ösztöneikben megnyilatkozó törvényeiknek a követése által. Engedelmességük által.

A legalacsonyabb, harmadik alcsoport volt az igazi állat-

ember. Sőt, ez már inkább állat, mint ember. Ezekben is voltak számtalan alsóbb fokozatok, akikben *a lélek annyira el volt már nyomva* az ellenállhatatlanságuk túlsúlya folytán létrejött anyagtestük által, *hogy úgyszólván meg sem nyilatkozhatott bennük.* Földi hivatásuk az volt, *hogy majd az ősbukás után helyet adjanak testanyagukban ama alacsony lelkeknek, akik testükből kiszabadulva, további érésre szorultak.* Ezek ugyanis megszállhatták a hozzájuk legközelebb eső állat-emberi testeket. *Ezek képeznek egyébként átmenetet az ember és az állat között. Élő lelkük még nincs, mert öntudatra bennük még nem jutott és nem is fog soha teljességben jutni.* *De érzésük már van,* amely egy bizonyos fokú értelemmé is sűrűsödhetik. Ez azonban összefüggő és rendszeres munkára képtelen. Majd a teljes összhang helyreállítása idejében — az egyetemes visszatisztuláskor — ezek fogják az átmeneti életalakot képezni, a még alacsonyabb állati és a már magasabb emberi lények között. A bukás után tulajdonképpen ez a faj durvult el az *emberfajtájú majmok osztályává.* (Antropopithecus fajú majmokká.) Joggal nevezhetjük tehát őket *állat-embereknek.*

A majom mai alakjában egy anyagában megrekedt és visszafejlődött alacsony állatemberfaj. Végcélja, hogy az idők végén átmeneti összekötő kapocs legyen a már öntudatosan élő és a csak öntudatlanul létező életalakok között. *Ideiglenes feladata pedig, hogy helyet adjon testében olyan lényeknek, amelyek valamely testi bukás folytán annyira lesüllyedtek, hogy egyelőre még középfokú emberi testet sem képesek öltetni magukra.* Az ilyenek természetes helyüket találják meg az állatemberben, ahol alacsony hajlamaiknak megfelelően minden lelki tényt mellőzve élhetnek. Lelkileg teljes öntudat nélkül létednek. *Ez tehát egyik büntetési foka az érzékeibe teljesen belesüllyedt anyagemberek életének.*

A bukás előtt azonban ez a faj sem a mostani alakjában és természetében élt, hanem mintegy mestere volt az állatoknak és kedves kapcsot képezett a két rend között. Bizonyos kiváltságos helyet foglalt el az emberben megtestesült szellem és az alacsonyabb anyagtestű állatok között. Ő benne nem gyült meg és soha össze nem sűrűdött testileg annyira az erő, hogy a fényt, amely az emberben mint értelem képes volt világosítani, a majom is kifejleszthette volna önmagában. Állatnak és csürén állatnak érezte magát anélkül, hogy az érzése akár önmagból, akár önmagán kívül bármivel megzavarta-

tott volna. Nem fejlődött ki soha benne az a bizonyos harc, amely már a középfokú, vagy fajú emberekben kifejlődött, akikben ép úgy, mint az alacsonyabb állatsírák természetében, bizonyos egyenletben volt mind a két erőtulajdonság. Ez az egyenlet csak a bukás után vezetett harcra, mert nem elég a két erőtulajdonság egyenlete arra, hogy egy lényben az összhangot és a, békét fenntartsa. Túlsúlyban kell lenni az egyenletességnek, amely csak így lehet vezető tulajdonságára.

Most csak általánosságban beszéltünk az emberfajokról és nem terjeszkedtünk ki egyes fajok lélektanára, mert előbb teljesen világossá kívántuk tenni az összes életerőknek befejezett fejlődését. Rá fogunk majd térni a lelküknek (életérzésüknek) a megvizsgálására is, mert *a lelket megtalálják minden élő valóságban, mert a lélek az, amely elevenít Csupán a fényt és a világosságot nem találhatjuk meg az állatvilágban, sem az embervilágban. Életérzésük már van, de szellemük még nincs, amely az élő egyént valóságos egyénné teszi s amely az életnek már nemcsak az érzésére, hanem tudására, ismeretére is vezeti mindazokat, akiknek már megvan. A szellem már lelkileg magának az Istennek a lelke, vagyis a Szent-szellemből kiáramló lelki meleg. (Isteni lehelet.) Testileg pedig a lélek egyenletességi kiáradásának fénnyé való sűrűsödése, vagyis értelem.* A különbség az ember és az alsóbbrendű életalakok között mindenkor az lesz, hogy *az állat érzi, hogy van, de tudni nem tudja.* Ezért soha sem lesz képes magát másként megismertetni, mint testi módok által. Nem úgy, mint az ember, akinek *összefüggő gondolkodási képessége van és ennek kifejezésére nyelve, amely lehetővé teszi, hogy már testben végtelenné és halhatatlanná legyen azáltal, hogy az eszméit és gondolatait kifelé áraszthatja és terjesztgeti.* Mert amikor ezeket embertársai között szerteárasztja, akkor ezekkel lelkileg össze is kapcsolódik és így életérzését is megsokszorozza. *Végül pedig, mikor tökéletességét elérte, végtelenné tud pálni.*

AZ EMBERI ÉLETCSÍRÁK FÖLDRE SZÁLLÁSA.

Térjünk most ismét vissza arra az időpontra, amikor az állatok testalakjai a földben értek és létre jöttek. *A világ képe ekkor így állt:*

— *A föld felett látjuk a vízanyagrétegeket, e fölött a légfolyamat. Fölöttük a megérett embercsírákat és e fölött a tiszta jó angyali lényeket, akik közreműködésükkel befolyásolták a földön létrejövendő életalakoknak a fejlődését. Ezeken kívül pedig ugyancsak a légfolyam legfelsőbb rétegeiben voltak azok az anyagparányok, amelyek részint az ősképződményről, részint a föld felületéről emelkedtek fel. Az utóbbiak már élő földből származtak akkor, amikor itt már az élet megindult. Nem úgy, mint elődjeik, amelyek annakidején a holt képződmény porhanyó felületéről emeltettek fel. Az anyagparányok lettek a növényi, állati és emberi életcsíráknak a testképző anyagatomjai.*

Eme különbségnek lett a következménye, hogy az Úr Jézusnak és a Szűz Anyának testanyaga a legtisztább anyagparányokból képződött ki. Azokból, amelyek a légfolyam legfelsőbb vonalában helyezkedtek el és nem buktak le az életcsírákkal együtt. Ezek már élő és teljesen megtisztult anyagalomok voltak, nem pedig keményedésre hajlandó parányok. Joggal mondhatjuk tehát róluk, hogy eredeti bűn nélküli szepőtelen testanyagból jöttek létre, ilyen tiszta anyag mérsékelt mennyiségben egyes nagy szentek testében is feltalálható. Ilyen volt ezidőben a helyzet fenn a légfolyamban, amikor az emberi életcsírák leszállottak a földre. Elmondjuk, hogyan:

— Mindaz az esemény, amely ezidőben lent a föld felületén történt, nagyon csekély visszahatással volt a felső vonalú életre. Csak az időnkénti napkitörések okoztak bizonyos ideiglenes zavarokat. Ilyenkor fent a légfolyamban túlsúlyra került minden ott létező és élő valóságban a testi természet. E pillanatnyi testi próbában dőlt el az életcsíráknak jövőendő-

beli sorsa. *Ilyenkor vesztették el, vagy tartották meg életrajzuknak azt a pontját, amelyen a napkitörés okozta zavar érte őket.* Ha e zavarban öntudatlan engedelmisséggel ragaszkodtak életrajzuk megtartásához, akkor helyükön maradtak, hogy ott érési folyamatukat bevégezhessék. Ha nem, akkor tüstént megszakadt az az elrejtett és mégis egyedül összetartó kapocs, amely az életcsírákat az erővonal törvényében fenntartotta. Érzésük megszűnt egyenletes és így tökéletes lenni és elszigeteltségükben egyesültek a szintén bukott és öntudatukat elvesztett sugárlényekkel, amint ezt az állati életcsíráknál is láttuk. Így keletkezett súlyérzésükkel pedig időnként kisebb, vagy nagyobb csoportokban lehullottak a földre.

Fontos kérdés, hogy a fennmaradt életcsírák, amelyek egykor a legtökéletesebb emberi életrajzot nyújtják, hogyan értek ott fenn? Milyen volt az érési folyamatuk? Miután most már megvolt bennük a légfolyamban élő egységes életnek az érzése, amely ép úgy keresztül járta az életcsírákat, mint maga a légfolyam, ezen érzés behatásainál fogva igen érzékeny teile a különálló testű életcsírákat. *Az az egységes érzés, amely őket átjárta, a szerint változott el bennük, amint fenn a légfolyamban az élet mozgását valami zavarta, vagy nem zavarta.* Amint a légfolyam egységes életérzése változott, ugyanolyan elváltozásokat idézett elő az életcsírákban is, amely megváltoztatta az ő érzékeny lett testanyagukat is. *Létrejött tehát bennük még egy benső bárok is, az úgynevezett lelki test, amely alacsonyabb alakjában minden életcsírában kifejlődött, de legtökéletesebb alakjában az emberi csírában,* mivelhogy a légfolyamban ez érett legtovább és így a folytonos próbák között testében is megfinomult és megerősödött. *Mivelhogy pedig ellenállhatatlansági természetét a megelőző próbák egész Sorozatán keresztül nem engedte kitörni, tehát lelki egyenletességének megsűrűsödéséből kifejlődhetett benne a szellem is, amelynek a külső teste a mentális test, vagyis az emberi értelem.*

itt tűnik szembe világosan, hogy az ember tényleg a földből való. *Az első atom, amely kivált a végtelenségből, hogy ftiadj egykor az emberi lénynek is életrajzot adjon, anyag-Parány volt. A föld atomja.* És csak mikor ez az anyagatom ttiár annyira felkönnyűdött, hogy a légfolyam is felemelhetette tagiba, csak akkor csatlakozhatott hozzá az elgyengült légfolyamból kimaradt és tiszta erővöltát már elvesztett erőatom, amely hivatva volt a leendő életcsírák lelki testének az alap-

jává lenni. Ismerjük már ezeket az *erőatomokat*, amelyek az *őslégfolyamból* akkor váltak ki, mikor ez a légfolyam a *képződmény felületét felszaggatva*, a nagy erőfeszítésben kimerült és *legyengült*. Így jött létre az *életcsírákban* egy-egy *anyagatom* és egy-egy *erőatom egyesüléséből* egyrészt az *anyagtestnek*, másrészt a *lelki testnek a kettős alapja*: a *testszövet* Ezek azután egységükben fenn a légfolyamban a legerősebb *erőhatásoknak* lettek kitéve. *A megérett csírákat a fény köri fény is besugarazta és csak ezután fejlődhetett ki bennük az a harmadik valóság*, amely minden valóságot egyedül tehet *öntudatos lényvé*: a *szellem*, amely a *kettős természetű atomok egymásban való elvegyülésének az egyesítő, harmadik alakjuk*.

A szellemek létrejövetele sem erőszakolt teremtés volt, amely a végtelenség lelkének önkéntes akaratából reá kényszerítette volna a lényeket, Hogy akár anyagtestben, akár azon kívül létre, vagy életre keljenek. Nem! Kiténik azon körülményből, hogy mindenütt *előbb keletkezett anyag atomjában a test*, amelyet csak később tett egy hozzá csatlakozó *erőatom felig élővé*. Ezért az *anyagnak olyan teljes szabadság jutott osztályrészül*, hogy még az *életcsíráknak az életrekelése is csak az anyag törvényei szerint eshetett meg*. Ez pedig annyit jelent, hogy a *leendő életcsírának az atomja*, amelyből a *csíra testi élete kiindult*, *anyagvonalának törvénye alapján újra egyesülhetett volna az anyagtömbbel*, amelyből a *sugár hatása folytán kivált*. Ezáltal ki lett volna zárva, hogy *valaha öntudatos lényvé váljon és felépüljön rajta egy lelki élet* Ebből láthatjuk, hogy mikor az *anyagatom testalappá lett*, már akkor is *bizonyos lelki vonásokat mutatott fel*, mert ha csak *anyagtermészete uralta volna*, akkor bizonyos megállásra és ennek következtében *sülyedésre és súlyosodásra kellett volna jutnia*, mert ez az *anyag testi természete*. És mégis mi történt? *Átengedte magát a légfolyamnak*, hogy ez őt *lelki következetességgel* eredeti *anyagvonalából mindig feljebb és feljebb emelje és fokozatosan finomítsa*.

Az *anyagatom* még ekkor kizárólag *testi volt*. *Testi természetével* tehát egyáltalán nem egyezett meg ez az *öntudatlan emelkedés*. Sőt, ha *testi törvény értelmében testi következetességgel engedte volna át magát a légfolyam hatásainak*, még ebben az esetben is inkább az *alantasabb, vagyis anyagának jobban megfelelő alacsonyabb vonalban kellett volna maradnia és nem a légfolyam felsőbb rétegeiben*. Az *anyagatomot* azonban *úgy látszik*, már egy *öntudatlan emelkedési, tisztulási*

és finomulási hajlam vezette és így látnunk kell benne egy célirányos és finomodási készséget. *Ha pedig az öntudatlan anyag már az őскеzdetben megtisztulni vágyott, mennyivel inkább vágyakozhatott erre a már lényé alakult, de még tisztulatlan valóság: az emberi szellem?*

nehezebb próbákon sokszor halljuk a gyenge emberből kitörni a szemrehányásokat: — Miért is teremtett engem az Isten a világra? Dehogya is teremtett! Világra jövedeled nem volt kényszer. Magad voltál az oka. *Az Isten maga az Erő és tényleg Ő hozta létre erőmozgásával a képződményt: az anyagot. De hogy abból te testet végy magadra és az erőből kiszakadva, mint egyén állj elő, ez tisztán rajtad múltott. Már az egyénné válásod is egy lelki bukás volt, amely csak megelőzte a testit. Már az a körülmény, hogy te hajdan, mint az egységes egészben élő erőalom, elhatárolttá kívántál lenni és anyagtestbe öltözve külön élni, ez már a te akaratom volt. Valaha Isten voltál az Istenben. Egy erőparány a végtelen erőben. Ezen egységből a külső alakok hívogató visszahatása csábított ki téged. Így lettél egyéniséggé és ha majd küzdelmes kálváriajárásod után újra visszatérhetsz az elhagyott egységbe, azt fogod egyetlen vágyként óhajtani, hogy egyéniségedet teljesen megsemmisíthesd és a végtelenségnek egységes lelkébe beleolvadva, szolgálhasd a nagy mindenség fenntartását.*

Mikor az anyagatom felemelkedett és ily módon tanújelét adta öntudatlan tisztulási vágyának, az anyagatom sorsa ezzel eldőlt. Élővé kellett válnia az élő csírában. De már a bizonyos törvény érzéssel bíró életcsírákban is többször lett még próbára téve. Mindannyiszor, mikor a növényi életcsírák három alcsoportban lehullottak a földre. Vagy amikor az állatcsíráknak egyes csoportjai külön-külön megindultak. Mindezek a próbák alkalmat adtak, hogy az élet csírák jellemileg megéledjenek és testi sorsuk felett is döntsenek.

Te voltál az az életcsíra, amely szellemmé akartál érni és finomodni. Nem elégedtél meg a próbák sorozatánál, hogy a te félig élő testeddel, akár a növényi, akár az állati viágnak légy öntudatlan része. Ez esetben nem kellene átérezned elszigetelt egyéniségedet, amely neked sokszor okoz most fájdalmas szenvedéseket. Ma is élhetnél egy közös faji törvény egységében, mint éltél akkor, amikor az egész földnek még egységes volt az élete. Csakhogy te külön életet akartál, mert még saját fajodnak az egységéből is kiteped magadat önzésed folytán.

Kezdetben a te tested volt az, amely egyénné, lényé akart

válni és szellemmé akar finomulni. Ha tehát most léted ellen panaszkodol, bosszuld meg magadat a te testeden. És ha lelki módon sikerrel megbosszultad, úgy bele fogsz ismét olvadni a nagy egységbe, hogy korlátolt, tökéletlen lény helyett az egyetemesség tökéletes érzésében élj és ott, amily mértékben akarod, megsemmisíthesd ismét az egyéniségedet a lemondó szeretet alapján, a megváltás szolgálatában.

Így mondotta meg mindezt az Úr Jézus világosan: — Előbb a testi ember, azután a lelki ember! S így van bizonyos értelemben öntudatlanul igaza a tudománynak is, mikor a testből vezeti le a testi embernek még a szellemét is. De nincs igaza a zúgolódónak, aki szemrehányást tesz a teremtéséért, mert az Isten egyéneket és elhatárolt élő lényeket kényszerrel nem teremtett soha. *Ő az egység eszménye. A különválást már a párányok maguk hozták létre, akik alapján véve visszaéltek az Isten által nekik adott szabadsággal és önként szakadtak ki az erőből. A végcél ma is az egységbe való visszatisztulás.*

Már azon időben, amikor az életcsírák fenn a légfolyamhan átmentek a próbák sorozatán és nem lettek sem növényekké, sem állatokká, kétségtelen jelét adták az ő emelkedési és fennmaradási hajlamainak. És minél tovább finomultak, annál inkább felébredt bennük az elhagyott ősegségnek a sejtelve és eszménye. Ennél fogva már ott is jogukban és módjukban állott nekik, hogy kialakulófélben lévő egyéniségüket még mindig megsemmisíthessék és addig tisztuljanak, amíg teljesen vissza nem finomodnak ismét az ősegségbe. Csak egyenletességüket kellett volna sűrűsíteniök addig, amíg abból előállott volna először is az öntudatuk teljessége, később pedig az egyenletességüknek a túlsúlya. Ezáltal érzéssé finomodhattak volna, hogy újra beleolvadhassanak a végtelen és egységes erőérzésbe: az Atyába. Nem kellett volna tehát egyéniségekké elhatárolt lényekké változniök.

Hogyha öntudatra jutásuk rögtön kiváltotta volna belőlük a teljes alázatosság érzését, akkor így történt volna. De mivel ellenkezőleg, az ellenállhatatlanságuk lett a vezető tulajdonságuk, tehát mámoros boldogságukban mindinkább belemerülni törekedtek az elszigetelődésükbe. Egyéniségük öntudatra jutásával önmagukat akarták világközpontokká tenni. Ezért önmagukba súlyosodni és süllyedni kezdtetek, míg végre az egységből teljesen kiválva, valóságosan elszakadt lényekké Változtak. Élni akartak mindentől független szabadságban. Egyéniségekké lettek és most csak kerülő utakon és nagy ki-

térésekkel juthatnak el ismét azon vonalba, ahová olyan könnyen eljuthattak volna, ha csírában való érésüket tovább is folytatják és abból éretlenül ki nem törnek. Belefejlődhetnek volna ismét az egységbe: az Istenbe! Erre az útra mutatott rá *Krisztus is: — Kijöttem az Atyából és most ismét visszamegyek az Atyába.*

Az ősegségnek ez a fokozatos felaprózása jelenti a véges világnak a kialakulását: a teremtést. Tudjuk, hogy először az egységes színerő osztotta magát két alakra, mikor az örökkévalóságban megszülte a mozgási energiáját: az Ő Szent Fiát. *A Fiút! A két alak pedig egymásban már a születés tényében elvegyült és lett Hármas-egységgé.* Ekkor a színerőzés indítására a végtelen energia létrehozta mozgásával a rezzeneteket és ebből a képződményt. *Az anyagvilág külső körét.* Viszont saját energiájának önkéntes sűrűséből a lelki melegét. *Az Igét! A szeretet lelkét, amely az isteni életközpontban meleghangokra aprózódott fel, akik az isteni körből kiemelkedve egy egységes, de külön kört képeztek: a fénykört, mint összekötő kapcsot a belső isteni és a külső anyagvilág között.* Ekkor már három egységet látunk egymástól elkülönítve, de azért szét nem választva. *Az első az isteni hármasegység köre. A második a meleghangok egységes fényköre, vagyis az Ige-köre.* Ez az utóbbi egység ismét kisebb részekre tagozódott, mikor a meleghanguk áradata a fénykörből önként kitört, hogy bekapcsolódjék a holt képződménybe s belevigye az élet szervező erejét: a meleget. Ez már az anyagvilág megváltásának a célját szolgálta. *A fény köri kitörés — amint láttuk — szintén két részre szakadt: az első kitörés az volt, mikor a meleghangok áramlata a fénykörön kívül lévő hideghangokkal egyesült. Ez is két részre szakadt. Az egyik részében elváltozott őslégfolyammá, a másik részében pedig egyes erőatomokra szakadozott szét.* Ugyancsak az első fénykitörési áramlatot követte a második fénykitörés, amely már tűzfolyammá durvult, hogy az eddig még egységes képződményt szétdarabolja és világtestekre szaggassa szét. Láthatjuk, hogyan indul ki minden az egységes és végtelen színerőből. Az erőérzés megszüli a mozgást (az Atya a Fiát) és ez az energia önmelegét — az Igét — szétosztja a mindenségben. Kilép az isteni életközpontból. Így alakul ki az Ige testéből a fénykör. A fénykörrel pedig szemben áll a *Fiú* energiarezgéséből kialakult képződmény: az *wiyagvilág őse.* Ez volt a teremtés első korszaka. A biblia szerint: *Az első napon teremtette a mennyet és a földet.*

De még ekkor mindig csak nagyarányú egységeket látunk a mindenségben. Sőt, amikor később a második fénykörü kitörés világtestekre szaggatta szét az egységes ösképződmény tömegét és velük egyesülve, az áramlat is szétszakadozott, még ekkor is az egyes nagy világtesteknek egységes volt úgy a lelki, valamint a testi életük. Minden egyben volt bennük. Így például a légfolyamban is azok az erőatomok, amelyek belőle kiváltak és egyesültek az ösanyagparányokkal, amelyeket viszont a fénykörü fény sugártűzése váltott ki a képződményből, még kezdetben a légfolyammal teljes egységben éltek. Alattuk volt a vízréteg, amely még mindig nem volt különválasztva a földtől és viszont páraszerűleg kapcsolódott a légtérbe, hogy egy nagy egységet képezzenek. A földben pedig a ttizerővé durvult második fénykitörés áramlata szunnyadozott, ugyancsak öntudatlan egységben. Ezt az egységet darabolta fel különállóságokra, elemekre, életcsírákra és lényekre a lelki és testi bukásoknak a végtelen sorozata, amely mindenkor ellenállhatatlansági kitörés volt. Minden egyes bukás csatlakozás volt az ellenáramlathoz, amelynek iránya merőleges ellentéte a megváltó iránynak. Ez az utóbbi mindent szervezni, egységbe és összhangba vonni törekszik. Viszont az ellenáramlat a szétszakadozásnak és az egységből való kiáradásnak az irányzata. Ezért mondjuk, hogy az ellenáramlat a teremtésben az Ige öntudatlan munkatársa volt, mert az Ő megváltó gondolatának az ellengondolata. A visszája. Részekre szaggatta a nagy egységeket, hogy azután azokat az Ige önfeláldozó munkájával megtisztítva, ismét egybe szervezze, egységbe gyűjtse és megfinomítva csatolja vissza az ősegyiségbe: az Atyába. Vallási nyelven: 1-ször: megváltsa; 2-ször: megszentelje. Erre mutatott rá az Úr Jézus: — Aki Velem van, az összegyűjt; aki Ellenem, a szétszór.

De habár a bukások sorozatán kellett is kifejlődnünk mai egyéniségünké, nincs okunk a szomorúságra, mert a mi véghetetlenül jó és bölcs Isten Atyánk a mi hajdani gyengeségeinket is erővé változtatta az által, hogy az Igében egy oly törvényeken kívüli és feletti Lényt alkotott, Aki által nemcsak az anyag visszafinomítása lehetséges, hanem ettől függetlenül a szellemegyénségek visszatisztulása is. A törvényes tökéletesedési folyamat az lett volna, sőt egyes világtestekben, amelyek testileg el nem buktak, most is az, hogy az anyag folytatja finomulását és így hatalmas segítségére van a már elbukott, de azért ott is szintén emelkedő és tisztuló szellem-

nek. Ott az anyag nem áll ellentétben a szellemmel, hanem azzal öntudatlanul is összhangban változik folyton tökéletesebbre, jobbra, nem pedig mint a földön, ahol az Úr Jézus eljöveteleig mindig rosszabbra változót. Mióta azonban az Ige megváltó tervét a földön külön is megindította és ide koronként leküldötte fényköri testrészeit, a meleghangokat, az ő előkészítő úttörőit, a nagy Igehirdetőket, vallás- és erkölcs-tanítókat, prófétákat és lángelméket; sőt végre maga az isteni elsőszülött (a legelső meleghang) is lejött az Úr Jézus személyében; azóta a földön is lehetővé vált, hogy tiszta, magasabb szellemek a romlott anyaggal megváltási célból egyesülhessenek. Szóval, hogy itt megtestesülhessenek. Azóta itt is egyszerre tisztulhat az anyaggal együtt a szellem, amely tény nem a tisztulás könnyűsége és összhangját jelenti, hanem ennek éppen az ellenkezőjét: a zavart, a szenvedést, amely úgyszólván állandó lett úgy a föld anyagkörében, valamint a benne élő testi tisztuló lények között is. Mert minél élesebb valahol a küzdelem, annál nagyobb ott a szenvedés is. De viszont annál gyorsabb a megtisztulás.

Úgy képzeljük el ezt a helyzetet, mint amikor egy betegnek egyszerre van testi és lelki baja. Nehéz állapot ez a földön. Kiváltságosán nehéz. S bár egyes világtestekben egyes érzések gyötrőbbek is, mint a földön; de azért általánosságban mégis csak a föld a tisztuló világtestek között az egyedüli *siralomvölgye*, mert amazoknál vagy a test a leigázott és a még fel nem szabadult rész, vagy pedig a lélek. Ebből következik, hogy gyötrelmük nem kétszeres.

De térjünk most vissza ismét az emberi életcsírákra, amelyekről már tudjuk, hogy önként és szabadon lettek egyéniségekké, nem pedig isteni kényszerből. Az Isten csak megengedte a létrejövetelüket. Most pedig azt fogjuk elmondani, hogyan jutottak le végre a föld színére, miután fenn a légiölyamban egy bizonyos érési folyamatuk befejeződött?

Az emberi életcsírák szintén három külön csoportba oszolva jutottak a földre ép úgy, mint egykor az állatoké. De mégis volt egy különbség közöttük. *Úgy a növényi, valamint az állati életcsírák lehullása, csak félig volt önkéntes. Félig azonban már kényszer, holott az embercsírák már teljesen szabad elhatározásból buktak le.* Az előbbieknél lehullásában az önkéntes tényező a saját súlyuk volt. A kényszerítő pedig a megsűrűdött légfolyam nyomása, amelynek azonban rájuk mint magasabb és súlytalanabb vonalú valóságokra nem lett volna

ilyen természetű lenyomó ereje, mert törvény értelmében csak az alacsonyabb vonalú, súlyosabb valóságok felett volt a légfolyamnak hatalma. Ezért mondtuk, hogy bukásuk csak félig volt önkéntes. *Ellenben az érésüket befejezett emberi életcsírák már nem álltak semmiképpen légfolyami törvények alatt, mert ők nem csupán részek, hanem egész valóságok voltak, amelyek már egyesítették önmagukban a végtelenségben feltalálható összes valóságokat. Kezdve a fénykörü fénytől, amely már öntudatra jutása pillanatában a benne lévő egyenletesség sűrűdéséből jött létre, le egészen az anyagig, amely mint ős anyagatom, a legelső parányát képezte az ő teljes lényüknek, vagyis testi életalapjuk volt.*

A légfolyam még ekkor mint eldurvult erőalak csupán két sajátos tulajdonsággal bírt: egyenletességgel és ellenállhatatlansággal. A valódi meleget azonban csak kölcsön kapta a fénykörből és így már nem volt rangban egyenlő a három tulajdonsággal rendelkező emberi életcsírákkal. Ez annyit tesz, hogy vonalrendszerükben alattuk állott és mint ilyen, nem is gyakorolhatta rájuk ugyanazt a nyomást még a napkitörés zavaaraiban sem, mint amilyent a növényi és állati csírákra tett. Ellenkezőleg! Minél nagyobb volt a zavar és ennek következtében a légsűrűdés és súlyosodás a légfolyamban, ez annál inkább alája került a könnyű fényvel bíró emberi életcsíráknak és így le sem nyomhatta őket a földre.

A Napkitörés bizonyos időközökben állandóan ismétlődött. Mindig aszerint, amint a testté sűrűsödő Napnak benső életében az ellenállhatatlansági sűrűdések meggyülemlettek. Az emberben is így van. Mert mihelyt indulataink összesűrűdnek, mindig bizonyos kitörésekbe jelentkeznek. Ilyen Napkitöréseknél a föld egész légköre és főleg a légfolyama rögtön megtelt érzéki, testi hővel és ennek túlsúlyra jutása folytán a fénykörü fény mindig visszavonult. Megvonta lelki világosságát a földtől és létre engedte jutni pillanatnyilag ismét a teljes sötétséget, zavart, amely rögtön kiváltotta az életcsírákból az elhatárolt egyéniséggé való elválásnak a vágyát. De ez a pillanat sem volt kényszerítő befolyás az ember-csírákra. Ezzel szemben is meg volt a bennük már létrejött ténybeli valóságuk. Érzésük teljes megfinomulása, amely a beállott zavarral szemben testi következetességgel visszavonulási hajlammal bírt. Hogyha e hajlamuk, vagyis magasabb lelki képességük vezette volna őket a próbákban, úgy sűrűdés és sülyedés helyett emelkedniök kellett volna. A föld légköréből kifelé,

mert hiszen a fény helyét tetszése és akarata szerint változtathatta. Ha így cselekedtek volna az emberi életcsírák, ez esetben már ekkor beállott volna az a bizonyos pillanat, amely most csak hosszú kerülő utakon, az „idők végével” fog beállani: az *egységbe való beolvadás*. Mert így is történhetett volna a visszatisztulási törvények alapján. De *a föld légkörében csupán csak egyetlen ilyen egyenletességi alapon létrejött embercsíráról tudunk, akinek átfinomult atomjait a boldogságos Szűzanya testében találják meg. Őrajta kívül nem volt egyetlen egy sem, amely ne kívánt volna egyénné lenni.*

Az emberfajták tehát — Őt kivéve — valamennyien le-süllyedtek a föld színére szintén három alcsoportra oszolva, három alkalommal.

1. *Legelőször a légéretlenebbek, amelyekben az ellenállhatatlanság volt túlsúlyban. Ezekből lettek az összekapcsoló állatemberi alakok, amelyek átvezetők a legalacsonyabb fokú ember és a legmagasabb vonalú állat között. Ezek nélkül a teremtésben az egységes folytonosság vezérfonala megszakadt volna. Süllyedésük, sűrűedésük, illetve testet öltésük ugyanazon légfolyami törvények alapján történt, amelyet már az állatcsíráknál is kifejtettünk.*

Már nem ütköztek meg a földdel, mint azok az állatcsírák, amelyeknek legelső legellenállhatatlanabb csoportja ütközött és kihült s amely csoport alapjává lett a hidegvérű állatoknak, hanem megálltak közel a föld színéhez. Ezért nem is hültek ki, hanem a részben már átmelegedett földnek a visszahatása folytán, részben pedig saját lényüknek érettségéből kifolyólag megállottak az állati életalakok felett bizonyos magasságban, bár közel a földhöz. Megéreztek ösztönszerűleg, hogy ez az ő életvonaluk és ezen alul, vagy kívül már csak természetükkel ellenkező vonalba és területbe jutnának.

Megállást alatt értsük itt azt a bizonyos álló, mozdulatlan létet, amely már külső életjelenségeket nem ad magáról, csupán az illető valóság bensejében jelentkezik elrejtetten, mint egy végtelenül lefokozott erő mozgás, amely mindenkor *egy-egy átmeneti érési folyamat*. Mihelyt pedig ez az érés legmagasabb életfokát elérte, akkor új alakban, új életre kel. Létállapotából, vagyis ideiglenes halálából új életre ébred. Így történt a legellenállhatatlanabb emberi életcsírákkal is. Süllyedésükben egy ponton megállottak és létállapotba süllyedve, érni kezdtek. Megérve felébredtek, életre keltek és növelni kezdték önmagukból külső alakjukat az ismert erősürüdések

révén oly arányra és nagyságra, amilyen bennük az életerő volt. Hajlékony, finom, ügyes testük a durvább állati alakoknál már sokkal fejlettebb volt. Testarányaik összhangban állottak belső erejükkel és ennél fogva mozgásuk is összhangzóbbá lehetett. Ezen az alapon hatalmi fejévé váltak az alattuk lévő állati életvilágnak. *Életvonalak is magasabb földfeletti vonal volt és ez az oka, hogy még a bukás után is a fák magasságaiban laknak.*

A mai emberfajta majomcsoport volt az a legalacsonyabb állatember, amelyet akkor bizonyos értelemben minden magasabb vonalú állat utánzott. Az ő mozgásuknak arányai és vonalai voltak a minták, amelyeket az állatvilág ösztönszerű törvényérzéssel és engedelmességgel követett. Ez volt a rendeltetésük, amelynek az ösztöne még ma is megvan a majmokban; mert ők is minden mozdulatot és külső cselekvést azonnal utánoznak. Belső életük, amelynek a külső csak tökéletes kifolyása és következménye volt, a legteljesebb harmóniában folyt le. Időnként bizonyos elváltozásokkal. Sűrűdéssel, süllyedéssel a légfolyami részükben, amely mindig akkor állott elő bennük, mikor a Napkitörésekkor az egész földön és a földben is pillanatnyi zavarok, sűrűdések, légtorlódások keletkeztek. Ezek azonban már belsejükre nem hatottak többé elváltoztatólag vissza. *Lényegében az állatember többé nem változott. Még pedig egyszerűen azért, mivel ő fénykörü fénynyel még nem rendelkezett,* amelynek eltűnése, a lényből mindig létrehozza bensejében, jellemében és szellemében az elváltozást. *A bukást! Öntudatos lelke nem volt és nem is lesz soha!*

Az állatember elvesztette érzésének a sűrűdését, illetve az erre való képességet. Ezzel együtt *a lelki fényt is,* amely benne nem fejlődhetett ki. *A tökéletes világosságot, amely őt valóságos emberré tehetné volna. Értelme azonban már annyira megsűrűdött,* hogy gondolatfolyama eredetileg bizonyos határvonalak között következetes volt. Ennek következményeképpen már érzése is, habár nem is volt még tökéletes, összekapcsolódhatott az őt jobbról és balról, belülről és kívülről határoló valóságokkal. *Belül a magasabb emberlényvel, kívülről az alacsonyabb vonalú állattal* De ezeken túl se befelé, se kifelé nem terjedt ki az ismerete és a tudása. Se az állaton kívül eső anyagvilágra, se az emberen felüli szellemvilágra. *Érezte a végtelenségnek minden atomját tisztult állapotában, de nem érezte a tisztultságnak „a célját”,*

amelyet csak teljesen tökéletes érzés érezhet. Helyét, ahová elhelyezkedett és ahol létrejött és kifejlődött, teljesen ismerte és érzése reá vezette, hogy ezt az életvonalát meg is kell tartania. Ha *majd később létre fognak jönni a középfokú emberek és utcaiak a valóságos szellememberek,* akkor fogjuk csak tisztán megérteni, hogy az állatembernek milyen összekapcsoló jellegű az ő külső ténykedése és működése.

Mihelyt az *állatember* életre kelt, egy pillanat sem múlt el tétlenségben felette. Mert amely pillanatban alakfejlődésében elérte a tetőpontot, máris megkezdte összekapcsoló működését a már ekkor lesülyedt, de még *öntudatra nem jutott középfokú embercsoport és az állatvilág között.* —

2. De hogy ezt tisztán láthassuk, szükséges előbb megismerkednünk *a középfokú embertípusokkal* is, akikben *bizonyos egyenletben volt meg az erőnek mind a két alaptulajdonsága.* E két tulajdonságnak ilyenmű összetétele a legmagasabb szempontból soha sem biztos alap egy magasabb vonalú élet kifejlődésére. Ily célból *elengedhetetlenül szükséges, hogy túlsúlyban legyen benne az egyenletesség, mert csak így képes ez a vezető lelki erő feltétlenül fenntartó, magasabb vonalú tulajdonságává válni a lénynek. Amely lényben pedig még nincs meg a túlsúly, az bizonytalan, meghatározhatatlan, ingadozó lény. Ha pedig egyenletessége megállapodottan egyensúlyú az ellenállhatatlanságával, úgy a két egymást lekötő erőtulajdonság benne közömbösséggé lesz. A közömbösség alatt azonban ne értsük azt, hogy olyan jó, mint amilyen rossz, hanem egy határozottan rossz és káros állapot. Valóságos lelki meddőség.* Jelenti a szellemnek terméketlen létállapotát, ami gyakran a feltétlen rossznál is veszedelmesebb, mert a rossz egy mozgó, élő és változó életfolyamat, holott a közöny már csak létállapot. *Ideiglenes halál;* amelyből az illető lény a őia ga erejével soha se tudna kiemelkedni.

Ezért különösen a lelki emberek irtózzanak a közönnytől és emelkedjenek föléje, mielőtt az elboríthatná őket. Mert amíg a testi létállapot és testi közöny mindig csak gyors lefolyású éresi folyamat, addig a *lelki közöny az öntudatlanságra mérhetetlen hosszú és mély veszteglése.* Míg ugyanis a |est időben és térben élő, illetve éltetett valóság, addig a lélek, É szellem már a végtelenségben él és így képességei is végtelenek. Sőt, öntudatlan létállapota is végtelenné lehet, ha csak |em tesszük az éltető isteni akaratot a mi élő akaratunkká, |mely bennünket fenntartson. *Oh! ha felszabadultunk a mi*

korlátolt, egyéni akaratunk gyengeségeiből, akkor fogunk a szó helyes, isteni értelmében szabadokká lenni! Az isteni mindenható akaratnak élő részeivé leszünk. Ekkor már magunk fogunk rendelkezni alakváltozásaink felett. Életünk és halálunk felett. S vajha tudnánk majd élni ezen isteni szabadságunkkal! Mert ne feledjük, hogy a törvény nem egy állandó és változatlan valóság a végtelenségben, hanem formáiban mindig változott és változik is, habár örökké ugyanazon az alapon, vagyis a tökéletes igazság alapján áll fenn.

Mikor majd az örök idők is betelnek a végtelenségben és el lesz érve a teremtés végcélja, akkor nem lesz többé érzékelhető súly a végtelenségben. Ezzel megszűnik a törvény szükségessége is, mert *megszűnnek a vonalrendszerek.* Ami akkor lesz, a feltétlen súlytalanság, már minden törvény felett fog állani. De akkor sem fog még megszűnni a törvény alapja: *az igazság,* amelyen ismét felépülhet egy új törvény, amelynek alkotóivá lehetnek és lesznek mindazok a lények, akik a tökéletesség és a végtelenség megsokszorozódását, illetve ezek érzésének a megsokszorozódását óhajtják majd.

A közömbösség tehát feltétlenül rossz valóság. Ilyen közömbösséggel bírtak a középfokú emberi életalakok is, akik eme közömbös alapra építették fel sajátos lényüket. Nem minden külső befolyástól menten ugyan, de eme benyomásokat befogadva és saját közömbös lényükben szintén mintegy közömbös létállapotba helyezve, váraoztak ezidőben egy olyan erős, kívül jövő rázkódtatásra, amely az ő közönyös lényüket felrázza, megváltsa és ne csak létezővé, hanem élővé és boldoggá is tegye őket. A közömbösség tehát, amely eme középfokú lényekben testesült meg, ezen időben még nem volt megváltozott gyengeség, mert e bajnak egyetlen gyógyszere és megváltója még mindeddig nem vált ki és nem állott elő a végtelenség méhéből. Megváltás alatt értsünk mindig egy bizonyos halálból való olyan kiszabadulást, amely valóságos életfolytatást indít meg és hoz létre a kiszabadított lényben. Ezért *a megváltás tulajdonképpen mindig egy-egy új alakban való fel-támadás.* Értsük ez alatt a *krisztusi* megváltást, amely szellemi szabadságot és tökéletesedést eredményezhet még a közömbös, vagyis halálban létező emberlényekre is.

A közömbösségből való kiszabadítás mindenkor erőszakosan kiemelt, pillanatra felrázó megmentés, amelyből ismét visszacsúszhatnak közönyösségébe az akaratán kívül kiemelt lény. A közöny a halál finomabb alakja, annak a szellemi lé-

nyege. Előbb győzetik le a végtelenségben a halál, csak ezután a közöny.

A közöny súlyos *álló érzés*, s miután ebből kifolyólag és ennek alapján építették fel a középfokú emberlények is az ő testeiket, ezeknek arányai és külső vonalai bizonyos súlyos és szegletes arányokkal és vonalakkal bírtak. A maguk nemében sokkal tökéletlenebb benyomást és visszásabb érzést okoztak úgy a szemléltetésben, valamint a lényben önmagában is, mint az alantasabb, de érzésében már bizonyos határozott iránnyal bíró állat embernek a testalakjai.

Az állatember legalább határozottan ellenállhatatlan jellegű volt. Természete tehát meghatározható és megállapítható törvény alá tartozott. Ennek következtében *egy alacsonyabb fokú harmóniában, törvényben élt, de ez már megállapodott és nem változott törvény volt. Nem így a közömbös életalakúé, amelynek belsejében már nem volt élet és hullámzás.* Nem volt olyan erős *felnyúlás és kitörés*, amely az illető lényeket felfelé törővé, emelkedővé és ennek megfelelőleg hajlékony, könnyű alakúvá alakíthatta volna át. Ők tehát arányaikban és alakjaikban nehezebbek, szögletesebbek lettek és bennük a fajfenntartó nehézkes emberfajt szemlélhetjük. Már ebben az időszakban is, amikor pedig még tényleg nem voltak azok, mert hiszen még ekkor a földön nem volt testi bukás, — testi elanyagiasodás, — és így szaporodás sem.

Való azonban, hogy a középfokú emberek még se rontották meg az akkori összhangot, mert már megvolt az összhanghoz elengedhetetlenül szükséges átvezető kapocs. Egy megfelelő, bár alantasabb valóság: *az állatember*, amelynek a középfokú ember csak természetes lelki folytatását képezte. Mert amíg az állatoknak a testi folytatása az állatember volt, úgy ennek a lelki folytatása már a középső csoportbeli ember vala. Majd a bukás után mind a két csoport és velük együtt az egész állatvilág is *a föld igazi emberének, a legfinomabb és a legtisztább harmadik embercsoportnak* a fenntartására fog szolgálni. Így lesz egységbe vonva az összes létező és élő földi világ.

Az állat a bukás után odaadta segítségül az embernek az erejét és az ügyességét, amíg élt. Ezután pedig a testét adta oda táplálékkul. Viszont a középfokú ember megalkotta a földön azt az erőteljes, egészséges anyagtestű tömeget, amelyik természeténél fogva alkalmas volt a legfelsőbb fokú embernek úgyszólván élő alapjává lenni a bukás után, amikor ezek el-

vesztvén magasabb lelki erejüket és képességeiket, meggyengült értelemmel és akarattal a földre süllyedtek, amely természetükkel merőben ellenkező életvonal volt. Hogyha ezek nem találták volna meg akkor önmaguk alatt az előzőleg lebukott középfokú embercsoportot, akiknek a természete már nem ellenkezett teljesen a föld törvényeivel és ezért, bizonyos alsófokú harmóniában, *rendezett viszonyok között fogadhatták magák közé a valóságos embert*, akkor a legfinomabb életcsírák sem találtak volna átvezető kapcsolatot az alantasabb világgal. Nem illeszkedhetek volna a föld fokozatos vonalrendszerének a törvényébe. *Az ő megjelenésük volt az első égi világosság az alacsonyabb vonalú közömbös emberek ösztön-szerű életében.* Ők hozták le magukkal a kulturális haladásnak, a lelki és erkölcsi fejlődésnek a lehetőségeit. *Mindezeket a középfokú ember közömbösségétől hiába vártuk volna.* Egy magasabb kultúrfejlődés világossága belőlük soha sem indulhatott volna ki, amint ezt ma is láthatjuk a primitív népfajoknál, mert nemcsak hogy szükségük nem volt rá, hanem ellenkezőleg, mindig csak zavart idézett elő náluk.

Mindezekről részletesen a bukás tényénél fogunk szólni, *most pedig rátérünk a középfokú ember lelki világára, amelyben megláthatjuk a közömbös lényeknek jellegző sajátosságát, amely egyiknél sem hiányzik; a gondolat hiányát.* Később erről is bővebben lesz szó. Most csak annyit, hogy a gondolatot minden természetes életfolyamata lényben *az érzés indítja meg.* Itt azon lényeket értem, *akik már nem kívülről élnek befelé,* vagyis akiknek tökéletlen életét nem külső tények és valóságok igazítják, hanem megfordítva. Az előbbieknél az érzés annyira el van nyomva, hogy elgyengültségénél fogva nem is vesz részt az illető lény életmozgásaiban. Annál kevésbé lehet benne mozgató és irányító erő.

Látuk már, hogy a növényi alakoknál az érzés abban érte el a teljességét, hogy élővé válhattak. Az ilyen érzés még nem lehetett túlélő és önmaga teljességét elért magasabbfokú érzés, mert ennek a következménye már egy tökéletesebb életalakot fejlesztett volna ki a növényben is. Nemcsak parányiában, vagy magjában és külső tulajdonságaiban, amelyek csali a bukás után lettek benne különválasztható részek, hanem a növényi életalaknak a helyváltoztató képességeiben is. *Az állatvilágnál is láthatjuk ezt,* ahol az érzés nemcsak teljességét érte el, hanem túl is telt s sokkal tovább ért. Ez hozta létre bennük az erőnek olyan fokozódását, amely *külsőleg önmozgási*

képességben nyilatkozott meg (helyváltoztatásban). Belsőleg pedig az értelmi életnek legprimitívebb alakját nyújtotta: az összefüggés nélküli gondolatot. Erre is szüksége van az állatnak, miután neki már egy gondolkodó lényvel, az emberrel kell kapcsolódnia, akiben gyakran szintén olyan elnyomott és tökéletlen az érzés, hogy nem képes az élénken érző állat-érzsliez közvetlenül kapcsolódni. *Ezért az ember csak gondolatain, sőt néha ezeknek szavakkal való kifejezésein keresztül tudja csupán megértetni magát az állattal,* amely most már szintén kívülről befelé fogadja és vezeti érzésébe az emberi akaratot. Ebből kiindulva meríti azután érzéséből a szükséges erőt, hogy végre is hajthassa az ember parancsát. A bukás előtt azonban ez nem így volt, valamint a legtökéletesebb állapotban ma sincs meg két élő valóság között az érintkezésnek ilyenmű folyamata. Ott érzéseik már közvetlenül tudnak kapcsolódni és ugyanazon pillanatban fogja fel, sőt viszi ki az egyik valóság a másikban megindult akaratot, amikor az tényleg megindult. Együtt éreznek és együtt akarnak, mert hiszen az akarat sem más, mint érzésmegindulás. A halál után is ez a módja és alakja a lelkek érintkezésének. A szellemvilágban nincs távolság és idő, mert érzéseikben akkor kapcsolódnak, amikor az valamelyikben megindult. Ez pedig bennük nem egymás után, hanem egyszerre történik.

Az állat alacsonyfokú értelme tehát nem önmaga számára léirejött érzéssűrűdés, mert érzésének túltelését helyváltoztató képességében érte el. Ezért az állatot az összefüggés nélküli gondolata nem is boldogítja. Sőt, nem is érinti. *Az állat gondolata már az ember tulajdona. Az állat ezt tőle veszi át. Van tehát az állatnak is gondolata, de nem gondolkodik, hogyha erre őt kívülről egy átvett, magasabb gondolat nem készíti.* Ezért az állat gondolatait nem fűzi tovább. *Nem elmélkedik és így nem tudja, hogy ő van. Ezt ő csak élénken érzi. És főként nem tudja, hogy miért van?* De annál biztosabban érzi minden pillanatban az ő teendőit és helyes megérzésénél fogva helyesen is alkalmazkodik hozzá. *Ellenben az állatembernek már nemcsak gondolata van. hanem bizonyos fokú gondolkodási képessége is. Különböző nem utánozhatná az ember összefüggő cselekedeteit.* Gondolatai azonban soha sem emelkedhetnek ki az életköréből, amelynek határa az egyik irányban az állatig terjed, a másik irányban a középfokú emberig. ennél fogva gondolata is kizárólag önző és csak önmagával foglalkozó gondolat, minden elmélkedések nélkül. Ez a tulaj-

donság azonban elengedhetetlenül szükséges nála is, mert *ez a főfeltétele az átmeneti összekapcsolódásoknak az anyagerő összetételéből keletkezett életalakok között: az állatember és az élő testek között.* Természetes, hogy ilyen kapocsnak elegendő, sőt egyedül szükséges kelléke, hogy magát a két alak közé beleilleszteni és fenntartani tudja.

A bukás előtt azonban még nem volt harc, zavar és küzdelem az élő lények világában. Ezért ez a kizárólagosan önmagával való törődés nem hogy önző lett volna a szónak mai értelmében, hanem ellenkezőleg. Ez volt az életkötelessége minden élő alaknak, amely tulajdonságuk azonban az összhangban folyó életben még ekkor soha sem okozott érdeköszeütközést és ellentétet. Minden érző lényben ugyanis teljesen épek voltak az érzések és így törvényes pontossággal megérezték vonaluk törvényeit és egyenletességüket, ahol saját egyéni lényüknek a határvonala állott. Így például *az állatember is tudta már, hogy ő van, mert gondolataiban volt egy alacsonyabbfokú összefüggés. Azt is érezte, hogy azért van, hogy legyen. Ebben az érzésben az életfenntartásának a törvényét érezte meg.* Életérzése pedig őt következetes és rendszeres életműködésre indította és vezette. *Határozottan emberi volt minden mozdulata.* Öntudatos, biztos és erőteljes. Mint-hogy pedig a bukás előtt életének a folytonosságát sem zavarta meg betegség, vagy halál, miután finom asztrálteste még nem anyagiasodott el durva anyagtestbe, tehát teljes összhangban él és így nem is lehetett neki eshetőségekről való elmélkedési képessége. Ezért *gondolkodásában sem állhatott elő süllyedés, vagy emelkedés. Egyforma, egyhangú volt,* amely azonban őt teljesen betöltötte. *Természetes, hogy egy magasabb származású lény számára az állatember összhangja még csak kínos szenvedés és gyötrelme volt, de neki teljesen elég volt.*

Más szempontból kell azonban vizsgálnunk már a közép-fokú ember gondolkodási képességét. A közönyös emberben monoton egyenletben működött az erő két tulajdonsága. Gondolkodásra készítő ingerei ennél fogva nem is voltak. Megvolt rá a képessége, de oly annyira fejletlenül, fel nem ébresztve, hogy a primitív korszaknak külső tényekben alig találhatjuk némi nyomát a földön. Állítsunk csak magunk elé egy közömbös embert és vizsgáljuk meg alaposan. Ma is találjuk bőségesen és ott, ahol ez a közömbösség megvan; ugyanazon okból ered és ma is ugyanaz, ami volt létrejövetele idejében. Ezért,

ha megismertük egy közömbös ember életcél nélküli életét, úgy tisztán áll előttünk maga a közömbösség is, minthogy rendkívül veszedelmes állapotnak az oka.

A bukás előtt azonban a közömbösség is már szerepet játszott, habár nem olyan, mint például ma, vagy a későbbi korszakban. A bukás előtt a még meg nem tört, valóságos tiszta erő töltötte be a végtelenséget túlnyomóan és uralkodóig. Ezért a közömbösségnek, amely már bizonyos élettelen súlyt képviselt a túlnyomó erővel szemben, még nem volt akkor olyan visszaható ereje, hogy ezt az erő megérezhette volna. *A közömbös ember* az, aki mindenkor eltartja magát úgy szellemileg, mint anyagilag. Szellemi élete alig van és ami van is, az soha sem egyéni, miután nem egyéni az ő szellemének a kifolyása: a gondolata sem. *A közömbös ember* mindig egy más szellemnek a gondolatait bocsátja saját gondolatszerkezetén keresztül. Néha egy magasabb, máskor egy alacsonyabb vonalú embernek a gondolatát, anélkül azonban, hogy abból bármit megtartana, vagy belevinne az érzésébe. Igaz, hogy nem is ad hozzá semmit. Amennyiben mégis foglalkozik gondolatokkal, azt öntudatlanul is csupán saját anyagi létének a fenntartásáért teszi, amely érzés benne is, mint finom életösztön létezik és irányítja őt. *Az új emberekből kerülnek ki a vallásoknak a formalistái és minden eszmeáramlatnak a jóhiszemű képviselői.* Egyéniségük, amely még nincs kibontakozva, küzdelem nélküli lényükből, öntudatlanságban érik bennük. Ez a kényelmes szellemnélküli életfolyamat teljesen megfelel a természetüknek, miután sem testi, sem lelki érzékeiket megerőltetniök nem kell. Beleáshatják magukat egy monoton közömbösségbe.

Közöttük találjuk azokat, akikről szintén feltételezzük, hogy az ilyen szellemnélküli emberek talán testi szemekkel nem is látják önmagukat teljesen világosan, mert hiszen képtelenek egy magasabb vagy mélyebb valóságot szemlélni. Bizony, ha a középfokú embernek a legalacsonyabbfokú vonalát összehasonlítjuk a legmagasabbfokú állapotemberrel, alig találunk közöttük lényeges különbségeket. Az egyetlen a fényköri fény, amelynek sűrűsége tisztultabb értelmi képességeket ad az előbbinek. —

3. *Így érkezünk el végre a valóságos ember szellemi életéhez:* az ő gondolataihoz. Szándékosan kívántam előbb megismertetni az emberi gondolatot, mint a magát a felsőfokú embert elhatárolt testi alakjában, mert igazság szerint előbb az

ige, azután a test, mert szándékosan nem részleteztem az emberi érzést sem előbb, mint a gondolatot. Pedig tudjuk, hogy helyes körülmények között, mint amilyen volt a helyzet a bukás előtt, a gondolkodásnak is érzés az alapja. *Kezdjük tehát a valóságos ember elemzését az érzésnél.*

A bukás tanított meg bennünket arra az igazságra, hogy az emberi érzés soha sem volt megállapodott, tökéletes, tehát határozott érzés. Sőt, még meghatározható törvény alá tartozó sem volt, meri ha az lett volna, úgy nem lehetett volna neki próbája sem, vagy legalább is nem lett volna ennek a következménye a bukás. Azért az emberi érzést csak akkor figyelhetjük meg, amikor az ember ezt valamely alakban a testében érzi. A fájdalomnak, az örömnél vagy más érzésnek az alakjában. Az érzést azonban önmagában már képtelenek vagyunk felfogni. Ellenben a gondolat már sokkal érzékelhetőbb, mivel a gondolat lényegét, az érzést, már az agy mozgása gondolattá sűríti és így minden gondolat egy-egy mozgó valóság. Egy-egy megtestesült érzés. Ezért az érzés magasabb vonalú, mint a gondolkodás. Önmagában, vagyis tökéletes tisztaságában változatlan állandóság. Mihelyt pedig sűrűdik, vagyis változik, már is anyagiasodik. Az érzésnek ezt a változatlan állandóságot egyedül a végtelenségben érezhetjük meg: az Istenben. De csakis Benne és soha saját magunkban. Bizony, a mi érzésünk gyakran változik. Ha az isten érzése is így változnék, már régen megszűntünk volna érezni és létezni. Ezért az isteni érzést bár érezzük, de nem értjük, mert a mi érzésünk ellentétessége megzavar bennünket és így nem tudjuk a szintiszta érzést helyesen és teljesen felfogni. S mindaddig, amíg teljes tökéletességünket el nem értük, az érzésről mindig csak részletekben és tökéletlenül tudunk elmélkedni és vele foglalkozni. Ezért hagyom lehetőleg későbbre az érzést és inkább látszólagos következetlenséggel egy rejtett és érthetetlen, ismeretlen alapra építjük fel a végtelenség történetét. Érzem és hiszem azonban, hogy majd legvégül megnyílnak a mi érzéseink is, sőt értelmünk és szemeink is, az erőnek és az érzésnek tiszta megérzésére.

Csodálatos képessége az a testben élő és földi küzdelemre szorított lényeknek, hogy ami a magasabb szellemvonalban a nehezebb, az lett nekik a könnyebb. Én magam már tisztán látom Kiisztásban, mennyivel nehezebb a valóságos, súllyal bíró gondolatoknak a megértése egy érző lény számára, mint maga az érzés. Hiszen az egyszerű és tiszta érzés átlátszó vilá-

gosság, holott a gondolat mindig csak sűrűdött és komplikált érzés. Ezért még a gondolatokban is mindig az egyszerű és tiszta gondolatok a világosabbak, miután közelebb állnak az érzéshez. És mégis csodálattal látom, hogy a súlyos ember aránylag milyen könnyen igazodik el a zavarban, a nehezebben, a homályos gondolatvilágban. A föld lényei ez az alacsonyabb világ a könnyebb, amelyben az ember otthonosan mozog. Ismeri annak a törvényeit, csak nem értékesíti és nem használja fel az ő magasabb céljára, amely érzéseinek a tisztításában és tökéletesítésében áll. Pedig a gondolkodás csak átvezető híd az érzések magasabb vonalába, amely mindig a lényeknek, a valódi igazságoknak a közvetlen megérzése. Isten kedveimmel részben talán ma én is segíthetem rávezetni embertestvéreimet a gondolatnak, vagyis a szellemek útján keresztül a végtelenségnek a határához: *az érzéshez.* A célponthoz, amelyen túl *már feleslegessé válik minden gondolat*

Az emberi gondolat akkor született, amikor az emberi életrésirák öntudatra jutottak. Sőt, tulajdonképpen az öntudatra való jutás volt az első gondolat, amely a fejlődésnek csúcspontját elérte lényből kivált. Így *isméltődött meg kicsinyben teljes hűséggel a hajdani ősmozgásnak önkifejlődése, mikor a színerő energiájának egyenletességi sűrűdéséből kiemelkedett az első isteni gondolat: az Ige. A lelki meleg legelső hangja.* Az Istennek megtestesült első gondolata. Ekkor lőn világossá (kinyilatkoztatottá) a színerő isteni élete, értelme és öntudatossága, amely mifelénk Hármas-egység alakjában mutatkozott.

Nem véletlen és nem minden alapot nélkülöző tévelygés volt tehát az, hogy a Hármas-egységet öntudatlanul is megérző gyarló emberiség az egy Istent mindig többszörös alakban kereste. Így látták és érezték az egyes korszakok elhomályosult és meggyengült érzéseikben visszatükröződni a megsejtett Isteneszmét. Tökéletlen érzésviláguk, illetve szellemük egyenletlensége volt az oka annak, hogy *a tökéletes alapú és természetű, hármasszoros isteni alakot, amely három a legteljesebb összhangjában csak egyet alkot,* ilyen fonákul tükrözték vissza. Oknak azonban mégis csak ok volt, amelynek megvan a maga mentsége az illető fejletlen, vagy fejlődő lénynek zavaros érzésvilágában.

Többször említettük *már, hogy minden teremtmény egy-egy megtestesült isteni gondolat. Az isteni érzésnek egy-egy sűrűdése. Isteni eszme, amely kiindult mint érzés az Atyából*

s amely a Fiú mozgásában testesült gondolattá. Ez a tulajdonképeni „plátói idea”. Feltétlen igazság ez, amely annyit jelent, hogy minden teremtett valóság akkor jutott bele az isteni Öntudatba (a Szentszellembe), amikor az erőézésből kiindult eszme, mint gondolat, a Fiúban már létrejött. A valóságok létrejövetele tehát egyidejű az isteni gondolattal, mert tulajdonképen maga ez a gondolat lön az isteni eszme objectiválódása minden teremtményben. *Ezért a teremtés az Atyából kiindult érzés, amely a Fiúban lön gondolattá és a Szentszellemben kelt életre.* Mindez a Hármas-egységben csak egyidejűleg történhetett. A Szentírás ezt a pillanatot így fejezi ki: — *És látá az Isten, hogy jól*

Jól értsük meg, hogy az isteni érzésből (jóságból) indult ki az eszme, amely már az érzés teste. *Mikor pedig egy-egy eszme a Fiú mozgásában testet öltött, akkor mint gondolat jelentkezett az isteni öntudatban. Bátran mondhatjuk, hogy maga a végtelen tökéletességű Isten is akkor jött „velünk szemben” határozott öntudatra, amikor mi már meg voltunk teremtve.* Akkor mint megtestesült isteni eszmék az isteni erőegységből kiváltunk és a végtelennel szemben mint véges ellentétek jelentkezünk. Épen ezen elhatároltságunk folytán letünk különálló egyéniségekké. Teremtett és fenntartott valóságokká.

Míg nem voltunk kiszakadt egyéniségek, addig benne élünk az Istenben. Az ősegységben. Ily állapotunkban, hogy úgymondjuk, nem is kellett minket számon tartania, vagy velünk szemben állást foglalnia. Ugyebár, a szülők is önmagukban hordják a gyermekeiket és ezek mégis csak születésük után jutnak a szülők öntudatába? Akkor, amikor a megteremtett magzatok már egyéniségekké lettek. Ekkor váltják ki a szülőkből a szeretet, a fenntartás édes gondjait, a türelmet és a gyöngye magzathoz való boldog alkalmazkodást. Szóval mindazokat az érzéseket, amelyek már eddig is benne voltak a szülőknél, de csak most jutottak bennük öntudatra. Kiváltja pedig belőlük a fejlődő gyengeséghez való folytonos és mégis változó alkalmazkodás, amely állandóan hozzásimul a fokozatos fejlődés igényeihez. Így az Isten-Atyából is a teremtés ténye „váltotta ki” az „új” isteni tulajdonságoknak az egész sorozatát: az irgalmasságot, a hosszútűrést, a bűnbocsánatot stb. Újból hangsúlyozzuk, hogy csak „kiváltották”, mert hiszen Isten tökéletességénél fogva mindig Benne voltak, tehát tulajdonképen nem „új” tulajdonságok. Látjuk az isteni alkalmaz-

kodásnak bölcs alakváltozásait, minden teremtményével szemben. Az Ő végtelen szeretete, minden teremtménye iránt más és más alakban mutatkozik. Hiszen, ami az egyiknek életető kegyelem, az a másiknak biztos pusztulás lehetne, ha ugyanaz az isteni erő nem alkalmazkodnék mindegyik teremtményének különleges természetéhez. Ezért van az isteni mindentfenntartás ereje vonalrendszerek törvényeibe beosztva. Fokozatokba és minősem különbözetekbe.

Az Istennek külső jelentkezési alakja egészen más volt a képződménnyel és a holt anyaggal szemben, mint aminővé a teremtett szellemi lényekkel és élő valóságokkal szemben lett. *Bizonyos, hogy a színerő, mint az Istenség ősalakja, öröktől fogva önmagától él és érzésében örökké tökéletes is volt, mert az erő mindig tökéletes, ha az tiszta színerő (abszolút erő). De szintén olyan bizonyos, hogy nem örökké és nem mindenütt élt ugyanazon egyforma alakban. Ellenkezőleg! Egy lábnyomnyi térben ezer és ezer életalak létezhetik és mind-egyikben különféle alakban találhatjuk meg a fenntartó isteni erőt.* Egy atomnyi térben ellentétes erőhatásokat látunk működni, amelyeknek mindegyikéből épúgy kialakul egy nekünk már érzékelhetetlen parányi vilárendszer, mint ahogy kialakult a mi Naprendszerünk. Mindenütt egyugyanazon isteni erő nyilatkozik meg, de nem minden alakban és életvonalban egyforma vonalú tökéletességgel. Így változtatta meg az alakját, mikor az anyag őstét, a képződményt létrehozta, itt még csupán mint erőműködés jelentkezik. Az anyag alapelemeinek a teremtésében még csak az Ő mindenható erejét látjuk működni. A színerő végtelen energiáját: a Fiút. Erkölcsi és értelmi tökéletességeinek még ekkor nyoma sincsen kifelé, mivelhogy az isteni életben nem lehet semmi, ami felesleges. A holt anyagnak ezekre még szüksége nem volt. Ezért az isteni élet az anyaggal szemben kizárólag mint energia-mozgás mutatkozott a végtelenségben.

Hogy az anyagnak, mint képződménynek volt kezdete és mint anyagnak vége is lesz egykor, az bizonyos. Az anyag csak erőmozgási tünemény és vissza is fog tisztulni egykor ismét erőmozgássá.. Époly bizonyos, hogy Isten a képződménnyel szemben csak ennek a teremtése pillanatában jutott elhatározó öntudatra. Ezt minden művész meg fogja érteni, mert hiszen az igazi teremtő erő mindig érzéséből kiindulva fog a teremtéshez és amikor már azt az alakot vázlatosan megalkotta és érzéséből kigyúrta, csak akkor lesz benne a

teremtő érzés öntudatos gondolattá. Természetes, hogy az öntudatrajutás sem az alkotó művészen, még kevésbé az Istenben, nem azt jelenti, hogy ne lett volna előzőleg öntudatuk. Csak azt, hogy meglévő öntudatuk egy új irányban, vagyis alkotásukkal szemben *most nyilatkozott meg legelőször. Eddig nem volt rá szükség, miután az a lény, vagy tény, vagy dolog még eddig nem létezett, tehát az ő megteremtőjében sem hozhatta létre azt a bizonyos öntudatbeli elváltozást, amit mi gondolatnak nevezünk.*

Az anyagban élő ember számára is az Isten, mint Isten, csak akkor kezd élni, amikor már az ember is megkezdődött, vagyis már van. Milyen természetes dolog ez! Ugyebár, minden értelem és öntudat csak az Istenből eredhetett? Ezek bennünk isteni erősürűdések. Ezért az emberi értelemnek is hasonló módon kellett létrejönnie, mint ahogy azt az isteni életben is létrejönni láttuk. Már pedig az öntudat az isteni életben a Szentszellem, Aki a színerő két alakjából, az érzésből és a mozgásból öröktől fogva származott. Jól értjük meg! Nem önmagától lett, mint az Atya és nem is az Atyától született mint a Fiú, hanem ezeknek egymásba való örök elvegyüléséből származott. Az a kapcsoló közös pont tehát, ahol az Atya érzése állandóan elvegyül a Fiú mozgóerejével, ez a Szentszellem, vagyis az isteni életnek a központja és öntudata.

Így kellett származni az emberi öntudatnak is, amely szintén az ember érzésének és agymozgásának a kapcsolódási pontja. Érzéseink az agy egyenletes mozgásában sűrűdnek gondolatokká és mint gondolatokat öntudatunk teszi kifelé tagolt hangokban, vagyis szavakban élő valóságokká. Az isteni életben is az Atya az érzés örök forrása. Ellenben a Fiú m á mozgó energia a hármass-egységnek — bogy úgy mondjuk — az Agya, Aki az indító érzést alázatos engedelmisséggel önmagában megsűrítvén, isteni gondolatokká változtatja át. Teremt! A Szentszellem pedig a két erőalaknak a kooperációjából származott isteni Életközpont, vagyis Öntudat, Aki az Atyának az érzését, amely a Fiúban sűrűdött gondolattá, önmagában híven visszatükrözi. Kifelé objektíválja. Így lesz az Atya érzése gondolattá a Fiúban és élővé az isteni életközpontban, a Szentszellemben, Aki ezeket a gondolatokat mint élővé tett kegyelmeket Önmagából állandóan Marasztja és híven kisugarazza.

A legelső ilyen élő isteni Gondolat, Aki az Atya tökéletes isteni érzéséből indult ki és a Fiúban testesült meg gondo-

latta, hogy azután a Szentszellemben kifelé is élővé legyen: az *Ige* volt. És valamint az ember érzésből eredő gondolatait szavakban teszi kifelé élővé, úgy emelkedett ki „kezdetben” az isteni központ öntudatából is a legelső élő isteni gondolat, mint *Ige*. A Hármass-egység képmása, Aki kihozta önmagával az isteni élet minden tökéletességét. *Benne* az Atya érzése, vagyis az *isteni jóság*, a Fiú abszolút energiája, vagyis az *isteni mindenhatóság* és végül a Szentszellem élő és éltető melegsége, vagyis az *isteni szeretet testesült meg*. *Ezért az Ige* az Életközpontról kiemelkedett élő meleghang, a *legelső isteni gondolat*. Szent Pál szerint: — *a halva szülöttek között az első éiőszülött! Elsőszülött* pedig azért, mivel az isteni energia egyenletes mozgássűrűdésének önmelegéből a (Szentszellemből) *először lépett ki*.

Már az emberi életcsírában is megtalálhatjuk — bár csak atomnyi méretekben — ugyanazt a hármass-egységet. Az érző és mozgó két erőtulajdonságot, amelyeknek összhangzó elvegyüléséből áll elő úgy az öntudat, valamint az élet. Természetes dolog, mert hiszen az emberi életcsíra is az isteni erőtulajdonságokból keletkezett létalak. Lényege egy isteni gondolat. Egy egyenletesség! erő rész, vagyis érzés, amelyet az erőmozgás sűrített gondolatává. *Az egyéni gondolat is testi törvényszerűséggel áll elő minden életcsírában, ahol az érzés a mozgással elvegyülve értelemmé sűrűdhetett*. Minden életcsíra, amely elhatárolt s önmagában mozgó valóság, ha éretlenül ki nem tör, hanem erőérzését egyenletes mozgásával megsűrűdni engedi, elérheti fejlettségének azt a fokát, amelyen erőtartalmának egyenletesség! része értelemmé lesz és ezáltal az életcsíra is megfelelő fokozatú öntudatra jut.

Láthatjuk mindezekből, hogy az öntudat, valamint a gondolat kialakulási folyamata a gyarló emberben is ugyanaz, mint a tökéletes Istenben. *Minél tökéletesebb az érzés és minél tökéletesebb mozgás sűríti, annál tökéletesebb gondolat áll belőle elő, mert nem az értelemről ered az érzés, hanem az érzésből az értelem*. Ez az értelem a fejlődő és tisztuló emberben ma is úgy erősödik, hogy a földi ember bizonyos külső, elszigetelő keretekkel mintegy elhatárolttá válik.

A saját testének a börtönében szenved. S minél inkább elszigetelődik, annál gyötrelmesebbnek érzi elhagyatottságát. *Még jobban elhatárolják az anyagvilágtól és külső élettől azok a kegyelmi szenvedések, amelyek egyedül képesek őt önmagában élésre, vagyis önmozgásra kényszeríteni*. Ezért a magába

visszavonult és elmélyülésekre utalt ember, akit a szenvedések is lágyítanak, sokkal termékenyebb a mély érzésekben és erőteljes gondolatokban.

Mihelyt benső életmozgásunkat az egyenletesség indítja, energiasűrűségünkől rögtön létre jön bennünk a lelki meleg. A lelki meleg sűrűsége az ember lényét is rögtön könnyebbé teszi. Lelki vonalában azonnal magasabbra emelkedik, amelyben öntudatlanul elhelyezkedvén, egy tisztultabb erő közelébe jut. Egy magasabb világosságú lelki központ erőteljes hatása alá. Szóval felsőbb vonalrendszerbe, ahol egy tisztultabb és magasabb erőlény körül fogja ezután körforgását végezni, mint ahogy a világtetek is egy-egy központi nap körül forognak. Minden életvonalnak van egy ilyen *erőcentruma*, le egészen az atomokig, amely központ fenntart, tisztít és tökéletesít minden valóságot, amelyekre vonzási körében a hatóereje kiterjed.

Mikor tehát az emberi lélek egy-egy vonallal felemelkedik és egy-egy tisztultabb szférába belejut, érzései és gondolatai is rögtön megváltoznak. Sokszor az lesz a szemében igazi érték, amit azelőtt lekicsinyelt — és amit valaha mindennek felett értékelt, az lesz a semmi. Csakhogy az ilyen gyökeres lelki elváltozás a lelket gyakran elbágyasztja. Külső élete úgyszólván mozdulatlan. Sőt, benső mozgása, vagyis önmagába való élete is annyira lefokozódik és olyan gyengévé válik, hogy hosszabb ideig semmit sem termel és teremt életműködésével. Az ilyen emelkedetebb szférában azonban már gyorsabb egyenletű az életmozgás és az események fizikai pontossággal közelednek és érintik őt is. Ez az ő új próbája, amelyet aszerint fog kiállni, amint erre az ő érzéseinek erősebb, vagy gyengébb volta képesíti. Ha pedig ez a próba mint ütközet folyik le, amelynek egyedüli célja az erőfejlesztés, akkor oly nagymérvű gyengülés állhat be a próbát ki nem állott lényben, hogy ismét lesüllyedhet a magas vonalból régi helyére, ahol a mozgás, az élet már nem oly gyors egyenletű, mint ott fenn volt. Az események is gyérebbek és a próbák is úgyszólván megszűnnek. Kezdetét veszi egy monoton, lassú, unalmas életfolyamat, amelynek az eredménye nagyon sokszor bizony igen kétséges.

Mindig igen nagy szenvedésekkel jár az ilyen tisztuló ember bukása, mert többé soha sem lesz képes magát otthonosan érezni egy olyan alacsony körben, ahová lecsúszott és tehetetlen vergődő sóvárgással vágyakozik mindig más-más

helyre. Ha azonban a lény a próbáját helyesen kiállotta, akkor a próbájában kifejlődő erő is az övé lesz. Nemcsak névleg, mint megszerzett tapasztalat, hanem az eseményekben elrejtett éltető erőknek is tényleges birtokába jut, amelyek ezentúl már ébren fogják tartani őt és mintegy felavatják az illető szférának, vagyis vonalnak az élő alakjává. Lakójává! Ezentúl a felsőbb vonalban már ő is bizonyos élő egyenlettel fog mozogni és mindig kevésbé fogják már érinteni a külső események is mint próbák. Most nyílik tehát alkalma rá, hogy el nem foglalt és *fel nem használt egyenletessége is el kezdjen végre sűrűsödni*. Ne feledjük ugyanis, hogy a szintén megfinomult ellenállhatatlansági részének bő alkalma nyílik az új és gyors eseményekkel teljes életben, hogy megfinomult ellenállhatatlanságát felhasználhassa és ki-meríthesse. Ezáltal egyenletességének szerepe önként és természetes úton öszébb szorul és *bár hallgatagon tovább is részt vesz a közös munkában, de a kívülről jövő eseményekkel (próbákkal) szemben természetéhez híven visszavonul és önmagába mélyedve sűrűsödni kezd*.

És most, még csak most indul meg a tisztuló földi emberben az igazi és valódi tényleges öntudat. A gondolat, az egyéni, a saját gondolatfejlődés. Ha ez a folyamat zavartalanul és megszakítás nélkül folyik, úgy a kiinduló időponttól számítva, három esztendő alatt fejeződik be ez a fejlődési folyamat. Ekkor jut csak valóságos öntudatra, egyéni gondolatra az emberi lélek és *ezentúl élete, mozgása, hite és cselekedete küzdelem nélküli öntudatos életté, hitté és cselekedetté válik*.

Ezen egyenletességi sűrűsödés időszak, amely mindig megelőzi az öntudatra jutást, mindenkor igen érzékennyé, beteggét teszi az illető lényt úgy testileg, mint lelkileg. Egyetlen enyhítő szere a törhetetlen türelemmel párosult hit. Az öntudatra jutás azonban az illető lény számára a földi célpontot jelenti. A tetői, az akmét, ahonnan már a földi élet határáig minden irányban elfogulatlanul és szabadon tekinthet szét. *Egy tekintettel méri már ezentúl a földi létet a bölcsőtől a sírig és tökéletes könnyűséggel igazodik el benne.*

Tisztán látja, hogy az ő élete a ma. A ma teendője és gondja az ő kötelessége. A holnap is egy új ma lesz és így ő az összes erejét mindenkor ma fogja felhasználni, hogy tökéletességgel élje át az ő napjait. Az ilyen öntudatra jutott lény már az események fölött áll. Már nem érintik őt, bármilyen természetűek és fajtájúak legyenek is, *csak az a fon-*

tos előtte, hogy ő ma minő állást foglaljon el az egyes eseményekkel szemben. Ha pedig egy öntudatos szellemben a kívülről jövő tények érzészavar helyett tüstént kérdéseket keltenek fel, hogy mire jó ez, vagy amaz? és mi a céljuk? úgy bizonyos, hogy nem lesz semminemű hatalmuk az eseményeknek az ő érzései fölött, mert fennakadnak és feloszolnak az ő gondolatvilágában. A kiindulási pontot tehát egyes lényeknél igen könnyű megtalálni és felismerni. A teljes és tökéletes elhagyatottság érzésének az időszaka ez, ahonnan azonban csak igen kevés lény tudja, nyílegyenesen haladva, zavartalanul elérni a pontosan beálló befejezettséget: a valódi öntudatra jutást. A legtöbben csak sűrűn megzavarva, bukdácsolva haladnak előre. Ezek könnyen felismerhetők sok és nehéz próbáikról, amelyek náluk mindig ütközetet jelentenek. Ennek az eredménye pedig mindig elgyengülés és így valóságos tökéletességre a földi életben nem is juthatnak.

Az életcsíra gondolata, öntudata, szintén ugyanilyen módon jött létre és így fejlődött. Először elhatárolttá leit, mert az anyagparányokra nézve, amelyek, ha nem is voltak még érzők, de igen is már érzékenyek, finomak, alakíthatók voltak, — az elkülönzött légfolyami élet odafenn bizonyos esztergályozó, gyötrő hatással volt. Különböző természetük folytán a légfolyamba nem tudtak beleolvadni és így ennek következtében valóságosan elhatároltakká lettek. A velük összekapcsolt és megdurvult erőrészek eme elszigeteltségükben kezdtek bizonyos benső önmozgást és csak a próbák, vagyis a napkitörések külső hatásai alatt változtak és sűrűdtek meg végre annyira, hogy az életcsírában értelmi részekké váltak. Milyen világos itt is, hogy az értelem fejlődésének a módja és körülményei az „idők kezdetén” is ugyanolyanok voltak, mint manapság. Ott is látjuk az emberi életcsíra érését, fejlődését. Kezdetben meg nem különböztetve, a növényi, vagy állati életcsírák is elhagyták a légfolyamot: az ő érlelő méhüket és bölcsőjüket, amely ezáltal valóban megtisztult, könnyűdött és finomodott, hogy ezáltal megteremtse a még fennmaradt életcsírák számára a fentebb említett magasabb vonalat Csak ekkor érték el az emberi életcsírák az ő végső útjuknak az úgynevezett kiindulási pontját Ez az út a teljes tökéletesség felé viszi az embert.

A két alacsonyabb rendbeli életcsírák lehullásával pedig megszűntek a nagy rázkódtatások is a légfolyamban és így már csak egyetlen szakasz volt hátra az emberi életcsírák számára

a tökéletesedés útjából, amely most már nem is volt olyan nehéz próbákkal és eseményekkel teljes. Hiszen a csiráknak az előző próbákban már volt alkalmuk ellenállhatatlanságuk visszaszorításával öntudatlanul is bizonyos önmeleget, könnyűséget kifejleszteni önmagukban, amely lehetővé tette nekik, hogy felemelkedhessenek a föld légkörének legfelsőbb (lelkileg legbelsőbb) széléhez, ahol már gyors egyenletű volt az élet. *Ott fenn a légfolyamban már szintén megkezdődött egy finom átmenet a magasabb és tisztultabb szomszéd világnak a légfolyamába,* amely már ott sokkal gyorsabb egyenletben mozgott.

Az emberi életcsiráknak tehát módjukban állott egy még fensőbb vonalba beleolvadni.

Hogy milyen gyors és erős a föld légkörének mozgása a legmagasabb vonalakban, azt könnyű elképzelni, mert hiszen képes a magában ringatott földet mozgatni és megforgatni. S ha ezen gyors egyenletű külső mozgáshoz, amelyben már szintén kimerülhetett az ellenállhatatlanság anélkül, hogy ezáltal önmelegéből veszített volna, — mert hiszen nem kellett ütköznie, — hozzászámítjuk a harmonikus, tiszta és finom önmeleget is, akkor éreznünk kell, hogy az életcsírák helyzete milyen könnyű lehetett a légfolyam legfinomabb felső rétegében. Ezenkívül ez a magas vonal át- meg át volt járva egyenletes jótékony meleggel, amelyben valósággal benne éltek az emberi csírák. Ekkor se jutott tehát más szerepe az egyenletességi tulajdonságnak, minthogy alázatosan befelé fordulva, önmagában éljen. Ezzel sűrűsödni kezdett és létrehozta az életcsírákban azt a gyönyörűséges emberi értelmet, amely legfelső fokán magában foglalja a tiszta tökéletes fényt is. Bírja ennek helyváltoztatási képességét is, vagyis rendelkezik önmagával annyira, hogy kiemelkedhetik a föld légköréből. Sőt, még az összetartó és kapcsoló delejnek a hatalma alól is. Felemelkedhetett volna tehát a fénykörbe. Az egységbe. Sajnos, ezt az utolsó próbát már nem állták ki. Csak egyetlen egy életcsíra akadt köztük, aki ezt a felemelkedést valójában megtette. Ez a boldogságos Szűz Anya életcsírája volt.

Ma is az értelmi sűrűedés a fényvonal felé emeli a lényeket és több, vagy kevesebb tökéletességgel olyan tényeket és igazságokat tud nekik megvilágosítani, amelyek alantasabb fény nélküli lények előtt rejtve maradnak. Mi is megvilágítottuk most már nemcsak az emberi gondolatnak a keletkezését, hanem annak határait is az ember három fő csoportjánál.

A legalacsonyabb fokú állatember gondolata csak két szűk határ között mozog. Az állattól az emberig terjed. Ezt a területet azonban teljes biztonsággal tekinti át és ebben bizonyos öntudattal helyezkedik és igazodik el.

A középfokú ember gondolatának határait már sokkal nehezebb kijelölni. Úgyszólván nincsenek is megállapított határai, mert ő az a primitív félember a hármass csoportban, aki már az állatember felett áll, de még nem lépett át a valódi ember életvonalába. Értelmileg még nem elég érett és csak lassú, fokozatos emelkedésekben fog az újraszületések beláthatatlan sorozatán át valódi emberré fejlődni. Majd csak akkor, amikor egyenletességi sűrűdése folytán teljes öntudatra jut. Ő az, akiről már fentebb megemlékeztünk, mikor az öntudat és a gondolat fejlődésének folyamatát leírtuk.

Középfokú embertestvérünk az a fejlődésben levő lény, aki már eljutott ugyan bizonyos magasabb vonalra, ahol egyenletessége vagy még csak pihen, vagy pedig még csak nagyon mérsékelten működik. Érésben van és várja a bekövetkező próbát. Egy megrázó külső eseményt, amely majd hivatva lesz őt is felrázni és megindítani tétlen közömbösségéből. Mert eljön ezen csoport számára is egykor az erős és döntő próba. Vagy egy nehéz anyagi rázkódtatás, vagy valamely súlyos testi, vagy lelki szenvedés alakjában. Eljön előbb, vagy utóbb az újraszületések láncolatában aszerint, amilyen mély a szellemének az öntudatlansága. Az egész csoport pedig megváltatni és felemeltetni egyénenként fog mindaddig, amíg a végtelenségben csak egyetlen, meg nem tisztult, fel nem rázott közömbös lény létszen. Mindaddig érezni fogja minden érző lény, hogy van a végtelenségben közömbösség és addig nem is lesz tökéletes összhang, béke és boldogság.

Végül a legfelső, vagyis a valóságos ember gondolatainak a határa már az egész végtelenség! Egy pillanat alatt emelkedhetünk fel gondolatainkkal az ég magasságába és leszállhatunk a poklok mélységébe. Nyitva, tárva áll előttünk a végtelenség, mert erőszakkal leigázhatják ugyan a testet, megbéníthatják a léleknek és a lelkiismeretnek cselekvési szabadságát, de a gondolat szabad! Istentől eredő tulajdonságunk, amely felett nem adatott hatalom a gyarló ember részére.

Ne feledjük, hogy öntudatunk és benne gondolatunk nem eredeti genuin tulajdonságú, hanem evolucionális érési folyamat. Megszerzéséhez tehát a magunk erejével is hozzájárultunk. A teremtés csak az arra való képességet adta meg az

embernek: a fakultást. De ennek kifejlesztéséhez szükséges volt a próbákban megedzett egyéni erő is. Ezért az emberben nem az értelem és a gondolat az életalap. *Az érzés, egyedül az érzés. Az értelem és az öntudat pedig már csak ennek a sürrűdése.* Viszont az érzés testi alapja az *anyagatom*, amellyel egyesülve adják a különböző életcsírákat. De habár az értelem az őscsírákban anyagalapon fejlődött is ki, azért *a gondolat az, amely uralja az anyagot A lélek világában az értelem ugyanazt cselekszi, mint a légfolyam a testi világban.* Alkot, teremt, alakít, tisztít és finomít. A légfolyam is hasonlóképp működött és működik ma is a súlyosabb természetű anyagvalóságokkal szemben. Kiárad, elterjed, felemel, megmozgat, vezet és fenntart minden anyagot, amellyel a delej összekapcsolja. Ezt majd akkor fogjuk elmondani, amikor a légfolyamot már teljes működésében látjuk a földön.

Most pedig rátérünk a gondolatoknak a tulajdonosára: *a valóságos emberre.*

AZ EMBER.

Most, amikor az igazi emberről fogok beszélni rövid összefoglalásban, még egyszer áttekintjük a teremtésnek egész történetét, amely isteni bölcseséggel volt előkészítve, hogy elfoglalhassa benne méltó helyét a teremtés koronája: az ember. Tudom, hogy eddig is bizonyos nyugtalansággal néztük az emberfaj alsóbb csoportjait, amely osztályozás az emberiség egységes eredetének belénk nevelt fogalmait zavarta meg. Szinte önkéntelenül tesszük fel a kérdést, hogy vajjon mi lehetett az oka, hogy az emberi életcsírák az őскеzdetben három csoportba voltak beosztva? És vajjon miért jöttek létre különféle fejlettségi fokozatokban?

A legfontosabb oka az volt, hogy az életcsíráknak az anyag par any ai, amelyek a testi élet alapját képezték, különféle értékű anyagból váltak ki. Nagyon fontos pont ez, amely testi származásunknak különbözőségeit teszi világossá és megérthetővé. Ezért nagy súlyt fektetünk eme pontnak a kimerítő részletezésére.

Kezdjük a legfelsőfokú embernél, akinek testi anyagalapja az életcsírájában már azon atomokból állott elő, amelyek a teremtés kezdetén, az ősképződményből váltak ki a fénykörü fénytűzés feloldása folytán. Ezek, hogy úgy mondjuk, szűz-anyagparányok voltak. Az idők elejéről származtak, mikor még a fénykörrel szemben csak az egységes képződmény köre állott. Még ekkor nem történt meg az első fény körü kitorés se, amely az egymással szemben álló fénykör és képződmény közé magát beékelte volna, hogy mint első légréteg áthidalja az erő és anyag szélsőséges ellentéteit. Annál kevésbé a második fénykitorés, amely már tűzerővé durvult és mint hatalmas tűzáramlat, a világtesteket szaggatta szét. Miután megismertük a színerő természetét, amelynek két ellentétes, de egyenértékű erőtulajdonságából eredt minden, természetessé és világossá lesz előttünk az is, hogy a képződményből kivált ősparányok

még fiókkal közelebb estek a teremtés kezdetéhez, mint a későbbiek, amelyek már a földde alakult anyagból váltak ki. Ezért az ősparányokból létrejött életalap, amely az igazi emberig életcsíráknak az anyagrésze, elvitázhatatlan fensőbbiséggel bírta későbbi származású földparányok felett, amelyekből a női/ienyi és állati életalapok keletkeztek.

A legfelsőbb emberi életcsíra anyagatomrészének kiválasztásába még nem folyt be segítőleg más külső erőhatás, mint csArpán maga a fénykörü fény. Ellenben amikor az első fénykitörés után a légfolyam már mint ledurvult erőáramlat elárasztotta az alantasabb kört, állandó mozgásával és mozgatásával közvetlen közelségbe jutott a képződményhez és fokozatosan kezdett hatni rá. A fénykörü fény pedig a légfolyamban beállott mozgásnak zavaró visszahatása folytán testi következetességgel rögtön visszavonult a fénykör alatt lévő második körnek belső (felső) széléhez: a légfolyam legfelsőbb vonalába, ahol a visszavont sugarak egy újabb körgyűrűben gyűltek össze, hogy a fénykört a légfolyamtól elválasszák. A magára hagyott légfolyam tehát teljesen beékelődött az úgynevezett légkörbe, ahol alakító erejét szabadon fejthette ki az alantasabb képződménnyel szemben.

A légfolyam is kiváltott tehát a képződményből bizonyos anyag par any okát, amikor elfoglalta a törvények rendszerében a maga vonalát és közvetlen hatása folytán már durvább elváltozásokat is hozott létre a képződményből most kivált anyagparányokon. Mielőtt a légfolyam ilyen módon még el nem helyezkedett a második körben, addig a fénykörü fény teljesen függőlegesen tűzhetett a képződményre. Ennek az lett a következménye, hogy a szűzparányok még csak a tiszta fény-sugarakkal érintkeztek és mikor később az embercsírákban élővé lettek, vagyis lelki testté váltak, akkor ennek a testnek tiszta és fényes világoasságot tudtak adni.

Az ősparányok kiválasztása tehát megelőzte az első fénykitörést és csak amikor ez már ledurvult légfolyammá lett, akkor jöttek egymás után létre a második körben mindazok az új alakulatok, amelyek, bár erőszármazásúak voltak, (fénykörü kitörésből eredtek) de ellenállhatatlansági túlsúlyuk folytán testi természetűvé durvulhattak. Kellett is testiekké lenniük, mert csak így kapcsolódhattak ható erejükkel a képződménybe. Ezekből az elanyagiasodott erőkből alakultak ki azután az anyag javára szükség szerint az úgynevezett természeti erők.

Mindezek az új alakulatok egymásután kezdettek hatni a képződményre és a belőle újabban kiválasztódott atomokra is. Így osztályozta az ősananyagatomokat különböző értékű és minőségű anyagparányokká az evolúció folyamán a teremtő erő.

Kifejtettük már, hogy azon új alakulatok között, a melyek a légfolyam legfelsőbb vonalában összegyűlt fénysugarak hőt állottak elő, az egyik a delej volt, a másik pedig az értelmi lények csoportja. Jól tudjuk, hogy az első a sugaraknak testi, a második ezeknek lelki alakulata volt. Az utóbbi a fénysugarak egyenletesség sűrűségéből keletkezett, akiket mi sugárlényeknek, vagy angyaloknak neveztünk el. A delej pedig a fény ellenállhatatlansági kiszűrődése volt. Mind a két alakulat a visszaszorított fényköri sugarak sűrűségéből jött létre és elhelyezkedtek a saját alköreikben, a légfolyam legelső szélén, de már a fénykör alatt, hogy így átvezető hidak és kapcsolatok legyenek a tiszta fény köri fény és a légfolyammá durvult fénykitörés között. A delej, amely ellenállhatatlanságú kiszűrődés, a két szemben álló világ testi életét fogja majd összekapcsolni: a légfolyami ellenállhatatlanságot a képződménnyel. Ellenben a sugárlények a lelki részt: a légfolyam egyenletességi sűrűségét, vagyis értelmi tartalmát a légköri fényvel. Az egyik az anyagvilág egységét, a másik a másik a szellemvilág egységét fogja szolgálni az Úr kezében.

A most említett kétféle alakulatok fenn a maguk mellékköreikben voltak elszigetelve és az értelmi sugárlények már a durvább képződménnyel nem is tudtak kapcsolódni. Ezért volt szükségük nekik is bizonyos anyagalapra, hogy a légfolyam el ne szigetelje őket teljesen a földtől. Amíg ezt az anyaglapot, amely nekik testanyagot (lelki testet) adott magukra nem ölthették, addig semmiféle hatást az anyagvilág fejlődésére nem is tudtak gyakorolni. Már pedig a világmegváltás munkájában ez volt az ő isteni életcéljuk és rendeltetésük.

De nem így volt a delej, amely rögtön kapcsolódhatott mindenféle ellenállhatatlanságba, mert ő is ellenállhatatlansági sűrűségnek volt a kiszűrődése. Tulajdonképpen csak az ellenállhatatlanság sűrűdik mindenkor. De ha sűrűsége egyenletes, azaz lelki természetű, akkor rögtön előáll belőle a jótékony lelki meleg. Ellenben, ha testi része kezd sűrűdni, ez ottan, mint felesleg, azonnal vagy kiszűrődik, vagy kiárad

vagy *kitör*, aszerint, amint ez a testi sűrűdés *a legmagasabb, a közepes, vagy a legalacsonyabb lények körében jön létre*.

A teljes tökéletességű lényből, vagyis a hármas-egység életközpontjából, a Szentszellemből, az ellenállhatatlansági sűrűdés *kiszűrődés (emanáció)*. Ezt nevezzük *isteni kegyelmeknek*, amelyek a testi világra is cselekvő hatóerők. Ilyenek voltak *az Ige fénykörébe kiszűrődő meglehangok*, amelyek az isteni életközpontból szűrődtek ki, mint meleg lehetetek. Lényegük ezen isteni energiasűrűdésnek a Fiúnak az önmelege (szeretete).

Ezek az igének mindent összefoglaló erőtestéből a (fénykörből) árasztják el ma is a világokat alakító erőkkel. Csak-hogy a *fénykörből az ilyen ellenállhatatlansági testi sűrűdés már nem kiszűrődés, hanem kiáradás*. Ez a sűrűdés itt már feszülés érzésében jelentkezik. Ugyanilyen kiáradás a magasabb és élő szellemi köröknek a testi természetű sűrűdésük is. Ez azonban már kétszeres testiségénél fogva érintkezni képes az anyaggal is és azt összetartja mint *testi delejére*, de egyúttal bele tud kapcsolódni már a fénykör finomabb anyagába is.

Végül, ha az ellenállhatatlanság egy elhatárolt testben élő lényben kezd testileg sűrűdni, ez már többé nem kiáradásban, hanem kitörésben végződik, amely épen olyan eredményekkel és következményekkel jár *kicsinyben*, mint hajdan a légforyammá vált kitörés a második körben. *Indulattá lesz*, amely a megérintett valóságok között mindig rombol is, belül pedig ugyanezt teszi magában a lényben. Ép úgy kimeríti és megtöri a lényt, mint megtörte annak idejében a légfolyamot.

Mindezeket csak azért ismételtük, hogy kimutassuk, hogy minő hatások jártak a föld fokozatos fejlődése folytán ahhoz, hogy *a későbbi anyagparányok minősége mar alacsonyabb és durvább volt, mint a legfelsőbb vonalú embercsirák első ősparányai*. Azok az atomok, amelyek *a delejösszeköttetés idejében és jegyében, tehát már bizonyos testiséggel jöttek létre, a második csoportbeli embercsirák testalapját képezték*. Ezen anyagatomokba már belenyomódott az alacsonyabb környezet hatása folytán *a közömbös embernek a jövő termésete is*. Az őket megárnnyékoló delejnek a természete, amelynek lényege a testi élet és egyoldalú irányánál fogva minden más hatás iránt közömbös. Miután csak öntudatlanul visszaható ereje van és nincs se értelmisége, se gondolatvilága, eme lényeges tulajdonságait a delej belenyomta a közömbös ember

lelki testébe. *Még alacsonyabb minőségűek voltak a harmadik csoportbeli állatember anyagatomjai.* Mikor ugyanis a delej létrejött, átalakító hatásaival egy új fejlődési korszak zárult le az evolúcióban. Ezért ismét más természetűeknek kellett lenniük az ezentúl kivált anyagatomoknak is, amelyek már új környezethatások jegyében születtek.

Ezen időpontban lépett előtérbe az anyag-világban *egy új valóság: a vízanyag, amely szintén egy olyan bevégzett erőalak, mint a légfolyam és összekötő anyagelem lesz a könnyebb lég és a súlyosabb földanyag között.*

Hogyan állott elő? már ismerjük. Megismételjük röviden. Mikor a légfolyam irtózatos erejével a képződménynek azt a felsőbb réteget, amelyet a fényköri sugarak már megpuhítottak, feltépték és helyéről elmozdították, akkor őket a delej rögtön összekapcsolta és egyensúlyba hozta. Az anyagnak tehát a tisztultabb része felszabadult az összeragadt képződmény tömegből. Természetes, hogy tisztultabb anyag alatt még ez időben nem a bukás utáni anyagformákat értjük, hanem csak az elsalakosodott *erőalakokat*: az ösmozgás rezzeneit, amiket a fényugarak már megpuhítottak.

Mihelyt a lég delej kapcsával a felső réteget a képződményről felemelte, rögtön úr támadt közöttük, amely betelt az ösmozgásnak még össze nem tapadt hangjaival. Ezek pedig a felemelt anyagréteg két oldalán rögtön belevegyültek a második kör átmelegített légfolyamába. Ezért az így csatlakozó hideg-hangok már nem keményedtek meg, hanem lágyan sűrű! ek. *Nem váltak többé képződménnyé, de megsalakosodott, folyékony, iszapszerű valósággá változtak, amelyet, mivel salakrész, vagyis valóságos testanyag volt és sokkal könnyebb, mint a felemelt képződmény-réteg, tehát már a delej is fenn tudott tartani a légfolyamban.*

Mikor így bizonyos nyugalom és egyenletesség állott be a világfejlődésben, *a fényköri fény újra megjelent, hogy reá tűzön sugaraival (kegyelmi erejével) a képződményről felemelt anyagtömbre.* Természetes, hogy az anyaghoz vezető útja közben keresztül kellett hatolnia először a légfolyamon, azután a vízréteg fátyolán, amelyet állandóan tisztított, finomított és csak ezután érhetett le a képződményről felszakított anyagréteghez, amelyre már csak mérsékelt erővel tűzhetett. Sőt, még ezt a sugártűzést is időnként megzavarta a második kör légfolyami torlódása, amely a sugarakat megtörte. A sugártörés által támadt színeket és érzéseket pedig a sugár bele-

nyomta az anyagrétegből most kivált anyag par any okba és ezek lettek a leggyengébb szellemű állatember testanyagának az életalapjai. Ezért ezek már nem fehér fényűek és világosak hittek, hanem rikítóan színesek, vagy sötétesek. Ezek a harmadik csoportbeli állatember testanyagában $\pi\alpha$ is visszatükröződnek. Sőt, ez a megdurvult és megsötétedett eldurvulása az anyagparányoknak visszahatott mint szellemi akadály az értelmi fejlődésre is, mert a lelki test világosságával szemben a sötétebb, megtört színek mindig akadályt jelentenek.

Hozzájárult még a most kivált anyagparányok eldurvításához az is, hogy a légtorlódás a benne elhelyezkedett vízanyagot helyenként lenyomta a földre: az akkori anyagra. Az ilyen esőszakadás pedig a legújabban kivált anyagatomokat igen nagy súlynyomással érintette, amelynek ezek alacsonyabb vonalukban tökéletlenebb minőségeiknél fogva csak igen gyengén tudtak ellentállni. Már ezekben az atomokban nem volt meg a fénynek erős hálása és magasra törő természetének öntudatlan akarata, amely pl. a legelső atomokat, a valóságos emberi létecsírák anyagalapjait olyan magas vonalba emelte fel a légfolyamba. Megtehetette, mert hiszen még ekkor a légfolyamban sem voltak gátló akadályok.

A későbbi atomok súlyérzése a folytonos erőnyomás alatt még inkább eldurvult és már természetszerűleg mintegy előkészítve voltak rá, hogy majdan egy alantasabb vonalban és szerepben mindig alul legyenek. Tehát a középember vonala alá jutottak, bár bizonyos értelemben érzőkéességük helyesebb és kiválóbb volt, mint a két felsőbb csoporté.

Ezen utóbbi képességük a víz anyagának a hatásából állott elő, amely szintén belenyomta a legalacsonyabb vonalú anyagatomokba a saját jellegét. Tudjuk ugyanis, hogy a víz tiszta állapotában minő üdítő, kedves egyenletesség! természettel bír. Érzésünkre, testünkre frissítőleg hat. Ezért meg kell éreznünk, Jiogy amikor a fénykör által megtisztított víztömeg lezuhanása pillanatában az alsóbb vonalú anyagparányokkal érintkezett, teinő benyomást tett és hagyott hátra bennük. Bizonyára lelki Súlyérzésüket csak növelte és ezáltal megállapította jövőendő életvonalukat is, am érvben majd érésük befejezése után fogják belejutni: az állat és az ember közötti vonalat. Egyben azonban beléjük vitte az ő bevégzettségének és álló mozdulatlanságának a tulajdonságát is, amely idővel az életre ébredő harmadik csoportbeli életalakokban oda fog módosulni és finomulni, hogy bizonyos szabadsággal némi öntudattal és értel-

miséggel mozoghatnak majd úgy testileg, mint lelkileg két határvonal között, amelynek egyik oldala az ember, a másik oldala az állatvilág. E határokon túl vagy kívül, azonban már képtelenek lesznek emelkedni sem testileg, sem lelkileg, sem érzéseikben.

Így fogadta magába a legkésőbbi anyagparány a víznek mindazon tulajdonságait, amelyek az ő öntudatlan súly érzésével megegyeztek. Hogy pedig, az ilyen anyagparány ok bizonyos határok közé voltak kényszerítve, mint például a víz is, ez csak a természetüknek megfelelő helyzet volt, amely később az állatembert a maga nemében olyan tökéletessé tette, amit benne még ma is önkéntelenül megérezünk és amit a többi állatoknál már fel nem találhatunk. *Az állatembercsírának legelkorcsosultabb ivadéka a majom*, ma is megdöbbentő hatást vált ki az emberből. A legérettebb majom-fajokban emberi képmásunkat látjuk tükröződni. Sőt, még az alacsonyfokú majmok is vonzó és derűs benyomást tesznek a szemlélőre, mert rút külsejük dacára van bennük bizonyos testi összhang és könnyűség. Sőt, még egy olyanfokú értelmiség is, amely minden állat fölé emeli őket. Nem tudunk rájuk nézni mosoly nélkül. Felüdítik az érzéseinket.

Az állatember már önmagában nem tudott volna elbukni, mert amint láttuk, törvénnel volt határok közé szorítva. Szabad akarata tehát nem volt és igazi szabadságra sem volt neki sem ösztöne, sem öntudatos vágya, őt az ember bukása rántotta le magával és annak a példája nyomán változott meg a szabad akarattal sohasem bíró állatember is. Alárendeltségétől indítatva együtt bukott le az igazi emberrel és a bukás után egészen eldurvult.

Így találjuk meg a három csoportbeli emberfajnak testi anyagalapjait a három fokozatú anyagparányokban. De az anyagparányok durvulása még itt sem ért véget. Folytatódott tökéletes pontossággal az állati, majd a növényi életcsírák kialakulásaiban. Ezekben is egyes csoportokat egymástól mindenkor az anyagparányok minősége választott el aszerint, hogy minő alakulat váltotta ki azt az illető anyagparányi, amely beléjük nyomta a saját jellegét. *Talán még visszaemlékezünk, hogy a második körben a vízanyag megtisztulása után már új, számottevő önálló valóság többé nem jött létre mindaddig, míg a második kör egységes anyagát a második fény-, köri kitörés világtestekre szét nem szaggatta.* Mert habár újabb és újabb színek jöttek is létre, amelyek belepréselődtek az anyagparányokba, de ezek nem voltak olyan erőteljes önálló

hatások, amelyek bármely testre, vagy életalakra átalakítólag tudtak volna hatni. Befolyásolták alaki fejlődésüket, de lényegüket (természetüket) már meg nem változtathatták. Bármely szint, vagy zománcot kapott valamely valóság, az az ő benső természetén mit sem változtatott. *Már maga a szín is csak külsőség*, amelyre az érzésember nem tekint nagy fontossággal. Ezért állott meg a második körben a további anyagparányok kiválásában is a lényeges változás. Nem volt olyan új alakulás, amely megváltoztathatta volna egy újabb ráhatással az atomokat.

Mindazonáltal a második körben nem állott be egy olyan szünet, amely a továbbfejlődés folyamatát (az érést) megszakította volna. Bizonyos összhangban helyezkedhettek el benne a már meglévő erőalakok és valóságok. Nem volt többé már az anyag sem mozdulatlan és így nem volt merev és holt valóság, mint a képződményben. A cél egy bizonyos pontig már el volt érve. Eletre kelt minden, amennyiben már helyéből felemelve, behelyezkedhetett az egységes élet folyamatába. Engedte magát attól vinni és mozgatni.

A *fénykörben* azonban, amely eközben túltelt, ismételten létrejött a kitörés oka, amely már az első áramlatot is kitörésre indította és légréteggé durvította le. *Megtörtént a második kitörés, amely ütközvén az útjában álló légréteggel és víz- anyaggal, végső erőfeszítésében tűzáramlattá durvult, A tűzfolyam* átvagdosta a légfolyamba felemelt egységes anyag tömböt (a már megpuhított képződmény felső rétegét) és ezt *világtestekre szaggatta szét* Ezzel újra beállott egy hatalmas új alakulás a második életkörben. *Világtestek keletkeztek* és az egymástól elhatárolt világgömbökben most már tovább folyt az élet fejlődése. Ezekben is helyre állott bizonyos mértékben az összhang, sőt megkönnyüdvén, bennük is újra folytatódott az anyagatomoknak a további kiválása.

Leggyorsabban tisztultak az egyenlíthető anyagból kialakult világtestek, amiket mi égíteteknek neveztünk. Ezekből lettek a Napok, amelyeknek már szintén lett bizonyos testi fényük, önmelegük és sugarazásuk. A világfejlődésnek ezen időszakában tehát még *több alkalma volt a fényköri fénynek, hogy zavartalanul tűzhessen a föld anyagára. Már később, mikor a Napok kialakultak és érzéki sugarakat kezdetiek kibocsátani magukból*, sőt a napkitörések is minduntalanul megisméltődtek, a beállott zavar testi következetességgel *kényszerítette ismét a fényköri fényt a föld légkörének az elhagyására.*

Hangsúlyozom, hogy testi következetességgel, mert lelkileg a fény nem volt kényszeríthető semmire sem.

Ezen időben váltak ki a föld anyagából a madarak testi életalapjainak az atomjai. Innen van a madárvilágnak az emelkedett fénykörre emlékeztető képessége. A könnyű helyváltoztatás. *A tetszés szerinti emelkedés, szóval a szabad légi élet.* Testi alapjuk atomjaiba ekkor lettek beleoltva eme fénybeli magasabb képességek, amelyek az életté kifejlődött madarai a legnemesebb testű állatcsoporttá avatták. Anyagatomjaikat, hogy biblikus nyelven szóljunk: — *a fénykörü fény az erejével megárnnyékolta!*

Ugyanezen időben folytatólagosan az állati életcsirák anyagatomjainak az elváltoztatója a tűzkitörés földben maradt erejének a befolyása lett. Még pedig az ő tűztermészetének megfelelő módon. Ekkor már ugyanis megtörtént a tűzáramnak eredeti, elképzelhetetlen izzása, amelyről annakidején megemlékeztünk. De nem szűnt meg az lenni, amit a tűz őseinek nevezünk el és amelynek túlsúlyra jutott ellenállhatatlansága elő tudta állítani a megsemmisítésre képes oxigén-esszenciát. A mai oxigénnek végtelenül erősebb őset, amelynek olyan nevet adhatunk, amilyen tetszik. Legmegfelelőbb, ha *izzó erőnek* nevezzük el. Joggal tehetjük, mert hiszen még megtörése után is, amikor megsemmisítő őseje már megfogyatkozott, még mindig meg tudta semmisítem az anyagatomokban rejlő egyenletességnek a túlsúlyát. Sőt, a harmadik csoportbeli állatcsirákban, a hüllőkben és a halakban még az egyenletességet is teljesen. Ennek lett a testi következménye az állatoknak durva, túlnyomóan ellenállhatatlansági alapon felépült életalakja és a hidegvérű állatoknak a kihülése. Az érzéki tűz ugyanis mindenkor kihülést von maga után, mert az érzéki hő, az egyenletes meleget nem fejleszti, hanem megsemmisíti.

Hozzájárult még mindehhez a föld anyagában összegyűlt vízanyag is, amely ezidőben két irányban gyülemlt a földbe. Mind a kettő ugyanazon helyről, vagyis a föld pályavonala alól, amely telve volt hideg hangokkal. Csakhogy most már ezek közvetlenül jöttek a földbe. Nemcsak megkerülve a föld területét a széleken, hanem egyenesen magában a földben is folyton gyülemlt az ősmozgásnak még hideg hangjaiból előállott vízanyag.

Bátran elmondhatjuk, hogy *ezen időszakban a víz jutott túlsúlyra. Így azon mérsékelt számú és mennyiségű anyag-*

atom, amely ezidőben vált ki és emelkedett fel a földről, már a víznek mint uralkodó, túlsúlyra jutott valóságnak a jegyében jött létre. *A víznek a természete és tulajdonsága tehát reá nyomta bélyegét mindazon életalaprészekre (újabb keletkezésű atomokra), amelyekből a növényi életalakok keltek később létre.*

Íme! így láthatjuk sorban, hogy a különböző életalakoknak anyagalapjai sajátságos elváltozásokkal és különbözőségekkel bírtak már kiválásuk pillanatában. Ezért, ha összehasonlítjuk a legősibb eredetű szüzanyagparányokat, amelyekre a valóságos ember építette fel öntudatát, értelmét és utóbb eme parányok megsűrűsödése folytán az anyagtestét, a későbbi eredetű különféle anyagatomokkal, akkor látjuk és érezzük, hogy *a valóságos ember milyen természetes úton vált és lett a legtökéletesebb földi lényé. Az ő kialakulása már abban a pillanatban elkezdődött, mikor a fényköri sugártűzés a legelső tiszta atomot kiváltotta a még akkor érintetlen, kemény képződményből. Ezért lett az ember a föld első teremtményévé, bár később jött létre minden más életalaknál. A fényköri sugarak voltak az isteni lehetetek, amelyek a tiszta, ősi anyagparányokba a lelki fény természetét belenyomták és a valódi embert minden más élő lénynél, vagy alaknál előbbrevalóvá tették.* Hiszen még az angyalokat is bizonyos értelemben később találjuk meg a második körben. Abban az időszakban, amikor a légfolyam rendetlen mozgása a fényköri sugarakat összeszorította. Tudjuk, hogy *eme fénysugársűrűedésből állottak elő az értelmi lények, akik tiszta értelmiségek ugyan, de saját testük nincsen.* Mielőtt azonban a légfolyami torlódások eme sugarakat összeegyülni és sűrűsödni kényszerítették, már megelőzőleg oldólag hatottak tüzükkel a képződményre és kiváltották abból a leendő ember testanyagának a legelső atomjait. Ezért jogosan mondhatjuk, habár az angyalok teremtése megelőzte is a valódi emberét, de azért *az emberé előbb elkezdődött, mint az angyaloké.* Tényleg ők teremtettek előbb, de az ember teremtése korábban kezdődött meg. Mit jelent ez? *Bizony az angyalokat is csak az ember tökéletes kifejlesztésére teremtette az Úr a világmegváltás szolgálatára.*

Az ember az Isten remekműve. Oh! bár felismerné és méltóan betölteni tudná kiváltságos helyét az anyag és az erő között! Bár minden ember igazi művészetek volna, aki egyetlen életcélját az anyag felszabadításában és megszépítésében látja!

*A valóságos ember, habár érési folyamatát legutoljára fejezte is be, de legelső atomjában megelőzte az összes erőalakok és életalakok megkezdését. Vájjon, miért? Egyedül azért, hogy minden létrejövő lénynek és erővalóságnak a tulajdonságait, az érdemét és természetét hosszas kifejlődése közben mintegy beszívja önmagába. Sajátjává vált minden erő és életalaknak a természete és a képessége. A legfelsőfokú ember tehát parányi alakjában magában egyesíti az összes létező valóságoknak a lényegét. Találón és helyesen mondjuk róla: — kis világ a nagyvilágban! Isteni képmása a mindent Önmagában hordozó legtökéletesebb Lénynek. Ezért mindenki megtalálhatja a világ kifejlődésének a történetét önmagában. Igaz tehát az a biogenetikai törvény is, hogy az emberi életcsírában beleraktározódott az evolúciónak minden külső és belső hatása. Megtalálhatják bennünk a fényköri fénynek, a légfolyamnak, a víznek, az anyagnak minden hatását és alap-
elemét A bukott lények tűzanyagát, az érzéki testes hőt: — a delejt. Az értelmi lények fénysűrűdését és ennek a következményeit. A szellemet, az állatot, a növényvilág sejttrendszerét, az érzést, az erőt, a hangot, a lelki testet, az anyagtestet, az akaratot, az életet, amely nem más, mint érzőmozgás.*

Ha fejtegetéseink tanulságait az emberre alkalmazzuk, megtalálhatjuk benne is, hogy miképpen gyülemlettek össze mindezek a tulajdonságok az életcsírájában, amelynek *legelső atomja visszanyúlik az őскеzdetbe*. Ez lett az élet alapja és minden képességeinek a raktára. Mikor azután életcsírává fejlődött ki és fenn a légfolyamban, a gyors és egyenletesen mozgó fényes körben túltelt és megérett, akkor *a benne összegyűlt erő- és anyagvalóságoknak az egymásban való összeéréséből állott benne elő az az egység, amely az emberben az isteni képmás*. Az egységes és mégis mindent részt önmagában hordozó Isten! *Nem csoda, hogy egy ilyen tökéletes emberi életcsírából kivált szintén az első gondolat, vagyis az öntudat, amely már isteni jelleg, mert érzéssűrűdés*. Már pedig az érzés a színerő lényege.

*Vájjon mit érezhetett ez a valóságos ember, amikor meg nem romlott isteni érzésével öntudatra jutott és érzésébe bele-
mélyedve világosan átérezte egész fejlődésének a sorozatát? Látta önmagát mint tiszta anyagparányt, amelyet a fényköri sugártűzés kegyelme váltott ki a holt képződményből* Azután pedig végig egyben látta fejlődésének az egész folyamatát. A kezdettől azon időpontig, ahol ő már mint mozgott élet-

csíra éltetett és végül élő valósággá lett. Érzéseiben átélhette és újból végig szemlélhette a közbülső tényeknek és minden egyéb élethalakoknak életrekelését egészen azon vonalig és pillanatig, ahol ő is öntudatra jutásáig fokozatosan elhelyezkedve volt.

Érezte önmaga felett az angyalok szépséges és finom lényeit. De érezte egyúttal azoknak hátrányait is önmagával szemben. Nem volt meg bennük az a képződményből kivált ősatom, ami már megvolt őbenne és ezek a valóságos anyaghoz nem közelíthettek olyan szabadsággal, mint ő, mert testanyaguk hiányzott. Az elhatárolt és különvált egyéni hajlamú és képességű emberi érzésnek és gondolatnak, amelynek alaptermészete a szabadság szeretete és vágya, milyen boldogító érzést nyújthatott eme képességének az öntudata? És mivel benne még nem volt meg az egységbe való összeolvadásnak a vágya, amelyet csak akkor szerezhetett volna meg magának, ha életének fejlesztését elért vonalában tovább folytatja, ennél fogva mikor szabadságának az öntudatára jutott, rögtön külön egyéniséggé kívánt lenni. Vágyakozott lefelé az anyag irányában, amelynek egy parányát önmagában is érezte. Miután azonban az a rész, amely benne súlyt képviselt, csupán egyetlen anyagatom volt és még ez is az emberi életcsíra érése közben megfinomodott, azért a legelső ember testi súlyosodásra alig volt képes. Nem úgy, mint az állati életcsírák, amelyeknek már az anyagparányuk is a különféle befolyások folytán durvább lett és súlyosodásra hajlamosabb volt.

Ezért az embert a külső terhek, a légfolyam nyomása, már nem is érinthették olyan közetről, mint az előzőleg lehullott alacsonyabb életcsírákat. Sőt, képesek voltak az időnként ismétlődő napkitörések zavara előtt testük könnyűségénél és emelkedési képességükénél fogva felemelkedni a föld légkörének a legkülsőbb széléhez, amely vonalban már olyan finom és anyagtalan volt a légfolyam is, hogy ott többé se sűrűdés, se légnomása, se torlódás elő nem állhatott.

A valóságos embernek a földre jutása tehát a legtökéletesebb szabadsággal, teljes önkéntességgel folyt le. Semmiféle törvény nem kényszeríthette az emberi élethalapokat magas vonaluknak az elhagyására. Hiszen csupán csak egyetlen parány volt bennük a föld anyagából, amelynek öntudatlan ösztönében és a delejnek vonzásában volt meg az a gyenge ok, amely őket a föld felé indíthatta. De ez a kis parányi testi ok és elegendő a bukásra, mihelyt egy lénynek a lényegében,

vagyis a legtökéletesebb részében az anyaghoz való vonzódnak megfelelő hajlamok és vágyak keletkeznek.

A valóságos emberi életcsírák azonban nem tömegesen indultak meg magas helyzetükből a földre. Sőt, a végtelenségben mindenütt megtalálhatjuk azt a törvényt, hogy az indító lény a csoportos bukásoknál és emelkedéseknél mindig a vezető lény. Ugyebár, a fénykörben is a vezető és indító lény az Ige volt? Az első meleg hang. A fénykitörésnél pedig Lucifer. Az emberi életalakok lehullásánál is volt egy ilyen vezető alak. Biblikus nyelven: Ádám, a földből való. Az indító életcsíra tehát az ellenállhatatlansági alappal bíró férfi volt. Ez az erőtulajdonság az, amely mindig kifelé, vagyis lefelé tör. Ezért a férfi öltött először testet. És nem is jött egyenletességi alapú asszony a földre addig, amíg itt a férfi testalakjának kifejlődése az életcsírában be nem fejeztetett Mivel pedig ez időben az ember-szellem még nem volt a testében úgy megzavarodva, mint most, ezért az első férfiember testéből állandóan ki is emelkedhetett. Szóval nem volt testéhez kötve. Ilyenkor a szellem szabadon emelkedhetett fel a magasabb vonalakba, a test pedig öntudatlan bénultságban nyugodott, amint ezt most is látjuk az extázisnak és a transznak az állapotában. Ez volt a testre nézve az a bizonyos mély álm, amelyről a biblia is megemlékszik és amely akkor a magában érő és szunnyadó testnek természetes állapota volt. Mihelyt ugyanis a testérés az életcsírában befejeződött és ennek felépítésével a szellemnek sem volt többé dolga, akkor ez a szellem szabadságánál fogva kiemelkedhetett a testből és szabadon járhatta be a föld légkörét a legtökéletesebb elragadtatással. Ma is előfordul ez kivételes egyéneknél, amikor extatikus állapotba jutnak. Transzban a test mozdulatlanul és élettelenül hever, ellenben a lélek anyagbilincseiből kiemelkedve, a legmagasabb életvonalakat járhatja. A médiumoknak, a nagy művészeknek, a szenteknek és a prófétáknak kiváltságos állapota ez.

Ádámnál is az ő kész teste bizonyos öntudatlanságba esett vissza. A biblia szerint: — mély álomban szunnyadozott és ezt az anyagtestet a benne lévő légfolyami lelkítést éltette és egy bizonyos magasságban fenntartotta. Ilyen állapotban és időben történt azután, hogy az egyenletességi életcsíra (asszony) szintén a legtökéletesebb szabadsággal engedvén a napkitörés okozta zavarnak, lesülyedt a földre. Követte férfi embertársát Itt már készen várt rá az elhagyott öntudatlan férfitest, amelybe, mint a természetének leginkább megfelelő

vonalba, rögtön valóságosan *bele is helyezkedett*. Ez a tény a legnagyobb következetességgel testi törvény alapján állott be, mert *az egyenletességi asszony*, aki ellenállhatatlansági kitörésre, vagyis különválásra természeténél fogva nem volt hajlamos, *olyan életalapot keresett magának, amellyel egyesülve, egyoldalú erőtulajdonságát kiegészíthette*. Másszóval, akivel *egységbe élhetett*. *Ő már nem is annyira egyéniségre, mint inkább egyesülésre törekedett még akkor is, amikor a légfolyamba lefelé tört.*

Az asszony létre jövele testileg már természetes következménye volt a kitört férfi életalapok földresüledésének. *Mert habár nekik is megvolt a képességük, amelynél fogva épügy, mint tette a Boldogságos Szűz Anya, mindannyian fennmaradhattak volna a vonalukban, sőt a föld légköréből felfelé kiemelkedvén, mindnyájan egyesülhettek volna lelkileg is, hogy így jussanak egységbe; de az egyetlen szeplőtelen életcsírán kívül egy sem maradt fenn. Testileg is vágytak egyesülni a férfiember életalak jávai, úgy vélvén, hogy csakis így juthatnak igazi egységbe és teljes szabadságra. Ez volt az oka és magyarázata úgy testileg, mint lelkileg az emberpár keletkezésének. Örökkévaló célja azonban szent és magasatos az Istennek ama szándéka által, amely szerint nekik is részt kívánt juttatni az anyag megmentésében: a világmegváltás krisztusi munkájában. Az emberpár ugyanis a testanyagok szaporítása által nemcsak az újraszületések lelki megtisztulására fog alkalmat nyújtani, hanem testükben a föld anyagát is folyton tisztítják és finomítják. Élő sejtekké dolgozzák fel.*

Az asszonyi szellem és lélek így helyezkedett bele az öntudatlan, mély álomban lévő férfiember életalakjába, a testanyagába. Kérdés, hogyan fogja belőle az Isten kiválasztani?

Az egyenletességi életcsíra az ellentétes alapon felépült férfítestet nem tudta életműködésbe hozni. Azért nem, mivel annak minden atomja ellenállhatatlansági rész lévén, ezek Összességükben olyan egységes testi erőt képviseltek, amellyel szemben az egyenletességi életcsírának testi erőforrása számításba sem jöhetett. Mivel pedig a testek törvénye testi és természetes körülmények között független a lélektől, ezért hiában volt nagyobb az egyenletességi életcsírában a lelki erő, hogyha ezt a testtel szemben nem használhatta fel. A férfi testet csak megszállhatta, de igazán elfoglalni és birtokába venni nem tudta. Innen fogjuk majd levezetni az összes szellemi

emlékezéseknek és kapcsolódásoknak a törvényét, amely hovatovább mindig fontosabb lesz a földön. Egyelőre meg-alapozásul és törvényül csak annyit jegyezzünk meg, hogy ez a kapcsolódás erősen testi jellegű.

A testi erő épügy kíván testi erővel egyesülni, mint a lelki. Az erős lelki erő pedig ugyanezen törvény alapján foglalja el az erős lelket, ha még olyan gyenge és erőtlen is az testileg. Természetes állapotban (harmóniában) lévő férfiúi testet, vagy lelket asszonyi szellem elfoglalni, vagy felhasználni nem tud, mert a kettő egy testben nem képes összhangba jutni. Viszont a férfi-szellem sem tud asszonyi testet. Úgy értsük ezt, hogy a láthatatlan szellemi erők bekapcsolódhatnak a testben élő emberekbe anélkül, hogy ezek azt tudnák. Néha világosan érezzük magunkban bizonyos irányításokat és erőteljes befolyásokat, amelyek sokszor a sugalmazásokig terjednek. A legmagasabb fokon ez már a megszálltságig fokozódhatik, ahol kapcsolódásuk révén kényszerképzetek alakjában hatnak rá. De ismétlem, hogy normális esetekben, vagyis rendszerint, csak a hasonló kapcsolódik a hasonlóval

Ha pedig mégis megtörténik, hogy ellentétes természetű szellemek kapcsolódnak egy még anyagtestben élő szellembé, vagy lénybe, akkor rögtön beáll az illetőben az a természet-ellenes, zavart állapot, amikor benne az egyensúly megbomlik és kezdetét veszi a lelki zavar. Az úgynevezett örültség, amely-nél megfigyelhetjük, hogy minden egyes esetben az illető lény alaptulajdonságát képező egyenletességének, vagy ellenállhatatlanságának a homlokegyenest ellenkező természete válik a megszálltnak rögeszméjévé. Nem oly értelemben, hogy ellenkező neműnek képzelné magát, hanem következetlen beszé-deiben és cselekedeteiben nyilatkozik meg benne az ellentétes lénynek a természete, aki őt testében megszállotta.

A FÉRFI ÉS NŐI ÉLETCSÍRÁK KÜLÖNVÁLÁSA.

Az asszonyi léleknek testen kívül, illetve test felett kellett volna a férfiúi lélekkel egyesülni. Mert lényegileg egyesülniök kellett, hacsak az egyetemes életfolytonosság meg nem szakad a végtelenségben, amelynek értelmében minden valóság a hozzá legközelebb álló fensőbb és alsóbb vonallal kénytelen kapcsolódni. Így állhat elő az egyetemes egység, amely végre majd minden valóságot egyesülésre, illetve egymásban való elvegyülésre képesít. Ezért a különmemű életcsírákban, habár öntudatlanul, de törvény alapján, vagyis ösztönszerűen van ineg az a vágyakozás, hogy egymáshoz közeledjenek testileg is. líég erősebb volt bennük a lelki törvény, amely a testtől függetlenül még ezidőben tisztán kívánt lelkileg is egyesülni a íiozzá legközelebb álló vonalú lelkekkel.

De amint mondtuk, *a férfiúi szellem ekkor testen kívüli, öntudatlan elragadtatásban élt, testileg pedig mély álomban jpihent.* Az asszony pedig az ellenkező természetű férfitestben pem volt képes indító erejét érvényesíteni: — *élni kezdeni!* Űgy tehát a két lény között nem is állhatott fenn igazi benső egyesülés. Mert, hogy egy egyesülés valóságos legyen, elsősorlan az szükséges, hogy a két valóság egy vonal törvényébe jusson, vagy legalább is egy ponton teljességükkel érintkez-hessenek. Már pedig ez esetben mind a két feltétel hiányzott.

Lelki törvény alapján a testi vonalából elragadtatott férfi-szellem nem vett tudomást a változásról, amely az ő testében ment véghez, amikor azt egy idegen szellem megszállta. Pedig a testben egy bizonyos változás is előállott annyiban, hogy ideiglenesen egy küzdelem indult meg és folyt le a megszálló zellem és az öntudatlanul is visszaható ellenkező természetű pestanyag között. E küzdelem folytán az asszonyi szellemben lévő csekély testi erő is letörött és így a szellem megszűnt *teljes* vagyis testileg is létező önálló valóság lenni, miután mozgását elvesztette és csupán mint elszigetelt tehetetlen szellem is az idegen testben elhatárolt létállapotba merült.

Időközben megismétlődön a föld légkörében egy újabb napkitörés és a beálló zavar a férfi szellemét extatikus állapotából mintegy felrázva, magasabb vonalából egy védettebb helyre, vagyis a saját testébe kényszerítette visszatérni. Ez a pillanat volt az, amelyben az asszony sorsa eldőlt a földön. Kétféle eshetőség állott elő. Az első esetben a férfi szelleme vagy megtűri lelkileg a testében megérett, összezsugorodott, tehetetlen erőt és vele lelkileg egyesülve, ezentúl önmagában fogja hordozni az asszonyi lényt is, mint az ő kiegészítő erőérzését, amint az egyes világtestekben csakugyan meg is történt. Ilyen módon gyors egyenletben jöhetett volna közöttük létre testi bukás nélkül is a legbensőbb egyesülés és együttes erővel foghattak volna rögtön hozzá a valóságos anyag elszabadításához. Yagy pedig a második esetben nem tűri meg testileg az önmagában állandóan érzett asszonyi lénynek a jelenlétét, hanem akaratával és testi erejével eltaszítja őt magától. Megtehetete volna bármelyiket, mert hiszen ez időben az akarat a még tiszta szellemekben feltétlen erő volt. Ez esetben azonban a férfi-testből kiszorított asszonyi szellem a külső ráhatás folytán rögtön életre fog ébredni és egyéniségének az öntudatára fog jutni. Ennek folytán kénytelen lesz megkezdeni saját külön anyagtestének a teljes kiépítését is.

Tudjuk, hogy az utóbbi történt Elszakadt egymástól az egymást kiegészítő két erőtulajdonság. A két lény, akiknek módjuk és alkalmuk lett volna együtt maradni és a legteljesebb egységben egymásban elvegyülni. Eme kettészakadásnak az okait tehát kizárólag a férfi alaptulajdonságában találhatjuk meg, amely mindenkor hajlandó volt a kitörésre. Most is, amikor a vele egyesülni akaró asszonyi szellemet akaraterejével visszautasította, nem tett egyebet, minthogy az Istentől adott állapotából kitört. Első próbáját, amely az elhatárolt testben élő férfilénynek valóban az első próbája volt, nem lelki, hanem testi következetességgel döntötte el.

Figyeljük meg most a különvált és valójában kitaszított asszonyi lénynek finom munkáját, amivel önmagát testileg is kiépíti. Amint már mondtuk, a valóságos ember férfi alakja, finom, légies és könnyed volt (asztrál test) és a külsején a benső harcnak még semmiféle kinyomata sem volt. Egész alakja az összhangnak, a természetességnek volt a tökéletes típusa. Minden éles, elválasztó vonal nélkül, színe képszerűen (mint egy Henner festésű testalak) olvadt bele fényes asztráltestével a föld légfolyamában lévő elképzelhetetlen szépségű

színeknek a pompájába. Alig sejthető bájjal és egyenletességgel volt képes mozogni a légfolyamban. Tisztán azon célból, hogy ott önmagát fenntartsa. Élt a légfolyamban légies testével, mint a hal a vízben, anélkül, hogy küzdelmei lettek volna, mint ma a halnak.

Mindaz, ami durvaságával csak sérti a lelki szemet, akkor még teljesen hiányzott az emberen, vagy pedig épúgy, mint a bőr és a köröm, még csak sejtésszerűen, finom fátyol gyanánt vette körül a hasonlóan finom benső emberi szervezetet. Ha ily szép volt a férfítést, mennyivel szebbnek kellett lenni a női alaknak, aki lényegileg is tökéletesebb volt.

Minél parányibb alakban tükröződik vissza a végtelenség, annál csodálatosabb és szebb. Ez általános igazság, amely minden művészetnek az alapja. A festő is tenyéryi vászonra kívánja varázsolni az égnek mérhetetlen magasságát, a földnek a súlyérzését, a tengerek viharos erejét. Egy parányi pontban, az emberi szemben akarja visszatükröztetni a lélek végteletlen végtelenségét. A szobrász a holt kőbe, vagy anyagba kívánja belevinni a mozgást, az életet, vagy legalább is ennek látszatát. A zeneköltő is egyetlen hangba szeretné a legtökéletesebb érzést kifejezni. Sőt, maga az érzés is sokszor egy odavetett tekintetben próbálja magát tisztán láthatóvá tenni. És minél egységesebben, összhangzóbban van valami feltüntetve, élesen szembeszökő részletek nélkül, annál tökéletesebb a kép is. *Ilyen képe lett a parányi asszony is az Istennek.* Mert az „idők legelején”, amikor az összes létrejött valóságok a még akkor romlatlan erőnek tisztasága folytán óriási arányú alakokká fejlődhettek, az asszony lett közöttük a legparányibb alak. Természetes, mert hiszen teljesen egyenletességi alapon fejlődött ki és ezen természeténél fogva elfoglalt vonalát megtartani is törekedett. Nem voltak még ekkor ellenállhatatlansági hajlamai, amelyek folytonos kifelé töréseikkel a testnek növekedését idézik elő.

Érdekes és fontos tünemény volt azonban, hogy a különvált asszonyi szellem könnyűségénél fogva a férfiú feletti vonalban foglalt helyet. Megalkotta ezzel az emberszellem átmenetét és kapcsolódását az anyagtalán szellemvilággal. Az asszony lőn tehát a kapocs az alacsonyabb vonalú férfi és a magasabb vonalú tiszta szellemi lények között. Közöttük foglalt helyet. Természetes állapotban ez mindenkor így van. Az asszony az, aki a férfit tisztultabb érzéseivel a szellemvilággal összekapcsolja. A férfi uralja az anyagvilágot és szolgálja a

szellemvilágot az *értelmével* Az asszony pedig a bukás előtt uralta megérzésével (intuíciójával) szellemileg a férfit és közvetetten bele tudott kapcsolódni a magasabb szellemvilágba is. Ez pedig azért volt így, mert lényének az alapja, anyagtalánabb és szellemibb, mint a férfié, mivel hogy egyenletességi alapra, érzésre van felépítve. Lelki szempontból tehát az asszony lénye alapjánál fogva már közelebb áll a célhoz, a végleges megtisztuláshoz, mint a férfié. Ma is a legmagasabb és a legtisztább szellemkörrel leginkább csak asszonyi lelkek közvetítésével kapcsolódhatnak össze az anyagvilágban élő férfizellem. Közvetlenül csak a maga vonalába tartozó szellemmel érintkezhetik. De ezt is csak öntudatlanul. Csakhogy ez már nem kapcsolódás egy magasabb vonalba, hanem elvegyülés a saját vonalába tartozó másik lényel. Ez az úgynevezett megszálltság, amely soha sem tartozik a természetes isteni érintkezés vonalába, hanem zavart állapot, amely a földön gyakran örültségnek látszik.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a legmagasabb értelmi vonalban már hiába keresünk egyenletességi lényeket, vagyis asszony-szellemeket, mert mihelyt egy egyenletességi lény tisztulása és emelkedése közben eléri az ő tökéletességi vonalát, akkor már nem tökéletes értelmi lényé válik, hanem ami ennél sokkal több: tökéletes érzéssé. Ekkor azonban különállóságát leteszi és többé soha sem nyilatkozik már az egyéniségében. Nem hallat magáról, csak végzi zajtalanul és láthatatlanul a szeretet munkáját. Ebből is kitűnik, hogy az asszony már eredeténél fogva szebb, tisztább és istenibb valóság, mint a férfi. Valójában most is épúgy felette áll, mint egykor keletkezése idején. Épen ezen felsőbb életvonala miatt az asszony volt a földön az, aki tényleg az igazi bukásnak kezdő oka volt, mert ő képviselte az „idők elején” a legfelsőbbet. A legmagasabb életvonalat a föld anyagvilágában. Már pedig a bukás csak legfönről indulhatott meg, ezért az asszonynak először kellett elbuknia.

Folytassuk azonban egyelőre az ő fejlődését. Nagyon gyors volt, mert a legmagasabb földi vonalban élén, minden mozgás úgy benne, mint kívüle, gyors egyenletű mozgás volt. Átjárta őt egyenletes meleggel, amellyel önmagában is bővelkedett. Itt jegyezzük meg, hogy az egyenletességi fényben, ha az tökéletes állapotában van, soha se keressük a szellem sűrűdött fényét (a ragyogó értelmet), mert a legtökéletesebb érzésnek, amely állandó, egyforma, mozgás nélküli, örök, már nincs

sűrűdött fénye. Elmondottuk már, mi a fény. *A fény nem az Isten.* Nem a legmagasabb és a legtökéletesebb valóság, *hanem ennek csak egy alantasabb kisugárzása, amely már testi valóság.* Az Isten a legtökéletesebb érzés. Az elrejtett és abszolút tisztaságú érzés (jószág). Akit soha senki meg nem látott és értelmével tisztán fel nem foghatott. Csak megérezhetett. Ilyennek kell tehát lenni a legközvetlenebbül belőle való egyenletességi asszonynak is. Elrejtett, láthatatlan, fénytelen, tiszta érzésvalóságnak, aki e tökéletes érzésben feloldva és megsemmisülve hagyja magát az Istentől a szeretet munkájára felhasználtatni. Ezért nem a fényes, ragyogó férfiuji szellem áll a tökéletességnek a legmagasabb fokán, bárminő szédítő vonalú legyen is az értelmisége. A tiszta érzésű asszony életvonala már magasabb, sőt a női tökély is az érzéseknek a tisztasága szerint osztályozódik. Egy fényes értelmű asszonyi szellem igen alacsony fokon áll egy tökéletes érzésű nő mellett.

Így láthatjuk az idők elején a férfi felett, aki fénylett és minden fényhatást sokszorosán visszasugarazott, az első asszonyt is fénytelenül, szerényen és alázatosan. Engedelmesre készen. De ezt ne írjuk a férfi előnyére és az asszony rovására. Ki kíván örökösen fényt látni? Még a testi szem se. A lelki, a romlatlan érzés pedig visszautasítja. Neki érzés kell és nem látványosság. *Nem a fény boldogít, hanem az érzés!!*

Elképzelhetjük, hogy a fényben bővelkedő és érzésben szűkölködő ellenállhatatlansági ösférfi, minő hálás bámulattal fogadta a halavány, gyengéd, sejtelemszerű asszonyi alakot, jrűkor már nemcsak megérezte, hanem érzékelhette is önmaga felett. És miért önmaga felett? Mert az asszony életvonala az ő vonala felett állott. Mondottuk már, hogy minden testet öltött IValóság, azon ponttól kezdve, ahol létrejött, a saját alakjának íinegfelelő kétszeres magasságba tudott emelkedni és ugyanolyan mélyre sülyedni. Így voltak a külön vonalakba elhelyezkedő életalakok képesek egymással érintkezni, sőt elvegyülni.

Mikor a férfi szellem (értelem) testét újra elfoglalta és benne ismét öntudatra jutott, már ekkor az asszonyi lény felette gyors egyenlettel nemcsak hogy elhelyezkedett, hanem anyagtalan, könnyű, finom alakját már egyszerű megállásából kifolyó sűrűsödése által meg is alkotta. Mert *az ósasszony mindaddig, amíg a testi, anyagiasabb férfival nem érintkezett, teljesen légies, jelenésszerű alak volt csupán.* De állandó jelenés, amely folyton közelében volt és maradt a férfinak és így ennek valóban nagy lehetett az öröme és bámulata, mikor egy

hozzá hasonló, de sokkal finomabb lény, aki súlytalannak látszott és minden pillanatban tetszés szerint felemelkedve elhagyhatta volna őt, mégis mellette maradt.

Az ősasszony szépsége nem a mai fogalmaknak megfelelő szemléleti szépség volt. Benne az asszony legfőbb lényege, a láthatatlan érzés volt meg olyan tökéletességében, amelynek látható kisugárzása mar alig van, de annál inkább érezhető. Ezért a külső arányokkal és alakszépséggel dúsan körülvelt férfi bizonyára lelkesedéssel fogadhatta a sejtésszerű alakban a soha sem érzett tökéletességű érzésnek a megjelenését az asszonyban. Aki a testet, az anyagot, a külső alakot imádjá, annak az asszony ősmintája a maga eredetiségében aligha lenne feltűnő jelenség. Az úgynevezett testi szépségnek még csak a sejtései vannak meg benne, miután a test, mint anyag, még nem volt teljesen kifejlődve. Aki azonban magasabb szempontból nézve már nem az anyagot, hanem az érzésnek megsűrűdötti szépségét keresi és látja meg az asszonyban, az nem győzné bámulni a finomságait. Azt a különbséget, sőt ellentétet, amely az anyagvilág és a lelki világ törvényei között fennáll. Az asszony képezi ugyanis a leki világnak lefelé vezető utolsó vonalát, amely átmegy a férfin keresztül az anyagvilágba, mert ő képviseli ennek felfelé való legmagasabb vonalát. Ezért a férfi a hozzá legközelebb eső asszonyi alakban szemlélheti az isteni érzést és annak működését.

Az ősasszonyban valóban megtalálhatjuk már keletkezésének első pillanatában a színerőnek, mint ősmozgásnak az összes elváltozásait és harcát az anyag őseivel: a képződménnyel. Benne az Istenség láthatatlan erőműködése tükröződik. Megtaláljuk személyesítve benne az anyagvilág teremtésének és kialakításának a tipikus képviselőjét. Ugyanazon alázatosági tényeket, mint amelyeket láttunk az első isteni próbáknál az ősmozgásban. Láttuk az anyagvilág teremtésénél, hogy az ellenállhatatlanság a reá visszaható képződményt nem semmisítette meg, hanem alázatosan összehúzódott, hogy hozzá alkalmazkodhassék. Ugyanezt tette az asszony is első próbája alkalmával, mikor közeledett az ellenállhatatlansági férfi-testhez, de ez kitaszította önmagából. Ahelyett, hogy súlytalanságával rögtön magasabbra emelkedett volna fel a zavartalan és elhagyott légfolyamba, amely természetének inkább megfelelő hely volt, lent maradt ama vonalban, ahol természetének meg nem felelő durvasággal bántak el vele. Minden testi és lelki

következetlenséggel, tehát törvények felett cselekedeti, amikor mégis megmaradt közvetlenül a férfi felett.

Valamint *hajdan az ősmozgás az anyaggal szemben kizárólag egyenletességével indította magát, úgy cselekedett az ősasszony is. Megtaláljuk továbbá az Isten erőtestének, a végtelenségnek mindennemű elváltozásaiban a véges női testtel való hasonlatosságokat is. Mert amint a végtelenségben megalakult a fénykör, úgy alakult ki az asszonyban is egy érzésvilág. Amint hajdan a fénykörből kitört először a légfolyam és másodszor a tűzfolyam, úgy tört ki az asszony benső világából, vagyis az ő fényköréből is először a bukás vágya; majd mint tűzkitörés, maga a bukás, amely azután hosszú öntudatlanságba merítette az asszonyi lelket, mint egykor a letört tűzfolyamot. Megtaláljuk benne ugyancsak a végtelenséghez hasonlólag a teremtést is, teljes lefolyásában. Gyermekeinek a létrehozásában. Megtaláljuk azután a legelső isteni eszménynek, vagyis az igazság uralmának idejében, mikor a földön még csak a rideg megtorló igazság uralkodott, amelynek kegyetlenségét a szeretet még nem enyhítette, a gyenge asszonyt is igazságtalanul elnyomva és gyötörve. Ez azonban csak természetes bűnhődése volt az ő ősi hibájáért. De megtaláljuk az asszonyban a megváltás isteni eszközét is, mert ő adta alázatos engedelmséggel a bukott világnak az Úr Jézust, aki anyától lett, hogy ilyen módon jelezze, hogy a megváltás ismét visszakerüli az asszonyi lénybe. Ahonnan kiindult a bukás, onnan indult ki a megváltás is.*

A női nem felszabadulása ma is a legérdekesebb társadalmi reform-kérdés. Alapoka a nő lelkének isteni mélyében van. Az asszony is érzi immáron, hogy neki nem egyedüli és kizárólagos hivatása az anyaság, hanem részt akar venni, habár ma még nem egészen egyenletesen, az evolúció megváltó munkájában is. Hopv törekvése néha zavaros, máskor önző címek alatt történik és letér a krisztusi ösvényről, ez nem döntő fontosságú kérdés. Még a tévelygés is jobb, mint a megállás, mert előbb-utóbb rávezet a helyes útra. Ha majd teljesen megvilágítva és tisztázva lesz a földön minden kérdés és felelet, ami ma még homályos és zavaros és ki-ki elfoglalja majd illető helyét a megvallás munkájában, ott fogunk tényleg látni minden valóságos asszonyt a krisztusi eszméknek nyilvános szolgálatában. Helyüket pedig az ég és a föld, a szellemvilág és anyagvilág birtokosai: a férfiak között olyan tökéletesen fogják a nők sok százezrei is betölteni, amint ezt most

csak kivételesen teszik néhányan. *A valóságos földi ember pedig a szó teljes értelmében uralni fogja az anyagot és minden elemet, ami a föld körében van. Úralmának eredményeit és gyümölcseit pedig szeretettel fogja odaadni táplálékkul közép-fokú embertársainak a javára és emelésére. Mert ez lesz az a csoport, amely még ezután is sokáig csak az anyagtest termelésére lesz alkalmas a tisztuló szellemek számára. De nemcsak ezek, hanem végre az állatember, sőt az állatvilág is fokozatosan fog tisztulni és emelkedni. Még pedig mindegyik a természetük vonaltörvényének megfelelő magasságig, hogy szebb és gyöngédebb legyen a tisztuló földön az élet is arra az időre, amikor ígéretéhez képest újra eljön közénk testben is az Úr, Eme egyetemes megfinomulásnak pedig a női kérdés helyes megoldása is egyik leghatályosabb előkészítőjévé lesz. Sőt, ki merem mondani, hogy a mi könyveinknek is lesz benne egykor fontos szerepe.*

A nő valóságos eredeti alakja lett tehát az isteni érzésnek legökéletesebb foglalatja a földön. Az asszony lett az egyenletességnek, mint különvált isteni tulajdonságnak a tökélyre jutása. Hogy úgy mondjuk, az Istennek önpróbája, amennyiben a színerő önmagát két erőparányban kétfelé osztva külön-külön tette próbára mind a két tulajdonságát, hogy mire képesek különválva?

Ezt nem azért tette, hogy a tökéletes isteni értelem ne tudta volna, hogy összhangzó és tökéletes élet csak a két erőtulajdonságnak hármasságában lehet, de azért, mivelhogy *a megváltásnak első és valóságos isteni célja a képződménynek a megelevenítése és az anyagnak teljes felszabadítása volt, amelyet az Úr egyenletesen nem eszközölhetett másképp, minthogy a két erőtulajdonságú képződményt két élő tulajdonsággal közelítse meg. Ezen okból választotta külön a két nemet, hogy minél sikeresebben végezhesék mentő munkájukat a megváltásnak reájuk eső részében.*

Ezért szakadt két anyagtestű valóságra szét az erőnek két ellentétes tulajdonsága. Ez a szétszakadás pedig az ellenállhatatlansági férfi testiségén dőlt el. Mert, ha az ös esetben a férfi megszállt testéből az asszonyi szellemet ki nem szorítja, hanem vele lelkileg egyesül, mint ahogy ez a végső megtisztulás után be is fog következni, akkor az egymást kiegészítő két erőtulajdonság, mint kettős lény, egyben élte volna egyéni életét. Ezt az egységet nevezzük a szellemvilágban duál-életnek.

Mielőtt azonban ez a kölcsönös lelki egyesülés közöttük

egykor megtörténik, az asszonynak eredeténél és alaptermészeténél fogva előbb kell megtisztulnia, mint a férfinak. A tökéletes asszony ekkor fog majd lelkileg is teljesen egyesülni a még tökéletlen férfival, hogy azt csatlakozásával teljesen megtisztítsa. Ez a végső harc nehéz lesz a nőre nézve, de igazságos törvénynek a következménye, amelyet az asszony bukásának a karmája hordoz magában. Az asszonyt már eredete predesztinálja erre a megváltó, alázatos és engedelmes, tehát a mi nyelvünkön: szolgai munkára. Mert amikor a fényköri fény először hatott sugártűzésével az ősképződményre oldólag és bomlasztólag, akkor abból legelőször az egyenletességi alaptermészetű atomok váltak ki. A legelső atomról már tudjuk, hogy abból fog egykor kialakulni az Istenember Anyjának a teste. Az utána következő atomokból pedig a legegyenletesebb és a legkönnyebb lelkek testanyaga fog felépülni. Ezt a csoportot nevezhetjük az Úr Jézus jegyeseinek, akik keletkezésük idején sem keresték az egyesülést a férfi-életcsirával, hanem légfolyami vonalukban fennmaradván, várakoztak az alkalmas időre, mikor az ő képességeiknek megfelelő hely fog nyílni a számukra a földön.

Ezek csak később, a bukás után testesültek meg és az emberi haladás nagy szellemei eme csoportból kerültek ki. A szűzek, a hősök, a szentek, a lángelmék és a próféták. Mindezek önként öltöttek később testet aszerint, amint a bukott, tehetetlen emberiségnek egy-egy emelő és vezető lélekre volt koronként szüksége. Természetes, hogy a legtisztább anyagatomot választották ki, hogy testalapjukat ráépíthessék. És ezen tiszta anyagatomok közül túlnyomóan több lett az asszonyi életalap, bár a férfiúi testben is feltalálhatók. Ez annyit jelent, hogy az emberi haladás igazi lépcsői mind a két nemben feltalálhatók, mert ezek önként megtestesült magasabb szellemi lények, akik várakoznak, hogy az Úr kegyelme őket a megváltás munkájában való részvételre felszólítsa.

Az ilyen egyenletességi tartalék-lényekre mindenkor szüksége volt a földnek, mert a földet annakidején a bukása olyan mélyre taszította, hogy magasabb vilgátestekből semmiképen sem jöhettek volna le a tisztább szellemek, hogy itt részt vegyenek a megváltás munkájában. Ellenben a legmagasabb vonalú életcsírák, amelyek a nagy testi áramlat által, amely a bukás után a földön keletkezett, némileg maguk is elborítva voltak, már alkalmazkodhattak a földi szférához. Természetes

könnyűséggel tudták elfoglalni úgy a legtisztább egyenletessége valamint a már tiszta ellenállhatatlansági testeket is.

Az asszonynak, ha a természetéhez hű marad, nem lett volna szabad anyagtestté válnia. Meg kellett volna tartania az ő sejtelemszerű érzés-voltát, amelyet a férfinak csak érzésén keresztül lett volna szabad megismernie. Ezért mikor *az asszonynak ez időbeli megtestesüléséről beszélünk, jól jegyezzük meg, hogy még mindig csak a lelki testiről, nem pedig a durva anyag testéről van szó.*

Honnan is jöhetett volna *az ősasszony* testébe a sűrűdésnek olyan természetű foka, amely keményedésre hajló, vagyis érzékelhető testrészekből állott volna? Hiszen amikor őt *egyenletességi származásúnak mondjuk*, ez annyit jelent, hogy *neki önmozgása sem volt*, bár könnyűségénél fogva épúgy, mint a sugár, a fény által a leggyorsabb egyenlettel mozgatható valóság volt. *Bizony, az eredeti asszonyi lélek még benne élt a tökéletes isteni energia mozgattatásában.* A bukás után pedig a férfi uralma alá került. Mindig az a férfi indítja, vagy mozgatja, aki az asszonyi lénynek jelenleg szintén megromlott belső világát uralja.

Ezidőben tehát az asszonyi lény már volt, de anyagteste még nem volt. *Lelki testében élt a férfi mellett.* Ez az időszak, amelyet egymás közelében, de még testileg nem egyesülve eltöltöttek, habár nem is volt hosszú időszak, de kimeríthetetlen volt szépségben és bájosságban. Azonban olyan tisztán lelki volt, sőt minden lélek feletti állapot, hogy a törvények magyarázata alkalmával legalább majd megközelítőleg iparkodunk az érzés élet-gyönyörűségét az asszon}^ban megtalálni, aki mint az érzés foglalata, tisztán tükrözte vissza a legtökéletesebb Isten-érzést is. Célunk egyelőre csak az, hogy a föld életalakjainak a keletkezését és feltűnését megvilágítsuk és a lehetőségig szemlélhetővé tegyük. S most, amikor a valóságos asszonylény eredetét levezettük és életvonalában mint testileg sűrűdött érzést a férfi felett elhelyezkedni látjuk, ezzel be is fejeztük munkánknak ezt a részét. *Láthatjuk, hogy az élet a földön immáron nemcsak megjelent, hanem teljességével el is foglalta azt. Legértékesebb tulajdonságát, az érzést pedig, amely nélkül az élet sem lehetett teljes, legutoljára a földi teremtmények legtökéletesebb alakjában, az asszonylényben helyezte el.*

A földi életnek együttes áttekintését pedig akkorra halasztjuk el, amikor a még hátralévő, de már szintén láthatóvá vált

két más tulajdonságnak a keletkezését, létre jövetelét, valamint azoknak érdemét és célját is már kellőleg megvilágosíthatjuk. Ezt a két valóságot egyízben már érintettük is. Az egyiket a tiszta erőnek, vagyis a sugárlényeknek (a bukott angyaloknak) a megromlásában szemlélhetjük. A másikat pedig a tiszta, illetve még erőtől nem érintett anyagnak önmagában való megtisztulásában. Erről is beszéltünk már, kimutatván, hogy az erőtől független anyag minő tisztulásra képes önmagában. A fémeknek, a drágaköveknek és az ásványoknak a kialakulásában, amelyet az anyag külső erőktől menten önmagában végzett.

Mind a kettőnek külön eredete van, de azért szorosan összefüggnek a működésükben, amelyet a bukott szellem öntudatosan, az anyag pedig öntudattalanul teljesít. Együttesen pedig megalkotják az élet ellentétét: az ellenáramlatot, szóval a tagadást.

A romlott szellem tagadja a romlatlanság igazát és a tisztaság létjogát. Az erőtől függetlenül megtisztult anyag pedig szintén hasonló módon, de öntudatlanul tagadja mindazon anyagnak igazi szépségét, amelyet az erő közreműködése finomított és tisztított meg.

Ebben az éles ellentétben áll az élet összes küzdelmeinek a lényege és állandó harcainak az elrejtett oka. A megváltó iránnyal szemben kialakult ugyanis egy álélet, amelyet már ismerünk és ellenáramlatnak nevezünk el. Ez lett az örök tagadásnak a módszerévé, amelynek előidéző okait és körülményeit most fogjuk majd szintén elmondani. Mielőtt azonban rátérnénk ennek a részletes magyarázatára, már most fel kell említenünk azt a magára hagyott, de ez időben már ébredezni kezdő valóságot, amely mint tűzfolyami áradat kitörése után belefurakodott egyrészt a képződménybe, másrészt a világtestekbe, amelyeket a felemelt egységes anyagtömbből szétdarabolt és ezekben szétforgácsolódva nyugodott öntudatlan létállapotában mérhetetlen idők folyamán keresztül. E tűzfolyamnak egy része egyesült a mi földünkkel is, amelynek mélyében létállapotban pihent mindaddig, míg a föld fejlődése egy bizonyos érettségi fokot el nem ért.

A TŰZFOLYAM ÉLETREÉBREDÉSE ÉS ALAKULATAI.

Mikor a tűzfolyamról beszélünk, ne tévesszük ezt össze a földön is érzékelhető tűzzel, mert ez az utóbbi már olyan eldurvulása az ellenállhatatlansági erőnek, amely az érzéki őstűzzel össze nem hasonlítható. Az egyik a tűznek a lelki, a másik a testi alakja. Hol van a földi tűz, amelyet meg kell gyújtani és folyton táplálni, hogy égjen, attól a tűztől, amely az idők mérhetetlensége óta önmagában izzik és izzani fog mindaddig, míg a földön, illetve a végtelenségben)minden\ atom meg nem tisztul és nem lesz többé egyetlen anyagparány sem, amelyre az őstűznek hatóereje volna?! Sőt, majd, ha egykor bekövetkezik, hogy céltalanná fog válni a testi tűznek minden alakja, az izzó ősi tűz még mindig keringeni fog mérhetetlen időkig egy új természetű öntudatlanságba merülve, hogy önmagában újra ériék és sejtelmességével egy új erkölcsi próbája legyen az új időknek.

A mi tehetetlenségünk az oka annak, hogy ezt az élő erőt, amely valaha fénykörü kitörés volt, nem tudjuk tisztán megérteni. És bár számtalan megdurvuláson és alakuláson ment azóta keresztül, nekünk az érzékelésre még mindig túlfinom.

Gondoljunk csak vissza a légfolyami sűrűdés kitöréseire, amelyek az anyagtestben *a haját, a szőrt, a körmöt, a bőrt létrehozták.* Ezek az alacsonyabb testtulajdonságok már nem magából a tiszta erő ősforrásából, *nem a fénykörből származtak, hanem csupán a légfolyammá ledurvult erő legalacsonyabb salakjából: az erősalakból A légfolyami ellenállhatatlanságból!* És mégis, mennyi finomságot találunk ugyebár egy hajszálnak széthasogatott szálacskáiban? Aránylag mennyi erőt és milyen tüzet? Szinte villamos szikrák percegnek elő, ha felborzalva simogatjuk. Pedig ez *a hajszál már csak a légfolyammá salakosodott erőaljának a megkövesedése.* Tulajdonképpen arra szolgál a szőrzettel együtt, *hogy a testet megóvják a magasabb hatóerőkkel való közvetlen érintkezéstől.* A fény-

től, a légtől, a sugártól, amelyekkel az alantas test még mindig nem képes közvetlen érintkezni.

A föld mélyében rejlő őstűznek is vannak ilyen keresztülkaszaló, de nekünk még nem érzékelhető hővezető szálai, amelyek az egyes világtesteket megakadályozzák, hogy a magasabb erőalakok, mint pl. a fénykörüi fny, vagy a lelki melg, szabadon és zavartalanul vegyüljenek el a földi erőalakokkal. Szóval, amelyek akadályozzák a tisztulás zavartalan folyamatát. *Állandó küzdelem folyik tehát a megváltás munkájáért a fénykör és az ellenáramlat között.* Állandó közöttük az ütközet is, amelyben a testük által elhatárolt élő lények öntudatlanul élnek és habár elszigetelt érzéseikben nem is bocsátják be eme ütközeteknek a hatásait és eredményeit, de testileg azért mégis megérik annak a nyomását és gyötrelmét. Hányszor érezzük mi is önmagukban bizonyos megmagyarázhatatlan gyötrelmes feszülést, amely testünkben felülről lefelé élő súllyal nehezedik érzésünkre is? *Az őstűznek érzékelhetetlen hálózataiból vonalnak a végtelenség világtestein keresztül azok a hőszálak,* amelyek folyton zavarják a fény körüi fényt, hogy az a világtestek erőalakjai val kegyelmi úton állandóan ne érintkezhessek.

Amit a lelki delej összevonni törekszik, azt az ellendelej állandó kifelé feszülésével szétválasztani akarja. Ilyen lelki ellendelej az ellenáramlatban lévő taszító erő is. Természetes, hogy az utóbbinak a hatóereje inkább az anyagvilágra terjed ki s amint fentebb már említettük, a lények, mint elszigetelten álló erővalóságok, felette állanak nemcsak a testi, hanem a lelki delej hatóerejének is.

Amíg a delej lelki természetű, addig kívülről befelé működik, tehát egymáshoz vonzza a testeket. Ezt akadályozza, mint ellenáramlat, az ellendelej, amely a világtestekben rejlő érzéki hőnek a feszültségét sugarazza ki láthatatlan erőszálakban. *Rendesen a világtestek pólusaiból tör ki, mert a tűzfolyam a sarkoknál vágta keresztül az egyes gömböket, amikor ezeket az egységes anyagtömbből kiszakította és itt hagyta hátra élő tűzének egy-egy leszakadt részét a világtestek anyagában. Ezért a földgömbök sarkainál a leghatékonyabb a testi delej működése,* amely a lelki delejbe kapcsolódva, mint taszító erő működik. Ebből ered a világegyetemben az a nagy és láthatatlan harc, amelynek eredményei a tárgyi világban mindig egy bizonyos idő múlva jelentkeznek csak. Ami már ott fenn eldőlt, az a földön az anyagban csak később objektiválódik.

A lelki delej az egyenletességi erőkből kisugárzott ellenállhatatlansági feszülés. A tisztán ellenállhatatlansági kisugárzást testi delejnek is nevezhetjük. Az első a delejben vonzó, a másik a taszító képesség. Ellentétes származásúak, ezért ellenkező lett a ténykedésük eredménye is. De azért állandóan egymásba kapcsolódnak és egymást úgyszólván kiegészítik. Így fogja ez a két rokon-valóság szolgálni a létrejött harcot és küzdelmet a végtelenségben, mint egységesítő és szétválasztó kettős erőáramlat.

Mihelyt azonban a bukás által megszűnik egy-egy lénynek a tiszta erő-mivolta, rögtön elveszti uralmát és fensőbb-séges hatalmát a test felett és rögtön a két delej hatalma alá kerül. *Egyszerre vonzódik és taszítódik az ellentétes delejéről által.* Ez az állandó lelki feszültség, amelyet szent Pál is úgy fejezett ki: — Két ellentétes törvényt érzek egyszerre működni a tagjaimban! A lelki és a testi vonzást és taszítást. A testi törvény valóban ellenkező az ember lelki törvényével. *A feszülő nyugtalanság és az állandó harc lett a bukott ember díja, amelyet az eredeti bűn átkának hívnak bennünk.* Saját életpéldánk is igazolja, hogy amikor az érzéki hő fejlődni kezd testünkben, a feszültségnek és a lelki nyugtalanságnak a gyötrelmes zavarába jutunk. Szinte érezzük magunkban az ellentétes erők küzdelmét. *A lelki delej vonzását, amely ki akar emelni a testi vonalból, hogy magasabb erőkkel kapcsolhasson össze bennünket. Vele szemben taszít az ellendelej és a testi vonallal való teljes egyesülést akarja kierőszakolni.*

Ebből a helyzetből győzedelmesen csak úgy emelkedhetünk ki, *ha lelki erőnk teljes megfeszítésével kapcsolódunk a lelki delejbe, hogy magasabb szellemi erőkkel egyesülhessünk, mert a szellemhez csak szellem férközhetik és a szellemet csupán szellemmel lehet megközelíteni.*

Hogy a földben az ősi tűzfolyam hogyan ébredt erőre, azt már az állatcsírák leesésénél írtuk le. Ez az érzéki tűz, mint eldurvult fényköri erő csak akkor ébredt letöréséből és szunynyadásából életre, mikor a földben az erőből leszármazott állati életcsírák, amelyekben fényköri sugárlények is lebuktak, olyan érzéki hő fejlesztettek ki a föld anyagával való összeütközés folytán, amely ott a szunynyadó tüzerőt szintén felszabadította. A két testvérvalóságnak, vagyis a fénykörből lebukott őstűznek és a testiségbe lebukott sugárlényeknek pedig testi következetességgel egyesülniök kellett. Okait már részletesen kifejtettük az állati életcsírák testet öltésénél. A lét-

állapotba és öntudatlanságba lesülyedt tűzfolyam akkor lett a hozzája csatlakozó és beléje olvadt bukott angyalok által ismét érzékennyé és élővé. Kezdt lassanként kibontakozni dermedtségéből és eredeti természete fokozatosan kezdett ismét megnyilatkozni benne. Ugyebár emlékezünk, hogy mikor a tűzfolyam keresztül tört a légfolyamon, bizonyos ősmozgás is egyesült vele, habár már törvénnyel meg nem magyarázható módon. Ez a belevegyült őserő most szintén ébredezni kezdett benne. Mozgási képességeivel pedig széthordotta a tűz érzését a földnek mindazon rétegeibe, amelyben még fénykörü fény nem volt soha, vagyis ahol a fénykörü hatóerő még elevenítőleg az anyagra nem hatott. Mozgása pedig olyan rétegekben volt a legerőteljesebb, ahol már a második fénykitörés alkalmával bizonyos tűzanyag visszamaradt a világtestek mélyében. Főképp az ellenállhatatlansági hegyekben. Mert ne feledjük, hogy mind az a megelevenedett tűz, amelyről most szólunk, ugyanazonos a második fénykörü kitöréssel, amely részekre vágta szét a képződményről felemelt földréteget. Az egységes anyag tömböt, amelyből a világtesteket kiszaggatta, és amelyekben tűzanyagának egy részét eme ütközetben hátrahagyta. Ez a tűzanyag a nagy rázkódtatás alkalmával hozzátapadt a feldarabolt világtestek külső széleihez és egy része benne maradt a mi földünkben is. Ahol nagyobb volt az ellenállás, vagyis túlsúlyban volt a hegy anyag, ott nagyobb erőt kellett kifejtenie és ennél fogva több tűzanyagot kellett hátrahagynia.

Azt is tudjuk, hogy mikor a tűzfolyam keresztül tört a felemelt anyagrétegen — amelyet a légfolyam az ősképződmény felületéről tépett fel — belerohant az alul lévő ősmozgásba és ezen keresztül a képződménybe. Ott teljes öntudatlanságba esett és a maga irtózatossága, élettelen izzásában a képződményt szinte áttűzesítette. Ez lett az úgynevezett pokol, amely majd hivatva lesz átmenetileg, tehát csak egy bizonyos időre, magába fogadni mindazon erőlényeket, akik nemcsak elbuktak, hanem bukásukban makacsul meg is maradván, minden életronalból és törvényszerű állapotból kiestek. Ilyenek voltak pl. a bukott angyalok is. És mindazok, akik valaha idáig lebuktak, itt is maradnak mindaddig, amíg bukásuknak, illetve bűnüknek megszűnik és megfogyatkozik az a testi súlya, amely előidézte a törvényes vonalból és az élő keretből való kiesésüket.

A tűzfolyamnak ezt a legmélyebbre lesülyedt folyamatát

most még nem fogjuk érinteni és ismertetni, majd csak később, mikor a bukást és annak következményeit vizsgáljuk. Az ős tűzfolyamnak egyelőre tehát csak azt a részét vesszük figyelembe, amelyik a fölemelt földréteg bensejében visszamaradt és ott ébredezni kezdett. *Bár a tűzkitörésnek ez csak a töredéke volt, miután a tűzfolyam teste végül a képződménybe rohant, de azért ez is elegendő alap volt önmagában, hogy felépüljön rá az életnek öntudatos ellensége, a romboló és a pusztító erő, amely a földi nyomorúságoknak, betegségeknek, szenvedéseknek és végül a testi halálnak is az ősforrása.*

Mikor ennek a vizsgálására most újból visszatérünk, kiindulási pontunk ismét az egyetemes életet magába foglaló *Egy Isten* léssen, Aki Önmaga erejébe vetett hittel *engedte kettészakadva fejlődni az egyetemes életfolyamatot, hogy benne semmit meg nem semmisítve, még az erő alját is felhasználja ideiglenesen és átmenetileg az élet felaprózásában. Engedte létrejönni a rosszat A megváltásnak az ellengondolatát.* A már jól ismert ellenáramlatot. *De míg az Istenben a rosszra való képesség csak gondolati lehetőség volt, addig ez az ellenáramlaiba csatlakozott értelmi lényekben valóságos rosszá lett.* Az ős gonosz tehát amint láttuk, tisztán testi alapon jött létre. *A jó Isten lelkéből, az Ő szent Háromságából egy parány sincs a gonoszban. Csupán az erő ellenállhatatlansági tulajdonságának végtelen számú és kimeríthetetlen képességeiből helyezkedett el benne egy rész: a megsemmisítő erőképeség. Ebből öltének testet az ellengondolatok, amelyekben erő van, csak élet nincs.* Állandó próbakövei az erkölcsi szabadság kialakulásának és *habár csak átmeneti és folyton változó gondolatok, de oly erősek, hogy pillanatonként érzékileg is léteznek, csak valóságban nem élnek.* Ezért egy gonosz lény mindig csak megkötött, tehetetlen létállapotában vergődik örök pihenés nélküli mozgásában. Részt vesz az egyetemes élet folyamában, de még ha lesiet öltetni látszik is, ereje meg van kötve és *csak mi adhatunk bele csatlakozásunkkal reánk is kiható erőt és életet.*

Az étellel telített végtelenségben *ez az ellentétes áramlat alacsony erők alakjában fizikailag is létezik ugyan, de nincs önéléje.* Egyetlen célja, hogy az egyenletes életárammal szembe folyván, ezzel állandóan ütközzék. Ezek az ütközetek váltják ki a végtelenség életáramában lebegő és élő lényekből a gonosz gondolatokat. Ne tévesszük azonban össze az egyetemes ellenáramlattal a sugalmaknak a törvényét, amelyeknek már egészen más a magyarázata.

Az ellenáramlat már a bukás előtt létezett, bár működni csak a legelső bukás pillanatában kezdett Sugalmak alá ellenben csak azon időszakról kezdve jutottak a lények, amikor már a bukás után az öntudatlan tisztulás állapotában élhettek. Ilyenkor az illető lények valóságosan sugalmak alatt élnek, meri vagy akaratuknak, vagy egyéniségüknek elvesztésével egy alacsonyabb szellemvonalba (szférába) jutnak, amely már a hasonló vonalú bukott lényeknek egy-egy csoportját egyesíti. Az ily csoport tömörségénél és egységénél fogva bizonyos erős lelkiáramlattá lesz, amelynek egységes az iránya és a karaktere is. Ez az áramlat sodorja magával sugalmazás alakjában a benne élő tömeget. Korszellemnek, irányoknak nevezhetjük őket. Erkölcsi áramlatoknak, amelyek magukkal ragadják a benne élő és öntudatlanul befolyásolt lényeket. És tegyük hozzá: sajnos, mindig sikerrel!

A megtisztult természetes állapot azonban már sugalmak felett áll, épúgy, mint a bukás előtt. Ezzel azonban a megtisztult lény még nincs kivonva az egyetemes ellenáramlatból. A végtelenség életfolyamából, amelyben az ellenkező gonosz áram ma is épúgy ütközik az egyenletessel, mint az őскеzdetben. Csakhogy ez az ütközet a testi vonalból feltisztult telkek-ből nem képes már semmiféle rossz gondolatot kiváltani, amely céljánál fogva testi volna. Ha pedig egy testben élő lény már olyan magas vonalba tudott emelkedni, ahol az ütközetek fölé került, akkor nemcsak hogy ki nem válthat többé belőle egyenetlen gondolatot, hanem összes gondolatai és benső szemléletei tiszták, világosak és feltétlenül igazak lesznek, vonatkozzanak bár azok akár testi, akár szellemi dolgokra. Igaz, hogy még eme legtisztább állapotban is végtelen fokozatosság van, amely kezdődik az egyéni kör tisztánlátásánál és végződik a végtelenség szemléleténél, amelynek a látása és értelmi felfogása már végtelen képesség, miután végtelent szemlél.

Hogy megkönnyítsem a helyes szemléletét annak az egységes képnek, amely a gonosz megjelenése által a föld körében élénk tárul, össze kell ismét vonnom főbb vonásaiban az egyetemes fejlődésnek már ismert néhány részletét: Ismerjük már, hogyan fokozódott a föld testi heve, mikor a napkitörés folytán az állatcsirak bele hullottak. Azt is tudjuk, hogyan közelítette meg hőfokozódásában a föld heve a mélyében elrejtőzött őstüzet, amely benne szunnyadt és már nem a földiek a saját heve volt. Eme két természetű hőnek az érintke-

zéséből, illetve ütközéséből vált ki a földben egy olyan életáramlatnak az alakja, amelynek már semmi lelki, illetve fénykörü része nincs, miután hajdani fény körü tulajdonságait elvesztve, *érzéki hővé és testi erővé változott át. Ennek még határozott anyagtartalma sincs; csak testi törvénye van, amely azonban még akkor bizonyos egyenlettel, vagyis rendszerrel bírt.*

Arra is rámutattunk, hogy *ennek az érzéki hőáramlatnak 4i legelső ténykedése, amelyet öntudatlanul végzett, a hegyek mélyében folyt le, mert ez volt a természetének leginkább megfelelő hely.* Itt a léleknek, illetve a fénykörü közreműködésnek a teljes kizárásával kezdette az anyagot saját erőképességéhez híven átalakítani. *Jól jegyezzük meg: az anyagot, de nem a képződményt, amely erőhatásokkal közvetlen még kapcsolódni nem tud. Anyag alatt pedig értjük a képződménynek ama rétegét, amelyet őskézdetben a fénykörü sugár már meglágyított s amelyet a légfolyami mozgás a képződményről feltepett. Ezt a felszakított réteget kapcsolta össze a delejerő a légfolyammal és ezt felemelte. Szóval, a második kör összes vüágtesteinek az anyagát.*

A világtestekben az anyag többé-kevésbé még az ellentálló hegyekben is alakíthatóvá lett. Sőt, voltak bennük egyenlíthető anyagrészek is, amelyekhez az öntudatlan őstűz bizonyos következetességgel közeledhetett is. Még pedig mindig a legfinomabb anyaghoz: az egyenlíthető túlsúlyhoz. Ez a tény lett a jövő nagy bűneinek a legelső halavány előképe. Ime, az őstűzl amelyben lélek még nem volt, csupán testi erő s amely mégis öntudatlan következetességgel a tisztábbat és a finomabbat keresi. Látszólag, hogy vele érintkezzék, lelkileg (a valóságban) pedig azért, mivel testi kényelmi-keresés indította rá, — miután az egyenletes anyag az erő ráhatása iránt már fogékonyabb. E pontnál kezdődik a végtelenségben a látszat is, amely a hazugságoknak az atyja. Mert, míg a krisztusi irány mindig valóságokra és igazságokra törekszik, addig az ellenáramlat csupán külső látszatra, vagyis hazugságokra dolgozik. Itt tűnt fel először az álélet és innen megindulva látjuk majd nagyra növekedni a hazugságok irányát a küzdelmekben, amelyek most már megkezdődtek a végtelenségben.

Azt is elmondottuk már, hogyan vált a napsugárnak érzéki heve az őstűznek az érintkezésével egy új elemmé, amelyet a szézeny ősének neveztünk el, s amely a föld mélyében át- meg átjárván a víz által már meglágyított anyagatomokat,

ezeket egy finom folyékony valósággá olvasztotta össze, *amelyből mérhetetlen idők folyama alatt képződött ki a mai drágakő és később a bukás után a nemes érc. Mindegyikben megtalálhatjuk a tűznek és az érzéki hőnek az erejét és testi alakját. Szerepük az életben sem más, mint hogy szemléltető jelképei legyenek egy hazug látszatéletnek. Az anyag erőtlenszépének. Szükségkép és nem váratlanul állottak elő, hogy a végtelenség történetének egyetlen lapja se maradjon üresen. Hogy megadassék arra a kérdésre is a felelet: — Vájjon, mi lenne az anyagból Istenen kívül? Mert, ha a fejlődés és tökéletesedés a végtelenségnek kötelező törvénye, akkor az evolúciónak az anyagvilágra is ki kell terjednie. Hiszen az anyag is fejlődhetik testi erők révén, habár a mód és az útirány, amelyben halad, már nem az egyetemes tisztulásnak az alakja, amely kizárólagosan krisztusi. A mérhetetlen idők folyama alatt létrejött drágakövek csak álszépések maradnak mindaddig, amíg az emberiség végkép ki nem józanodik érzéki befolyásuk csábköréből.*

Íme, itt a szemléltető példa! A saját erejéből fejlődő anyag a tetőpontján drágakővé lehet, amelynek lelki tartalma nincs, inert önmagától többé soha sem tudna megváltozni, ha csak a végtelen irgalmú Isten ki nem szabadítaná öntudatlanságukból mindazon erőatomokat (rezzeneteket), amelyek az ilyen kövekben valósággal megkövülve, élettelenül léteznek. Ezért az anyag visszatisztulás szempontjából a drágakő áll a legalacsonyabb anyagvonalban. És ha az isteni irgalom segítségével közbe nem lépne, akkor a drágakövek az összedermedt, holt rezzeneteknek az örök koporsói lennének. Látnánk a megtisztult végtelenségben fénylő és az érzékeknek gyönyörű szép, de élettelen drágakő-testeket, amelyek hideg keménységükben többé soha se változnának a maguk erejéből és testi szépségük dacára is mindig bizonyos súlyérzést, ebből kifolyólag zavart, Sőt térfoglalásukkal az egyetemes erőmozgásban ütközeteket okoznának. Ebből láthatjuk, hogy az ártatlannak látszó drágakő csillogó szépsége dacára is veszedelmes ellensége az összhang helyreállításának úgy testi, mint lelki értelemben. Nem kívánatos tehát, hogy képződjék és szaporodjék, pedig képződésük, habár nem is olyan mértékben, mint hajdan, de még mindig lehetséges. Különösen olyan helyeken, ahol magasfokú érzéki hőtorlódások vannak. Ilyenek lehetnek az élő testeken, a föld mélyében, sőt fent a légfolyamban is, amelyek visszahatásaikban az összhangnak és az egyenletességnek meg-

zavarására irányulnak. Láttuk, hogy a legelső testi hőáramlatot a földben is az életcsírákkal lebukott angyalok indították meg.

Ez az érzéki hőtorlódás még mindig képes ilyen zavaró alakulatokat létre hozni. Épúgy izgathatja ma is, mint az ősidőkben a föld méhében rejtőző tüzet, amely, habár ma már meggyengült, de kisugárzásával még most is termeli és alakítja a különféle ásványokat és az úgynevezett nemes anyagot. Fenn a légfolyamban pedig ugyanez az érzéki hőkisugárzás, amely legtökéletesebb alakjában az emberlényben fejlődik ki, szintén felizgatja a légfolyami mozgást. Megzavarja testi hőmérsékletét, az ellenállhatatlanságot és ezzel felidézi benne a zavart, a légtorlódást, amelynek következménye mindig a légfolyami ellenállhatatlanságnak a túlsúlyra jutása és kitörése. Külső jele pedig a kártékony viharoknak a romboló ereje.*

Nem győzöm eléggé ismételni és hangsúlyozni, hogy az isteni evolúcióban, amely az Úr munkájában törvényszerűen folyik, soha sincs létjogosultsága a zavarnak, a rázkódtatásoknak és a viharos kitöréseknek. Ahol az Isten van, ott szenvedés még a tisztulásban sincs, mert az ő törvénye értelmében a tisztulás lassú gyógyulás és nem merész operáció, amely mindent kockára tesz, mintegy jelezve, hogy nincs elegendő hite.

Ahol rázkódtatások, viharok és nagy fájdalmak vannak, ott mindig az ember keze van benne a dolgok rendezésében, aki ezeket bölcsesség hiányával rendezi. Ilyen zavarokat láthatunk sokszor a népek és a nemzetek fejlődésében is. Rendesen egy hibás irányú, de nagy szellem szokott ilyenkor közöttük megjelenni, hogy erőszakkal emelje ki őket önmagukból. A zavar elborítja őket gyötrő szenvedésekkel s mikor így önmagukból kiforgatva elvesztik lábuk alól a biztos talajt, szükségük van egy erős kézre, amely rendel teremt az általános felfordulásban.

A téves irány az erőszakos rendezésben mindig abban van, hogy a bölcs vezetőknek nem kiemelni kell önmagukból a megszabadítandó lelkeket, amely testi következetességgel mindig csak kitörés, mert belülről kifelé történik, hanem kívülről kell őket a helyes útra igazítani és a bennük elrejtett végtelenhez elvezetni.

Senkit se lehet életről hirtelen kiemelni, hanem mindenkit csak saját természetének törvényei szerint szabad fejleszteni. A nagy szellemeknek legtöbb esetben az a hibája,

hogy a tömeget az ő saját életvonaluk törvénye szerint ítélik meg és erőszakosan akarják feltolni olyan magaslatra, ahonnan az rövid időn belül visszaesik és rendesen összetöri magát. Nagy szenvedések zúdulnak rá.

Így mutattuk be röviden az érzéki hő működését lenn a föld mélyében. Láttuk alakító erejét a drágakövek kifejlesztésében, amelyben erőképessége mintegy megkövülve érte el a legmagasabb célpontját. *Isteni intőjelül, hogyan és hol végződik lelkiemelő befolyása nélkül a kizárólagos testi melegnek a pályafutása!* Aki ismeri az élet értékét és becsét, az iszonyattal fog rátekinteni a csillogó drágakövekbe zárt és megkövült életre. Szerepüket mindig az ellentétes áramlat szolgálatában töltötték be. *Csillogó hazug látszat* volt kezdetben a létük egyetlen célja. Lelkihatásaikkal pedig csak sokkal később kezdettek kártékonyán érvényesülni. *Akkor, amikor az ember bukása következményeképpen ösztönszerűen keresi már a szépei és az igazi szép helyett beéri a csillogó látszattal: a hazugsággal.* Mi is tudjuk ma már a saját tapasztalatainkból, hogy a testiségbe elmerült gyengébb lelket hogyan vezeti félre a drágaköveknek a csalóka fénye egészen az anyagimádásig.

Most pedig, amikor világossá vált előttünk, hogyan indult meg az anyagból az ásvány világ legkeményebb alakjainak a kifejlődése, elhagyjuk őket és majd csak ezredévek lezajlása után fogjuk őket viszontlátni. Akkor, amikor a nyughatatlanná vált, ismeretét és tudását elvesztett ember e kövek között keresve nyugalmát és örömét, *Istenét és célját, — végre megtalálja az igazán szép köveket.*

A BUKOTT ANGYAL.

Mindezeknek a szemléltetése után most már egyenesen rátérünk a bukott angyal vizsgálatára. A legutolsó alakulatra, aki a földön csak akkor jelent meg, amikor itt már bevégzett teljesség volt. Mikor minden készen volt már, ami csak az Istentől jöhetett. Miután pedig mindezeket már megismertük, szükséges és fontos, hogy végül ezt a teljessé vált életet is egységében fogjuk fel, mert csak így érthetjük meg a bukott angyal szerepét is.

Aki valaha boldog volt, annak nem kell hosszasan magyarázgatni, hogy egy élő lénynek hogyan lehet egyetlen akaratává és céljává az, hogy önmagát boldog létezésében változatlanul fenntartsa. Így lett az összes létrejött földi alakoknak az élete is berendezve. *Mindnyájan boldogságra teremtettek és csak ezt az életvonalat kellett volna fenntartaniok.* Ehhez kellett öntudatosan vagy öntudatlanul ragaszkodniuk, mert egyetlen földi életcéljuk akkor csak ez volt. És ezt meg is tették. Különösen az emberfajban volt meg ez az erős életösztön. Sőt, mivel az ember már egy fensőbb életre volt képesítve, mint bármelyik állat, ezért az emberben még az emelkedés ösztöne is megvolt. *Nem a kényszere, de a lehetősége,* mivelhogy képes volt tetszése szerint testileg is emelkedni vagy süllyedni. Eme tehetségében meg volt adva az ok és az alkalom, *hogy teljes szabadsággal sűrűdjék, vagy ritkuljon, tisztuljon vagy súlyosodjék. Szóval szabadon rendelkezhetett a saját életvonalával.*

Az állatnak az életfunkciója, amely őt teljesen betöltötte, egyedül az volt, hogy önmagát a légfolyamban saját életvonalában fenntartsa és reá bizza magát annak a mozgatására. E feladatban merült ki az összes életműködése. *De nem így volt az ember, aki szabadságánál fogva kialakulásának befejezése után állandóan ki volt téve bizonyos testi természetű kísértésnek, amely a következő volt:*

— *Érezte az egyetlen főtörvényét, hogy életvonalát tartsa*

meg. El ne hagyja tehát azt a pontot és vonalat, amelyen és amelyben életre kelt. Így jött összeütközésbe a benne megérzett törvény az ő szabadságával, amely testi sülyedésre, vagy emelkedésre képesítette őt. Fizikailag tehát ez volt az ő első próbája. A magába világosan felismert isteni törvény és örendelkezési szabadsága között kellett választania. Röviden: fenntartsam-e függetlenségemet és egyéni szabadságomat, vagy pedig a bennem megérzett törvénynek engedelmeskedjem-e?

Világos és félremagyarázhatatlan volt úgy a próba, valamint ennek kísértése. Főként az asszonyé, aki a legmagasabb életvonalba jutott és így benne legkevesebb volt ellenállhatatlansági mozgó képesség. Nem voltak sűrűdési hajlamai és ennek következtében minden sülyedése már csak a túlsúlyra jutott parányi ellenállhatatlanságból indulhatott ki.

Az a benső harc, amely az emberben kezdettől fogva megindult a magába tisztán megérzett törvény és a szabad helyváltoztatási képessége között, egészen betöltötte a magasabb és felsőbb életre képesített emberi lényt. Természetes, hogy a megérzett törvény tilalma nem azt jelentette, hogy helyváltoztatási képességekkel egyáltalán ne éljenek, vagyis ne mehessenek olyan mélyre és magasra, amennyi az egyenletességükből teltt. Igenis, úgy az asszonyi, valamint a férfiúi lény szabadon közelíthették meg egymást, mert hiszen életvonaluk közvetlen egymás mellett volt és így egymással érinthezhettek

A törvény tilalma csak arra terjedt ki, hogy vonalukból ki ne törjenek és egymással ne egyesüljenek testi törvényszerűséggel. Ez csak akkor állhatott volna elő, ha az asszony magasabb vonalából kitör és megsűrűdvén, testté válik. Valóságos testté és ugyanekkor a felemelkedett férfival testileg teljesen összevegyül. Hogy ezen tény előkészítésében minő szerepe jutott a bukott angyalnak, azt is el fogjuk mondani. Szükséges azonban, hogy előbb magát az egész életet, tehát a növényit is az állatit is egy képből láthassuk úgy a földben, mint a földön.

Mikor a növényi életalakok a földből kiindultak, a legmagasabbak körülbelül addig nyúltak fel testalakjukban, ahol az asszony életvonala elkezdődik. E két vonal közötti térbe voltak osztva vonalrendszereikben a még akkor hasonlíthatatlanul finomabb állatfajok is. A legfelső vonalukban az ember. Ezt az egész területet úgy képzeljük vonalrendszerekben szétágazva, hogy annak legmagasabb pontján felül, ahol az asz-

szonyi lény vonala bevégeződött, még akkor a legtökéletesebb madárfajok alakjai sem emelkedhettek.

Volt azonban egy állatfaj, amely, bár nem tudott szállni és emelkedni, de azért fel tudott jutni az asszonyi lény vonaláig. Segítette őt a föld légkörében is mozgó és működő östűznek a hatóereje is, amely az ellenáramlat alakjában oda felvitte. Ez az állatfaj pedig, amint nagy hűséggel van megírva a szánt Bibliában, a hüllő fajnak az egyik alakja lett, amely földre való lehullásakor teljesen elvesztette a tűzét és az egyenletességét: *a kígyó. Ne a mai értelemben vett kígyót értsük ezen ősellátat alatt*, mert hiszen az ősi eredetű állatalakok elképzelhetetlenül mások voltak, mint aminőket ma ismerünk. Ezért a Biblia kígyója, amely a földi élet fejlődésének befejezettsége után itt megjelent, *nem is annyira egy testi valóság volt, mint inkább egy látható ténynek az alakja, amelyben az ellenáramlat becsúszott az élet egyetemességébe.*

Benne az első tény és cselekedet testesült meg, amelyet a földön legelőször feltűnni látunk. *Ez volt a legelső egyéni kezdeményezés. Mindeddig ugyanis csak az alakulásokat, elváltozásokat és a testi (fizikai) valóságok érintkezését és egyesülését láttuk, de nem láttunk még egyetlen olyan tényt sem, amelyben az immáron közösségben élő erő és anyag, mint befejezett egység, önmagából kiindulva, öntudatosan cselekedett volna.*

Hiszzen csak most említettük, hogy a lényeknek és a különféle alakoknak életereje és igyekezete teljesen kimerült önmaguknak a fenntartásában. Minthogy pedig ez a működésük csak akkor lehetett tökéletes, ha azt megszakítás nélkül, vagyis állandó változatlanóságban cselekszik, azért ezt a változatlanóságot még *nem lehet cselekedetnek nevezni*, hanem *csak egy állandó folyamatnak, amelyben egy folytonosság van, amelyet egymásutániságok, vagyis változatok töltenek be.* Ez az úgynevezett tartam (duré). *Ezzel meghatároztuk a tények és a cselekmények fogalmát is, amelyek az örök változatlanóságban jelentkező mozgási folyamatok.* Ezért nem mondhatjuk senkire, hogy pl. „*azt cselekszi, hogy él*”, ellenben az ő egységes életének a változataira már elmondhatjuk: — *Életében ezt, meg ezt cselekedte!*

Így jelenti a kígyó is a maga folyton változó és kúszó alakjával az összefüggő és egységes mozgási sorozatban az első cselekedet megindítását. Az egymásból kifolyó és mégis egységben összefüggő mozgási változásokat. Még haladása is csak csúszás. *Egy megszakítás nélküli mozgási folyamat.* Ez a csú-

szó-mászó hulló színeinek csillogó nyugtalanságaival, villámgyors mozdulataival és meghatározhatatlan alakjának *folytonos változásaival a hazugságnak igazi minta-alakja*. Valóban tüneményes megtestesülése, mert ezt jellegzőbb képben aligha lehetne megtestesíteni.

E pontnál tehát le kell tenni a kígyóbőrbe belebújt gonoszról és a vele szemben álló egyetlen emberpár bukásának a gondolatáról, hanem az egész földet kell a maga egységében tekintenünk, amely a bene lévő összes parányokkal együtt még ekkor egy egységes öntudatot képviselt. Joggal mondhatjuk, hogy a föld ekkor egy hatalmas őslénynek az összegezett egysége volt. Nagyon helyes szimbóluma ennek a földgömböt átölelő kígyó, amely a kereszt lábai alatt jelképezi a föld egységes bukását és egyetemes megváltását. A művészi intuíció sokszor beléérez az igazságokba. A föld reprezentatív alakja akkor az ember életvonala volt. A mi testünk is egységes összefoglalása millió sejteknek és a bennünk élő, vagy létező parányoknak és életalakoknak. Ilyen egységesnek kell elképzelnünk a föld akkori életét is. Egyetlen egésznek és az összes életet magában foglaló egységes szervezetnek. Magában hordozta tehát már az értelmet emberalakjainak a lényében, akik ekkor még szintén egységben éltek az egész földdel egy közös értelmiségben. *Ez volt a földnek a közszelleme. Egységes öntudata. De e mellett benne volt már a teremtményeiben élő összes érzéseknek az egysége is.* A földnek tehát már volt lelki élete, akarata és testi élete egységes anyagának és lényeinek a közösségében. *Mi sem hiányzott már belőle, hogy teljes legyen. De mivel a cél a megváltó munkában való részvétel volt, tehát szükséges és fontos volt az is, hogy az ellenáramlat is bekapcsolódhassék a föld egységébe, nehogy az kényszerfejlődésen menjen keresztül és így soha szabad akaratra szert ne tehesen.* Ezt azonban csak úgy lehetett elérni, hogy a föld a magában érzett törvényeknek megfelelően ne szűnjön meg próbái közben, amelyet a benne mozgó ellentétes áramlat vitt bele, *ellenállhatatlanságát folyton visszaszorítani, hogy ezáltal önmagában állandóan fokozódó önmeleget fejleszthessen.* Ennek célja pedig *a legtökéletesebb fokú szeretet kifejlődése lett volna.* A krisztusi világmegváltás egyetemes eszméjének a szolgálata az Úr példája szerint. *A mi földünknek is, épp úgy, mint a Napnak, egységes egészében kellett volna érzőlénnyé tisztulnia.*

A legnagyobb világtestek számára is ez a közös cél volt

kitűzve. A legmagasabb vonalú égi testek rögtön alkalmazkodtak is hozzá. Kifejlesztették visszaszorított ellenállhatatlanságukkal önmagukban a szükséges önmeleget. Amily mértékben pedig testileg kihűlni kezdenek a világegyetem Napjai, olyan mértékben közelednek végső isteni céljukhoz és rendeltetésükhöz, *önmelegük érzéssé, lelki meleggé finomodik. Testileg egészen meg kell bennünk testanyaguk durvaságának semmisülni, hogy teljes lelki érzéssé válhassanak és részt vegyenek a világtestek megváltásában.* Mihelyt pedig feladatukat befejezik és a hozzájuk kapcsolt világtesteket megtisztították, *szín-szeretetté fognak tökéletesülni.* Minden anyag-, minden salak- és minden test-nélküli színerővé. Amikor pedig majd mindez megtörténik, mindegyikben egy-egy új megváltó fog az egyes világtestekben újra megjelenni, hogy testbe öltözve, utánozzák az *Úr Jézus* példaadását és szoígásorba lépjenek a még elhagyatottságban lévő világtesteknek a megváltására.

Amily mértékben hűlnek ki a testi Napok a világegyetem naprendszeireiben, olyan számban gyarapodnak a lelki Napok, amelyeknek fénye és hatóereje már túlhat a kihűlt testi Napokén. Ezek fogják majd mindinkább bevilágítani a végtelenségnek legsötétebb zugait. Az emberi, vagy a hozzá hasonló másnemű és nevű lényeknek elsötétült lelkük mélységeit, *íme! ez a cél volt Krisztusnak a gondolata.* Ezt választotta ki Önmaga számára kezdettől fogva anélkül, hogy végigjárta volna az uralkodók útját és pályáját. Anélkül, hogy valaha égi, vagy világtest lett volna és mint ilyen, térfoglalásával és észbontó visszaható erejével beleírta volna nevét az anyagtörténelem könyvébe is. Anélkül, hogy valaha uralkodni és bírnivaló kívánt volna látható világokat, vagy csak ezeknek a gondolatait is. Még ezt se kívánta. Csupán az érzéseknek, a láthatatlan semmiknek az Ura és Királya kívánt lenni. A szívet kérte. Ezt is csak azért, hogy folyton és folyton visszaadhassa a beléje olvadó érzéseket azoknak, akik még ilyen* nel nem bírnak, de utána sóvárognak.

Krisztusnak az volt a gondolata, hogy amint a végtelenséget éléttel telítette, úgy telítse meg később szeretettel is, hogy ne legyen és ne maradjon egyetlen porszem a végtelenségben, amely még nem szeret. Ez volt az első, egyetlen gondolata; amikor még a végtelenségben ezen az egy gondolaton kívül csak a halál ősalakja, a képződmény létezett az ő durva és gyötrő visszahatásával az isteni energia élő mozgására. *És ez maradt a gondolata, mikor mint első meleg hang, vagyis Ige,*

kiemelkedett az isteni élőközpontból és megindult a sötét ürbe, hogy kimérje a fénykör határait, eldöntvén ezzel a leendő világok rendjét. De ez maradt a gondolata akkor is, amikor erőtestének egy részét a fényköri kitörésekben átadta először légfolyamnak és másodszor tűzfolyamnak. Sőt akkor is, mikor az első és második kiszakadásoknak a fájdalmi érték, amelyek jövődő Kálváriajárásának voltak a legelső stációi. Ez maradt gondolata, amikor látta, hogy ezek a kitörések a világ-egységet szétszaggatni fogják és megalakulnak majd a hatalmas égi és világtestek, amelyek önmagukban megszámlálhatatlan életparányt fognak fenntartani, megtöltvén az életköröket látható anyagszépségekkel. És látta mindezekkel szemben Önmagát, a Láthatatlant, Aki Magát önként a legkisebbé tette és részekre széttépve, Magát a nagyok között felosztotta. Látta Önmagát, az érzésében Létezőt és Ennek azon egyetlen gondolatát, amely a szeretetnek önkéntes szolgálata volt, amelyet önként választott ki örök feladatul Önmaga számára. Krisztusnak mindez a gondolata ma is változatlanul ugyanaz. Betölti a mindenséget. Él, terjed, sőt már uralkodik is. Nem szegény és szolgál már többé, hanem elismert isteni gondolat, Akinek immáron oltárokat emelnek.

Az önmegsemmisítésnek eme krisztusi ténye a földre nézve is bekövetkezhetett volna, ha a föld lényegében (biztos megérzésével) megmaradt volna azon életvonalban, amelyben létrejött és amelyben nem lehetett volna végül mássá, mint egyenletességgé. Csak egy Ids türelmes, szelíd alkalmazkodás és alázatosság kellett volna hozzá. Ekkor egyenletessége növekvésével folyton finomuló, majd anyagilag megsemmisülő *lelki* tökéletességgé fejlődhetett volna, mint a többi égitestek és Napok. Mennyire nem kell nekünk magyarázni, akik már éreztük valaha a kevélységet, hogy minő lehetett a föld erkölcsi próbája, mikor ez a nagy és erős testtel bíró hatalmasság előrelátta önmagát egy gyenge ember, vagy egy jelentéktelen parány alakjává összezsugorodni, mint aminővé tette Magát az *Úr Krisztus* is alázatos szeretetből. *Csakhogy amíg az Úr alázatos engedelmséggel hallgatott benső érzésére, vagyis az Atya indítására, addig a föld egységes szelleme e próbában elbukott Önerejében elbizakodott kevélységével utasította vissza a megalázkodásnak megváltó gondolatát. Az alkalmazkodást és az önfeláldozást. A próbáját rögtön eldöntötte. Nem kívánt többet se látni, se hallani a krisztusi útirányról és kevélyen utasította vissza az Isten egyszülött Fiának, Akitől pedig*

ő is az életét nyerte, a fenséges tervét. Elbizakodva fordult vissza önmagában és így zárult be előtte a mennyország. Nem becsülte meg a szerény érzésekben és a megalázkodó szeretetben rejlő égi kincseket, amelyeket *Krisztus* óta ma már a földön erkölcsi értékeknek lát még a kicsiny gyermek is. Hogy pedig a föld ezen első tényének és cselekedetének, amely már egyéni szembeállítás volt az egyetemes törvénnyel, mi lett az eredménye, azt tudjuk. A föld lelki bukása és vonalának lejjebb sülyedése egyrésztől; másfelől pedig a gonosznak életrekeltése és megtestesülése a földön, amelyet most fogunk szemléltetni.

Hogyha mindezeket összevetve, azt kérdezzük, hogy vajjon az a bizonyos őslény, aki ekkor a föld egységes értelmét képviselte, látta-e a próbája pillanatában annak a második oldalát is? erre csak igenlőleg válaszolhatunk, mert hiszen minden próbánál egyensúlyban áll a mérleg nyelve és nekünk kell a két egyforma eshetőség között szabadon választani. Ezért a *Föld Szelleme* nemcsak, hogy megérezte, hogy a szeretetben való alázatos megsemmisülésnek egyenletes lelki fejlődés és finomodás lesz majd a lelki következménye, hanem azt is tisztán látta, hogy a próba másik oldala az ellenállhatatlansági életút végén csak zavart, bajt, szenvedést és végül halált fog hozni a földre. Megérezte, hogy szét fogja darabolni az ő hatalmas egységét is apró emberi lényekre, különálló értelmiségekre. Egyéniségekre! Állati és növényi alakokra. Az ő egységes szelleme pedig öntudatlanságba fog sülyedni. *Mindezt előre látta egy pillanat világosságában, amelyek ellenképekben tüntették fel a próba két oldalát és amíg szemlélt, — kevély önzésével inkább a bukást választotta.*

A lázadó kevélység rögtön elhomályosította tiszta látását és a próba pillanatában ingadozni kezdett. Már pedig mihelyt egy lélek a válaszüton érzi magát és ingadozni kezd, akkor már meg is szakad benne a közvetetten cselekvési biztosság. Nem egységes és nem minden befolyástól és eshetőségtől független, szabad lény többé, hanem csak egy bizonytalanságban töprengő lélek. Krisztus szavai szerint: — Széltől ingatott nádszál! akinek a számára többféle út és mód látszik már lehetségesnek.

Az ingadozás és a tökéletességeknek a mérlegelése már nem isteni vonás, mert az Isten végtelen tökéletesség és zökkenés nélkül cselekszi az Ő isteni tényeit. *A határozott isteni lélek világosan lát, bár eme látásra nincs is szüksége, mert*

minden cselekedeteit a benne megérzett isteni törvények indításából meríti közvetlenül és *mindenkor egyenesen és habozás nélkül hajtja végre. Ellenben a határozatlan lélek már elszakadt az Istentől* mert feltétlen hitét bizonyos kétely gyöngítette meg. Így tehát tiszta látása se lehet neki, amely őt nagyobb beszámítás, vagyis szigorúbb isteni törvény alá helyezné. Íme! az isteni legfőbb igazság szempontjából már a föld lelke, vagyis *egységes* szelleme se bukhatott lelkileg olyan mélyre, hogy bukását szertelennek, vagyis isteni lény bukásának lehetne nevezni. *Volt már egy mentsége. Az a körülmény, hogy a földön az emberi lények csoportjának öntudatra jutásával egyidejűleg már kétféle áramlat mozgott: — A lelki és a testi irány.* Ezért lett nagyon nehéz a próba a föld számára, amely felerészben máris testi volt, habár tisztult *anyagegység*. Mikor pedig az ellenáramlat, amely eredeténél és természeténél fogva szintén testi volt, belekapcsolódott a föld közszellemébe és át-meg átjárta a még akkor *egységes* emberlények testét is, ezekben *egy ellenkező új törvényt alkotott.* Egy alantasát. *Kizárólag testit, amely teljesen független az erőtől és ennek leszármazottjától, a szellemtől. Íme, mindezek mentségei lettek nemcsak a föld szellemének, hanem az ember bukásának is.*

Az ellenáramlat, bár alantas törvény, mert kizárólag testi természetű, de származására nézve mégis magas eredetű, mert az Ige őspróbájában a Megváltás ellengondolatát képviselte. Ezért a testi bukás az embernél szinte elkerülhetetlen volt, mert vele szemben egy ellenállhatatlan törvény lépett fel, amely az emberi test erejét nagyon is meghaladta. Hiszen minden test csak ellenállhatatlansági sűrűség lehet, miután az egyenletesség! képességek sűrűdése mindig csak lelki. Hogyan lehetett volna tehát az ellenállhatatlansági test közömbös a szintén ilyen természetű ellenáramlattal szembeni. Az emberi testnek el kellett buknia a nála magasabb testi erőhatás miatt, amelyet a testi delejerő, mint ekkor jelentkező új törvény, önmagához híven, egymáshoz vonzott és egyesülésüket előmozdítani segített.

De hogy egészen tisztán lássunk, ne tévesszük össze az *ember testi bukását a lelki bukással, amelyek egymástól teljesen függetlenek. Épen olyan különbség van közöttük, mint a lelki delej és a testi delej között. Az első az erőteljesebb, mert a fény köri ellenállhatatlanságnak a kiszűrődése volt. Csakhogy, amikor ez működni kezdett, akkor még semmiféle különálló test nem volt. A világtestekben még egységes élet volt. Minden*

Egyben (egységes egészben) volt, mint ahogy ez a végső megtisztulás után ismét beállni fog. Ilyen egységes ma is pl. a Mars élete. Minden testalakjának légfolyami része finom átmenetben belevegyült a föld légfolyamába és így egyszerűen képtelenség az ősemberlényt olyan testi elkülönülésben elképzelni, mint pl. a mai embert, akinek immáron éles vonalakkal elhatárolt saját anyagteste van. Az ősembernek nem volt szüksége testi egyesülésre se, hogy érintkezés álljon elő közötté és egy másik lény között, mert *az ő teste természetes állapotában a lelki delej összevonzásához alkalmazkodott és átmenetileg abban a másik lényben végződött, akiben számtani pontossággal, vagyis maradék nélkül találta meg mindenkor a saját lényének tökéletesen megfelelő hasonmását.* Ugyanazon természetű és minőségű tulajdonságokat. Képzeljük el hasonlatban a mai állatvilág egységes faji életét, amely a faji keretekben közös törvények alá tartozik.

Ez a természetes állapot volt a lelki delej által összekapcsolt testeknek az egymásban való élése. Ezért ez még nem volt és nem is lehetett bukás. De amikor feltűnt egy alantasabb törvény, a testi delej, amelyben az ellenáramlatnak szétválasztó ereje kezdett működni ellenállhatatlanul, akkor jelentkezett a földön először, mint testi erő, a taszítás. A nagy egységet feldarabolni és megsemmisíteni akaró ellenáramlat. Itt nyilatkozott meg először az ellenáramlatban érvényesülő bukkott túzerő, amely mindenütt az ellentéteket keresi. *A látszatot, a hazugságot képviseli. A realitásokkal szemben a tagadást.* Ez annyira természete, hogy még önmagával szemben is ellentétes.

Míg ugyanis a lelki delej testi egyesülésben tartotta össze az emberlényeket is az ő világtestükkel, addig a testi delej minden erejével szétválasztani törekedett őket egymástól. *A vonzással szemben tehát mint taszító működés lépett fel így lett oka és előidézője a test bukásának is. Az egyesülésre alkotott és csak a nagy erőhatással szétválasztott embertestben létrehozta a belső feszülést, vagyis a legelső zavart, amely vágy alakjában lépett fel. Később ez lett a valóságos bukásnak az igazi alakjává.*

Az első vágy, bár még észrevétlenül, de máris előidézte az emberi lényekben a sűrűdést és a lassú, de folytonos súlyosodást. Fokozatosan kellett végre beállnia azon időpontnak, mikor a változásokon keresztül megzavarodott emberi lélek kereste a kibontakozást a zavarból. „Vájjon, ezt a zavart ben-

nem hogyan szüntethetem meg?” Kérdésére pedig a választ a már akkor tért nyert és félig már *győzedelmeskedett ellentétes áramlat* adta meg, amelybe *belecsatlakozott az ébredező és az elbukott fényköri kitörés, a gonosz szellem is.*

Most is hasonló törvény alapján testesül meg a lényekben mindenkor az ellenáramlat. *Csak mi tölthetjük meg a saját szellemünkkel, valahányszor önmagunkban élővé tesszük, mert az ellenáramlat még csak gondolati lehetőség. De mindig az anyagi igazság alapján áll az isteni eszménnyel szemben, mert hiszen a krisztusi megváltásnak az ellengondolata.* Tagadja az érzést és minden belőle származott lelki valóságokat és következetesen képviseli az anyagélet durva igazságait. Joggal hívjuk ellenáramlatnak, amely az egyetemes élet küzdelmeiben az elengedhetetlen és nélkülözhetetlen ellenfelet képviseli. Ilyen szerepben kell tehát őt vizsgálnunk és majd ha igazságos jóakarattal tanulmányozzuk, akkor megértjük származás szerepét a világegyetem visszatisztításában is. Ami pedig ma még homályos tökéletlenség a mi szemeinkben, azt majd tisztán fogjuk értékelni egykor, mert a feltétlen jóakarathoz mindig biztosak a sikerei is.

Az ellentétes áram létezése volt az, amely meggyengítette, inegzavarta és így fel is bomlasztotta az emberlények egységes szellemét. Előidézte és felkeltette benne a vágyakat, amelyeknek hibás irányú kielégítése egy ferde irányba terelte az ember egész életműködését: a testi felé, amely már súlyos anyagvalóság. Alacsonyabb vonal, mint a lelki. Az anyagtest vonala lejjebb van és mint ilyen levonzza önmagához a köztük lévő delejerővel a fensőbb és könnyebb testeket is, hogyha ezeknek a vágya szintén rá van irányítva. Mihelyt pedig egy test súlyedni kezd, ez sűrűsödést és súlyosodást idéz rögtön elő, amely fokozatosan homályosítja és tompítja el a szellemét is és egy bizonyos időn túl minden szellemi képessége vagy bevonatik egy durvább anyagburokkal, hogy semmiféle megnyilatkozását nem találjuk meg többé és így bizonyos öntudatlanságba merül; vagy pedig szétbomlik és egyesül az ellentétes áramlattal, amelyet önmagában élővé tesz. Az ellenáramlat csak a testet, az üres alakot adja a bukásba, mert az éltető gondolatot mindig az illető egyén adja bele.

A fentebb említett két lehetőség közül az első esetet a középfokú embercsoportnál láthatjuk, ahol a test valósággal elborítja a szellemet és úgyszólván maga alá temeti. Ezért a szellem meddő állapotában nem töltheti meg gondolatainak fosz-

lányaival se a körülötte mozgó ellentétes áramot. Ezért nem is testesülhet meg benne a gonosz. Földi szempontból nézve *az ilyen közömbös lélek még a jók közé se sorozható, annál kevésbé a tökéletesek közé*, mert ha a próbák elhárításával nem is tesz szert erényekre, de a gonosz se meríthet belőle gondolatokat.

Mindezek pedig már akkor megtörténtek, mielőtt az ember bibliai értelemben elbukott volna. Amikor az ember a maga egységes lényében külön egyéniségekre szakadozott szét, már ekkor megindult a lejtőn, amely később az emberfaj teljes bukásához vezetett. *S amily mértékben haladt a bukás felé, olyan mértékben bomladozott egységes szelleme*, amit a föld értelmiségének és közszellemének nevezünk. De miután még ezidőben az emberi lénynek nem volt durva testanyaga, amely szellemét körülvette volna és mintegy saját anyagába bezárta volna, ezért gondolataival és szellemével könnyen bele tudott folyni az ellentétes áramlatba. Sőt, lassanként átadta magát neki. Fokozatosan életre ébresztette, mert *most már teljesen bele tudott kapcsolódni egy megromlott érzés is: a bukott anygal!*

Íme, így alakul ki az ellentétnek, vagyis a megtestesült ösgonosznak a természetrajza. De benne is a legteljesebb anyagigazságot látjuk megtestesülve. Csakhogy az irgalom és szeretet nélküli kegyetlen igazságot. Jól mondja tehát, aki egy bukott léleknek azt mondja: — Oda adtad magadat az ördögnek! Valóban így van. *Mindenkiben abban a pillanatban kezd kifejlődni és keletkezni az ő ördöge, amikor már előzetesen odaadta magát az ellentétes áramlatnak és a testi törvényekbe beleolvadva, a szellemét felbomlasztja és azt az ellentétes áramlatnak a hatalmába jutni engedi.* Vallási nyelven: — *Az ördög mindig csak belőlünk meríthet erőt a mi leigázásunkra.*

De mikor az ember szellemét (gondolatait) átadja az ellenáramlatnak, *még mindig nem teljes az ő ördöge. Bevégzetté csak akkor lesz, amikor az ember már legbensőbb érzésében, vagyis legmagasztosabb képességében is elbukik.* Mert amíg csak gondolatait bírja a *Gonosz teste*, addig még igazi élet nincs benne, mert csak eme gondolatokkal képes körülhálózni áldozatát. *Mihelyt azonban e romlott gondolatokba bekapcsoljuk lelkünk érzéseit is, akkor már létrehoztuk rajtunk kívül is a mi ördögünknek az élő háromságát: — Beleadtuk az ellenáramlat testébe a mi szellemünket és érzésünket, amelynek az egysége élő alakká teszi bennünk is az ördögöt*

Hogy a megzavarodott *emberszellem*, amely egységét elvesztette és széthullva, szelleme foszlányaival betöltötte az ellentétes áramot, amely eddig csak fizikai alakzat volt, — az kétségtelen. Így jutott szellemi tartalomhoz az a *gondolati lehetőség*, amelynek eddig élete nem volt, csak külső alakja, vagyis teste volt. Magába fogadta a föld egységes értelmének a széthullott részeit. *Most már nem csak teste, de gondolatai is voltak. Eljött végre tehát az ő ideje is, amikor a hajdan elbukott anyagi lények számára alkalmas hely és idő létesült, ahol ezek is testet ölhetnek.*

Hogy egy megzavarodott lény szelleme ép úgy elveszti szellemi erejét, mint ahogy annakidején a kitört és ellenállhatatlanul mozgó légfolyam is elvesztette a második körben, azt már említettük. A fénykörből kitört legmagasabb értelmiségek is lesültek a teljes öntudatlanságba, sőt részben alacsony természeti erőkkel durvultak el. A légnak és a tűznek lelki alakja lett belőlük, majd pedig később ezeknek az anyagalakja. Mikor a légfolyammá durvult első fénykitörés életét vizsgáltuk, már ott rámutattunk, *hogyan vesztette el a légfolyammá lesülte fényáram először az egyenletességét (egységes értelmét), azután pedig erőreszeit, amelyek az elgyengült légfolyamból kimaradtak. Ezek kapcsolódtak azután később az anyagatomokkal, amelyeket a képződményből az őszkedetben a fénykörü fény váltott ki.*

Ugyanez a fejlődési folyamat állott elő most is azzal a különbséggel, hogy az értelmi erőreszek most már nem a légfolyamból, hanem az egységes emberlényből váltak ki. A föld egységes szelleméből, akit elsődnek hívunk és aki már egy magasabb valóság volt, mint az egykor elbukott légfolyam, mert a maga nemében már bevégeztettség, vagyis tökéletesség volt. Meg volt benne a végtelenségnek minden valósága!

Ezért, míg az őslégfolyamból kimaradozott erőreszek az anyagatomokkal egyesülve, életcsírákká aprózódtak fel, addig az egységes emberlényből kivesszett értelmi erők a maguk egységébe jutottak új helyükre: az ellentétes áramlatba. A föld meggyengült szellemének egy része a maga egészében illeszkedett tehát bele az ellenáramlatba. Ezt nevezte *Krisztus* a világ lelkének, akinek azonban Ő felette nincs hatalma, mert semmije sincsen Ő benne. Természetes, mert hiszen ezen ellenáramlattal szemben *Krisztus* képviselte az *Ige* őspróbájában a tiszta, isteni gondolatot. Az ellenáramlat ellentétét. Ezért nem is lehetett benne egy parány se az ellenáramlatból,

amelynek az erejét *Krisztus* abban a pillanatban törte meg, amikor halálát megelőzőleg az utolsó napokban a templomban tanított. E végső napokat írja le részletesen szent *János* (XII. a 28—31-ig):

— Atyám! dicsőítsd meg a Te nevedet! Szózat jöve ezért az égből, mondván: Megdicsőítettelek és ismét-megdicsőítlek! A sokaság pedig, amely ott állt és hallotta vala, így szólt: Mennydörgés volt! Némelyek pedig azt mondák: Angyal szólt neki! Felelvén pedig nekik *Jézus*, monda: Nem érettem volt ez a szó, hanem tiérettetek, mert *most van a világ megítéltetésének a pillanata és most küszöböltetik ki a Világnak a Fejedelme. Én pedig, amikor majd a földről felmagasztaltatom, mindenenket magamhoz vonzók.*

Milyen világosak *Krisztus* szavai, mikor rámutatnak az ő földi megváltásának forduló pontjára, mikor halála előtt életének mérlegét mennyei Atyja színe előtt felállította. Tisztán látta a kereszthalál kínjainak és meggyaláztatásának óráját és felsóhajtott: — *Atyám! ha lehetséges, múltjék el ez az óra tőlem.* Vedd el tőlem ezt a keserű poharat. *De nem!* Legyen meg a Te szent akaratod, *hiszen ezért az óráért jöttem a világra!*

Az Úr *Jézus* eme próbáját mint mindig, úgy most is lelki módon intézte el. Engedelmes alázatossággal alkalmazkodott az Atya indításához. Elfogadta a keserű poharat, hogy azt az utolsó cseppig fenékgig üritse. E pillanatban ítéltetett meg a Világ Fejedelme. Betelt az idők teljessége, amelyben a múlt megítéltetett és megkezdődött egy szebb jövő, a *krisztusi korszak* virradata. Az önfeláldozó alázatosság isteni ereje megfordította az ellenáramlatot, amely ekkor már feltétlen ura volt a bukott világnak. *Itt kezdődött a megváltás pillanata a földre nézve is. A testvérszeretet kooperatív egységében kell az emberiségnek újra egységbe összeforjni,* hogy visszanyerje szét-töredezett egységes öntudatát és értelmiségét. Ez lesz majd ismét az öntudatra ébredt földnek egységes közszelleme, amely most az ő felaprózott parányi lényeiben van foszlányokra szétszakadozva és egymással éles ellentétbe szembeállítva. Az egyéni önzés feladásával kell egy közös *egységbe* újra összeforrnunk: a kooperatív világtestvériségbe.

De térjünk vissza az *elsődre. A még egységes értelmű emberlénnyre,* — *Ádámra,* — aki mint megzavarodott magas szellem értelmi egységben meggyengült és ezen *értelem nagyrészt az ellenáramlat magába olvasztotta.* Az elvesztett értelem

ugyanis *sűrűdött egyenletesség* volt és ennek egy részét szintén belevitte az elbukott öslény az ellenáramlatba. Még pedig olyan mértékben, hogy a jövőben már ez is képes lesz magát az igazság törvényeinek alávetni, amennyiben minden munkáját a szigorúan megtorló igazság jegyében fogja kivinni és végrehajtani, így lett az ellenáramlat az isteni igazságszolgáltatásnak büntető eszközévé. Mert az igazság már a gonoszban is tisztán látott alaptörvény. Ez indítja, vezeti, uralja őt, amelyet kegyetlen következetességgel végre is hajt. *Ki miben vétkezik, abban kell bűnhődnie. Csak irgalmat és szeretetet nem ismer. Már pedig az igazság szeretet nélkül valóban pokol.*

Hogy csakugyan az emberszellem adta az életalapot az elbukott angyal új j átér elméséhez, azt világosan megmagyarázza nekünk a mi saját bűnbeesésünk egyéni tapasztalata is. Ugyanígy folyik le a bukás bennünk is, bárminő kicsiny és egységes legyen is az és ugyanazok a következményei is, mint amit a föld öslényének, vagyis *egységes szellemének* a bukásában láthatunk. Nemde, az egyéni bukásnak is a legelső tüneténye, illetve következménye, hogy az illető egyén szellemi képessége mindig bukásának az arányai szerint zavarodik meg. Mikor a próba pillanatában az ember feladja az élvonalát és egy alacsonyabb áramlatba kapcsolódik, értelmileg is rögtön meggyöngül. Ha egy bukott ember őszinte és nyílt tekintettel néz önmagába, szintén önkéntelenül tör ki belőle: — *Elvette az Isten az eszem!* ítéleteiben rögtön ferde és következtelen lesz. A legigazibb és legjellemzőbb meghatározással valósággal az esztét veszti. Régi klasszikus igazság: — *Quem deus perdere vult, dementat.* Akit az isten elveszíteni akar, meggyengíti az értelmét!

Valóban! Minden szellemből a bukásnál kivész egy rész az értelemről. Értelmünk egységét bennünk az egyenletesség tartja össze és valahányszor ellenállhatatlanságunk ezen egységből kitör, megbontja az egységet, amely felbomlik, meglazul és belevegyül abba az áramlatba, amely őt, az elbukottat, körülfolyja, amelynek a vonalába valóban lecsúszott, ő maga is érzi, hogy sokkal alacsonyabb vonalban él. Meggyengült értelme akaratszabadságára is visszahat. Ez is romlik és alkalmazkodik új vonalának a viszonyaihoz. Természetes, hogy az a szellem, amelynek most már az egysége megtörött, értelmiségében sem lehet többé egységes, józan és következtetes. *Felbomlott részei úgyszólván egyenetlenül hullámanak a bukott lény körül* Nem egy pontból (egy egységből) indulnak ki, ezért zavarosak

és következetlenek. Sőt, bomlottságukhoz híven még az elbukott lény külső életében is a legbomlottabb elváltozásokat idézik elő. Ilyen szétszakadozott gondolatfoslányok (értelmi részek) veszik körül azt a bizonyos szellemi lényt és csak ezen környezetben keresztül jut minden közeledés *kívülről* az egyéniségét elvesztett lényhez. Az elbukott embernek minden ügye hamarosan rosszra fog fordulni és joggal mondhatjuk rá: — *Mintha csak rossz szellemek vették volna körül!*

Valóban, ezek nem mások, mint saját megromlott gondolatainak a csatlakozásai ama természetüknek megfelelő ellentétes áramnak az alkatrészeihez, amelyeket fizikailag alantas légnemű valóságoknak nevezünk. A romlott gondolatokat *egy tényleges gonosz érzés (a bukott angyal) kapcsolja össze* az illetőnek a megromlott légkörével, hogy benne ő is egy hármasság alakjában megtestesülhessen.

Íme! az ellenáramlatban megtestesült gonosznak az alakja, amelyben egy rész, vagyis a megromlott gondolat mindig az illető elbukott szellemi lényből való. Mindezek összekerülvén, életre kelnek egy új gonosz alakjában, amely a mi saját ördögünk és amely addig él, amíg te, az elbukott, őt élteted.

Az ősidőkben, amikor még nem a szétszakadozott parányi szellemlényekből, hanem az *ősegyiségekből* (világszellemekből) indult ki isteni törvények alapján a gonosz képződése, *csak az volt a különbség, hogy azt az érzést, amit most az elbukott ember ad egy-egy bűn kiképződésére, akkor a tűzzé ledurvult bukott angyal adta. Az őslények csak megromlott értelmiségüket adták bukásuk folytán az ellenáramlat alakjába (testébe), de az érzést az elbukott fénykitörés áramlata adta, aki ezidőben ébredt fel öntudatlanságából. Ezen áramlatnak az egységét személyesíti meg Lucifer.*

És ez lett mentsége a később elbukott egyes embereknek is. De nincs mentsége az embernek, aki Krisztus után bukott, mert az Úr az utolsó bukott angyalt is legyőzte megváltásával és azóta többé belőlük abszolút gonosz nem él egy sem, mert már ők is tisztulnak, bár a legalacsonyabb vonalú tisztulásban. Azóta a gonosz ereje állandóan gyengül a földön és erősödik folyton a krisztusi áramlat A gonoszok csak pillanatnyi megtestesülések. Átmeneti alakok, akik a mi földünk légkörében és életében az embertől, vagy az emberből valók.

AZ ÉLET ÁRAMLATA ÉS ELLENÁRAMLATA.

Az ember nem más, mint az erő és anyag közösségének legsikerültebb és legtökéletesebb foglalatja. Ennek az egyesülésnek, amely az erőt az anyaggal közösségbe hozza, különféle tökéletességű alakításai vannak. A legalacsonyabb, amikor az erőalj, amely az erőnek legsúlydebb vonala, egyesül az anyagaljjal, amely viszont az anyagnak a legalacsonyabb vonala. Ha ez a két alacsony vonal egymásba kapcsolódhatik, ennek az eredménye és foglalatja a végtelenségben egy ellentétes áramlat lesz. Röviden: *ellenáramlat!*

Ezért *az ember, mint az erő-anyag-összetételnek legtökéletesebb eszményi alakja, merőleges ellentéte a gonosznak,* aki ugyanazon összetételnek a legtökéletlenebbje. Szemben álló polarítások úgy annyira, hogy egymással teljesen ellentéteseknek látszanak.

Mindakettőnek eredeti kiinduló pontja az erő volt. Sőt, későbbi élezzakuknak egy újabb kezdőpontja is ugyanaz: az anyag. *Az emberi élezzsira első atomja,* vagyis anyagalapja a földből való volt. *Hasonló módon a földből jött elő új életre az egykor belerohant fénykitörés is, amely ott anyagtűzzé durvult és mihelyt az ellentétes áramlathoz csatlakozni tudott, rögtön átalakult a gonosz élezzalapjává.* Így tehát ugyanezen egymásmellettiségben fogják folytatni és bevégezni párhuzamos élezzútjukat is.

Az embernek, mint anyag-erő-közösségnek, már teljesen ismerjük a keletkezését és fejlődését. Az ellentétes áram fejtegetését pedig csak az iméent hagytuk félbe. De hogy teljesen megismerhessük működésében is, kövessük figyelmünkkel azt a pillanatot, mikor már a földből, ahol életre kelt, kiáradt és amilyen láthatatlanul, de éppen olyan érezhetőleg megindult az ő külön mozgásával a föld légkörében. Szemben a felülről (belülről), vagyis fénykör felől jövő igazi élezzárammal: a valóságos istenivel.

Szinte éreznünk kell, hogy útja kezdetén, a kiindulási ponton, milyen más természetű az ő mozgása és hatása, mint pl. feljebb, nem is szólva a legmagasabb vonalokról. Mert amilyen mértékben gyengült a valóságos életáram hatóereje, mikor felülről a durva anyagvonalak fölé közeledett, éppen olyan mértékben gyengült az ellentétes áram ereje is, mikor mozgásával a föld légkörének a felsőbb vonalai felé jutott. Így az ellentétes áram kiindulási pontján, vagyis a föld színén úgy szólván még ütközet sem volt közöttük, mert az erős ellentétes áramlat fölényes ura volt az anyagnak, amelynek alacsony köréből a valóságos életáram (a fényköri fény) visszavonult. Ezért az ellenáramlat uralma az anyag felett csaknem zajtalanul és küzdelem nélkül folyt le, mihelyt a teljes bukás bekövetkezett a földön. Igazi fejedelme volt a világnak mindaddig, amíg csak *Krisztus* anyagtestet nem öltött, hogy így közeledhessék az anyagvilághoz és ezt önmagán keresztül ismét bekapcsolhassa az isteni életáramlatba. *Csak ekkor tört ki a két ellentétes áram között a döntő küzdelem. Az élet-halál-harc, amelynek szimbóluma a feltámadás.* A kőszírból kiemelkedő *názárethi Jézus, kezében a győzelem zászlójával, örök szimbóluma fog maradni az anyagtest halálának és a lelki élet feltámadásának.* Ez az isteni gondolat testesült meg egykor a megváltó hűsvét hajnalán. Ezért ábrázolják a feltámadt isteni erőt királyi zászlóval, amelynek titkos értelme az ellenáramlatnak a megtörése, a fokozatos gyengülése és visszaszorítása lett. Szédítő az az emelkedés, amivel a bukott világ értelmi és erkölcsi vonalában a keresztihalál óta állandóan és biztosan emelkedik. Most már nem „*egyedüli ura*” a föld lényeknek az ellenáramlat, mert a földre leszállt *Krisztus* összekapcsolta ismét az egykor elbukott földet a valóságos lelki áramlattal is.

Még a növényi világ életrekelését is az ellentétes áram ébredése által kifejtett érzéki hő mozdította elő. Már annak idején elmondottuk, hogy amikor a földnek még egységes élete volt, akkor minden valóság egymással összefüggve, egyszerre változott át. Csak az ember nem képes ezt az egységes fejlődést a maga egészében együttesen felfogni, miután szemlélni csak egymásutániségben lehet. Egységben egyedül érezni lehet. Sajnos, ezt a megérzést leírásban és gondolatban együttesen visszaadni szinte lehetetlenség. Türelemmel kell tehát várunk az időt, míg érzésünk oda tökéletesedik, hogy képes lesz majd egykor az élet együttes fejlődését is a maga *egészében megérezni.* M i n d e n t e g y b e n és ezt az E g y e t

mindenben! Ez lesz az evolúció egyetemes törvényének a lényegbeli megőrzése.

Amikor pedig már az állatcsírák is lehallottak, amelyek a bukott angyalokkal egyesülve, nagy mennyiségű ellenallhatatlanságot, vagyis lappangó érzéki hőt vittek le magukkal, akkor egy újabb erős rázkódtatás érte a földet és ezzel egyidejűleg a már ébredező ellentétes áram is megkezdte a föld anyagában hatóműködését. E működés első eredménye az érzéki hőhatás alatt felpattanó növényi életcsíráknak az életrekelése volt. Ma is csak így ébrednek a földben a növényi életcsíra. Benső, lappangó érzéki hevét a földnek érzéki melege indítja meg és ezen két hőnek az összekapcsolódása pontján pattanik fel a mag. Látjuk tehát, hogy a föld mélyében, továbbá a föld színén, sőt folytatólagosan még a föld felett is egy bizonyos magasáig az ellentétes áram (az érzéki hő) volt a korlátlan úr és semminemű magasabb, vagy tökéletesebb életalak nélküle a föld színén testanyagában nem fejlődhetett ki. Ezért ami belőle életre kelt, az mind csak egyéniség nélküli életalakká lehetett, amelyek az anyaghoz való feltétlen alkalmazkodás jegyében fejlődhetek csupán ki. Ezért látunk úgy a növényi, valamint az állati alsó vonalakban mindenütt bizonyos megkötöttséget. A korlát, vagyis a szabadság teljes hiánya a jellemző vonás a föld színén és a föld anyagából keletkező legelső növényi és állati életinek. Igaz, hogy ennek alapokát ezeknek az életcsíráknak a természetében találhatjuk meg. De a kedvező és alkalmas körülményeket, amelyek azokat életrekelteni segítették, mégis csak az ellentétes áram nyújtotta nekik, amely őket teljesen körülfogta. A földben, vagy a föld színén. Sőt, már ekkor fenn a magasabb vonalakban is láthatjuk feltörni az ellentétes áramnak a működését. Annál inkább működhetett teljes erővel lent, ahol hatását semmi sem korlátozta. Eme hatásnak egyetlen kitűzött célja pedig az volt, hogy teljesen kiszorítsa a föld légköréből a valóságos életáramlatot amely neki anyagszempontból ellentéte volt.

Amíg tehát ez időben fenn a légfolyam magasabb vonalában az emberlény is kezdi figyelmét életvonalán, kívül irányítani azáltal, hogy vágyakozik valami ismeretlen jobblét után, addig lent a növényi életvilágban már az ószövetség szent könyveinek megfelelőleg csakugyan „érik a gyümölcs”, amely majd felkínáltatik a vágyakozó asszonynak. A gyümölcsöt pépig a perzselő hővé fokozódott érzéki hőhatás alatt felébredt ellentétes érzés, vagyis a bukott angyal fogja felkínálni neki.

Eközben a növényi életalakok is testanyagukban változni kezdettek. Durvultak, vagyis közeledtek az anyag felé. Szokatlan, soha még eddig nem sejtett keménységet foglaltak magukban az új hajtásai, amelyek majd elkerülhetetlenné fogják tenni az ütközetet az elhatárolt életalakokban, legyenek bár azok akár növényi, akár állati alakok. Eme ütközeteknek következménye és eredménye pedig csak széthullás, anyagsokszorozódás, testtermelés lehet most is, mint mindenkor, ahol kitörés és ütközet folyik.

A növényalakok benső életében, amelyet már teljesen ismerünk, az a fokozódott hő, amely egyrészt beléjük folyt a légfolyamból, másrészt beléjük szivárgott a föld mélyéből, a legtermészetesebb módon hozta bennük létre azokat az elváltozásokat, amelyeknek értelmében gyorsabb egyenlettel mozgott bennük egyideig az élet. S mivelhogy sűrű, légfolyami résszel voltak telítve, bizonyos új sűrűdesli is hozott létre bennük, amely most már nemcsak a növényi életalakoknak eddigi tartalmát foglalta magában, hanem egy részt a belekerült tűzfolyamból is. Ez a tűzfolyami rész azonban nem lehetett megsemmisítő hatással a növényi életalapokra, mert ezek tartalmazták az összes életalakok között a legtöbb vízanyagot. De lehetett ösztönző inger egy erőszakos fejlődésre, amely ellentétes irányú a valódi életáram egyenletes fejlődésével.

Úgy értsük ezt, hogy amíg eredeti, helyes irányban fejlődött volna a növényi élet, addig egyenletes emelkedésében oda finomult volna, hogy csupán mint szín- és illatközvetítő szerepeljen az anyag és az erő között. De mihelyt erőszakos fejlődési irányba csapott át és eltért a helyes egyenletesség! iránytól, ezzel elszakadt a tiszta abszolút erőtől is és visszaesett ősi életalakjába, ahol bizonyos új természetű, de azért mégis csak képződményjellegű létezésbe jutott. Elkezdett keményedni és minden külső hajtása és anyagrésze, amely a fénykörtől elszigetelve fejlődött, belső mozgásával kemény sűrűdesekben és kiáradásokban tört ki.

Nem úgy volt, mint pl. a Mars-on, ahol a növényi életalakok egyenletes fejlődésük folytán már tisztán színekké és illatokká váltak és végtelen árnyalatban telítik meg a légkört. Egymásba folyva és olvadva, állandó, harmonikus illatvegyületet árasztanak ki magukból és gyönyörűségesen széppé teszik a Mars anyagéletét. Ellenben a földi növények ellentétes fejlődése folytán még az illat is, amely meg nem romolva, csak sajátossá válva, üdén és édesen áradt ki belőlük, ezentúl

egy bizonyos belső hő által lett lefojtva. Tudjuk, hogy ez a hő a növényi életbe csatlakozó tűzfolyami rész volt. És ha még ez az illat felszabadult is a hő-nyomás alól, magával hozta ki a növény benső életéből az érzett nyomás súlyát. Valami bődítő, érzéki illatot. S amennyiben a belekerült hő, megsemmisítő erővel nem is tudott hatni a növényi életre, de azért mégis csak fokozatosan emésztő hő volt az. Előjele a biztos hervadásnak: a halálnak. Eljön majd az idő, amikor a növénynek nem lesz többet annyi életerege, amellyel megküzdhetne a benne lappangó tűzfolyami erővel és vele szemben magát fenntartani nem is lesz képes. Ekkor áll majd be a földön a legelső ősz. Bizonyára mindez nem fog mindjárt kezdetben gyors tempóban bekövetkezni, de előbb-utóbb a törvények értelmében meg fog történni.

Világos, hogy a növényi életalakok fajai már akkor meghatározottak, mikor életsíráik atomjai különféle természetű és különböző időbeli hatások alatt váltak ki a földből. Ezek a jellegek, amiket különböző hatások az életsírákba beleprékeltek, most, amikor új életszak kezdődött a növények életében, pontosan, faj szerint, különféleképpen változtak el.

Így pl. *azok a növények, amelyeknek életsíráiban túlnyomó volt az ellenállhatatlansági tulajdonság, most is önmagukhoz híven, egész életalakjukat megkeményítették. Az eddig még csak finommá puhított növényalakokból, amelyek lágy-ságuk folytán meg nem sűrűdött testükkel törhetetlenek voltak; most kemény, tömör fa-óriásokká lettek. Csakhogy már törékenyek és ha majd egy külső erőhatás kényszeríteni fogja őket, akkor anyaguk is meg fog törni. Ezen ősnövényi alakokban a bennük létrejött sűrűsödés hatóereje abban merült ki, hogy a lehetőségig megkeményedtek. Keménységüket évezredekre építették fel és ma már a fajuk is teljesen kiveszett. Se virágot, se gyümölcsöt, se magot nem termeltek, mert minden erejük abban merült ki, hogy csak alakot adjanak önmaguknak. Viszont azon fajokból, amelyekben az ellenállhatatlanság már csak mérsékelt túlsúlyú volt, a mai idők őserdőinek a hatalmas fái állottak elő, amelyek jórészt a maguk felépítésére fordították erejük legnagyobb részét, de azért már kisebb magokat is termeltek. Végre, amely növény alakokban egyenletben volt mind a két erőtulajdonság, azok meddő terméketlenségben éltek létállapotban, amíg csak egy külső rázkódtatás túlsúlyra nem juttatta bennük akár egyik, akár a másik tulajdonságukat.*

Voltak azonban olyan növények is, amelyekben az egyenletesség volt túlsúlyban. Már említettük, hogy ezek a tápnövények voltak. A füveket, a virágokat és a gyümölcsstermő kisebb fákát alkották meg. Ezek között pedig a fajiságot az a kis párányi különbség határozta meg, amely az ő egyenletességükben foglaltatott. Ha ez az egyenletessége erőtulajdonság jutott feltétlen túlsúlyra bennük, a legtökéletesebb, a legkellemesebb, a legkedvesebb virágot és a legizletesebb gyümölcsöt hozták létre aszerint, aminő volt bennük az egyenletesség! arány, itt megjegyzem, hogy tulajdonképpen minden virág tápláló gyümölcs. A legfinomabb és a legnemesebb minden táplálék között, amelyet az elanyagiasodott ember csak élvezni tud. Viszont minden gyümölcs virág, amely m egerese pillanatában éri el kinyílásának a teljességét, de már eldurvult anyagalakban, amely a szintén eldurvult emberi szervezetnek inkább megfelel, mint a gyenge virág. A teljesség okáért itt említjük fel még azt is, hogy azok a középfokú növények, amiket meddőknak neveztünk, lesznek időben a tápláló növények, amelyekből az elbukott és megdurvult ember részére a gabonafélék és más hasznos növények állottak elő. Hogy azonban ilyenekké válhassanak, mindig a dolgozó ember véres verejtékével kell azokat megtermékenyíteni.

A teljesen elbukott ember ugyanis táplálék nélkül maradt, hogy nehéz testi munkára és fáradtságra kényszerítettessék. Jól mondja róla a szentírás, hogy a bukás egyik díja az lett, hogy véres verejtékkel fogja keresni kenyerét. A megromlott testet többé nem elégítette ki a közvetlen légfolyami táplálkozás. Sőt, hiában termelt tápanyagot számára a legnemesebb virág és gyümölcs, ha az ember megromlott szervezetével meg nem engedett durvább gyümölcsök után vágyott. Nem bírta többé a gyengéd, finom táplálékokat elfogadni és azzal megeledni.

Külön kell itt feljegyeznünk, hogy a növényi élet lent volt a föld színén, a föld anyagába kapcsolódva és csak egyes alakjai növekedhettek oly nagyra, hogy felső koronájukkal a legfelsőbb légköri vonalat érinthették, ahol már az asszonyi lény életvonala elkezdődött. Lent volt tehát maga a gyümölcsfa is, amely bár jelképpül használtatik az ember bukásánál, de bizonyos, hogy ennek is volt szerepe, habár nem is döntő fontosságú. Tény, hogy az elbukott embernek minden képessége felszabadult a bukás alkalmával. Elbukott, amint majd látni fogjuk, legelőször a testi vágyakozásában. Azután elbukott a szellemében, vagyis gondolataiban. Utoljára pedig érzésében, ami-

kor bukásának az alapjává a kevélységet tette meg, illetve ezt hagyta felülkerekedni önmagában.

Minden bukásnak az oka és az alapja az az érzés és az a gondolat, amely uralomra jut bennünk. Az ember azonban magasabb bukásából kifolyólag elbukott még alárendelt képességeiben is. Amíg eddig testi táplálékát is közvetlenül a légfolyamból szerezte meg finom, könnyű alakban, ezentúl ugyanazt durvább, sűrűbb, tömörebb alakban kívánta, sőt megváltozott szervezete már meg is követte. Ekkor kezdett szükségessé válni számára a szesz is, amely a föld gyümölcsében lévő érzéki tűzből fejlődött ki. Ezek voltak előzményei a földi bukásnak és előidézői egyúttal a földön a gonosz megtestesülésnek, amennyiben az ellentétes áramlatot gonosznak lehet nevezni..

Az ellentétes áram először is az állati alakokban kelt életre. Még pedig leelőször is azon fajban, amelyben eddig is öntudatlanságba merülten létezett. Emlékezhetünk, hogy annakidején azokkal az állati életcsírákkal egyesült, amelyekben túlsúlyban volt az ellenállhatatlanság. *Ismételve meg kell jegyeznünk, hogy az ellentétes áram ekkor még nem volt a föld körében élő és öntudatos valóság, csupán testi, fizikai lehetőség. Az ősi isteni próbában a megváltás gondolatának az ellengondolata volt, amelynek igazi tartalmát és értelmét majd a gyarló emberi lény fog adni. Irányító érzést pedig a felébredt bukott angyal.* Ezért tulajdonképpen csak most kelt életre maga az ellentétes áram is, amikor már nemcsak testi gondolata, hanem érzése is lőn.

Az állatvilág legalacsonyabb fajtája a hidegvérű állatok csoportja. A halak és a hüllők. Ezen életcsírákkal egyesült annakidején az ellentétes áram, mert ezekben az ellenállhatatlanság volt túlsúlyban. E csoport foglalta magában a kihűlt életet és öntudatlanságot. *Ez volt az, amely teljesen nélkülözte a hőt.* Volt benne bizonyos érzéki melegség, de ez sohasem fog nála olyan magasra fokozódni, hogy annak a segélyével bárminő alkotásra képes legyen. Ezért az ő melegét nem is lehet soha hőnek nevezni. *Önmelegével még test-termelésre sem lesz képes, csupán csak egy kikölcsonzótt melegnek, esetleg a Nap hevének a segítségével tud testet termelni és fajtát fenntartani. Saját melegét akkor vesztette el, mikor csíralebukása pillanatában, érzéki heve annyira fokozódott, hogy a földdel való érintkezésekor teljesen megtört. A föld ugyanis ekkor túlnyomóan sok vizet tartalmazott és amikor a vízanyag*

a tüzrel érintkezett, ütözet fejlődött ki közöttük, amelyben az veszített többet, amely inkább testi volt: a tűz, vagyis az ellenállhatatlanság. Most pedig képzeljük el és amennyiben képesek vagyunk rá, érezzük meg, mi ment végbe eme hullóalakokban, mikor az ellentétes áram már felszabadulván, belevegült a föld életfolyamába és így a kihűlt, tűznélküli állat már ezen túl bizonyos tüzrel telített légfolyamban élhetett.

Bizonyára tüstént felébredt az ő elmerült és megdermedt állati öntudata. Benne ez az állati ösztönös öntudat még csak a tiszta életérzésig terjedt, de már ez is egy alacsonyabbfokú öntudat, amely ösztöneinek fegyelmeztségében nyilatkozik meg az állatban. Mondhatjuk tehát, hogy megdermedt, eredeti ösztönei az erős, külső érzéki meleg hatása folytán ismét feltámadtak benne. Ösztönei felébredésével pedig érzékenyebbé lett és tüstént megérezte, hogy őbenne most már saját magán kívül még egy tőle független másik valóság is létezik, amely neki jelenlétével bizonyos türhetetlen súlyérzést okozott. Szóval ez az állat is, mint minden más megszálit, érezte a *megterheltségét* Minthogy pedig ekkor már a hulló állat, mondjuk kígyó, bizonyos kiegyenlítődésben élt, amennyiben a belőle hiányzó meleget pótolta némileg a külső meleg, amivel őt az ellentétes áram körülfogta, ennélfogva megkapta az emelkedési képességnek egy bizonyos alacsonyabb fokát is, amivel csak azok az állatfajok rendelkeznek, amelyek benső meleggel nem bírnak.

Míg teljesen hideg volt, nem bírhatta volna ki a magasabb vonalak melegebb légfolyamát még akkor sem, ha már ekkor talált volna is a felsőbb vonalakban a maga számára bizonyos anyaglapot, amely őt a magasba feljutni segíti. De tudjuk, hogy ez az anyaglap is csak most állott elő, amikor az ellenállhatatlansági ősnövény már megkeményedett és meganyagiásodott. Minthogy pedig a hullót is ekkor járta át meg át a természetének megfelelő érzéki hővel telt légfolyam, ennélfogva képessé lett a megkeményedett fa-óriások alakjain felkúszni a magasabb vonalakba. Legerősebben sarkalta őt erre a magában érzett idegen súlynak a megérzése. Felébredt ösztönével érezte, hogy a súly lent van az anyag közelében. Az anyag maga az. Meg akart tehát szabadulni legalább attól a terheltségtől, amit magában idegennek és feleslegesnek érzett. A leghelyesebb ösztönrel a *könnyű* felé törekedett, hogy eme célját el fogja-e érni és hogy mennyiben fog ez sikerülni neki, majd meglátjuk!

Egyelőre mégegyszer és utoljára vizsgáljuk át az állatvilágnak úgy közép-, mint felsőfokú csoportjait, hogy tisztán lássuk, minő elváltozásokat hozott létre ezekben is az ellentétes áram megjelenése és működése a földön. A középfokú csoportban, egyenletben volt mind a két erőtulajdonság és azért neveztük ezeket közömbös fajoknak, amelyek mint összekötő csoportok tartják fenn önmagukat legalább is addig, amíg az emberi nyomorúság őket a saját céljaira fel nem használja. Ez majd akkor fog megtörténni, mikor a bukott ember szellemiségéből teljesen kivetkőzve, sokszorosán megdurvult anyagéletet fog élni. Mikor már vágyai annyira megromlanak, hogy nem elégszik meg többé a gyengédebb, finomabb növényi táplálékkal sem. Az ellentétes áram mindössze annyiban hatott erre az állatcsoportra, hogy benső életük folyamába belekerült a külső tűzanyag is és ének következtében légfolyamuk, amely eddig egyenletesen mozgott, forrongásnak indult. Miután pedig ezáltal gyakoribb lett bennük a légfolyami torlódás, tehát gyakoribb lett a kitörés is; következménye pedig az ő életalakjuknak idomtalan megdurvulása lett.

Az érzéki tűzzel vegyített légfolyami sűrűdés még a légfolyam ősi színét is elváltoztatta bennük, mert amíg eddigi sűrűdésének színe egy gyengébb sötétes kék volt, az mosf pirosra fokozódott, illetve durvult az állatok testanyagában. Ebből képződött ki később a vér. A légfolyami kitörések folytán kimerült salak pedig részben visszafejlődött és részben eldurvult képződményi alakká. Nem olyan kemény és tömör anyaggá, mint a valóságos eredeti képződmény, hanem feloldódott állapotában az állattest felületén bizonyos keménységgé válva sűrítette és tömörítette még inkább a már meglévő bőryanagot, amelyről tudjuk, hogy szintén légfolyami sűrűdés volt. Így származott később a vastagbőrűek (pachydermaták) osztálya. De ekkor még mindig nem volt csontja semmiféle életalagnak. Ez csak fokozatos és lassú durvulás után állott elő akkor, amikor már az összes állatcsirák a földre kerültek és a teljesen befejezett bukás következtében a földhöz tapadva, erőegyenletességük átváltozott tiszta anyagegyenletességgé. Befejezte pedig ezt a táplálkozásuk, mikor olyan tápanyagot vettek magukhoz, amely azokat az anyagatomokat vonja ki a földből, amelyekre az ő elanyagiasodott lényüknek anyagtest alakját (csontszerkezetét) felépíthetik.

A közömbös állatcsoportnak az életében azonban még most sem állott be semminemű olyan elváltozás, amely az ő

benső életük törvényeire átváltoztatólag hatott volna vissza, így pl. még mindig nem történt bennük semminemű érzéki elváltozás, dacára, hogy már benne éltek az ellentétes áramnak elválasztó delej hatásában.

Az állati csíráknak már a légfolyamban sem volt meg az a feltétlen szabadságuk, amellyel élve, olyannyira megközelíthették volna egymást, mint pl. az emberi életcsírák. Az okát is könnyen megérthetjük. Az állati életcsírákban még nem volt megsűrűdött érzés. Nem volt tehát értelmük sem annyira kifejlődve, hogy akaratszabadságuk teljességével rendelkezhetek volna. Ezért az állati életcsírák még erkölcsileg beszámíthatatlanok. Éltek egy közös faji egységben, de azért fajuk és nemük szerint külön-külön élvonalakban, egymástól elhatárolva. Az állatvilág eszerint nem is érintkezhetett tetszés szerint szabadon egymással. Valamint ma sem érintkezhetik szabadon se fajilag, se nemileg, miután értelmük és akartuk alacsony fokú. Az állat fejlődése az embertől függ, mert ő csak engedelmeskedni tud, de önfegyelmező erkölcsi ereje és akaratja nincs.

Igaz, hogy ez a vonalkülömbőség kezdetben a férfi és az asszonyi életcsírák között is fennállott. Csakhogy az embernek magasabb értelmiségénél fogva volt már akaratszabadsága is. A férfi életcsíra felemelkedhetett alantasabb vonalából és amikor érintette saját vonalának legfelsőbb részét, akkor a felsőbb vonalú asszonyi lény lesúlyedhetett hozzá és az összevonó delej működése következtében egymással érintkezhetek is. Csakis így volt lehetséges, hogy a női élet csíra, amely egyenletes természeténél fogva testi sűrűedésre már nem volt hajlamos, elhelyezkedhetett a már sűrűdöttebb asztral férfitestben, hogy ott egy bizonyos időtartamig éljen. Az állatok érintkezése egymással csak akkor történhetett meg, amikor már mindnyájan a földön lesznek szétszakadozott anyagtestben kifejlődve, megsokasodva és összeszorítva. Majd amikor már egymás mellett élhetnek anyagtesteikben a föld színén és nem egymás felett a légfolyamban.

És mi történt eközben az állatok felsőbb csoportjával? Nézzük, minő elváltozást okozott az ellentétes áramlat a madarak osztályában. Ez volt az állatok között! a legtökéletesebb életalak, miután teljes túlsúlyban volt bennük az egyenletesség. Alig foglaltak magukban anyagot és ez is egyenletességi természetű volt. Ezért az ellenáramlatnak egyelőre rájuk se volt több elváltoztató hatása, mint pl. az asszonyi lény testére,

ami szintén egyenletességi anyagomból épült fel és erőből jött létre. Alakjak csak egy kis parányi durvuláson ment keresztül és valamivel élénkebb színeik lettek. Hangjuk a megváltozott légfolyami hangból kifolyólag szintén anyagiasabb lett. Valamivel durvult. Hogy csakis ilyen csekély volt az elváltozásuk, azt részben annak is köszönhetik, hogy az ellentétes áram hatóereje az ő felsőbb vonalukig mindinkább gyengült. A madarak ugyanis felemelkedhettek egészen az emberlány vonaláig és így a magasabb vonalakban gyengébb hatásoknak voltak kitéve. Ezért a madarak életrendje is majd csak akkor fog teljesen megváltozni, mikor a földön véglegessé lesz a befejezett bukás is. Másszóval, mikor a légfolyami állandó élet és tartózkodás, amelyben valaha együtt éltek az állatalakok is, végkép megszűnik.

A két alsófokú embercsoport, szintén csak nagyon keveset változott el. Sűrűdött légfolyamuk náluk is folyékonyra durvult. Később pedig piros vérré lett. Bőrük külső felülete is fokozatosan keményedett. De a vér még nem buzgott bennük olyan értelemben, hogy a forrongása légfolyami kitöréseket idézett volna elő, csupán kiszivárgásokat és így igen lassú lett ű durvulása is. A vérnek ez a forrongása se most, se máskor nem fog bennük gyötrelmeket előidézni, mert a két alsófokú emberfajban nincs még meg a lelki egyenletességnek az a foka, amely teljesen ellentétes lenne a vér forrongásával és így harcukból lelki gyötrelmek származhatnának.

Életrendjük is majd csak akkor változik meg teljesen, mikor a legfelsőbb vonalbeli asszony már nem lesz képes többé visszatérni elhagyott felsőbb helyére és így minden egymás felett elhelyezkedett életrajzú valóság a felülről jövő nyomás következtében kénytelen lesz lefelé sülyedni.

Ennek kapcsán kimondjuk itt azt a törvényt is, hogy az emberrel együtt sülyed és együtt emelkedik az egész állatvilág életrajza is, mert bár láthatatlan, de mégis a legbensőbb kapcsolódásban állanak egymással. A végtelenség egy egész. Minden egyben van és nincsenek benne valóságos elszigetelődések, csak elhatárolások, amelyek közös vonalakban és átmenetekben érintik egymást. Ezért az emberrel együtt bukott az állatvilág is. Amily mértékben sülyedt és súlyosodott az ember lefelé époly mértékben nyomattak ők is lefelé. Mikor pedig a földre lejutottak, ott ők is élő testekké és testtermelő alakokká fogunk átváltozni.

Még kevésbé változott át a középfokú embercsoport, mint

az állatember, mivelhogy ő bennük már teljes egyenletben volt a két erőtulajdonság és így semmiféle harc sem volt. Ezért ők a kívülről jött hatásoknak is minden küzdelem nélkül átengedték magukat. A maguk részéről egy szemernyivel se fokozták a beléjük került érzéki tüzet és így bennük a lassan durvuló test a vérré vált légfolyam dacára se okozott zavarokat. *Monoton egyenletbe* engedték át magukat az áramlatoknak, amelyek majd a jövőben, amikor a földre le fognak jutni, a megfelelő testtermelésre fogják őket indítani.

Most értünk végre a valóságos, a gondolkozó és érző ember vonalához, ahonnan tulajdonképpen kiindultunk s amelynek a mostani elváltozásával már tisztában is vagyunk. Tudjuk, hogy az emberlény két neme közül a férfinak volt értelmi gondolkodása; az asszonynak pedig tiszta és tökéletes megérzése volt. Mivel pedig természetes törvény, hogy cselekedetekre mindig csak az érzés indít és kényszerít, mert a gondolat csak követi az érzést és a testi mozgásból nyert alakot, aszerint az asszonyból ered ki itt is a cselekedet. A bukás eszméje az asszony érzéséből született meg és az volt az első ténye az eddig állandóságban élő, tények és cselekedetek nélküli földi életnek, hogy az asszony érzéséből kiindult a legelső gondolat. Itt volt a hiba, mert ezzel a legfelső életalak egy alacsonyabb élvonalba süllyedt le. Felcserélte a tökéletes megérzés képességét, az isteni intuíciót, a gyarló értelmi működéssel: a gondolkodással. Az érzését feladta a tudásért. Ezt kínálta fel neki a bukott angyal és ez lett új indító oka a bukások sorozatának.

Az asszonyi lélek, akinek rendeltetése örökre az érzés hordozása és megőrzése lett volna, ellentétbe jutott önmagával, mikor lesüllyedt társaival együtt olyan mélységre, ahol inár nem voltak képesek ellentállani az ellentétes áram hatásainak, amely velük szemben ezentúl *mint szétválasztó delej*, taszító erővel fog működni. Ezentúl az asszonyi nemet is gondolkodásra fogja kényszeríteni. Könnyen megérthetjük az okát is, miért?

Mindeddig az asszony, mint legtökéletesebb teremtmény, világosan érezte, hogy egységre kell egymásban jutniok és ilyen egységben kell élni, mert minden lény egyesülésre van teremtve. A végcél tehát az egységben való összhang. Ő is így élt lelkileg mindeddig és *csak most, mikor az első alkalommal érezte a delej szétválasztó erejét*, amely ezen egyesülést megbontani akarta, *csak most kezdett ébredezni benne bizonyos nyugtalan vágyakozás*, amely már a testiségnek a legelső je-

léitkezése. *A tiszta érzés vonalából megindult a lecsúszás, a gondolkodás vonalába.* Milyen hűségesen fejezi ki a Biblia egy képből az ember bukásának a kiindulását, mikor a tudás fájának a gyümölcséről beszél és a kísértő gonosz az asszonynak felkínálja az értelmiséget: — *Lesztek mindentudók, mint az Isten!* Valóban, a gondolkodó asszony, aki már többé nem a lelkében megérezett isteni törvényt követte, *akkor lépett reá a bukás lejtőjére.* A nyugtalan vágy már kitörés jellegű, amely azonnal egyenletességi sűrűdést hoz létre a tiszta érzésben. E pillanatban rögtön *meg is indult az érző asszonyleányban az érzéssűrűdés, amely egy nagy értelmi fejlődés kezdete, miután az értelem sűrűdött érzés.* A megérező asszonynak *intuíciója helyébe a gondolkodó értelem lépett.* Ezt már képes volt megzavarni az ellentétes árammal átjárt légfolyam is, amely az asszony lényén keresztül folyt, miután a gondolatban már van bizonyos testi vonás: erőmozgás. Minden el van készítve a nagy próbához, csupán csak arra volt még szükség, hogy az asszonynak meggyengült érzése és akarata, amely benne már nem lehetett többé megindító erő, egy másik erős akarat által befolyásolva, egy új és ellentétes irányba terepe az asszonyi életfolyamatot. *Hogy többé ne lelkileg éljen belülről kifelé, hanem testileg, vagyis kívülről befelé.* A férfi pedig e közben mint olyan lény, akinek túlnyomóan testi az alapja, vagyis ellenállhatatlanság, habár öntudatlanul, de szintén hozzájárult az élet ellentétes irányban való kifejesztéséhez: a súlyedéshez. *A férfi épen azért nem lehetett a bukás útján az indító fél, miután ő az erőben a testi természetet képviseli; már pedig minden indításnak a lelki érzésből kell kiindulnia.* Ez akkor az asszonyban volt meg, de hozzájárultak a bukás gyorsításához a férfiban még erőteljesebben kialakuló testi vágyak, amelyekről elmondottuk, hogy a lelki delezettségéből származnak, amely olyan erős lelki képesség, hogy az a lény, amelyből ez a vágy kisugárzik, bármennyire meg legyen is kötve, előbb-utóbb eléri a célját.

Az egyetlen hiányzó kellék a bukáshoz már csak *a bukott angyalnak az akarata (érzése) volt, amellyel a bukásra felkészült embereket megejtette.* Valóban *csúszó-mászó alakjában a kígyó ösztöne szerint kúszott felfelé,* hogy súlyérzésétől a magasabb és könnyebb vonalakban megszabaduljon. Nem véletlenül, hanem a bölcs és láthatatlan intézőnek tervei szerint, aki azért engedte meg, *hogy az öntudatlanságba merült bukott angyal feljuthasson a felső vonalaknak élető és még*

némi lelki meleget is tartalmazó, gyors egyenlettel mozgó élet-áramába, hogy itt felébredvén, életre keljen és megkezdhesse működését és szerepét a megváltás munkájában. Mert bár az őslények bukását a gonosz mozdította elő, mint ellentétes gondolat, de ez még akkor csak gondolati lehetőség volt. A fénykörből kitörő áramlatok is önként cserélték fel a krisztusi irányt az ellentétes iránnyal. Az isteni akarattal szembe állították a saját akaratukat. De még ekkor az ellentétes áramban sem volt öntudatos működés, vagy legalább is nem volt élővé téve értelmi lények csatlakozásával.

Azt már tudjuk, hogy az egyéniségek kialakulásában és az erkölcsi élet megindításában minő szerep jutott az ellenáramlatnak. *Csakis így ébredhettek a lények szabadságuknak öntudatára. Erkölcsi próbák útján,* mert az apostol szerint: — *Aki nincs megpróbálva, mit tud?* A teremtett lényeknek tehát keresztül kellett menni az ellenáramlat erkölcsi próbáján is, hogy megedződve emelkedhessenek fel a mélységekből újra a magasságokba. *Erre nyújtott alkalmat és lehetőséget az ellenáramlat.* Ezért a fényköri kitörések is szinte elkerülhetetlenek voltak. A világegyetem nagy egysége csak így aprózódhatott fel. Bizonyos testi természetesség kitörései kellettek ahhoz, hogy a tiszta lelki lények fokozatos süllyedés árán végül a durva anyagba kapcsolódhassanak és annak a visszatisztulását mint természeti erők szolgálhassák. *Ezért a fény kitörést is csak azért lehet bukásnak nevezni, mivel lelki alapon indult meg.*

Semmiesetre sem lehet azonban ezt a gonosz előre látott tervének tulajdonítani és ennek a rovására írni, mert hiszen a gonosz még ekkor ténylegesen nem is létezett. *Az ellenáramlat még ekkor csak mint cselekvési lehetőség állott fenn,* mert az Ige öspróbájának volt az ellengondolata. Míg ugyanis az Ige a jóságot, a szelídséget, és az önfeláldozást tette a világ visszatisztulásának az alapjává, addig az ellenáramlat az önzést, az erőszakot, a testiséget és a kitörő lázadást képviselte, amely merőleges ellentéte a világmegváltás módszerének. Az anyag elpusztítását: a durva testi irányt. Mindezt már bővebben részleteztük az ellenáramlat fejtegetésénél.

Az ellenáramlat üres testi alakja tulajdonképpen csak akkor tett szert értelemre és megromlott érzésre, mikor ezeket hasonló természetű magasabb lények csatlakozásukkal beléje hozták. Így nyert a bukott angyaltól érzést, a föld lelkétől pedig értelmiséget (gondolatot). Amit pedig ezentúl az ember mellett fog szabadon cselekedni, azt mindig a lelki törvények-

kel teljesen ellentétes *anyagi igazságnak* a jegyében fogja teljesíteni. *Soha se fogja romlott gondolatait, vagy érzéseit beleerőszakolni az emberlénybe, csupán mint ellentét marad mindig mellette, hogy az Ige megváltó eszméjének a visszáját mindig a szeme elé vesse.* Valahol az Ige feltűnik, nyomon követi, mint a fényt az árnyék, hogy szembe állítsa vele önmagát. Hogy feltárja önmagában az ő világát és megmutatván azt az ingadozó lelkeknek, *kísértésbe vigye őket. Ez az ő munkaköre, mert a gonosz csak kísérthet, de saját akarátunk nélkül el nem buktathat. Nem is teszi soha!*

A gonosz harcnak és a küzdelemnek létrehozásával a győzelmet teszi lehetővé. A bukott és elgyengült lelkeknek újra megerősödését. A megtisztulást, vagyis az isteni végcél elérését szolgálja. De sohase volt meg az immár szellemmé vált ellenáramiatnak a természetében, hogy a gonoszt úrrá tegye a földön és hatalmába adja az embert is. Ma is meggyőződhetünk, hogy a gonosz is a maga fonák igazságának az alapján áll. Különben erőszakkal is kényszeríthetne a rosszra, amit soha se tesz és így *a bukást inkább az ember akarja, mert hiszen mindig ő végzi be.* Emellett bizonyít az is, hogy az elbukott lelket a gonosz rögtön elhagyja, ahelyett, hogy bukásában elégtételt, vagy gyönyörűséget találna. Nem igaz, hogy öröme van benne. *A gonosz küzdelmet, harcot akar, de nem bukást. A küzdelemben mindig ott van. A bukásban soha. Így kell a gonoszban az igazságnak megfelelően meglátni a megváltásnak bár a legalantasabb, de nélkülözhetetlen eszközét és munkását.* Ha ilyen tiszta tudattal vesszük fel a harcot vele, már is győzedelmeskedtünk felette és így ő is közelebb jutott a végcéljához, a világ visszatisztításához. Ezután már csak az ő tisztulása következhetik. Ők is várják az ő felszabadulásukat az Isten fiainak a megdicsőülése után. *Ezért nem öröm a gonosznak győzni!*

De most folytassuk újra a megkezdett bukás történetét, amelyet sajnos, csak ilyen széttöredezett részleteiben és nem a fejlődés egész egységében tudtunk bemutatni. Térjünk vissza tehát ismét a bukásra.

Az asszonyi lény tartózkodási vonala is ott volt, ahonnan egykor a bukott angyalokkal egyesült állati csírák is lehullottak. Fenn a légfolyamban. Természetes tehát, hogy amikor a bukott angyal kígyó alakjában a fa-óriások törzsén felkúszott, akkor ő csak az eredeti tartózkodási helyére akart ösztönyszerűleg feljutni. Abba a vonalba, ahonnan egykor lebukott

Csakhogya az a finom és mégis erővel teljes légfolyami vonal, amely már nagyobb mennyiségű lelki meleget is tartalmazott, olyan erővel tudott hatni rá, hogy e rázkódtatás alatt a súlyérzésében öntudatlanul létező bukott lény is most már öntudatra ébredt. Határtalan értelemre és határtalan súlyérzésre. Ismeretere a könnyűségnek, a tökélynek, a boldogságnak és az isteni erőnek. Érzésére pedig a kínzó, gyötrő súlynak, amelyet eddig még nem ismert. Minthogy ugyanis az anyagban létekor öntudatlanságba volt merülve, tehát valóságos anyagismerete nem is volt. Az a képtelen ellentét, amelyet önmagában érzett, indította őt a küzdelemre csak azért, amit még nem bírt, de már ismert. Harcra kelt a már megismert, de még önmagában nem érzett könnyűség és isteni erő ellen, amelynek a létét és valóságát megtagadta, mivel csak értelmében volt meg, de nem az érzésében. Az anyagot pedig eszközül akarta csupán felhasználni, megindított küzdelmeinek a céljaira.

Értelme lett cselekedeteinek az indítója, amely határtalansága dacára le volt kötve a súly érzéséhez. Ezért, a végtelenség bírálása helyett kénytelen volt sűrűsödni önmagában és mivel súlyérzése állandóan befolyásolta, a sűrűedés eredménye sem a természetes könnyű lelki érzés lett, hanem egy ellentétes súlyos gonosz érzés, amelyre felépítette leendő életét, terveit és célját, amelyeket azonban amint mondtuk, úgy öntudatlan, mint öntudatos állapotában mindig a kegyetlen igazság jegyében végzett. Ez tette rája nézve lehetővé, hogy még a valóságosan élő, örök élettel szemben is megmaradjon ténylegesen létező és élő állapotában, mint az erkölcsi életnek a próbaköve.

Mikor pedig úgy szellemében, mint érzésében a bukott angyal ily módon kialakult és öntudatra jutott, akkor teljesen belevegyült az ellentétes áramba. Belevitte az ő befejezett egységes értelmét, amely a krisztusi iránnyal merőleges ellentét. Valósággal belevegyült az egyetemes életnek az áramlatába és ezen keresztül folyik bele az emberi lény testébe is, illetve ennek vérré durvult légfolyami részébe. Ezért az első asszony valóban a saját vérből hallotta a gonosz angyal csábító szavát, amelynek nem volt képes ellentálni.

Az asszonyi lény, aki eddig kizárólagosan erővonalban élt, most látta meg először az anyagélet vonalát, mert az erővonalában épúgy eltűnik az anyag, mint az anyagvonalában az erő. Ekkor tűnt fel szemében legelőször az anyag, amelyet eddig magasabb vonalak szemléletében elmerülve észre sem

vett. Most azonban vére megzavarodása folytán *légfolyami részében (lelki testében) már nemcsak a magasabb képességek tökröződtek vissza, hanem a sötét színű anyag is láthatóvá vált* az ő durva arányaival és méreteivel az ő számára.

Vágyakozás fogta el az anyag után, amely reá nézve most már egyedül létezett és vágyainak megfelelőleg az ember is végkép kilépett az erő vonalából, hogy most már anyagalapon kövesse a visszacsúszó kígyót, amely súlyától fent a magas vonalban ideiglenesen megszabadulván, visszatérőben volt az anyagra, illetve a földre. Így hagyta el az ember magasabb életvonalát és önként lecsúszott a paradicsomi állapotból az alacsonyabb földi, állati vonalba. Elveszítette lelki és testi összhangját és halhatatlanságát Könnyű, lelki teste, súlyos anyagtestté kezdett durvulni. Életvonalából lesülyedt, vagyis öngyilkos lett.

A legfelső vonalú emberlény süllyedése magával együtt lenyomta az alacsonyabb vonalakat is és vele együtt süllyedt az alatta lévő életalakoknak a vonala is. A Szentkönyv helyesen mondja, hogy az asszony volt az, aki megindította a bukást, ő kívánta meg a föld gyümölcsét és Adámot is megkínálta vele. Az ősember pedig hajlott rá és az első emberpár immár együttesen mindig mélyebbre süllyedt a bukásban. Istentől teljesen elfordulva követték a bukott angyalt. Vele együtt a krisztusi életáramlat helyett az ellenáramlatba csatlakoztak» amely most már úrrá lett a földön és betöltötte azt testiséggel, romlással, pusztulással és egyetemes elaljasodással amelynek a földön csak a megváltás megindulása vetett véget.

*

Mi is bevégeztük ezzel a „Teremtés” két könyvét. Munkánknek alapvető részeit: 1-ször a teremtést (genezist), 2-ször a megváltást (evolúció). Kiegészítő részük lesz majd a „Törvények”-nek ezután következő könyve.

Most pedig, miután sok minden bevégződött e pillanatban és sok minden elkezdődött, emelkedjünk magasabbra mi is a titkok világánál a Világosság Világosságáig: az Istenig, *Krisztusban*. Boruljunk le előtte lelkünkben, hálát adván azokért, amik már beteltek és kegyelmet kérvén mindazokhoz, amelyek ezidőben betelőben vannak és amelyek most indulnak ki az örökkévalóságból már megletten.

Hozzátok pedig, édes testvéreim, akik velem együtt jártatok meg az élet isteni eredetének és fejlődésének útjait, van egy tanácsom és egy búcsúszavam:

— Valahányszor e könyv olvasásához fogtok, emeljétek fel anyagérzésektől megtisztult lelketeket a tiszta erőérzés forrásáig: *az Úr Jézus Krisztusig*, hogy *Általa* csatlakozhassatok az *Atyába!* Lassanként rá fogtok jönni, hogy nemcsak új elméletek foglaltatnak e könyvben, hanem új erők buzognak fel ennek elrejtett mélységeiből. Mert benne vagyon a végtelenség. Ezért igen könnyen el is merülhet benne a végtelenség után sóvárgó lélek. »Óva intelek azonban benneteket, hogy ne csupán saját erőtok egyoldalúságával törekedjete elmerülni a mélységeiben, mert ebben semmi bölcsesség és alázatosság nem volna. Vigyétek bele jószándékokkal együtt Isten szeretetét is eme kinyilatkoztatásoknak a megérezésébe és mindenkinek a saját lelkében az Isten fogja felfedni, hogy hitet és erőt méríthessenek belőle a megváltás munkájához.

Ez a tanácsom! Búcsúszavam pedig minden testvéremhez, hogy éljete békében és összhangban! Örvendezzete az életnek, amely az Isten bölcsességének és szeretetének a sikere. Ne ismerjete szomorúságot, miután minden szomorúság csak gyengeség. Az *Úr Jézus* már minden fájdalmat és szomorúságot átszenvedett miérettünk az *Ő* szent Atyjával együtt, akinek a neve legyen örökre áldott!
Amen!

— A második kötet vége. —

A MÁSODIK KÖTET TARTALOMJEGYZÉKE

1. Az élet fejlődésének részletezése	3
2. Az életcsírák fejlődése és anyagbahelyezése.....	14
3. Fényköri értelmi lények kapcsolatban az élet- csírákkal	18
4. Az értelmi lények működése és hatása az élet- csírákra	25
5. Az állati életcsírák tetetöltése	45
6. A hegyekben megindult alakulások	66
7. A növényi életcsírák életrekelése	72
8. Az állati életcsírák kifejlődése	88
9. Az állatvilág fejlődésének részletezése	103
10. A hal a vízben.....	108
11. Az állati alkatrészek kifejlődése	112
12. Az állati testanyag részeinek kifejlődése	119
13. A könny, a köröm, a bőr és egyéb alaki részek	131
14. Az életalakok a bukás előtt.....	137
15. Az állati fejlődés az embercsírákban	114
16. Az emberi életcsírák földreszállása	148
17. Az ember	178
18. A férfi és a női életcsírák különválása	193
19. A tűzfolyam életreébredése és alakulatai	204
20. A bukott angyal	214
21. Az élet áramlata és ellenáramlata	229